BESTSELLERURILE ULTIMULUI DECENIU

DANIELLE STEEL

NUMĂRUL 1 ÎN TOPURILE AMERICANE

ÎN AL NOUĂLEA CER

Paula Stone

De aceeaşi autoare, în Editura ORIZONTURI au apărut:

- *NU E DRAGOSTE MAI MARE*
- *AMĂGIRILE IUBIRII*
- *ÎNTRE DRAGOSTE ŞI DATORIE*
- *SFÎRŞITUL VERII*
- *SCHIMBĂRI*
- *BIJUTERII*
- *SECRETE*

În curînd:

- *ÎNTÎLNIRI ÎNTÎMPLĂTOARE*
- *FULGERUL*

EDITURA ORIZONTURI

Lei 6700

DANIELLE STEEL

ÎN AL NOUĂLEA CER

DANIELLE STEEL

ÎN AL NOUĂLEA CER

Traducerea: **Graur Aldea**

Editura **ORIZONTURI**
București

ISBN 973 – 9154 – 57 – 3

Danielle STEEL

WINGS

Copyright © 1994 by **Danielle STEEL**
Toate drepturile asupra ediției în limba română sînt rezervare
Editurii ORIZONTURI – București

Tiparul executat sub comanda nr. 60 101

Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria „CORESI" București
România

5

Stăpînului inimii mele,
pilotului visurilor mele...
bucuria vieții mele,
limanul spre care mă îndrept
în întunericul nopții,
soarele care străluceşte dimineața
în sufletul meu...
luceafărul luminos de pe cerul meu,
iubirea mea,
inima mea,
mult iubitului,
unicului meu Popeye,
cu tot sufletul şi dragostea mea,
pe veci a sa,
Olive.

Capitolul 1

Drumul care ducea spre aeroportul O'Malley părea o panglică nesfîrşită, îngustă şi prăfuită, care şerpuia leneş printre lanuri, cotind cînd spre stînga, cînd spre dreapta. Aeroportul nu era altceva decît un petic de teren aşezat lîngă localitatea Good Hope – Buna Speranţă – din districtul McDonough, la o sută nouăzeci de mile sud-vest de Chicago. Cînd Pat O'Malley a văzut locurile pentru prima dată, în anul 1918, terenul acela arid, de şaptezeci şi nouă de acri, i s-a părut o frumuseţe. Nici un fermier întreg la minte nu şi l-ar fi putut dori, şi nici nu şi l-a dorit. Nu valora mai nimic şi Pat O'Malley l-a cumpărat, plătindu-l cu o parte din economiile sale. Cu restul a achiziţionat un mic avion „Curtiss Jenny", recondiţionat, scos la vînzare după război, un monoplan cu două locuri şi comandă dublă, cu care dădea lecţii de zbor cîte unui rar vizitator care îşi putea permite să plătească

o oră sau două de pilotaj. Din cînd în cînd mai transporta cîte un pasager la Chicago sau ducea mici loturi de marfă într-un loc sau altul.

Avionul „Curtiss Jenny" l-a dus aproape la un faliment total şi singura persoană din anturajul lui care nu-l considera absolut nebun rămăsese Oona, roşcovana drăguţă cu care era însurat de zece ani. Ea îi cunoştea pasiunea nestăvilită pentru zbor, o patimă ce-l cuprinsese de cînd văzuse pentru prima oară un avion expus pe un mic teren de aviaţie din New Jersey. Ca să-şi poată plăti lecţiile de zbor, îşi luase două servicii concomitent. O cărase pe Oona tot drumul pînă la San Francisco, la Expoziţia Panama – Pacific din 1915, numai ca să se întîlnească cu Lincoln Beachey. Beachey îl luase cu el în avion şi, două luni mai tîrziu, cînd acesta a murit într-un accident, Pat a suferit enorm. Accidentul s-a produs atunci cînd Beachey tocmai reuşise performanţa de a executa trei lupinguri succesive cu avionul lui experimental.

La aceeaşi expoziţie îl cunoscuse şi pe vestitul aviator al acelor vremuri, Art Smith, şi făcuse cunoştinţă şi cu mulţi alţi fanatici ai zborului, aşa cum era el însuşi. Ei alcătuiseră un fel de frăţie de scrîntiţi neînfricaţi, pentru care zborul reprezenta însăşi raţiunea de a fi. Trăiau cu adevărat numai atunci cînd zburau. Zborul era viaţa lor, subiectul lor de conversaţie, ţinta visurilor lor. Ştiau tot ce se putea şti despre fiecare avion construit vreodată şi despre modalitatea optimă de a-l pilota. Îşi povesteau unii altora tot felul de întîmplări despre zbor şi îşi dădeau reciproc sfaturi şi informaţii detaliate despre tipurile de avioane noi şi vechi, despre motoare, plus mii de alte ştiri de specialitate. Nu e de mirare că foarte puţini dintre ei se mai interesau şi de alte lucruri decît despre zbor şi că nu erau în stare să mai exercite şi alte activităţi fără legătură cu aviaţia. În ce-l priveşte pe Pat, el era întotdeauna în miezul problemelor şi avea oricînd de povestit o ispravă de necrezut la

care fusese martor sau ceva despre un aeroplan excepțional care, într-un fel sau altul, le depășea pe toate celelalte. Își jurase că într-o bună zi va dispune de un avion propriu sau poate de o întreagă flotilă. Prietenii rîdeau de el, iar rudele îl considerau de-a dreptul dezaxat. Numai dulcea și iubitoarea Oona îl înțelegea. Asculta tot ce spunea cu loialitate și adorație. Și cînd, rînd pe rînd, i s-au născut cele două fete, Pat a făcut tot posibilul să-și ascundă dezamăgirea că nu erau băieți, pentru a nu-i răni sentimentele Oonei.

Oricît și-ar fi iubit însă nevasta, Pat O'Malley nu era omul care să-și piardă timpul cu fetele. El era un bărbat adevărat, unul din cei dotați de natură cu precizie și cu talent. Banii pe care i-a cheltuit pe lecțiile de zbor nu s-au irosit degeaba. El era unul dintre acei piloți care știu din instinct să piloteze aproape orice tip de avion și nimeni n-a fost surprins cînd s-a înscris voluntar în armată, chiar înainte ca Statele Unite să intre în primul război mondial. A luptat în cadrul Escadrilei Lafayette, iar ulterior a fost transferat la Escadrila 94 Aeronautică, atunci cînd aceasta a fost formată, avîndu-l ca șef direct pe Eddie Rickenbacker.

Anii aceia fuseseră plini de înflăcărare. La vîrsta de treizeci de ani era mai în vîrstă decît majoritatea semenilor săi, voluntari ca și el, în anul 1916. Și Rickenbacker era mai vîrstnic decît mulți dintre camarazi. El și cu Pat aveau în comun vîrsta și dragostea pentru zbor. Și, ca și Rickenbacker, Pat O'Malley știa întotdeauna ce trebuie făcut. Era un om robust, deștept și sigur pe el, risca enorm și oamenii spuneau că este cel mai curajos tip din escadrilă. Toți ar fi dorit să zboare împreună cu el, iar Rickenbacker însuși îl aprecia pe Pat drept unul dintre marii piloți ai războiului. După instaurarea păcii, Rickenbacker a căutat să-l încurajeze pe Pat să continue, convingîndu-l că mai existau frontiere de explorat, lucruri mari de înfăptuit, noi lumi de descoperit.

Pat ştiá însă că, în ceea ce-l priveşte, modul acesta de zbor nu mai era posibil pentru el. Oricît de bun pilot ar fi fost, anii lui de glorie rămăseseră undeva în urmă. Trebuia să aibă grijă acum de Oona şi de fetele sale. Avea treizeci şi doi de ani la finele războiului, în 1918, şi trebuia să înceapă să se gîndească şi la viitor. Tatăl său murise deja, lăsîndu-i ceva bani din economiile lui. Oona reuşise şi ea să mai pună deoparte cîte ceva. Avînd deci aceşti bani, s-a apucat să cutreiere cîmpurile fermierilor, la vest de Chicago. Unul dintre amatorii cu care zburase i-a povestit că pe-acolo s-ar găsi de vînzare terenuri ieftine, locuri aride, neprielnice pentru agricultură. Aşa începuse toată povestea.

A cumpărat şaptezeci şi nouă de acri de pămînt mizerabil la un preţ avantajos şi a pictat cu mîna lui firma care, optsprezece ani mai tîrziu, încă mai era înfiptă în acelaşi loc. Placa indica lapidar „Aeroportul O'Malley" şi, în cei optsprezece ani care trecuseră, doar una din literele „l" şi litera „y" se şterseseră aproape de tot.

Avionul „Curtiss Jenny" şi-l cumpărase cu ultimii bani care-i mai rămăseseră în 1918, iar de Crăciun a aranjat să se mute cu Oona şi cu fetele în apropierea aeroportului. Pe o latură a aeroportului se afla o mică construcţie din lemn, ascunsă într-un mic crîng de copaci bătrîni, lîngă un curs de apă. De atunci au rămas să trăiască acolo, el transportînd din cînd în cînd cîte un călător care avea destui bani ca să plătească o cursă personală sau, mai frecvent, cărînd poşta cu bătrînul „Jenny" Micul avion era un prieten de nădejde şi Pat punea deoparte tot ce putea economisi. Aşa că, în primăvară, a fost în stare să cumpere un avion, un „de Havilland D.H.4.A", pe care îl folosea pentru transport de poştă şi mărfuri.

Contractele pe care reuşise să le încheie cu autorităţile pentru zborurile poştale erau rentabile, dar îl ţineau mult timp departe de casă. Cîteodată, Oona era silită să se ocupe de

aeroport în locul lui, avînd în acelaşi timp grija copiilor. Învăţase să alimenteze avioanele cu carburant şi răspundea la telefon, reţinînd comenzile pentru zboruri închiriate. Şi, adesea, dirija avioanele cu fanionul pe pista strîmtă, în timp ce Pat era departe, zburînd cu poştă, pasageri sau transportînd marfă.

Piloţii se mirau văzînd că persoana care-i dirijează este o tînără drăguţă, cu părul roşu, care, în primăvara asta, mai era şi evident însărcinată. Avea un pîntece atît de impozant încît, la început, socotise că va avea gemeni. Însă Pat era sigur că nu era vorba de aşa ceva. Era visul vieţii lui... un fiu care să zboare împreună cu el şi care să-l ajute să se ocupe de aeroport. Era băiatul pe care îl aştepta de zece ani.

Pat a moşit el însuşi copilul, în mica locuinţă pe care, în ultimul timp, începuse s-o extindă, încet-încet. Aveau deja propriul lor dormitor, iar cele trei fete aveau camera lor separată. Mai aveau o bucătărie caldă şi confortabilă şi un hol spaţios. Nu era prea multă fantezie în locuinţa lor şi nu-şi luaseră acolo decît puţine lucruri. Toate eforturile lor şi tot ce avuseseră mai înainte fusese înghiţit de aeroport.

Al patrulea copil a venit pe lume uşor, în mai puţin de o oră, într-o noapte caldă de primăvară, după o lungă şi liniştită plimbare împreună pe marginea lanului de grîu al vecinului. Pat îi vorbea Oonei despre intenţia lui de a cumpăra încă un avion, iar ea îi povestea cu cîtă nerăbdare aşteptau fetele naşterea acestui copil. Pe vremea aceea, fetele aveau cinci, şase şi opt ani, şi pentru ele copilul însemna mai mult o păpuşă decît un frate sau o soră adevărată. Pe de altă parte, şi Oona simţea cam acelaşi lucru, pentru că trecuseră deja cinci ani de cînd nu mai ţinuse în braţe un sugar şi acum de-abia aştepta să aibă unul la pieptul ei. Copilul a venit pe lume puţin înainte de miezul nopţii, ţipînd zdravăn. Cînd l-a văzut, Oona a izbucnit în lacrimi gîndindu-se la dezamăgirea lui Pat. Nu era mult aşteptatul fiu, ci încă o fetiţă. O fată voinică de patru kilograme

şi jumătate, frumoasă, cu ochi albaştri, pielea catifelată şi cu un păr roşcat şi strălucitor, ca de aramă. Dar, oricît de drăguţă era noua fiică, Oona ştia prea bine cît de mult îşi dorise el un fiu şi cît de necăjit era că nici de data asta nu i se realizase visul.

– Nu face nimic, iubito, a zis el, văzînd că îşi întoarce privirea de la el în timp ce înfăşa bebeluşul. Era un copil frumos, probabil cel mai frumos dintre toţi, dar nu era fiul cel aşteptat. O mîngîie pe Oona pe obraz, apoi o sili să-l privească. Nu-i nimic, Oona. E o fetiţă sănătoasă şi frumoasă. Într-o bună zi o să fie bucuria vieţii tale.

– Şi tu? îl întrebă ea cu un sentiment de vinovăţie. Nu vei putea duce la infinit toată greutatea acestui loc de unul singur.

Lui Pat îi veni să rîdă de grija ei, văzîndu-i lacrimile şiroindu-i pe obraji. Era o femeie bună şi el o iubea, iar dacă Dumnezeu nu voia ca el să aibă un fiu, fie şi aşa. Dar în inima lui mai sălăşluia un ghimpe, acolo unde fusese cîndva visul de a avea un flăcău. Şi nu îndrăznea să spere că vor mai avea un alt copil. Aveau deja patru, şi chiar şi această gură în plus era mult pentru ei. Aeroportul nu-l putea îmbogăţi.

– Ce să-i faci, va trebui să mă ajuţi mai departe să alimentăm avioanele, Oonie. Aşa a fost să fie, o tachină el, sărutînd-o, apoi ieşi să ia o gură de whisky. Cum stătea afară, privind luna care se înălţa pe cer, după ce soţia lui şi copilul adormiseră, el se tot gîndea la capriciile soartei care-i dăduse patru fete şi nici un fiu. I se părea nedrept, dar nu era el omul să-şi bată prea mult capul cu ceea ce nu era să fie. Basta! Avea de ţinut aeroportul şi o familie de hrănit. Iar în următoarele şase săptămîni a avut atîta treabă că nu-i mai rămînea aproape deloc timp să-şi vadă familia, necum să-şi jelească fiul transformat într-o fiică frumoasă şi sănătoasă.

Cînd a mai găsit, în sfîrşit, puţin timp să se ocupe şi de ea, i s-a părut că fetiţa se făcuse de două ori mai mare, în timp de Oona îşi recăpăta deja mutrica ei de fetişcană. Minunată

această rezistență a femeilor! În urmă cu șase săptămîni, nevasta lui abia se mișca, era fragilă și vulnerabilă, o ființă enormă și totuși plăpîndă. Acum arăta din nou la fel de tînără și de frumoasă ca și înainte, iar copilița era deja un aghiuță cu părul roșu, plină de temperament. Dacă mama sau surorile ei nu săreau să-i satisfacă imediat necesitățile, apoi tot statul Illinois și jumătate din Iowa puteau să-i audă țipetele.

– Am impresia că are vocea cea mai puternică dintre noi toți, remarcă Pat într-o seară, cînd se întorsese acasă epuizat după un lung zbor în Indiana. Așa plăinîni mai zic și eu! adăugă, zîmbindu-i soției sale pe deasupra paharului cu whisky.

– Azi a fost foarte cald și copilul s-a cam opărit.

Oona avea întotdeauna o explicație cînd copiii făceau vreo boroboață, iar Pat se mira de răbdarea ei, aparent fără margini. În realitate, erau amîndoi la fel de răbdători. Ea era una din ființele acelea liniștite, care vorbesc puțin, înregistrează totul și foarte rar au de spus ceva rău despre altcineva. În aproape unsprezece ani de căsnicie, avuseseră foarte rare divergențe. Pat o luase de nevastă cînd avea doar șaptesprezece ani și ea îi fusese întotdeauna camaradul ideal. Se împăcase cu toate ciudățeniile și cu planurile lui extravagante, ca și cu neostoita lui pasiune pentru zbor.

Era către sfîrșitul săptămînii, într-o zi înăbușitoare de iunie, cînd copilul se agitase toată noaptea, iar Pat fusese nevoit să se scoale o dată cu ivirea zorilor ca să plece într-o cursă urgentă la Chicago. Cînd s-a întors acasă după-amiază, a aflat că trebuie să plece din nou, în cel mult două ore, cu un transport de poștă neplanificat. Erau timpuri grele și el nu-și putea permite să refuze nici o comandă. În ziua aceea și-ar fi dorit mai mult ca oricînd să aibă pe cineva să-l ajute, dar erau puțini cei în care putea avea încredere, iar în ultimul timp nu mai apăruse nici unul dintre cei pe care îi avusese la lucru de cînd deschisese aeroportul.

– N-ai ceva avioane de închiriat, domnule? auzi deodată o voce gîjîită lîngă el, pe cînd era aplecat asupra jurnalului de bord şi a hîrtiilor de pe biroul lui.

Pat era gata să răspundă, ca de obicei, că el însuşi poate fi închiriat, nu însă şi avioanele lui. Dar cînd ridică ochii de pe hîrtii, faţa lui se destinse într-un surîs larg, mirat.

– Tu eşti, măi pungaşule, rîse Pat vesel către un flăcău care-i surîdea la rîndul lui cu o faţă proaspătă, din vîrful căreia atîrna un smoc de păr negru, acoperindu-i aproape ochii albaştri. Faţa aceea îi era foarte cunoscută, faţa unui bun prieten din vremurile atît de frămîntate cînd ei doi făceau parte din Escadrila 94. Ce-i cu tine, puştiule, n-ai bani nici de frizer?

Nick Galvin avea un păr des, negru ca pana corbului, şi privirea pătrunzătoare a unui brunet irlandez cu ochi albaştri. Pe vremea cînd îl avusese în subordine, Pat îl considerase pe Nick aproape ca un fiu. Se înrolase voluntar la şaptesprezece ani şi Pat îl cunoscuse cînd avea doar un an mai mult; asta nu-l împiedicase însă să devină unul dintre piloţii fruntaşi ai escadrilei şi unul dintre oamenii cei mai de nădejde ai lui Pat. Fusese lovit de două ori de nemţi şi de fiecare dată reuşise să se întoarcă la bază cu un avion mutilat, aterizînd forţat şi, ca prin minune, reuşind să salveze atît avionul, cît şi propria-i persoană. După asemenea isprăvi, oamenii din escadrilă îl porecliseră „Ţeapă", dar Pat i se adresa aproape întotdeauna spunîndu-i „fiule". Acum nu se putu abţine să nu se gîndească la faptul că, poate, acesta era fiul pe care şi-l dorise cu atîta ardoare, acum, cînd ultimul lui copil se arătase a fi tot o fată.

– Ce vînt te-aduce pe-aici? îi întrebă Pat, lăsîndu-se pe spate şi zîmbindu-i larg băiatului care sfidase moartea aproape tot atît de des ca şi el însuşi.

– Caut şi eu vechii prieteni. Voiam să mă conving că nu ai devenit un grăsan leneş. Al tău e „Havilland"-ul de-afară?

– Al meu. L-am cumpărat anul trecut, în loc să le iau încălţări copiilor.

– Probabil că nevastă-ta a fost foarte încîntată de vitejia asta, rînji Nick, iar Pat se gîndi imediat la toate fetele acelea din Franţa care se dădeau în vînt după el. Nick Galvin era un flăcău tare arătos, cu maniere foarte convingătoare pe lîngă femei. În Europa făcuse ravagii. Tuturor le spunea că are douăzeci şi cinci sau douăzeci şi şase de ani, şi ele păreau să-l creadă întotdeauna.

Oona îl cunoscuse şi ea cîndva, la New York, după război, şi îl găsise fermecător. Roşise şi-i declarase că-l găseşte foarte frumos. Desigur, cu înfăţişarea lui îl eclipsa pe Pat, dar acesta avea ceva solid şi atrăgător care compensa din plin ceea ce îi lipsea pentru a fi o stea a Hollywood-ului. Pat era şi el un bărbat bine, cu părul castaniu deschis, cu ochi căprui, calzi şi cu un surîs tipic irlandez care-i cucerise inima Oonei. Nick avea însă acel gen de înfăţişare după care se topesc adolescentele.

– A fost oare Oona atît de deşteaptă încît să nu te părăsească? Îmi închipuiam că nu va dura mult după ce ai adus-o aici, zise Nick cu o voce oarecum nepăsătoare. Se lăsă să cadă pe un scaun de lîngă biroul lui Pat, în timp ce vechiul lui prieten rîdea amuzat, clătinînd din cap drept răspuns.

– Ca să fiu sincer, cred că i-au trecut asemenea gînduri prin cap. Şi totuşi nu m-a părăsit – să nu mă întrebi din ce motive! Cînd am adus-o prima oară aici, locuiam într-o baracă în care bunicu-meu nu şi-ar fi lăsat nici vitele, iar eu n-aş fi putut să-i cumpăr nici măcar un ziar, dacă ar fi vrut să-l citească, ceea ce din fericire nu voia. Mulţumesc lui Dumnezeu. E o femeie extraordinară.

Mereu vorbise astfel despre Oona în timpul războiului, iar Nick se convinsese că e adevărat cînd o cunoscuse. Părinţii lui Nick muriseră şi el nu avea nici un fel de rude. După terminarea războiului, nu făcuse decît să rătăcească de colo-colo, angajîndu-se în diverse locuri, pe diferite mici aeroporturi. La

optsprezece ani, nu avea unde să se ducă şi pe nimeni la care să tragă. Pat simţise întotdeauna un fel de compasiune pentru el cînd ei amîndoi vorbeau despre familiile lor. Nick nu avea nici fraţi, nici surori, iar părinţii lui muriseră demult, cînd el nu avea decît paisprezece ani. Trăise într-un orfelinat pînă cînd se înrolase ca voluntar. Războiul fusese pentru el o adevărată salvare, motiv pentru care îi păstra o bună amintire. Acum, însă, nu mai avea încotro să se îndrepte.

– Copiii ce mai fac? Nick fusese foarte drăguţ cu fetele cînd le cunoscuse. Îi plăceau copiii şi cunoscuse o mulţime de amărîţi la orfelinat. Întotdeauna îi plăcuse să se ocupe de cei mai mici decît el, le citea poveşti şi îi liniştea cînd se trezeau uneori noaptea, plîngînd după mamele lor.

– Sînt foarte bine, îi răspunse Pat cu o oarecare ezitare, care nu dură însă decît cîteva clipe. De luna trecută, mai avem un copil. Încă o fetiţă. Una voinică şi frumoasă. Mă aşteptam să fie un băiat, dar n-a fost să fie. Făcea efortul să nu pară dezamăgit, dar Nick îi simţi amărăciunea din glas şi îl înţelese.

– Se pare că pînă la urmă trebuie să le înveţi pe fete să zboare, nu-i aşa? îl tachină el, iar Pat dădu ochii peste cap, semn evident că respinge ideea. Pat nu fusese niciodată impresionat de vreo aviatoare, nici măcar de cele mai vestite.

– Nu prea ai nimerit-o, fiule. Dar tu ce mai faci? Pe ce aparate ai mai zburat în ultima vreme?

– Pe nişte rable, bune de cărat ouă. Nişte epave care au supravieţuit războiului. Pe orice pun mîna. Există pe ici-pe colo o serie întreagă de aparate declasate, ca surplus de război, şi o mulţime de tipi dispuşi să zboare cu ele ca să mănînce şi ei o pîine. M-am foit şi eu în jurul aeroporturilor. Ai pe cineva care să lucreze cu tine pe-aici? întrebă el neliniştit, sperînd să primească un răspuns negativ.

Pat clătină din cap şi-l privi lung, întrebîndu-se dacă aceasta era un semn, o coincidenţă sau poate doar o scurtă vizită.

Nick era încă foarte tînăr. În timpul războiului provocase o mulţime de discuţii contradictorii. Îi plăcea riscul dus pînă la absurd. Era dur cu aparatele, dar şi mai dur cu el însuşi. Nick Galvin nu avea nimic de pierdut şi nimic pentru care să merite să trăiască. Pat investise în avioanele lui toată agoniseala şi nu-şi putea permite în nici un caz să le piardă, oricît de mult îi plăcea băiatul sau cît ar dori să-l ajute.

– Tot aşa îţi place să rişti şi acum, ca pe vremuri?

Pat mai că era să-l omoare odată, cînd l-a văzut cum se lasă aproape de sol, sub un strat de nori, pe timp de furtună. L-ar fi scuturat pînă i-ar fi clănţănit dinţii în gură, dar fusese atît de uşurat să-l vadă viu încît, pînă la urmă, n-a făcut decît să zbiere la el. Era într-adevăr inuman să rişte atît, dar asta îl făcea mare. Numai că lucrul acesta era valabil în război. Dar în timp de pace, cine îşi putea permite să accepte eroismele lui? Avioanele erau prea scumpe ca să te joci aşa cu ele.

– Risc numai cînd sînt obligat, Asule.

Nick îl iubea pe Pat. Îl admira mai mult decît pe oricare alt om pe care îl cunoscuse sau împreună cu care zburase.

– Şi dacă nu eşti obligat, Ţeapă? Tot îţi mai place să te joci?

Privirile celor doi bărbaţi se întîlniră, scrutătoare. Nick ştia ce valoare are întrebarea lui. Nu voia să-l mintă – şi acum îi mai plăcea să facă lumea să discute, încă mai simţea gustul pericolului, se mai juca riscînd, dar pentru Pat avea un respect deosebit şi n-ar fi făcut nimic care ar fi putut să-l supere. Era suficient de matur acum. Era, de asemenea, şi mult mai prudent cînd zbura cu avioanele altora. Îi mai plăcea să se zbenguie, dar nu pînă într-atît încît să-i primejduiască viitorul lui Pat. Nick bătuse un drum lung de la New York, cheltuindu-şi banii pînă la ultimul dolar, numai ca să vadă dacă există vreo şansă să lucreze împreună cu Pat.

– Pot să mă comport şi onorabil dacă trebuie, zise el liniştit, cu ochii albaştri de gheaţă aţintiţi în ochii lui Pat. Nick

avea ceva copilăros şi calin în persoana lui, în ciuda faptului că era un adevărat bărbat. Şi odată fuseseră aproape ca fraţii. Nici unul din ei nu putea uita timpurile acelea. Era o legătură care nu se mai putea şterge, şi amîndoi îşi dădeau seama de asta.

– Dacă nu te porţi cum trebuie, să ştii că te arunc afară din „Jenny", de la zece mii de picioare înălţime, fără să mă gîndesc de două ori. Cred că ştii asta, nu? zise Pat, crunt. Nu vreau să vină nimeni să-mi distrugă ceea ce mă străduiesc eu să realizez aici. Dar, oftă el, ca să fiu cinstit, aici e prea mult de muncă pentru un singur om. Şi pe viitor va fi şi mai greu, poate chiar pentru doi dacă contractele astea poştale continuă să intre în ritmul de pînă acum. În ultimul timp, parcă nu mă mai opresc din zburat. Nu mă mai pot aduna. Aş putea să folosesc serviciile altcuiva, care să efectueze unele din zborurile mai lungi şi grele. Cîteodată e vreme rea, mai ales iarna. Dar cui îi pasă? Nimeni nu vrea să audă cît e de greu. Poşta trebuie să ajungă la destinaţie şi pace bună! Apoi mai sînt şi celelalte – transportul de mărfuri, de pasageri, cursele pe distanţe mai mici, încoace şi-ncolo, şi doritorii de aventură, care vor doar să se înalţe şi să se uite în jos sau, cîteodată, să ia o lecţie de zbor.

– Se pare că ai mult de furcă, rîse Nick. Tot ce auzise îi plăcea la nebunie. Pentru asta venise. Pentru asta şi pentru amintirile care-l legau de As. Nick avea nevoie disperată de un serviciu. Iar Pat era fericit să-l aibă lîngă el.

– Aici nu e joacă. E o treabă serioasă pe care încerc s-o duc la bun sfîrşit şi într-o bună zi aş vrea ca „Aeroportul O'Malley" să figureze pe hartă. Dar aşa ceva nu se va întîmpla, explică Pat, dacă tu îmi spulberi planurile, Nick, sau măcar unul dintre ele. Totul se bazează pe cele două avioane pe care le vezi afară şi pe bucăţica asta de teren cu firma pe care ai văzut-o cînd ai intrat aici.

Nick încuviinţă dînd din cap în semn că înţelesese perfect punctul lui de vedere şi apreciindu-l pentru asta mai mult

ca oricînd. Era ca un legămînt între doi piloţi, uniţi între ei ca nimeni alţii. Era ceva ce puteau înţelege bine numai ei doi, un legămînt de onoare fără egal.

– Vrei să preiau eu unele din cursele acelea lungi? Ţi-ai putea petrece astfel mai mult timp cu Oona şi cu copiii. Şi poate aş reuşi să fac şi zborurile de noapte. Aş începe cu el şi să vedem ce părere ai, propuse Nick, neliniştit. Era disperat să găsească o slujbă şi se temea că nu o va obţine. Dar părea să nu existe nici o şansă ca Pat O'Malley să-l poată anagaja. Probabil că Pat voia doar să se asigure că Nick înţelege regulile jocului. Şi totuşi, Pat ar fi făcut orice pentru el – i-ar fi asigurat un cămin, o slujbă, l-ar fi şi adoptat la nevoie.

– Zborurile de noapte ar putea fi un început bun. Chiar dacă... Îl privi liniştit pe tînărul său prieten. Între ei era o diferenţă de vîrstă de paisprezece ani, însă războiul o ştersese demult. ...Chiar dacă în unele nopţi e locul cel mai tihnit pe care l-aş putea visa: Dacă ultimul nostru copil nu va începe curînd să doarmă noaptea, am să încep să-l adorm cu whisky. Oona zice că e vorba de o erupţie provocată de căldură, dar eu jur că e din pricina părului roşu şi a predispoziţiei ce rezultă. Oona e singura fiinţă cu păr roşu pe care mi-a fost dat s-o cunosc, în stare de atîta calm. Fetiţa asta este un adevărat drăcuşor.

În ciuda lamentărilor, însă, Pat părea foarte ataşat de copil şi aproape că uitase dezamăgirea de a nu avea un fiu. Mai ales acum, cînd sosise şi Nick. El era darul ceresc pentru care se rugase atîta timp.

– Cum o cheamă? Nick părea să se distreze de minune. Din momentul în care pusese ochii pe ei, se îndrăgostise de familia asta şi de tot ceea ce-i privea.

– Cassandra Maureen. Noi îi spunem Cassie. Se uită la ceas. Te iau acasă cu mine. Poţi să mănînci cu Oona şi fetele. Eu trebuie să mă întorc aici la ora cinci şi jumătate. Iar tu trebuie să-ţi găseşti o locuinţă în oraş, adăugă el parcă scuzîndu-se.

Sînt nişte camere de închiriat la bătrîna doamnă Wilson, pentru că eu nu am unde să te cazez, în afară de un pat de campanie în hangarul în care îl ţin pe „Jenny"

– Deocamdată e bine şi aşa. Ce naiba, e destul de cald. Nu-mi pasă nici dacă dorm chiar pe pistă.

– Afară, în spate, e un duş vechi şi aici o baie, dar totul e cam primitiv, zise Pat cam nesigur. Dar Nick zîmbi şi ridică din umeri.

– Aşa e şi bugetul meu pînă cînd vei începe să mă plăteşti.

– Poţi dormi şi pe canapeaua noastră dacă şi Oona e de acord. Ea are oricum multă simpatie pentru tine, mi-a tot povestit ce frumos eşti şi ce fericite erau fetele cu un flăcău ca tine. Sînt sigur că nu va avea nici o obiecţie să dormi pe canapea pînă vei fi în măsură să închiriezi o cameră la doamna Wilson.

Dar Nick n-a primit. S-a instalat imediat în hangar, iar după o lună şi-a construit singur o mică baracă. O ţinea curată şi ordonată, însă îşi petrecea timpul mai mult afară, în aer liber. Zbura pentru Pat şi îl ajuta să rezolve treburile de serviciu.

În primăvara următoare au fost capabili să mai cumpere un avion, un „Handley Page" Avea o anvergură mai mare decît „Havilland"-ul sau „Jenny" şi putea transporta mai mulţi pasageri şi mai multă marfă. Nick îşi petrecea cea mai mare parte a timpului pilotînd avionul cel nou, în timp ce Pat stătea pe lîngă casă, făcea zboruri mai scurte şi administra aeroportul. Aranjamentul funcţiona de minune, spre beneficiul amîndurora. Lucrurile luaseră o întorsătură favorabilă. Afacerile mergeau foarte bine, iar reputaţia lor creştea văzînd cu ochii, extinzîndu-se rapid către Vestul Mijlociu. Ştirea că doi aşi ai aviaţiei militare operau acum în zona oraşului Good Hope părea să fi ajuns la cunoştinţa tuturor celor interesaţi. Comenzile pentru transporturi de mărfuri, de pasageri, cererile pentru lecţii de zbor, pentru poştă, efectuate prompt şi conştiincios, începeau acum să aducă nişte profituri deloc neglijabile.

A venit apoi marea lovitură, norocul. La treisprezece luni de la naşterea lui Cassie s-a născut Christopher Patrick O'Malley, un băieţel micuţ, firav şi plîngăcios. Dar pentru părinţii lui era o minune de copil, iar cele patru surori îi priveau anatomia nefamiliară cu o curiozitate de nedescris. Nimic nu putea fi mai extraordinar decît sosirea lui Christopher Patrick la Aeroportul O'Malley.

Proprietarii au arborat un mare steag albastru şi fiecare pilot sosit acolo vreme de o lună a fost tratat cu cîte o ţigară mare de foi de către tatăl care radia de fericire. Meritase toată osteneala. După aproape doisprezece ani de căsnicie, visul lui se împlinise – aveau fiu care va zbura cu avioanele lui şi-i va administra aeroportul.

– Cred că acum aş putea chiar să-mi împachetez lucrurile şi să-mi iau tălpăşiţa, zise Nick rîzînd, a doua zi după naşterea lui Chris. Tocmai dusese la bun sfîrşit transportul unei cantităţi uriaşe de marfă pe Coasta de Vest, într-o duminică. Era comanda lor cea mai serioasă pe care o avuseseră pînă atunci, o adevărată victorie pentru ei.

– Ce vrei să spui cu luatul tălpăşiţei? îl întrebă Pat, chinuit de o mahmureală îngrozitoare, urmare a sărbătoririi naşterii fiului său, şi cuprins de panică. Ce mai înseamnă şi prostia asta?

– Ei bine, m-am gîndit că acuma, dacă a venit şi Chris, zilele mele sînt numărate aici, rînji Nick. Era fericit pentru amîndoi în privinţa băiatului şi abia aştepta să-i fie naş. Dar cea care-i furase inima de cînd o văzuse era Cassie. Ea era exact ceea ce-i spusese Pat din prima clipă – un mic monstru, plus toate cîte se spun întotdeauna despre o persoană cu părul roşu. Dar Nick o adora şi se purta cu ea ca o doică. Nici dacă ar fi fost propriul lui copil nu ar fi putut s-o iubească mai mult.

– Da, zilele îţi sînt numărate pentru încă cincizeci de ani de-acum încolo, bombăni Pat. Aşa că mută-ţi fundul puturos, Nick Galvin, şi înhaţă poşta pe care tocmai ţi-au aruncat-o afară, pe pistă.

– Da, şefule... Da, domnule As... Înălţimea voastră... Excelenţă...

– Auzi, lasă prostiile! tună Pat în spatele lui, turnîndu-şi o ceaşcă de cafea.

Nick fugea deja spre pistă pentru a vorbi cu pilotul avionului poştal înainte ca acesta să decoleze. Nick era exact ceea ce sperase Pat de la început, un dar al lui Dumnezeu. Iar ultimul an nu fusese o joacă. Iarna trecută fusese nevoit să-şi asume riscuri mari, zburînd în condiţii meteorologice grele, şi amîndoi avuseseră tot felul de incidente, aterizări forţate şi reparaţii de urgenţă. Dar Pat nu avusese a se plînge de nimic, nu-i putea imputa nimic lui Nick, nu putea spune că cutare sau cutare situaţie ar fi trebuit rezolvată altfel, nu se petrecuse nimic de natură a periclita siguranţa vreunuia din preţioasele sale aparate. Pentru că Nick iubea avioanele acelea ca şi Pat însuşi. Mai mult, adevărul este că, avîndu-l pe Nick alături, Pat putuse într-adevăr să dezvolte frumos întreaga afacere.

Au lucrat astfel încă şaptesprezece ani la rînd. Anii s-au rostogolit peste ei mai repede decît avioanele lor care acum îşi luau zborul de pe cele patru piste, meticulos întreţinute, ale Aeroportului O'Malley. Trei piste fuseseră construite în formă de triunghi, iar cea de-a patra, orientată pe direcţia nord-sud, le tăia în două, ceea ce înseamnă că ei puteau ateriza indiferent de direcţia vîntului şi că niciodată nu erau nevoiţi să închidă aeroportul din cauza unor avioane care ar fi blocat vreuna din piste. Acum aveau deja o flotilă compusă din zece aparate. Două cumpărase Nick, cu banii lui, iar celelalte opt îi aparţineau lui Pat. Nick era angajatul lui Pat, dar acesta fusese întotdeauna generos cu el. Prietenia lor se cimentase după atîţia ani de muncă cot la cot, timp în care consolidaseră şi extinseseră aeroportul. Pat îi propusese de mai multe ori să-i devină partener de afaceri, dar Nick replica întotdeauna că nu vrea să aibă bătăi de cap cu astfel de lucruri. El se simţea

bine ca simplu angajat, cu toate că oricine ştia că lucrează mînă în mînă; iar dacă cineva îndrăznea să-l ofenseze pe vreunul din ei, ştia că şi-l pune în cap pe celălalt. Pat O'Malley era un om deosebit, iar Nick îl iubea ca pe un tată, frate şi prieten. Îi iubea copiii ca şi cum ar fi fost ai lui. Ţinea la tot ceea ce îi aparţinea lui Pat, de parcă ar fi fost una cu el.

Dar în afară de familia lui Pat, Nick nu părea interesat de întemeierea propriei lui familii sau de alte relaţii. Fusese însurat o dată, în 1922, la douăzeci şi unu de ani, dar mariajul nu durase mai mult de şase luni, iar nevasta lui, care avea doar optsprezece ani, îl părăsise şi se întorsese la părinţii ei, în Nebraska. Nick o cunoscuse într-o seară, cu prilejul unuia din zborurile lui cu poşta, la unicul restaurant din localitate, proprietatea părinţilor ei.

În afară de faptul că nu se simţea deloc bine în Illinois, ea detesta tot ceea ce era legat de zbor. I se făcea rău de fiecare dată cînd Nick o lua cu el în zbor, se enerva de fiecare dată cînd vedea un avion şi o apuca plînsul ori de cîte ori el pleca în cursă. Era limpede că cei doi nu se potriveau şi, cînd părinţii au venit s-o ia acasă, cel mai uşurat a fost Nick însuşi. Viaţa lui nu fusese niciodată atît de amărîtă ca în aceste luni de căsnicie şi de atunci îşi jurase că nu se va mai însura niciodată. Desigur, mai avusese de-a face cu femei de-atunci încoace, cu o mulţime chiar, dar Nick era o persoană discretă. Se vorbea că avusese o legătură cu o femeie măritată din alt oraş, dar nimeni nu putea pune mîna în foc că era adevărat, iar Nick n-a spus niciodată o vorbă despre aşa ceva. Flăcăul chipeş de altădată devenise un bărbat frumos, dar nimeni nu pătrundea în intimitatea lui. Femeile din viaţa lui nu se vedeau niciodată. Nu se putea spune despre el decît că muncea din greu şi că îşi petrecea mult timp cu familia O'Malley. Îşi petrecea o bună parte din timp cu copiii lor, pentru care era ca un unchi. Oona renunţase de mult la strădaniile de a-l căpătui cu

vreuna dintre prietenele sale. Încercase chiar să pună ceva la cale între el şi sora ei mai mică. Asta se petrecuse cu ani în urmă, cînd femeia venise în vizită – era tînără, drăguţă şi văduvă. Dar degeaba. Acum, după trecerea timpului, era limpede că pe Nick nu-l interesează căsătoria. Îl interesau doar avioanele, şi nici acelea toate, în general, ci numai ale lui Pat O'Malley. Şi poate cîte o aventură ocazională, fără complicaţii. Trăia singur, muncea mult şi se gîndea numai la serviciul lui.

– Merită mai mult de la viaţă, îl compătimea Oona de ani de zile, cînd vorbea despre el cu Pat.

– De ce crezi tu că mariajul e chiar atît de bun? o tachina Pat.

Indiferent însă de opiniile Oonei despre ceea ce-i lipsea lui Nick, de mult nu se mai punea în discuţie problema căsătoriei lui. La treizeci şi cinci de ani, el se simţea fericit aşa şi era prea ocupat ca să se gîndească la o soţie şi la copii. În majoritatea timpului, petrecea cincisprezece sau şaisprezece ore pe zi pe aeroportul lui Pat. Şi singura persoană care se afla la fel de mult timp în preajma lui Pat şi a lui Nick era Cassie.

Fata avea acum şaptesprezece ani, pe care şi-i petrecuse mai mult în apropierea aeroportului. Învăţase să alimenteze cu carburant aproape orice tip de avion, să dirijeze avioanele pe pistă şi să le pregătească pentru decolare. Se ocupa de piste, făcea curăţenie în hangare, spăla avioanele, iar tot timpul liber şi-l petrecea printre piloţi. Ajunsese să cunoască mecanica şi lucrările de întreţinere ale tuturor avioanelor cu care erau dotaţi. Şi, lucru ciudat, avea un simţ ieşit din comun pentru a depista cele mai mici nereguli de funcţionare. Nu-i scăpa nici un detaliu – cît de mărunt, cît de greu de depistat, cît de complicat. Observa orice, despre fiecare avion, şi probabil că ar fi putut descrie aproape totul cu ochii închişi. Era remarcabilă în multe privinţe, iar Pat avea mereu de luptat cu ea pentru a o determina să se ducă acasă, să-şi ajute mama. Dar fata re-

plica cum că acolo se află surorile ei şi că mama nu are nevoie de ea. Pat voia să scape de ea, s-o trimită acasă, dar cînd reuşea, a doua zi dimineaţa, la ora şase, se trezea cu ea pe cap, ca să-şi petreacă o oră sau două pe aeroport înainte de a pleca la şcoală. În cele din urmă, Pat s-a lăsat păgubaş şi nu i-a mai dat importanţă.

La şaptesprezece ani, Cassie era o roşcovană înaltă, frapantă, cu superbi ochi albaştri – o fată într-adevăr frumoasă. Numai că singura ei preocupare erau avioanele. Şi Nick ştia, fără s-o fi văzut vreodată că pilotează un avion, că era hărăzită aviaţiei. Simţea că şi Pat îşi dă seama de talentul fetei, dar tatăl era neclintit în hotărîrea lui de a nu o lăsa pe Cassie să înveţe să piloteze. El nu dădea doi bani pe Amelia Erhart, Jackie Cochran, Nancy Love sau Louise Thaden, ori alte femei-pilot, ba nici pe Clubul feminin de pilotaj. Nici una dintre fiicele lui nu va zbura, şi asta era ceva definitiv. Se ciorovăise de cîteva ori cu Nick pe tema asta şi prietenul lui începuse să creadă că bătălia este pierdută. În ultimul timp, o mulţime de femei reuşiseră să pătrundă în aviaţie, unele dintre ele fiind chiar remarcabile, însă Pat O'Malley era de părere că lucrurile ajunseseră deja prea departe şi, în ceea ce-l privea pe el, era convins că nici o femeie nu va reuşi să zboare ca un bărbat. Iar pe avioanele lui nu era loc pentru piloţi femei. Cu siguranţă nici pentru Cassie O'Malley.

Nick căutase să-l ia cu binişorul, insistînd că, după opinia lui, unele femei-pilot din timpul lor erau mai talentate chiar decît Lindbergh. La asemenea declaraţii, Pat îşi ieşea din sărite şi odată era chiar să-l ia pe Nick la bătaie pentru o asemenea injurie. Charles Lindbergh era pentru Pat o zeitate, după Rickenbacker, zeul aviaţiei americane din timpul primului război mondial. Avea o fotografie cu Lindbergh, făcută cu prilejul aterizării acestuia pe aeroportul familiei O'Malley, în turul de trei luni întreprins de marele aviator în jurul ţării. Fotografia trona şi acum, după nouă ani, la loc de frunte pe biroul lui Pat.

În mintea lui Pat, chestiunea era clară: nici un pilot cu fustă nu va putea întrece sau măcar egala îndemînarea şi curajul lui Lindbergh. În definitiv, însăşi soţia acestuia nu era decît o navigatoare şi o operatoare radio. Aşadar, Lindy era un fel de Dumnezeu şi a-l compara cu cineva era un sacrilegiu pe care nu îl accepta nici din gura lui Nick Galvin. Nick făcea haz văzîndu-l atît de pornit şi se distra zgîndărindu-l. Numai că ştia bine că nu-l va putea convinge niciodată.. După părerea lui Pat, femeile nu se puteau ridica la asemenea înălţimi, indiferent cît de mult ar zbura, cîte recorduri ar spulbera sau cîte întreceri ar cîştiga, ori cît de fotogenice ar fi în costumele lor de pilotaj. După Patrick O'Malley, femeile nu erau făcute pentru a deveni nişte piloţi adevăraţi.

– Şi *tu*, se oţărî el la Cassie cînd o văzu că apare de pe pistă, îmbrăcată într-o salopetă veche, după ce terminase de alimentat un trimotor Ford înaintea decolării spre Roosevelt Field din Long Island. Tu ar trebui să fii acasă, să-i ajuţi mamei tale să pregătească masa de prînz. Era un refren familiar pe care fata se făcea că nu-l aude, acum ca şi altă dată. Traversă cu paşi mari încăperea, aproape la fel de înaltă ca majoritatea bărbaţilor care lucrau pentru el pe aeroport. Părul roşu îi cădea pe umeri ca o flacără, iar ochii mari şi albaştri îl priviră fix pe Nick, care rîdea amuzat şi complice din spatele tatălui ei.

– Plec imediat, tată. Mai am ceva de rezolvat aici. Avea şaptesprezece ani şi era o frumuseţe de fată. Dar nu părea conştientă de atuurile ei, ceea ce-i sporea farmecul. Salopeta veche pe care o purta scotea şi mai bine în evidenţă farmecul chipului, ceea ce-l irita şi mai mult pe tatăl său. Din punctul lui de vedere, ea nu avea ce căuta acolo. Nu era doar o opinie trecătoare, iar subiectul era notoriu pentru toţi, fiindcă îl auziseră de sute de ori pe aeroportul O'Malley, iar azi cîntecul se repeta. Era o zi fierbinte de iunie şi fata intrase în vacanţa de vară. Cei mai mulţi dintre prietenii ei se angajau peste vară în

vreo farmacie, la o cafenea sau prin magazine. Ea nu voia altceva decît să dea o mînă de ajutor, voluntar, pe aeroport. Asta era viaţa ei, pasiunea ei, şi accepta să lucreze pe altundeva numai cînd avea mare nevoie de bani. Însă nici un serviciu, nici o prietenă, nici un băiat, nici o distracţie nu o putea ţine mult timp departe de aeroport.

– De ce nu vrei să faci şi tu ceva util în loc să-ţi pierzi timpul aici? îi aruncă Pat de la distanţă. Nu-i mulţumea niciodată pentru munca depusă la aeroport. Nici n-ar fi vrut s-o vadă prin preajmă.

– Vreau numai să iau jurnalul de bord al unui avion de marfă. Am ceva de notat în el. Calmă, îşi găsi volumul căutat, apoi pagina de care avea nevoie. Caietele astea îi erau familiare, ca şi modul de evidenţă, pentru că avea de-a face tot timpul cu ele.

– Lasă-mi jurnalele în pace! Nici nu ştii ce faci! Se înfuriase, ca de obicei. Cu timpul, devenise mult mai irascibil, însă la cei cincizeci de ani ai lui continua să rămînă unul dintre cei mai buni piloţi. Era însă foarte încăpăţînat în teoriile şi ideile lui, iar ceilalţi învăţaseră să nu-i mai dea atenţie, la fel ca şi Cassie. Pe aeroport, vorba lui era lege, dar bătălia împotriva femeilor-pilot şi argumentele lui rămîneau fără efect. Fata era destul de înţeleaptă ca să nu mai discute cu el în contradictoriu. În cea mai mare parte a timpului nici nu părea eă-l aude. Îşi vedea pur şi simplu liniştită de treburile ei. Iar pentru Cassie, singurele treburi de care-i păsa erau cele în legătură cu aeroportul.

Cînd era mică, se strecura uneori noaptea afară din casă şi privea din depărtare avioanele care scînteiau în lumina lunii. Erau atît de frumoase încît nu dorea decît să le admire. Într-o noapte, tatăl ei a găsit-o lîngă avioane, după ce o căutase o oră întreagă; văzînd-o însă cu cît respect le priveşte, cu cîtă adoraţie, nu avusese inima s-o bată, deşi îl speriase grozav dispariţia ei. I-a făcut totuşi morală, spunîndu-i să nu mai facă

niciodată aşa ceva, după care a luat-o în casă, la maică-sa, fără să mai spună un cuvînt.

Oona ştia şi ea cît de mult îi plac avioanele lui Cassie, însă, la fel ca şi Pat, socotea această pasiune nelalocul ei. Ce-or fi zicînd oamenii? Uite cum arată, cum miroase cînd se întoarce acasă după ce alimentează avioane sau încarcă marfă ori poştă sau, şi mai rău, după ce îşi vîră mîinile prin motoare. Dar Cassie învăţase între timp mai mulţe despre alcătuirea şi funcţionarea aparatelor decît ştiau majoritatea băieţilor despre maşinile lor. În privinţa asta, totul era interesant pentru ea. Era în stare să demonteze un motor şi să-l monteze la loc mai repede şi mai bine decît majoritatea mecanicilor, şi împrumutase şi citise mai multe cărţi despre arta zborului decît ar fi putut crede Nick sau părinţii ei. Avioanele erau marea dragoste şi pasiune a vieţii ei.

Numai Nick părea să fi înţeles această pasiune, dar cum el nu reuşea să-l convingă pe Pat că această activitate i se potrivea fiicei lui, ridică şi acum din umeri şi îşi văzu de treabă la birou, în timp ce Cassie se întorcea pe pistă. Ştia ea bine că dacă se ţine la distanţă de Pat, poate sta ore întregi pe aeroport fără să aibă probleme.

– Nu ştiu ce-i cu ea... E ceva dubios... se plînse Pat. Cred că procedează aşa numai ca să-i facă în necaz fratelui ei.

Nick ştia însă mai bine ca oricine că lui Chris nu-i păsa de aeroport şi de aviaţie. Nu-l interesa zborul cum nu-l interesa să ajungă pe lună. E adevărat că se mai ducea, din cînd în cînd, pe la aeroport, ca să-i facă pe plac tatălui său, ba chiar, cînd împlinise şaisprezece ani, începuse să ia lecţii de pilotaj – tot de hatîrul lui Pat – însă adevărul era că Chris nu ştia nimic despre avioane şi nici nu-i păsa. Îl interesa mai mult autobuzul mare şi galben care venea în fiecare zi să-l ia la şcoală. Pat era însă convins – sau aşa îi plăcea să creadă – că băiatul va deveni într-o bună zi un mare pilot.

Chris nu avea nimic din înclinaţia instinctivă a lui Cassie pentru aviaţie, nici din pasiunea ei pentru aparatele de zbor şi nici din geniul ei mecanic. Spera ca interesul pe care îl manifesta sora lui pentru avioane să i-l ia de pe cap pe Pat în cele din urmă; dar se înşela amarnic, pentru că, în realitate, tatăl lui devenea din ce în ce mai nerăbdător să-şi vadă fiul ajuns mare pilot. Fără să-şi dea seama, ar fi vrut ca Chris să devină ceea ce era Cassie, dar băiatul nu era în stare. El visa să se facă arhitect. Voia să conceapă case, nu să zboare cu avionul, însă pînă acum nu îndrăznise să aibă o explicaţie clară cu tatăl său. Cassie cunoştea însă adevărul. Îi plăceau desenele pe care le făcea el şi modelele pentru şcoală. Odată se apucase să construiască un orăşel întreg din mici cutii detinichea, bidoane şi borcane, iar din dopuri de sticle şi tot soiul de fleacuri luate din bucătărie alcătuise fel de fel de zorzoane şi ornamente cu care împodobise locuinţele lui imaginare. Maică-sa nu-şi mai găsea lucrurile, capacele de la borcane dispăreau, ca şi tot felul de ustensile de bucătărie, pentru ca mai apoi toate să apară în remarcabila creaţie a lui Chris. Faţă de această ispravă, singurul comentariu al tatălui său a fost să-l întrebe de ce nu a construit un aeroport. Ideea i-a plăcut copilului şi a răspuns că o să încerce. Adevărul este însă că nu-l atrăgea nimic din ceea ce avea vreo legătură cu zborul. Era inteligent, sigur pe el, serios şi concentrat; iar lecţiile de pilotaj pe care era nevoit să le ia i se păreau foarte plicticoase. Nick îl luase în cursă cu el de zeci de ori şi băiatul acumulase deja cîteva ore de zbor. Dar materia nu-l interesa cîtuşi de puţin. Era la fel ca şi cum ar fi condus o maşină. Ce mare scofală? Pentru el, asta nu însemna nimic. Iar pentru Cassie însemna totul. Viaţa însăşi. Mai mult decît atît – era ceva magic.

În după-amiaza aceea, fata îşi făcea de lucru departe de biroul tatălui său; pe la ora şase, Nick a zărit-o mai departe pe pistă, dirijînd un avion care tocmai aterizase, apoi dispărînd cu pilotul în hangar. Puţin mai tîrziu a văzut-o din nou, mînjită

de ulei, cu părul strîns în vîrful capului într-un fel de coc. Pe nas avea o pată mare de ulei, iar mîinile îi erau murdare ca ale unui mecanic în exercițiul funcțiunii. L-a umflat rîsul la vederea ei. Ce figură...

– Ce găsești așa de hazliu? l-a apostrofat ea. Avea o mină obosită, dar fericită și îi zîmbea. Nick fusese întotdeauna ca un frate. Era conștientă de frumusețea lui bărbătească, dar asta nu avea pentru ea vreo semnificație deosebită. Erau buni prieteni și ea îl iubea ca pe un adevărat prieten.

– Ești foarte nostimă. Te-ai uitat în oglindă? Ai mai mult ulei pe față decît toată salopeta mea. Taică-tu o să fie foarte încîntat cînd te-o vedea.

– Lui tata i-ar plăcea să mă vadă făcînd curățenie prin casă, ca o servitoare, și curățînd cartofi pentru el.

– Ce, nu trebuie să facă cineva și asta?

– Zău? Întoarse capul supărată, cu o expresie de profundă dezaprobare. Tu de ce nu fierbi la cartofi, măi Țeapă?! I se adresa cîteodată cu această poreclă, care-l făcea să zîmbească, așa ca și acum.

– Dacă trebuie, o fac și pe-asta. Știi bine că mă pricep la gătit.

– Dar uite că *nu trebuie*. Și, ia ascultă, de cînd n-ai mai făcut curățenie prin casă?

– Am uitat de cînd... zise el, dus pe gînduri. Poate de vreo zece ani... de prin 1926, rînji el și amîndoi izbucniră în rîs.

– Cred că înțelegi ce vreau să spun, nu?

– Da. Numai că-l înțeleg și pe el. Eu nu sînt însurat și n-am copii. Iar el nu vrea să te vadă ajungînd ca mine. Trăind într-o magherniță, la marginea aeroportului, și ducînd poșta la Cleveland.

„Magherniță" lui era de fapt foarte confortabilă, chiar dacă nu luxoasă.

– Mie mi se pare o alternativă acceptabilă, zîmbi ea. Vreau să spun despre zborurile cu poșta.

– Aici e problema.

– Problema este *el însuşi.* Pe lumea asta sînt o mulţime de femei-pilot, care au nişte existenţe foarte interesante. La „Nouăzeci şi Nouă" e plin de asemenea exemple. Era o organizaţie profesională fondată de nouăzeci şi nouă de femei-pilot.

– Pe mine degeaba încerci să mă convingi. Mai bine ai încerca cu tatăl tău.

– N-are sens. Părea descurajată cînd l-a privit din nou pe vechiul ei prieten. Sper cel puţin să mă lase să stau pe-aici toată vara. Era singurul lucru pe care şi-l dorea acum, că intrase în vacanţa mare. O aştepta o lungă vară în care trebuia să stea cît mai departe de tatăl său, căutînd să evite orice discuţii în contradictoriu cu el.

– N-ai putea să-ţi iei un serviciu în altă parte, ca să nu ne înnebunească pe amîndoi?

Era o întrebare fără sens, pentru că ei ştiau la fel de bine că ea prefera să muncească pe aeroport, fără salariu, decît cu oricîtă plată în altă parte.

– Nu mă atrage nimic altceva.

– Ştiu foarte bine. Nu trebuie să mă convingi.

O înţelegea perfect. Suferea şi el de aceeaşi boală. Dar el era fericit. Războiul, apartenenţa la sexul masculin, precum şi Pat O'Malley îi dăduseră posibilitatea să-şi petreacă tot restul zilelor exercitînd meseria de pilot. Într-un fel, nu credea că şi Cassie O'Malley va avea aceeaşi şansă. Îl amuza gîndul s-o ia cu el în avion, într-una din curse, doar aşa, ca s-o vadă cum se comportă în zbor, dar tot el îşi spunea că n-are nevoie de astfel de belele, pentru că Pat l-ar omorî dacă ar afla. Nick avea munca lui şi nu exista nici un motiv pentru a se amesteca în viaţa de familie a lui Pat.

Cînd Nick s-a întors la birou să-şi rezolve ultimele hîrtii, l-a văzut pe Chris care tocmai sosea. Era un băiat cu o înfăţişare plăcută, un blond reuşit, cu trăsături frumoase, ca ale mamei lui, şi cu o alcătuire robustă, moştenită de la tatăl lui.

Ochii lui căprui trădau o mare căldură sufletească. Avea tot ce-i trebuia, mai puțin dragostea pentru avioane. În vara aceea se angajase la un ziar, pentru niște lucrări de proiectare, și era bucuros că nu trebuie să lucreze pe aeroport.

– Soră-mea e pe-aici? îl întrebă el pe Nick, ezitînd. Mai că ar fi vrut ca răspunsul să fie negativ. Arăta ca și cum de-abia aștepta să părăsească aeroportul. Cassie îl aștepta de o oră și îl întrebase pe Nick de mai multe ori dacă nu cumva îl văzuse.

– Este, zîmbi Nick. Vorbea încet ca să nu-l audă Pat și să se enerveze. E în hangarul din spate, cu un pilot care a aterizat adineauri.

– O găsesc eu. Chris îi făcu semn cu mîna lui Nick, care îi promisese să-l ia cu el sus din nou după o cursă pe care o avea de făcut la San Diego. Vin eu să te caut. Trebuie să încep să zbor de unul singur, adăugă el solemn.

– Nu mă-nnebuni! Sînt impresionat. Nick ridicase dintr-o sprînceană, mirîndu-se cît de mult ține băiatul să-i facă pe plac tatălui său. Pentru el nu era un secret că lui Chris nu-i plăceau lecțiile de zbor. Era îngrijorat de faptul că, pur și simplu, îl plictiseau. Pentru băiat, zborul însemna pierdere de vreme. La revedere, ne mai vedem!

Nu i-a fost deloc greu lui Chris s-o găsească pe Cassie, iar fata l-a părăsit imediat pe noul ei prieten cînd și-a văzut fratele apropiindu-se. Se grăbi să-l dojenească:

– Ai întîrziat și acum o să întîrziem amîndoi la masă. O să se supere tata.

– Atunci mai bine să renunțăm, zise el, ridicînd din umeri. N-ar fi vrut să plece de la lucru atît de devreme, dar se temuse să n-o supere.

– Ei bravo! șuieră fata. Am așteptat clipa asta toată ziua!

Îl fulgeră cu privirea și el se trezi bombănind. O cunoștea el foarte bine. De Cassie nu putea scăpa dacă își pusese ceva în minte.

– Nu plec acasă pînă nu facem ce-am vorbit.

– Bine, bine. Dar să ştii că nu stăm mult.

– O jumătate de oră. Era gata să-l roage, să cerşească, să-l implore cu irezistibilii ei ochi albaştri.

– Bine, fie. Dar dacă faci vreo boroboaţă, Cass, jur că te omor. Tata mi-ar lua capul pentru asta.

– Îţi promit că n-am să fac nimic rău. Chris îi căută privirea, să vadă cît e de convinsă, dar de crezut tot n-a crezut-o.

S-au îndreptat împreună spre bătrînul „Jenny", pe care îl aveau de atîţia ani. Avionul fusese conceput ca aparat de şcoală pentru piloţii militari, iar Pat îi spusese lui Chris că îl poate folosi ori de cîte ori vrea să se antreneze. Nu trebuia decît să-i spună lui Nick, şi de spus – i-a spus. Chris avea o cheie a lui pe care o scoase din buzunar, în timp ce lui Cassie îi lăsa gura apă de poftă să zboare. Stătea aproape de el, simţindu-şi inima bătînd cu putere cînd băiatul descuie uşa micului avion cu carlinga descoperită.

– Nu vrei să ne lăsăm păgubaşi? o întrebă el, plictisit. Eu cred că tu eşti bolnavă.

Avea senzaţia că ajută un drogat să-şi practice viciul. Se învîrtiră în jurul aparatului, inspectînd cablurile şi profundoarele. Chris îşi puse casca de pilot şi ochelarii, îşi trase mănuşile, după care se urcă pe locul din spate, în timp ce Cassie se căţăra sprintenă pe locul din faţă, voind să pară un simplu pasager, ceea ce nu era în realitate. Prea era în cunoştinţă de cauză, prea se simţea la largul ei, chiar şi pe scaunul din faţă, în special după ce-şi pusese casca şi ochelarii. Îşi fixară centurile. Cassie ştia că avionul e alimentat cum trebuie pentru că se ocupase ea însăşi de treaba asta. Făcea parte din înţelegerea lor. Totul era pregătit şi ea inhală cu plăcere mirosul particular de ulei, atît de caracteristic acestui tip de aparat. După cinci minute rulau de-a lungul pistei, în timp ce fata privea cu ochi critic manevrele fratelui său. Îl găsea prea pru-

dent, prea lent, şi la un moment dat s-a întors spre el, făcîndu-i semn să meargă mai repede şi să tragă de manşă. Nu-i păsa dacă o vede cineva sau nu. Era la curent cu manevrele. Învăţase din auzite şi furînd meseria de la alţii. De la tatăl ei, de la Nick şi de la alţi piloţi aflaţi în trecere. Prinsese atît comenzile de bază, cît şi unele trucuri, ca să nu mai spunem că *ştia* să zboare din instinct, din intuiţie. Deşi Chris fusese acela care luase lecţii de zbor, acum Cassie era cea care ştia ce trebuie făcut, şi amîndoi erau conştienţi că fata putea zbura şi fără el, chiar mai lin.

În cele din urmă Cassie strigă ceva, acoperind zgomotul motorului, iar el încuviinţă dînd din cap, sperînd ca sora lui să nu facă vreo nebunie. De fapt, amîndoi ştiau foarte bine de ce veniseră aici, sus; Chris lua lecţii de pilotaj de la Nick şi, la rîndul lui, o instruia pe Cassie. Sau, mai bine zis, Chris o lua cu el în avion şi o lăsa să-l piloteze ea, Cassie fiind cea care, de fapt, îi dădea lui lecţii. Ea trăia din plin ocaziile acelea. Ştia cum să facă totul mai bine decît Chris. Avea un talent natural. Îi promisese să-i plătească douăzeci de dolari pe lună ca să profite de orice ocazie pentru a zbura cu avionul tatălui lor. El avea nevoie de bani ca să-i cheltuiască cu prietena lui, aşa că aceeptase cu plăcere. Era un aranjament perfect. Cassie lucrase din greu, toată iarna, făcînd munci ciudate, îngrijind copiii altora cu ora, aranjînd marfa în băcănii sau chiar măturînd zăpada în faţa caselor, toate astea doar ca să facă rost de bani.

Fata se simţea la largul ei, stăpînind comenzile fără probleme. Execută o serie de viraje în S, cîteva opturi largi, apoi se hazardă în cîteva viraje mai profunde, pe care le execută cu grijă, fără cusur. Pînă şi Chris era impresionat de stilul ei degajat şi totodată îngrijit; deodată se trezi că-i este recunoscător pentru buna impresie pe care cineva de la sol şi-o putea face despre modul cum pilota el. Dar cînd Cassie s-a lansat

într-un luping, Chris a început să se enerveze. Mai zburase de cîteva ori cu ea şi niciodată nu apreciase momentele ei de fantezie. Era prea bună, prea iute, iar el se temea să nu-şi piardă controlul şi să facă vreo prostie. Pentru douăzeci de dolari pe lună, n-avea de gînd s-o lase să-l înnebunească. Dar lui Cassie aproape că nu-i păsa de el. Se concentra exclusiv asupra zborului. El nu trebuia decît să şadă liniştit şi să se uite în ceafa ei, la părul roşu care-i flutura în vînt. În cele din urmă, plictisit şi sătul, o bătu cu mîna pe umăr. Era timpul să revină la sol, ceea ce ştia şi ea foarte bine. Vreme de cîteva minute, însă, îl ignoră pur şi simplu. Voia să execute o vrilă, dar nu mai avea timp suficient şi era conştientă că fratele ei se va supăra dacă va încerca.

Judecînd lucrurile la rece, el trebuia să recunoască faptul că fata era deja un pilot foarte abil. Totuşi nu putea avea încredere în ea. Oricînd era capabilă să facă o nebunie. I se suia la cap, determinînd-o să-şi piardă orice urmă de bun simţ.

Iată însă că acum ea cobora frumos, iar Chris preluă comanda înainte de aterizare. Ca urmare, manevra nu reuşi la fel de lin cum ar fi făcut-o ea. Aparatul luă contact cu solul prea dur, făcînd o serie de salturi oribile de-a lungul pistei, aterizarea terminîndu-se cu o buşitură zdravănă, verticală.

Cînd au coborît din carlingă, au avut surpriza să-i găsească pe Pat şi pe Nick aşteptîndu-i lîngă pistă. Urmăriseră evoluţia de la sol şi acum Pat îi zîmbea fiului său cu toată faţa, în timp ce Nick trăgea cu coada ochiului la Cassie.

– Bună treabă, fiule! izbucni Pat radiind de bucurie. Eşti un pilot înnăscut!

Părea foarte satisfăcut, ignorînd aterizarea chinuită. Nick, în schimb, nu avea ochi decît pentru Cassie.

– Cum ţi-a plăcut zborul cu fratele tău, Cass? o întrebă tatăl său zîmbind.

– Destul de bun, tată. A fost foarte distractiv. Îi făcu cu ochiul lui Nick şi împreună porniră în urma lui Pat şi Chris.

– Îți place să zbori cu el, nu-i așa, Cass? o întrebă Nick pe drum.

– Extrem de mult! confirmă ea, radioasă, iar din motive știute numai de el, lui Nick îi venea s-o strîngă în brațe. Bineînțeles, nu-i spunea adevărul; se mira doar cum poate fi Pat atît de naiv. Dar poate că voia să fie așa. Numai că asemenea jocuri pot fi periculoase, dacă nu chiar fatale.

– Lupingul acela mi-a plăcut în mod deosebit, zise Nick calm.

– Și mie, încuviință ea fără să-l privească.

– Cred și eu, adăugă el, uitîndu-se la ea cu subînțeles. După care se îndreptă spre birou clătinînd din cap.

După cîteva minute, Pat conducea spre casă mașina în care se aflau toți trei. Nick auzi motorul, dar rămase cu gîndul la zborul la care asistase. Clătină trist din cap. El știa prea bine că nu Chris O'Malley pilotase avionul. Nu se putu abține să nu zîmbească. Cassie găsise o cale să zboare. Și poate că, după munca grea și dezinteresată pe care o făcea pe aeroport, merita acest lucru. Poate că o vreme n-o va provoca. Trebuia s-o urmărească o vreme, să vadă ce face. Zîmbi în sinea lui gîndindu-se la lupingul pe care îl realizase fata. Pasul următor era să participe la un miting aviatic. Și de ce nu? Ce naiba, totul era atît de natural la ea. Mai mult decît atît. El intuia că – femeie sau nu – ea *avea nevoie* să zboare. Ca și el.

Capitolul 2

În seara aceea, cînd Pat, Cassie şi Chris au intrat în casă, toate surorile lui Cassie erau la bucătărie şi îi ajutau mamei. Glynnis semăna cu Pat, iar la douăzeci şi cinci de ani avea deja patru fetiţe, fiind măritată de şase ani. Megan era sfioasă cà mama ei şi semăna leit cu ea, cu deosebirea că avea părul castaniu. Avea douăzeci şi trei de ani şi trei fii. Se măritase la trei luni după Glynnis. Soţii lor erau fermieri, avînd mici proprietăţi în imediata vecinătate. Erau oameni cumsecade, care munceau din greu, iar fetele erau fericite cu ei. Colleen cea blondă avea douăzeci şi doi de ani şi avea şi ea un băieţel şi o fetiţă care de-abia începeau să umble. Se măritase de trei ani cu profesorul de limbă engleză de la şcoala locală. Ea ar fi vrut să urmeze colegiul, dar era din nou însărcinată şi, cu trei copii acasă, nu prea avea şanse. Pe de altă parte, n-ar fi fost corect din partea ei să-şi lase copiii în seama Oonei, ceea ce

Pat oricum nu ar fi acceptat. Poate că va reuşi mai tîrziu, cînd vor creşte copiii. Pentru moment, colegiul rămînea pentru ea un vis. Realitatea vieţii ei erau cei trei copii şi lipsa de bani. Tatăl lor le mai dădea cîte un mic „cadou" din cînd în cînd, dar soţul lui Colleen era un bărbat prea mîndru ca să vrea să primească pe degeaba. Dar cu micul lui salariu şi cu încă un copil în perspectivă, orice ajutor era bine venit pentru ei; chiar în după-amiaza aceea Oona le dăduse şi ea ceva bani. Ştia că au mare nevoie să cumpere cele necesare pentru copilul ce urma să se nască. Criza economică afectase salariile profesorilor şi ceea ce cîştiga David abia le ajungea de mîncare, cu tot ajutorul primit de la părinţi şi alimentele pe care le mai primeau de la surorile lui Colleen.

În seara aceea, toate trei surorile erau la masă cu părinţii, soţii lor fiind plecaţi pe la treburi. Oona îşi adora nepoţii, cu toate că prezenţa lor simultană făcea ca masa să se desfăşoare într-un haos de nedescris.

Pat s-a dus să se schimbe, Chris s-a retras în camera lui, iar Cassie a rămas să se ocupe de copii în timp ce restul femeilor aveau treabă la bucătărie. Doi dintre nepoţei, apreciind că murdăria de pe faţa ei e foarte amuzantă, rîdeau de se prăpădeau. Şi o nepoţică alerga prin cameră, pretinzînd că e un monstru. Chris nu şi-a mai făcut apariţia decît cînd a fost chemat. Se uita chiorîş la Cassie, fiind încă sub impresia penibilă a lupingului pe care îl făcuse ea; pe de altă parte, nu putea să nu recunoască avantajul de a fi cîştigat laudele tatălui lor, aşa că nu prea îndrăznea să se plîngă prea mult sau prea tare. În definitiv, fiecare avea de cîştigat de pe urma înţelegerii lor secrete. Ea voia să zboare, iar el voia bani. Aprecierile lui Pat erau un supliment bine venit.

După o jumătate de oră şedeau cu toţii în jurul unui castron imens cu arpacaş şi carne de porc, cu pîine de grîu şi cartofi piure. Glynnis adusese carnea, Megan arpacaşul, iar Oona

pusese la dispoziţie cartofii. Ei toţi cultivau aceste alimente, iar ceea ce era necesar în plus cumpărau de la „Strong". Era singura băcănie pe o rază de mai multe mile şi totodată cea mai bună din toată regiunea. Familia Strong o ducea bine, chiar şi în vremurile acelea grele, iar comerţul mergea din plin. Vorbeau tocmai despre asta, spre sfîrşitul mesei, cînd Cassie auzi zgomotul familiar al roţilor unei maşini. Nu era greu de ghicit cine era, pentru că oaspetele apărea aproape în fiecare seară, după cină, în special acum, în vacanţă.

Cassie îl cunoştea pe Bobby Strong, unicul fiu al băcanului, de pe vremea cînd erau copii. Era un băiat bun şi fuseseră prieteni ani de zile, iar în ultimii doi fuseseră chiar mai mult de atît, deşi Cassie pretindea că nu e vorba de nimic serios. Mama ei şi cu Megan ţineau să-i reamintească cum că ele se căsătoriseră la şaptesprezece ani, aşa că acum era cazul ca şi ea să se gîndească mai serios ce intenţii avea cu Bobby. Era un băiat serios şi responsabil, iar părinţii ei ţineau foarte mult la el. Cassie nu voia însă să recunoască, nici faţă de sine, nici faţă de ceilalţi, că îl iubeşte.

Se simţea bine în prezenţa lui. Îi plăcea, şi pe el, şi pe prietenii lui. Îi aprecia bunele maniere şi comportarea corectă. Aprecia răbdarea şi înţelepciunea lui. Avea o inimă bună şi Cassie era foarte încîntată de felul în care se purta cu nepoatele şi nepoţii ei. Multe îi plăceau la el, însă nu-l găsea nici pe departe atît de atrăgător ca avioanele. Nu întîlnise încă un asemenea bărbat. Poate că nici nu există. Poate că trebuie să se împace cu ideea asta. Totuşi, i-ar fi plăcut să găsească un băiat la fel de atrăgător ca un „Gee Bee Super Sportster" sau ca un „Beech Staggerwing", ori ca un avion de curse „Wedell-Williams". Bobby era un băiat drăguţ, dar nu se putea compara cu un avion.

– Bună, domnişoară O'Malley... Glynn... Meg... Colleen... Aoleu! Se pare că se apropie data fatidică! Colleen, cu

un pîntece impunător, făcea eforturi să-şi adune progeniturile ca să plece acasă.

– S-ar putea să fie chiar în seara asta dacă nu încetez să tot mănînc din plăcinta cu mere a mamei, glumi Colleen. Avea numai cinci ani mai mult, dar lui Cassie i se părea că e vorba de ani-lumină. Surorile ei erau toate măritate, atît de aşezate şi atît de diferite de ea. Simţea că nu poate fi la fel cu ele. Cîteodată se întreba dacă n-o fi urmărită de un blestem, dacă nu cumva îi dăunase dorinţa arzătoare a tatălui ei de a avea un băiat. Poate că ea era o anomalie. E drept, îi plăceau băieţii. Bobby în mod special. Dar mai presus de orice iubea avioanele şi propria ei independenţă.

Bobby dădu mîna cu tatăl ei, îl salută amical pe Chris, după care toţi copilaşii se adunară roi în jurul lui. La scurtă vreme după aceea, mama şi celelalte fete se duseră la bucătărie să strîngă, dar Oona îi spuse să stea liniştită împreună cu Bobby. Cel puţin Cassie reuşise să se spele pe faţă între timp, dar încă se mai vedeau urmele de ulei ici şi colo.

– Cum a fost ziua de azi? o întrebă el cu un surîs timid. Era îngrozitor de stîngaci, dar simpatic, şi făcea evidente eforturi de a se acomoda cu ideile ei ieşite din comun şi cu fascinaţia pentru avioanele tatălui său. Mai mult, pretindea chiar că-l interesează şi pe el şi asculta cuminte peroraţiile ei despre cine ştie ce nou tip de aparat care se impusese în ultima vreme sau despre minunatul avion „Vega" al lui Pat. Adevărul este că ea putea spune orice, pe el nu-l interesa decît să fie lîngă ea. Venea, credincios, aproape seară de seară, iar Cassie se prefăcea surprinsă cînd îl vedea, spre hazul părinţilor ei.

Nu era încă pregătită să ia în serios legătura lor sau să înţeleagă sensul vizitelor lui atît de asidue. Mai avea doar un an pînă la absolvirea şcolii şi, dacă el continua în acelaşi ritm cu vizitele, într-o bună zi o va cere de nevastă, urmînd să se căsătorească imediat după terminarea liceului. Se simţea tero-

rizată numai la un asemenea gînd, căruia nu-i putea face față. Ea voia mai mult de la viață. Avea nevoie de timp, de spațiu, de studii superioare. Și, de ce n-ar recunoaște, de senzațiile pe care i le dădea un luping reușit sau o vrie. Viața alături de Bobby i se părea un fel de călătorie în automobil spre Ohio. Sigură, solidă și banală. Nu avea el aerul că ar fi vrut să zboare. Și totuși, își dădea seama că dacă n-ar mai veni i-ar părea rău.

– Azi am zburat împreună cu Chris, cu avioneta „Jenny" Se silea să vorbească pe un ton nepăsător. O înspăimînta întotdeauna gîndul de a discuta lucrurile prea în serios cu Bobby... A fost foarte distractiv. Am făcut cîteva opturi largi, ba chiar și un luping.

– Chris pare să facă progrese, zise Bobby politicos, deși avioanele nu-l interesau nici pe el mai mult decît pe Chris. Și ce-ați mai făcut?

Cassie îl interesa oricum și, în sinea lui o considera frumoasă; nu ca alți băieți cărora li se părea prea înaltă, sau că are părul prea roșu, sau care o plăceau doar pentru că avea o figură ieșită din comun, sau o socoteau oribilă pentru că știa atît de multe despre avioane. Bobby o plăcea așa cum era, chiar dacă uneori trebuia să recunoască cum că n-o prea înțelege. Dar și asta era ceva frumos, ceva care-l atrăgea. Mai erau și multe alte aspecte, fapt pentru care sentimentele fetei pentru el deveneau din ce în ce mai confuze. Mama ei îi povestise că și ea simțise la fel pentru bărbatul ei, la început. O logodnă este întotdeauna un lucru dificil, zicea Oona. Iar pentru Cassie, lucrurile se complicau și mai mult. Nu era capabilă să-și limpezească sentimentele față de Bobby.

– Oh, nu știu ce să zic... Cassie se străduia să-și amintească ce altceva mai făcuse în ziua aceea pentru a-i răspunde la întrebare. Dar tot ce făcuse era legat de avioane. M-am ocupat de niște aparate, i-am reglat motorul lui „Jenny" înainte de a-l scoate Chris pe pistă. Cred că l-am învățat pe dinafară.

Duse mîna la față, surîzînd. M-am umplut de vaselină în timpul acestei nobile operații. Tata se enervează cînd mă vede în halul ăsta. N-am putut să mă curăț cum trebuie. Să mă fi văzut însă cînd am venit acasă!

– Și eu care credeam că ai niște pete de senilitate, o tachină el și izbucniră amîndoi în rîs. Era un om vesel și deschis, perfect conștient de cît preț pune ea pe visurile ei, printre care și acela de a intra la colegiu. El nu avea planuri deosebite pentru el însuși. În ceea ce-l privește, viitorul însemna să stea acasă și să-și ajute tatăl în treburile magazinului, așa cum făcea zilnic de cînd terminase școala și cum avea de gînd să facă toată vara.

– Auzi, știi că filmul acela nou cu Fred Astaire, *Aviatorii*, rulează la noi la cinematograf, sîmbătă seara. Vrei să mergem și noi să-l vedem? Se spune că e un film grozav. Bobby o privea plin de speranță, așa că ea surîse galeș și încuviință clătinînd din cap.

– Mi-ar plăcea să-l vedem.

Cîteva minute mai tîrziu, cînd ultima dintre surorile ei plecase împreună cu copiii, Cassie și Bobby ședeau amîndoi pe verandă. Părinții rămaseseră în salon și tinerii știau că-i pot vedea de la locurile lor, deși preferau să fie foarte discreți cînd era vorba de vizitele lui Bobby. Adevărul este că îl apreciau și lui Pat nu i-ar fi displăcut deloc să audă că s-au hotărît să se căsătorească după ce Cassie avea să termine școala, în iunie viitor. Atîta timp cît nu dădeau de bucluc înainte de nuntă, n-aveau decît să stea cît poftesc, să se giugiulească pe verandă. Din punctul lui de vedere era chiar foarte bine. În orice caz, mai bine decît s-o vadă dînd tîrcoale aeroportului.

În salon, Pat îi povestea Oonei despre lupingul lui Chris din după-amiaza aceea. Era foarte mîndru de el.

– Băiatul are un talent înnăscut pentru pilotaj, Oonie. Zîmbea cu convingere, încîntat că, în sfîrșit, avea un fiu demn, pe care și-l dorise cu atîta înverșunare.

În poartă, Bobby îi povestea acum fetei despre ziua lui de lucru de la băcănie, despre felul în care criza economică afectează preţurile alimentelor în toată ţara, nu numai în Illinois. Avea şi el un vis, să deschidă cîndva un lanţ de magazine, în mai multe oraşe, poate unul chiar la Chicago. Cine nu are visurile lui? Numai ale lui Cassie erau mult mai avîntate şi mai greu de abordat într-o conversaţie. Visurile băiatului erau mai concrete şi chiar mai banale.

– Te-ai gîndit vreodată să faci ceva absolut diferit de ceea ce face tatăl tău? îl întrebă ea şi, de îndată, ideea i se păru ciudată de vreme ce ea însăşi nu făcea altceva decît să calce pe urmele tatălui său, pas cu pas. Dar aceşti paşi îi erau interzişi, ceea ce făcea ca totul să fie şi mai ispititor.

– Nu prea, răspunse Bobby liniştit. Realitatea este că mie îmi place comerţul. Oamenii au nevoie de alimente de calitate. Noi facem ceva foarte important pentru ei, chiar dacă activitatea noastră nu e prea atrăgătoare. Şi totuşi, ar putea să fie şi aşa.

– Se poate, răspunse fata surîzînd fără convingere. Deasupra lor se auzea zbîrnîitul unor motoare, care se îndepărta, scăzînd treptat din intensitate. E Nick... în drum spre San Diego, cu marfă. Pe drumul de întoarcere se opreşte la San Francisco, să ridice poşta pentru un contract de-al nostru. Ştia că zboară cu „Handley Page" – îl recunoştea după sunetul motoarelor.

– Cred că e foarte obositor, zise Bobby, înţelept. Pentru noi pare emoţionant, dar sînt sigur că pentru el e o treabă ca oricare alta, ca şi a tatălui meu.

– Poate, admise Cassie, dar ea ştia că nu-i deloc aşa. A zbura nu se putea compara cu a vinde articole de băcănie. Piloţii sînt făcuţi din alt aluat, reluă ea. Ei îşi iubesc profesiunea. Într-atît încît nici nu s-ar putea gîndi să facă altceva. Au zborul în sînge. Îl trăiesc şi îl respiră. Îl iubesc mai mult decît orice pe lumea asta, încheie ea cu ochii scăpărînd.

– Da, cred că ai dreptate, răspunse Bobby, minunîndu-se el însuşi de ceea ce spunea. Totuşi, n-aş putea spune că îi înţeleg.

– Nu cred că-i pot înţelege prea mulţi... e ca o fascinaţie misterioasă. O otravă minunată. Pentru cei ce au îndrăgit zborul nu există altceva mai important pe lumea asta.

El rîse cu îngăduinţă, fermecat de aerul cald şi parfumat al serii.

– Cred că tu vezi lucrurile astca într-un mod foarte romantic. Nu-mi imaginez că toţi piloţii gîndesc aşa. Crede-mă, sînt sigur că şi pentru ei e vorba de o meserie ca multe altele.

– Ştiu şi eu? zise Cassie, încercînd să evite o discuţie în contradictoriu, dar ea ştia că lucrurile stau cu totul altfel. Zborul era ca o frăţie secretă, una căreia încerca cu disperare să i se alăture şi era împiedicată s-o facă. Cele cîteva minute petrecute în aer, cînd Chris o lăsase să piloteze aparatul, era tot ce conta.

Aşezată pe verandă, cu ochii în gol, Cassie era pierdută în reverie, uitînd chiar şi de prezenţa lui Bobby. Iar cînd băiatul s-a mişcat, ea a tresărit, trezită brusc la realitate.

– Cred că e momentul să plec. Probabil că ai obosit îngrijind toate avioanele alea, o tachină el. În realitate, ea voia să fie singură, să se gîndească în linişte la evenimentele zilei. Petrecuse cîteva minute de vrajă. Ne vedem mîine, Cass.

– Noapte bună. El îi ţinu cîteva clipe mîna într-ale lui, apoi o sărută repede pe obraz, înainte de a se urca în camioneta veche a tatălui său, cu inscripţia „Magazinele Strong" pe laturi. Ziua, maşina servea pentru livrări la domiciliu, dar seara era la dispoziţia lui Bobby, pentru deplasările lui. Ne vedem mîine, repetă şi ea.

Bobby se depărtă, în timp ce ea zîmbea şi-i făcea semne de rămas-bun; apoi intră încet în casă, gîndindu-se cît de norocos era Nick, care putea să zboare noaptea pînă departe, la San Diego.

Capitolul 3

Nick s-a întors de pe Coasta de Vest la Good Hope sîmbătă seara, la o oră tîrzie, după ce pe drum mai descărcase marfă şi poştă la Detroit şi la Chicago. Luni dimineaţa, la ora şase, era din nou la biroul lui, cu un aspect odihnit şi plin de energie. Ziua se anunţa încărcată, sosiseră cîteva comenzi noi, şi întotdeauna era multă marfă şi poştă de transportat. Acum aveau o mulţime de piloţi care lucrau pentru ei, şi avióane suficiente, dar Nick se mai oferea încă, voluntar, să efectueze el însuşi călătoriile lungi, precum şi zborurile mai dificile. Simţea o satisfacţie nespusă să se suie într-un avion şi să zboare departe în noapte, în special cînd era vremea rea. Iar Pat îi ţinea isonul. El era un geniu administrativ, conducînd cu o pricepere neîntrecută afacerile la sol. Încă îi mai plăcea şi lui să piloteze, dar acum avea din ce în ce mai puţin timp şi ceva mai puţină răbdare. Se enerva din cale-afară cînd

se întîmpla ceva cu un avion, cînd aparatele întîrziau sau cînd decolau cu greu. Nu îngăduia fantezii inutile din partea piloţilor, pretindea disciplină şi siguranţă, iar dacă oamenii nu se conformau, nu mai aveau ce căuta în flotila O'Malley.

– Fii atent, Asule, îl tachina Nick din cînd în cînd, începi să calci pe urmele bătrînului Rickenbacker.

– Aş putea fi şi mai rău, Ţeapă. Şi tu la fel, mormăia Pat, adresîndu-i-se intenţionat cu porecla din timpul războiului. Isprăvile de război ale lui Nick nu erau cu nimic mai prejos decît vitejiile lui Pat. Odată fusese angajat într-o luptă aeriană cu Ernst Udet, celebrul navigator al aviaţiei militare germane, şi reuşise să aducă aparatul nevătămat la bază, cu toate că el fusese rănit. Dar acum toate astea se aflau undeva departe, în urma lor. Nick îşi mai aducea aminte de isprăvile din război numai cînd avea de luptat cu vremea rea sau cînd trebuia să aducă la bază un avion care se defectase. Fusese el de cîteva ori în situaţii de mare pericol, în cei şaptesprezece ani de cînd lucra pentru Pat, dar nici una nu se putea compara cu aventurile lui dramatice din război.

În după-amiaza aceea, spre seară, îşi amintise de o asemenea aventură pe cînd priveau amîndoi o furtună care începea să se arate la orizont, spre est, şi nu se putuse abţine să nu i-o reamintească şi lui Pat. Pe cînd se afla într-o misiune, fusese prins de o furtună grozavă şi trebuise să zboare atît de jos, sub nori, încît mai că se tîra cu burta pe pămînt. Pat şi-a amintit şi el şi au rîs amîndoi. Îi administrase o papară lui Nick pentru faptul că zbura în felul acesta, dar numai aşa reuşise să se salveze şi să aducă avionul neatins la unitate. Alţi doi piloţi, prinşi în aceeaşi furtună, s-au rătăcit şi nu s-a mai auzit niciodată de ei.

– Mamă, ce mi-ai mai făcut! îşi amintea Nick, la douăzeci de ani după evenimentul care era să-l coste viaţa.

– Cînd ai aterizat, erai verde la faţă, dacă ţin eu bine minte.

Pat l-a mai zgîndărit o vreme, în timp ce amîndoi priveau cum se adună la orizont nori negri, prevestitori de mari necazuri. Cu toate că nu voia să arate, Nick se resimțea încă după oboseala zborului lung din ziua precedentă, dar se încăpățîna să-şi aducă scriptele la zi înainte de a se duce la culcare. Se întoarseră amîndoi şi se îndreptară spre birou, nu înainte de a fi inspectat însă ancorarea unor aparate la sol; atunci l-a zărit Nick pe Chris stînd de vorbă cu Cassie. Păreau că poartă o discuție aprinsă, motiv pentru care nici nu l-au observat. Nu-şi putea da seama despre ce vorbesc, dar nu existau motive de îngrijorare. Norii de furtună care se apropiau întruna erau prea amenințători pentru ca lui Chris să-i vină ideea să decoleze acum, de unul singur sau împreună cu fata.

Nick a intrat în birou, dar cei doi tineri au continuat să se ciorovăiască. Cassie părea foarte supărată şi țipa la el, străduindu-se să acopere zgomotul unor motoare din apropiere.

– Nu fi prost! Ne ridicăm doar pentru cîteva minute. Furtuna e încă departe, vor mai trece ore pînă să ajungă aici. Am ascultat toate buletinele meteorologice din dimineața asta. Ce Dumnezeu, nu mai fi atît de fricos, Chris!

– Nu vreau să zbor pe o astfel de vreme. Avem timp destul mîine.

– Eu vreau acum, nu mîine. Norii care se adunaseră chiar deasupra lor păreau s-o înverşuneze şi mai tare. Acum e distracția mare.

– Las-o încolo de distracție. Dacă decolăm acum, riscăm să stricăm aparatul şi tata o să se supere rău de tot pe mine. Îl cunoştea el prea bine pe Pat, ca şi Cassie de altfel.

– Nu fi nătărău! N-avem ce să riscăm. Norii de furtună sînt departe. Dacă plecăm imediat, ne putem întoarce în cel mult o jumătate de oră, în perfectă siguranță. Ai încredere în mine, ce naiba!

El o privea fără nici o tragere de inimă, simţind că o urăşte în clipa aia pentru atîta încăpăţînare. Mereu căutase să-l domine. În definitiv, era sora lui mai mare. O ascultase întotdeauna şi, de cele mai multe ori, efectul fusese dezastruos pentru el, mai ales cînd îl îndemna să aibă încredere în ea. Fata asta avea un curaj nebunesc, era demonul familiei, iar el era atît de aşezat, prevederea personificată! Cassie nu asculta însă niciodată de glasul raţiunii. Cîteodată era mai bine să cedeze la presiunile ei decît să se certe întruna. Ochii ei albaştri şi poruncitori căutau să-i înfrîngă voinţa prin puterea sugestiei; era evident că ea nu admitea nici în ruptul capului un refuz din partea lui.

– Bine, fie, dar să ştii că numai un sfert de oră, nici un minut mai mult, cedă el în cele din urmă, exasperat. Şi eu hotărăsc cînd ne întoarcem. Puţin îmi pasă ce-ai să spui – că-i prea repede sau că nu ţi-a fost de-ajuns. După un sfert de oră sîntem înapoi. Asta e, Cass. Accepţi aşa sau renunţi. Ne-am înţeles?

– Ne-am înţeles. Vreau să simt şi eu puţin gustul furtunii. Părea o fetişcană la începutul unui nou roman de dragoste. Îl privea radioasă, cu ochii scăpărînd de bucurie.

– Eu cred că tu eşti nebună, mai adăugă el, ursuz. Totuşi, decît să se certe cu ea pînă se declanşa furtuna, mai bine să pornească acum, să se termine odată.

O luară amîndoi spre locul unde era ancorat „Jenny", scoaseră avionul din hangar, îl inspectară, apoi se căţărară pe locurile lor. Cassie se aşeză din nou pe locul din faţă, iar Chris pe locul instructorului, în spate. Teoretic, la fel ca şi înainte, ea continua să fie un simplu pasager, iar comanda fiind dublă, nimeni nu putea să vadă cine pilotează efectiv.

Cîteva minute mai tîrziu, Nick auzi huruitul unui motor de avion, fără să-i dea prea multă atenţie. Gîndea că o fi vreun nebun grăbit să ajungă acasă înainte de izbucnirea furtunii.

Aşadar, nu era treaba lui. Toţi piloţii lor erau acum consemnaţi la sol de el însuşi după ce ascultase un alt buletin meteorologic cu o oră în urmă.

Dar deodată, ascultînd mai atent timbrul motorului, ar fi jurat că e „Jenny". Părea ceva imposibil, dar se duse totuşi la fereastră şi îi văzu. Recunoscu fără urmă de dubiu părul roşu al fetei, aşezată pe locul din faţă, apoi pe Chris, în spatele ei. El pilota, sau cel puţin aşa credea Nick, în timp ce vîntul îi scutura zdravăn, gata să-i doboare de cum pierduseră contactul cu pămîntul. Îi văzu deplasîndu-se cu o viteză surprinzătoare şi luînd brusc înălţime, probabil prinşi de un curent ascendent extrem de puternic. Se uita la ei cu gura căscată, nevenindu-i să creadă că băiatul putea fi atît de curajos şi totodată atît de imprudent pentru a decola pe o asemenea vijelie. Şi aproape imediat ce ei dispărură în norul de deasupra, se dezlănţui o ploaie torenţială.

– Măi să fie! îşi zise el posomorît şi se grăbi să iasă afară, uitîndu-se spre locul unde ar fi trebuit să se găsească „Jenny", însă nu reuşi să distingă nimic pentru că frontul de furtună se deplasa acum cu o viteză ameţitoare, dezlănţuind un iad de vîrtejuri şi de fulgere. În cîteva clipe era ud pînă la piele, iar de Chris şi Cassie nici urmă.

Băiatul luase înălţime şi se lupta cu comenzile, în timp ce Cassie, întoarsă către el, îi striga ceva ce nu se putea auzi din cauza tunetelor şi a zgomotului motorului.

– Lasă-mă pe mine! ţipa fata şi, în cele din urmă, el înţelese, mai degrabă din gesticulaţia ei. Refuză dînd din cap, dar ea insista întruna, fiind evident că el nu mai putea rezista furiei dezlănţuite a naturii. Forţa vîntului şi curenţii haotici erau prea mult pentru el; în mîinile lui neputincioase, avionul se smucea de colo-colo ca o jucărie. Şi atunci, fără să mai spună nimic, Cassie se concentră numai asupra comenzilor

şi, folosindu-şi toată forţa, reuşi să-l domine şi să preia comanda pe cont propriu. Intervenţia ei se reflectă imediat în comportarea aparatului. În ciuda palelor puternice de vînt, avionul păru să fie mai docil, iar în unele momente să redobîndească o anumită stabilitate. Chris înţelese şi renunţă să se mai lupte cu sora lui; cu ochii aproape înlăcrimaţi, lăsă comenzile pe mîna ei. Poate că fata ştia mai puţin decît el, însă avea o intuiţie de care el era străin. Îşi dădea seama că, lăsat în grija lui, aparatul s-ar fi prăbuşit, cu ei cu tot. Poate cu ea la comandă mai era vreo speranţă. Închise ochii cîteva clipe şi se rugă, regretînd amarnic că se lăsase convins să participe la o asemenea nebunie, să decoleze în plină furtună.

În cabina deschisă, erau amîndoi uzi leoarcă, iar avionul juca în toate părţile, ridicîndu-se şi coborînd brusc, în mişcări halucinante. Cădeau ca un pietroi zeci de metri, pentru ca apoi să revină brusc, deşi ceva mai lent. Era ca şi cum cineva îi arunca de pe o clădire înaltă, pentru ca apoi să se caţăre pe acoperişul înclinat, şi iar erau azvîrliţi spre pămînt ca un ghemotoc de hîrtie.

Cassie se lupta cu manşa, în timp ce norii deveniseră aproape negri, dar ea părea să simtă altitudinea instinctiv. Avea un extraordinar simţ al avionului, cooperînd cu acesta în toate frămîntările lui, anticipîndu-i bravadele ca într-un rodeo. Din păcate, nu mai ştiau unde se află, cît de departe erau de aeroport sau la ce înălţime exact. Cassie avea o oarecare idee, dar pierduseră orice reper de la sol, iar mişcarea rapidă a norilor îi dezorienta cu desăvîrşire.

– Nu-i nimic, totul e O.K.! ţipă ea, căutînd să-şi încurajeze fratele, dar efortul era inutil, pentru că el nu o putea auzi. O să fie totul bine, căută ea să-şi ridice singură moralul, apoi începu să vorbească cu „Jenny", ca şi cum avionul putea să-i execute directivele verbale. Mai auzise unele trucuri de la

tatăl ei sau de la Nick şi ştia că unul din ele e salvator – dacă nu-i ducea la pieire. Trebuia să se încreadă în propriile ei instincte, să fie foarte, foarte sigură pe ea... Îşi repeta acest gînd fără încetare cînd, la un moment dat, avionul începu să piardă înălţime în mod spectaculos. Ea continua să caute marginea de jos a norilor, sperînd s-o găsească înainte ca aparatul să se zdrobească cu burta de pămînt. Dar dacă această margine era prea jos şi ei cădeau prea repede, sau dacă pierdea controlul o singură clipă... – manevra se numea „fuga de nori" – şi dacă îl pierdea... erau pierduţi. Simplu de tot. Amîndoi erau conştienţi de asta în timp ce „Jenny" cădea spre pămînt cu viteza impusă de Cassie.

Viteza părea teribilă, urletul vîntului asurzitor, concomitent cu trecerea lor prin masa de nori negri ca cerneala. Părea că se prăbuşesc într-un abis fără fund, plin de zgomote înspăimîntătoare. Apoi, deodată, ea simţi, înainte să vadă, linia copacilor, solul şi la urmă aeroportul. Trase cu putere de manşă, redresîndu-se la cîţiva metri de frunzele copacilor. Norii îi învăluiră din nou pentru cîteva clipe, dar acum ea ştia unde se află şi cum să se apropie de aeroport. O secundă închise ochii, simţind unde se găsesc şi cît de repede ar putea să se avînte în jos; şi iar zări copacii, dar de data asta comenzile i se supuneau, ascultătoare. Veni la aterizare la rasul copacilor, în vreme ce vîntul făcea să-i fîlfîie aripile, gata să le rupă. Mai trase puţin de manşă şi făcu un tur pe aeroport, întrebîndu-se dacă vor putea ateriza sau dacă forţa imprevizibilă a vîntului nu-i va împiedica. Nu-i era frică deloc, se gîndea cu calm, şi deodată îl văzu pe Nick care dădea din mîini ca un apucat. El văzuse toată evoluţia coborîrii, o văzuse riscînd totul şi zburînd sub plafonul atît de scăzut al norilor, aproape gata să se zdrobească de pămînt. Nu avea nici douăzeci de metri înălţime. El porni în fugă, căutînd să-i facă semne să se îndrepte spre

pista cea mai îndepărtată. Unghiul sub care bătea vîntul acolo era mai favorabil şi, cu puţin noroc, ar fi putut să execute o aterizare pe muchie de cuţit. Avionul se prăvăli aproape pe pistă, gemînd din toate încheieturile, iar Cassie scrîşnea din dinţi atît de tare că o dureau maxilarele, cu vîntul care îi biciuia faţa fără cruţare. Părul i se lipise de cap, ud de ploaie, iar mîinile îi amorţiseră pe manşă de atîta strînsoare. Chris înlemnise pe scaunul din spate, cu ochii închişi. La contactul cu pista, avionul făcu un salt mare, apoi cîteva mai mici şi în cele din urmă se aşeză şi porni să ruleze contra vîntului pînă se opri. În fine, Chris deschise ochii, nevenindu-i să creadă că totul s-a terminat cu bine şi că au ajuns vii şi nevătămaţi la sol. Era încă în stare de şoc cînd Nick se apropie în goană şi, practic, îl tîrî afară din carlingă, în timp ce Cassie tremura ca varga.

– Ce dracu' aţi încercat să faceţi, nebunilor? Să vă sinucideţi sau să bombardaţi aeroportul?

Veniseră la aterizare aproape peste acoperişul hangarului, însă pentru fată aceasta era acum ultima preocupare. Era şi ea surprinsă că reuşiseră să se întoarcă la bază în cele din urmă şi se lupta să-şi ascundă zîmbetul de uşurare. Fusese foarte înspăimîntată, dar îşi păstrase totuşi sîngele rece. Nu se gîndise la nimic altceva decît cum să scape din situaţia aceea imposibilă, nu făcuse altceva decît să i se adreseze avionului ca unei fiinţe vii.

– Ce, aţi înnebunit? Nick îl apucase pe Chris de umeri şi-l zgîlţîia, dar aruncîndu-i priviri pline de reproş lui Cassie. În momentul acela se apropie şi Pat, alergînd dinspre aeroport.

– Ce dracu' se petrece aici? urlă el, în timp ce vîntul era gata să-i doboare, iar Cassie începuse să se teamă pentru avion: vîntul ameninţa să-l răstoarne şi să-l facă praf.

– Nebunii ăştia de copii ai tăi îşi fac de cap! Acum şi-au găsit să facă un zbor de agrement! Cred că vor să se sinucidă

sau să-ţi facă praf avioanele. Nu ştiu a cui a fost iniţiativa, dar amîndoi merită să fie bătuţi la fund. Nick se sufoca vorbind, atît era de furios, iar Pat nu-şi putea crede ochilor. Se uită la Chris cu ochii holbaţi.

– Ai plecat pe o vreme ca asta?

– Eu... oh... Mă gîndeam să ne ridicăm puţin, apoi să aterizăm repede... şi... îi venea să plîngă ca un copil. Însă, tată, Cassie m-a...

A tăcut, observînd expresia de mîndrie de pe chipul tatălui său. Are curaj băiatul, se gîndea el, şi e un pilot al dracului de talentat.

– Şi ai reuşit să aterizezi pe furtuna asta? Nu ştii ce periculoasă este o astfel de vreme? Puteai să mori. Pat era incapabil să-şi ascundă mîndria din glas.

– Ştiu, tată. Îmi pare rău. Băiatul făcea eforturi ca să nu izbucnească în plîns, în timp ce Cassie nu-şi lua ochii de pe chipul tatălui ei. Pentru ea, el era o carte deschisă. Citea pe faţa lui o mîndrie primitivă pentru vitejiile fiului, cum îşi închipuia el. Mîndria aceea i se cuvenea ei, dar tot Chris culegea roadele, pentru că el era băiat! Asta este. Orice ar face în viaţă, va trebui să facă pentru ea însăşi, nu pentru el, pentru că tatăl ei nu o va înţelege niciodată şi nu-i va acorda nici cel mai mic credit. Ea nu era „decît o fată" din punctul lui de vedere. Şi aşa avea să fie întotdeauna.

Pat se întoarse spre fiica lui de parcă i-ar fi citit gîndurile. Apoi se uită din nou la Chris, încruntat.

– N-ar fi trebuit s-o iei cu tine pe o astfel de vreme. Pentru pasageri e prea periculos să zboare în asemenea condiţii. Nici tu nu trebuia să pleci. Dar să nu o mai iei niciodată pe o vreme ca asta, fiule.

Ea nu era decît cineva care avea nevoie de protecţie, nu de admiraţie. Asta era soarta ei şi fata era perfect conştientă.

– Da, tată. În ochii lui Chris apăruseră în sfîrşit lacrimile cînd îl văzu pe Pat uitîndu-se cînd la avion, cînd spre el, plin de însufleţire.

– Puneţi avionul la adăpost, hotărî Pat, după care se întoarse la treburile lui, în timp ce Nick se repezi să-i ajute pe cei doi să ducă aparatul în hangar. Chris era atît de şocat încît abia mergea. Cassie, dimpotrivă, era calmă acum şi, odată ajunşi în hangar, ştergea avionul cu grijă şi îl inspecta atent, ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic. Fratele ei o privea înciudat şi, în cele din urmă, plecă fără să-i spună o vorbă, neputîndu-i ierta că fusese gata să-l omoare. Nu va uita niciodată cît de aproape de pămînt zburaseră, şi asta numai din pricina capriciilor ei. Era complet nebună. Îi făcuse dovada.

Cassie termină treaba şi, în timp ce punea uneltele la locul lor, se trezi cu Nick în spatele ei. Chipul lui reflecta furtuna din sufletul său, cu nimic mai prejos decît furtuna propriu-zisă prin care trecuseră cei doi fraţi.

– Să nu mai faci *niciodată* aşa ceva. Eşti complet nebună. Puteaţi să fiţi morţi amîndoi. Trucul ăsta le reuşeşte numai marilor piloţi, şi nu întotdeauna. A doua oară n-ai să mai reuşeşti, Cass. Să nu mai încerci. El însuşi reuşise şi nu o singură dată. Dar Pat fusese tot atît de furios pe el precum era şi el acum. O privi cu asprime, dar nu numai atît. Inima fetei făcu un mic salt cînd înţelese. Era ceea ce ar fi vrut să vadă în ochii lui Pat, dar ştia că nu e nici o speranţă în acest sens. Era admiraţie şi respect, adică tot ceea ce-şi dorea.

– Nu înţeleg despre ce vorbeşti. Căută să-i evite privirea. Acum, cînd totul se sfîrşise, o cuprinsese deodată o oboseală cumplită. Surescitarea acelor momente se stingea treptat şi rămînea doar senzaţia de spaimă şi epuizarea.

– Ba ştii al dracului de bine despre ce vorbesc! ţipă el şi o apucă de braţ, cu părul vîlvoi. Văzuse şi înţelesese prea

bine toate cele petrecute, dorise din tot sufletul s-o vadă revenind cu bine, dorise ca ea să găsească acea gaură salvatoare în plafonul de nori ca să poată reuşi. N-ar fi putut suporta să-i piardă pe amîndoi, să asiste la prăbuşirea lor, şi totul de dragul unui zbor de agrement. În război n-aveai de ales, dar acum era altceva. Era absurd.

– Lasă-mă în pace, îi aruncă ea. Era supărată pe el. Era supărată pe toată lumea. Fratele ei culesese iar toate laudele şi n-avea habar de pilotaj, tatăl ei era atît de obsedat încît nu înţelegea nimic, iar Nick îşi imagina că ştie totul. Era clubul lor secret, monopolizaseră toate jucăriile şi nu o primeau şi pe ea în jocul lor. Ea nu era bună decît să pună carburant în rezervoare, şi să repare motoarele, şi să se umple de ulei şi de vaselină în păr, dar de zburat, ei nu-i era îngăduit. Cară-te! răcni ea la Nick, însă el o apucă şi de braţul celălalt. N-o mai văzuse niciodată într-un asemenea hal şi nu ştia dacă ar fi bine să-i tragă una la fund sau s-o lase în plata Domnului.

– Cassie, eu am văzut ce-ai făcut acolo sus! ţipă el. Nu sînt orb. Ştiu bine că Chris nu poate face aşa ceva! Ştiu că tu ai pilotat... eşti nebună de-a binelea! Puteai să mori... Nu poţi face asta...

Fata îl privi cu atîta suferinţă în ochi încît Nick simţi că îi trece toată furia. Voise să lupte cu lipsa ei de raţiune şi, în loc de asta, acum îi părea rău pentru ea. Înţelese deodată ce voia Cassie, şi cît de puternică era voinţa ei, cît de mult ar fi fost dispusă să sacrifice pentru a-şi îndeplini visul.

– Cassie, te rog... O ţinu strîns în continuare şi o trase spre el. Te rog... să nu mai faci niciodată aşa ceva. Am să te învăţ meseria eu însumi. Lasă-l în pace pe Chris. Să nu-i mai faci asta. Îţi dau eu lecţii. Dacă vrei atît de mult, te învăţ eu. O trase la pieptul lui, legănînd-o ca pe un copil, fericit că nu murise din isprava aceea nebunească, demnă de un maestru

al aviației. Își dădea seama că ar fi fost distrus. O strîngea la piept, iar în sufletul lui nu era numai milă. Amîndoi erau foarte tulburați de ceea ee se întîmplase. Ea clătină din cap neîncrezătoare. Era un lucru imposibil. Și totuși nu exista altă cale.

– Tata n-o să te lase să mă înveți, Nick, răspunse ea, tristă. Nu mai încerca să nege că ea îl adusese la bază pe Chris. Nick cunoștea adevărul și nu-l mai putea minți. Ea era autoarea isprăvii.

– Nici n-am spus că am să-i cer voie, Cass. Am zis că îți voi da leeții. Dar nu aici. Zîmbea trist cînd îi întinse un prosop curat ca să-și șteargă părul. Arăți ca un șobolan înecat.

– Cel puțin nu sînt murdară de ulei pe față, replică ea timid. Îl simțea aproape de ea, mai mult ca oricînd. Își șterse părul, privindu-l mirată. Nu-i venea să creadă că a auzit bine. Ce vrei să spui cu „nu aici"? Unde am putea merge în altă parte? Se simți deodată mai matură, conspirînd împreună cu el. Între ei intervenise o schimbare, ceva foarte subțil.

– Ar fi cîteva piste mai mici unde ne-am putea duce. Poate că nu va fi ușor. Ai putea să iei autobuzul de Prairie City, după școală, și ne-am putea întîlni acolo. Între timp, poate că Chris te-ar putea duce pînă acolo din cînd în cînd, în vara asta, în drum spre serviciul lui. Cred că va prefera soluția asta în loc să-și rişte viața de cîteva ori pe săptămînă, zburînd cu tine. Eu așa aș face în locul lui.

Cassie zîmbi trist. Săracul Chris! L-a speriat rău de tot, iar ea își dădea bine seama de astă. Dar la început i se păruse o idee măreață și, cîteva minute, totul fusese foarte distractiv. După aceea urmase însă lucrul cel mai înspăimîntător din viața ei, dar și cel mai interesant.

– Ești convins? Era surprinsă. De fapt, amîndoi erau surprinși. El însuși se mira cum de-i venise să-i facă o astfel de propunere.

– Cred că da. Nu mi-am închipuit niciodată că am să fac aşa ceva. Totuşi, cred că o instruire mai bună te va feri de multe necazuri. Şi poate te mai cumineşti şi tu şi, măcar o vreme, ai să zbori mai prudent. Dacă înveţi să pilotezi ca lumea, poate îl convingem şi pe Pat să te lase să zbori chiar aici. Va trebui să accepte în cele din urmă.

– Nu cred că va fi vreodată de acord, comentă ea, tristă, cînd ieşiră amîndoi din nou în ploaie pentru a se duce la birou, unde se afla Pat. Dar înainte de a intra, Cassie se opri şi se uită la el cu un surîs care-i topi inima. N-ar fi dorit să simtă aşa ceva în legătură cu ea şi această nouă senzaţie îl tulbură. Evenimentele din seara aceea îi apropiaseră foarte mult.

– Îţi mulţumesc, Nick.

– N-ai pentru ce. Să ştii că ceea ce ţi-am spus este serios. Dacă ar fi ştiut, tatăl ei l-ar fi strîns de gît. Îşi netezi părul ud şi intră cu ea în birou. Chris era acolo, alb ca varul şi încă şocat, iar Pat tocmai îi întindea un pahar cu whisky.

– Tu cum te simţi, Cass? o întrebă Pat, dar numai uitîndu-se la ea putea să-şi dea seama că nu era nici pe departe atît de speriată precum Chris. Lucru firesc dacă ţineai seama de faptul că el purtase întreaga răspundere, iar aterizarea aceea forţată nu era puţin lucru, gîndea tatăl. Chris nu-l contrazise.

– Mă simt bine, tată, îl asigură ea.

– Eşti o fată curajoasă, îi spuse el cu admiraţie, dar nu destulă. Numai Nick o înţelegea. Visul ei începuse să se realizeze, şi acum se gîndi că, de fapt, îi pare bine că îşi luase zborul în plină furtună, chiar dacă îşi riscase viaţa. La urma urmei, iată că meritase riscul.

Pat îi conduse pe Chris şi pe Cassie acasă, unde-i aştepta mama. Aşezaţi la masă, Pat îi povesti Oonei întreaga istorie. Sau, mai bine zis, ceea ce credea el că se întîmplase, cît de curajos fusese Chris, cu cîtă inteligenţă şi stăpînire de sine

pilotase avionul prin furtună, cum reuşise el, după imprudenţa iniţială de a decola pe o asemenea vreme, să aterizeze cu siguranţă pe aeroport. Era atît de mîndru de el, în timp ce băiatul nu scotea o vorbă. În cele din urmă se sculă de la masă şi se duse în camera lui, încuie uşa şi se trînti pe pat, izbucnind în plîns.

După un timp, Cassie se duse să-l vadă. Bătu îndelung la uşă pînă ce fratele ei se decise să-i deschidă, cu o privire în care se citea suferinţă şi furie.

– Ce mai vrei?

– Vreau să-ţi spun că îmi pare rău că te-am speriat... şi pentru ceea ce s-a întîmplat. Iartă-mă, Chris. N-ar fi trebuit s-o fac.

Acum, după ce Nick îi făcuse promisiunea aceea minunată, îşi putea permite să fie mărinimoasă.

– Nu mai zbor în viaţa mea cu tine, îi aruncă el, crunt, fulgerînd-o cu privirea, cu aerul unui frăţior folosit şi înşelat de sora mai mare şi rea.

– Nici nu trebuie să mai zbori, replică ea calmă, aşezîndu-se pe marginea patului şi privindu-l intens.

– Renunţi la pilotaj? Asta n-o putea crede.

– Poate... deocamdată... Ridică din umeri, ca şi cum nu mai avea nici o importanţă pentru ea, nutrind însă cu totul alte gînduri.

– Nu te cred.

– Înţeleg. Acum nu mai are importanţă. Voiam numai să-ţi spun că regret cele întîmplate.

– Ai şi de ce, o repezi el. Cuprins apoi de sentimente mai bune, o apucă de braţ. Totuşi, îţi mulţumesc... că ne-ai salvat pielea amîndurora, acolo, sus. Eu credeam că s-a isprăvit cu noi.

– Şi eu la fel, zîmbi ea, însufleţită. Cîteva clipe, şi eu am crezut că s-a terminat. Pe urmă izbucni în rîs.

– Eşti nebună, spuse el, apoi continuă, admirativ: Eşti un pilot extraordinar, Cass. Ar trebui să înveţi să zbori cum tre-

buie, nu aşa, ascunzîndu-te de tata. El *va trebui* să te lase să pilotezi. Eşti de zece ori mai bună ca mine. Aş putea paria că eşti tot atît de bună ca el.

– Mă îndoiesc, dar şi tu ai să progresezi. Eşti un pilot bun pentru curse normale. Toată chestia e să nu rişti.

– Da, mulţumesc, surîse şi el, acum mai liniştit. Am să-ţi reamintesc vorbele astea data viitoare, cînd ai să-mi propui să decolăm împreună ca să mă omori.

– Deocamdată poţi fi liniştit, îl asigură ea cu un aer resemnat, dar gîndind în sinea ei „ai să vezi tu!"

– Ce înseamnă toate astea? Pui tu ceva la cale, nu se poate.

– Nuu, nicidecum. Am să stau liniştită... cel puţin o vreme...

– Să dea Dumnezeu! Numai să-mi spui cînd te-apucă iar nebunia. Să-mi spui ca să stau departe de aeroport. Poate că acelaşi lucru ar trebui să-l faci şi tu, măcar un timp. Mirosurile de-acolo te-au înnebunit.

– Poate că ai dreptate, zise ea visătoare. Dar era mai mult decît atît, ştia ea foarte bine. Avea patima asta în sînge, în oase, şi realiza mai bine ca oricine că nu va scăpa de ea niciodată.

În seara aceea, după cină, a apărut şi Bobby Strong, care s-a îngrozit cînd a aflat povestea de la Pat. Cînd a coborît şi Chris, ceva mai tîrziu, Bobby s-a înfuriat.

– Data viitoare, dacă mai îndrăzneşti să-mi iei fata şi să-i pui viaţa în pericol, ai să-mi dai socoteală mie, se răţoi el, spre marea mirare a celor doi fraţi. Ai făcut un lucru smintit, ştii foarte bine.

Pe Chris îl mînca limba să-i spună că iniţiativa îi aparţinuse lui Cassie, ba ar fi vrut să-i spună chiar mai multe, dar reuşi să se abţină.

– Da, sigur, se bîlbîi el, întorcîndu-i spatele şi retrăgîndu-se în camera lui. Toţi erau nişte nebuni: Bobby, Cass, tatăl lui, Nick. Nici unul nu cunoştea adevărul, nici unul nu ştia

cine trebuie învinuit şi cine nu. Tatăl lui îl socotea un criminal, iar Cassie îi dusese de nas pe toţi. Numai ea cunoştea adevărul şi, desigur, Nick, de vreme ce acum îi promisese să-i dea lecţii.

În seara aceea, Bobby îi ţinu o lecţie despre cît de periculos era zborul, cît de inutil şi nebunesc; ba a susţinut că toţi bărbaţii care practicau pilotajul erau imaturi, se jucau cu focul ca nişte copii. Spera că ea a tras învăţămintele ce se impuneau din întîmplarea aceea şi că pe viitor va fi mai rezonabilă şi se va ţine mai departe de aeroport. Asta aştepta Bobby de la ea. Cum îşi închipuia ea că îşi va putea face un viitor petrecîndu-şi timpul mînjită de ulei şi riscîndu-şi viaţa în aventuri nebuneşti, împreună cu fratele ei? La urma urmei, ea era fată şi nu i se potrivea aşa ceva.

Cassie s-a străduit să nu-l contrazică, văzînd că băiatul vorbeşte cu toată convingerea, dorindu-i numai binele. Dar a răsuflat uşurată cînd a plecat. Mai tîrziu, noaptea, stînd întinsă în pat şi ascultînd ploaia care cădea în continuare, nu se putea gîndi decît la promisiunea lui Nick şi la cît de curînd vor începe să zboare împreună. Abia mai avea răbdare. Nu adormi multă vreme, frămîntată de aceste gînduri, cu amintirea proaspătă a vîntului care îi biciuise faţa cînd gonea printre norii opaci, căutînd scăparea, înainte de a se zdrobi de pămînt, apoi ţîşnind dintr-o dată, liberă, sub plafonul norilor, la rasul copacilor, şi aterizînd, în cele din urmă, cu chiu cu vai. Fusese o zi extraordinară şi îşi dădu seama că, orice ar spune toţi ceilalţi despre cît de periculos sau nepotrivit ar fi, ea nu va renunţa niciodată. De dragul nimănui. Pur şi simplu nu putea.

Capitolul 4

La trei zile după furtuna care, în cele din urmă, la zece mile distanță, la Blandisville, se transformase în uragan, Cassie se sculă de dimineață, își rezolvă treburile menajere și plecă de acasă spunîndu-i mamei sale că se duce la bibliotecă, după care avea să se întîlnească cu o prietenă de școală care se măritase în primăvara aceea și acum aștepta un copil. La sfîrșit se va opri la aeroport. Își pusese un măr și un sandviș într-o pungă de hîrtie și luase un dolar din economiile ei, pe care îl ascunse în buzunar. Nu știa exact cît o va costa călătoria cu autobuzul, dar voia să fie sigură că are destui bani pentru a putea ajunge la Prairie City. Stabilise cu Nick să se întîlnească acolo la prînz și, cum mergea acum spre stația de autobuz, îi părea rău că nu-și luase pălăria de soare. Numai că, dacă ar fi făcut așa ceva, ar fi trezit bănuielile mamei sale. Pentru simplul motiv că ea nu purta niciodată pălărie.

Aşa cum mergea, cu paş vioi, părea o fetişcană lungă şi slabă plecată să se întîlnească cu prietenele. Arăta exact de vîrsta ei, dar era foarte drăguţă. Chiar mai frumoasă decît fusese mama ei, mai înaltă şi mai zveltă şi cu o figură mai interesantă. Dar pe Cassie nu o prea interesa aspectul ei. Problema asta era importantă pentru fetele obişnuite, care n-aveau nimic în cap, sau pentru alte fete, ca surorile ei, care voiau să se mărite şi să aibă copii. Avea şi ea o asemenea dorinţă, dorea şi ea să aibă copii cîndva, dar erau multe altele pe care şi le dorea mai întîi, lucruri prohibite, ca libertatea şi pilotajul. Citise tot ce-i căzuse în mînă despre Amelia Erhart şi Jackie Cochran. Citise şi cartea lui Lindbergh, *Noi*, în care povestea zborul lui de unul singur peste Atlantic, în anul 1927, precum şi cartea soţiei lui – *Spre Nord către Orient*, la un an după apariţie; apoi cartea lui Erhart, *Fascinaţia zborului*. Toate femeile implicate în aviaţie erau nişte eroine. Se minuna adesea cum de ele au putut realiza ceea ce pentru ea nu rămînea decît un vis. Dar cine ştie... Acum, cu ajutorul lui Nick... poate... dacă ar putea să zboare... dacă ar putea să se avînte, aşa cum făcuse în ziua aceea, cu Chris, şi să zboare spre înalturi, lin, pentru totdeauna.

Era atît de cufundată în gîndurile ei încît fu cît pe-aci să piardă autobuzul; trebui să fugă după el înainte de a porni din staţie. Răsuflă uşurată cînd văzu că în maşină nu se afla nici o persoană cunoscută; călătoria de trei sferturi de oră, pînă la Prairie City, a decurs fără nici un eveniment deosebit. Costase numai cincisprezece cenţi; pe tot parcursul călătoriei n-a făcut altceva decît să viseze cu ochii deschişi la lecţiile ei de pilotaj.

De la staţia de debarcare şi pînă la pistă mai era de mers o bucată bună, dar Nick îi spusese exact cum să ajungă acolo. De fapt, el sperase eă fata va găsi vreo ocazie cu care să ajungă la destinaţie. Nici o clipă nu i-a dat prin cap că ea va parcurge

pe jos distanța de peste două mile. Cînd ajunse la destinație, udă și plină de praf, el o aștepta calm, așezat pe o piatră. Bea liniștit dintr-o sticlă cu coca-cola, cu „Jenny" parcată la capătul pistei pustii. Nu era țipenie de om prin preajmă. Pista o folosea doar ocazional avioanele agricole care stropeau lanurile. Deși nu era utilizată sistematic, se afla într-o stare bună. Nick o considera foarte potrivită pentru lecțiile lor.

– Cum te simți? i se adresă el, privind-o cu un aer părintesc. Își ridicase părul ca să-și răcorească ceafa. Soarele ardea grozav. Te-ai încălzit de nu mai poți! Ia și bea ceva. Îi întinse sticla cu coca-cola și o privi cum trage cu sete, îndelung. Avea un gît subțire și grațios, iar albeața pielii catifelate îl ducea cu gîndul la o marmură trandafirie. Era o fată deosebit de atrăgătoare și în ultima vreme se surprinsese adesea că și-ar fi dorit să nu fie fata lui Pat. Oricum n-ar fi fost bine, însă, căută el să se convingă. El avea treizeci și cinci de ani, iar ea numai șaptesprezece; era prea tînără pentru el. Dar erau momente cînd se simțea tentat. Ce-ai făcut, măi fraiero? o întrebă el, căutînd să reducă tensiunea momentului. Era ciudat să se găsească aici singuri, numai ei doi, cu misiunea lor secretă. Ai venit pe jos tot drumul de la Good Hope și pînă aici?

– Nu, surîse ea, numai de la Prairie City. E mai departe decît mi-am închipuit. Și mai cald.

– Îmi pare rău, zise el, parcă scuzîndu-se. Se simțea prost că o adusese atît de departe, însă locul i se păruse perfect pentru scopul lor.

– Lasă, să nu-ți pară rău, îl consolă ea, trăgînd încă un gît de licoare. Merită!

Ochii ei spuneau cît de mult își dorește aceste lecții. Era nebună după avioane, definitiv îndrăgostită de zbor. Și el fusese la fel la vîrsta ei, alergînd de la un aeroport la altul, fericit să facă orice numai să fie lîngă avioane și să aibă șansa să

zboare cînd şi cînd. Pentru el războiul fusese ca un vis adevărat, zburînd în Escadrila 94, împreună cu oameni deveniţi aproape toţi nişte legende. Îi părea rău pentru ea; lucrurile nu erau chiar atît de simple, în special dacă Pat era hotărît să-i interzică pilotajul. Nick spera totuşi că, într-o bună zi, va reuşi să-l convingă. Iar între timp, măcar o va învăţa ceea ce era mai important, ca să nu mai rişte să se sinucidă făcînd nebunii sau prostii, împreună cu frate-său. Se cutremură aducîndu-şi aminte de zborul de acum trei zile, pe sub plafonul de nori, apoi cu burta la pămînt aproape, cu o viteză de bolid. Cel puţin să înveţe ce să facă şi ce nu.

–Îl punem la treabă? întrebă el arătînd cu mîna spre „Jenny" Aparatul părea că-i aşteaptă ca un vechi prieten, aşa cum şi era de fapt.

În drum spre avion, Cassie era prea emoţionată ca să-i răspundă măcar un cuvînt. Aparatul îi era foarte drag – îl îngrijise de atîtea ori, îi curăţase motorul, îi spălase aripile şi zburase cu el de vreo şase ori, cu Chris, pretinzînd că o ia într-un zbor de agrement. „Jenny" i se părea acum mai frumos ca oricînd. Inspectară aparatul de jur-împrejur, controlară trenul de aterizare, asigurîndu-se că nu păţise nimic la ultima aterizare, atît de spectaculoasă. Era o avionetă scundă, cu o anvergură mare pentru dimensiunile ei, ceea ce o făcea să pară mai mare, în ciuda proporţiei sale modeste. Cassie se căţără uşor în carlingă şi îşi legă centura de siguranţă. Ştia că cerul va fi în curînd al ei; avea tot dreptul, la fel ca orice pilot din lume. Nimeni nu o mai putea opri.

– E totul în regulă? îi strigă Nick peste zgomotul motorului. Cassie dădu din cap în semn că da şi bărbatul sări pe locul din spate. La început avea să piloteze el, iar după ce vor ajunge în siguranţă sus, îi va ceda comenzile. De data asta nu va fi nevoită să le obţină cu forţa, cum făcea cu Chris. De

data asta totul va fi cinstit, pe față, și pe cînd rulau pe pistă, ca să prindă viteză, fata se întoarse să se uite la el. Figura lui Nick îi era foarte familiară și totuși, acum, simțindu-se mai fericită ca oricînd, ar fi vrut să-i pună brațele în jurul gîtului și să-l sărute.

– Ce-ai spus?

Cassie strigase ceva, dar el nu auzise ce anume. Nu putea fi ceva rău – arăta prea fericită. Totuși se întinse peste umărul ei, ca să audă mai bine. Părul lui negru fîlfîia în vînt, ochii păreau bucățele de cer, scrutînd universul scăldat în soare de dincolo de ochelari.

– Am spus... mulțumesc!... strigă ea spre spate, cu ochii atît de plini de fericire încît el simți că i se topește inima. O bătu ușor cu mîna pe umăr și ea se întoarse din nou, apucînd manșa. De data asta însă nu se punea problema cine va pilota. Era rîndul lui.

Împinse accelerația cu o mișcare continuă și manevră cu picioarele pedalele cîrmei. Cîteva clipe mai tîrziu se desprindeau lin de pistă, luînd înălțime cu ușurință, în timp ce Cassie își simțea inima urcîndu-se în slăvi, la unison cu bătrînul aparat. Era cuprinsă de aceeași emoție pe care o simțea de cîte ori se desprindea de sol. Zbura!

Nick execută un viraj larg, îndepărtîndu-se de pista îngustă, apoi trecu în poziție orizontală și îi făcu semn să preia comanda. Fata încuviință dînd din cap și, instinctiv, manevră ca să ia înălțime. Știa ce trebuie să facă. Continuară să zboare lin pe cerul strălucitor de vară, ca și cum ea ar fi pilotat dintotdeauna. Și, cumva, așa și era. Nick era surprins de îndemînarea, de instinctele ei naturale. Stăpînea deja o serie de trucuri din arsenalul tatălui său și al lui însuși, pe care le prinsese numai din vedere; mai mult, părea să-și fi format deja și un stil propriu, surprinzător de echilibrat și degajat. Părea să se

simtă la largul ei cu comenzile avionetei, iar el se hotărî să verifice exact ce ştie să facă înainte de a începe prima lecţie de zbor.

O puse să execute cercuri şi viraje în diferite direcţii, mai întîi spre stînga, apoi şi spre dreapta; tocmai se pregătea să-i spună să ţină botul avionului ridicat în viraj, ca să nu piardă înălţime, dar ea părea să ştie de la sine că avionul va avea tendinţa să cadă în timpul manevrelor circulare, şi o văzu cum îl ridică de bot înainte de a-i spune ceva. Simţul ei natural pentru reacţiile aparatului era cu totul deosebit. O simţi cum trage manşa cu o apăsare blîndă şi avionul ridică nasul, cuminte, ca răspuns la comenzile ei.

O puse apoi să execute mai multe viraje în S, orientîndu-se după un drum de ţară ce şerpuia sub ei, şi observă cum fata controlează altitudinea, menţinînd-o constantă. Nu se uita decît rar la aparatele de bord, intuind cînd era necesar să compenseze pierderea de altitudine, ridicîndu-se mai sus pe cer. Părea că pilotează mai mult după senzaţii şi după văz, semn sigur de talent în materie. Rareori îi fusese dat să vadă aşa ceva, şi văzuse mulţi piloţi începători la viaţa lui.

Un timp îi ceru să execute cercuri în jurul silozului ce se vedea bine, al unei ferme îndepărtate. Ea se plictisise şi nu se sfii să i-o spună, dar Nick voia să verifice precizia manevrelor. Fata făcea însă manevre corecte şi foarte precise, mai ales pentru cineva care avea atît de puţine ore de zbor la activ. În cele din urmă o lăsă să execute un luping, apoi un luping dublu, cu care vrusese ea să-l înspăimînte pe Chris. După aceea îi ceru să scoată avionul dintr-o pierdere de viteză, manevră mult mai importantă şi mai periculoasă. Dar ea părea să ştie şi aici ce trebuie să facă. Calmul ei desăvîrşit la intrarea în pierderea de viteză l-a impresionat în mod deosebit, cînd „Jenny" începu să se prăbuşească cu botul înainte, cu mişcări alternative din aripi. Într-o clipă, ea reduse presiunea pe man-

şă, cauza care crease situaţia de blocare, şi fără nici o ezitare lansă avionul în picaj, ca să cîştige viteză. Nick îi explicase ce trebuie să facă, dar fata nu părea să întîmpine nici o dificultate în înţelegerea manevrei şi în execuţia procedurii. Majoritatea piloţilor începători erau îngroziţi de căderea bruscă şi momentul zero al gravitaţiei. În schimb, Cassie era calmă în momentul în care „Jenny" plonjă ca un pietroi, iar cînd aparatul cîştigase destul viteză, împinse acceleraţia şi ieşi din picaj în sus, ca un pui de vultur, plutind apoi lin către punctul unde trebuia să ajungă, fără un murmur.

Nick nu fusese niciodată atît de impresionat, de nimic. O puse să execute din nou combinaţia de manevre, ca să vadă dacă are acelaşi sînge rece şi aceleaşi reacţii prompte, sau dacă nu cumva fusese numai o şansă de începător. Dar constată cu uimire că a doua pierdere de viteză şi a doua recuperare erau mai reuşite decît primele, că năpusteşte aparatul în jos şi îl redresează dintr-un blocaj care, pentru moment, i se păruse chiar periculos de-a binelea. Era bună. Foarte bună. Strălucită.

A mai pus-o să execute cîteva opturi leneşe, un Immelmann, iar ca ultimă lecţie a zilei – o ieşire din vrie care semăna oarecum cu pierderea de viteză, dar pentru care trebuia să apese mai întîi pedala de cîrmă din dreapta, ca să iniţieze răsucirea spre dreapta, apoi pe pedala din stînga ca să recupereze. Fata execută manevra la perfecţie, iar cînd, în sfîrşit, aterizară, Nick zîmbea cu gura pînă la urechi, ca şi ea de altfel. În viaţa ei nu se simţise mai bine, şi singurul ei regret era că Nick nu-i îngăduise să mai încerce şi „învîrtirea butoiului" Considera că era destul pentru o singură zi; trebuia să mai lase ceva şi pentru data viitoare. Cassie ar fi vrut să mai înveţe şi o aterizare „cu manşa moartă", specialitatea lui, de unde i se trăgea şi porecla, dar şi pentru asta mai era timp. Era timp pentru toate. Era o elevă fanatică.

Nick rămase cîteva clipe în carlingă, privind-o, şi parcă nu-i venea să creadă că ea fusese în stare să prindă atît de multe, de-a lungul anilor, numai din vedere. Din cursele pe care le făcuse cu Pat sau cu el însuşi, fiecare moment, fiecare gest, fiecare procedeu fusese asimilat, absorbit şi, într-o anumită măsură, fata învăţase ce trebuie să facă urmărindu-i cu privirea. Aşa cum el bănuise de mult, Cassie era realmente un talent ieşit din comun. Un pilot înnăscut, pe care era un sacrilegiu să-l ţii departe de zbor.

– Cum a fost? îl întrebă ea, răsucindu-se pe scaun după ce se opriseră şi el stinsese motorul.

– Ai fost grozavă, zîmbi el, parcă năucit de ceea ce-i fusese dat să vadă. Fata avea un simţ natural al înălţimii, un simţ deosebit al direcţiei, un instinct în pilotarea avionului, cu mintea şi cu mîinile. În fiece clipă ştia exact ce face. Cred că altă dată n-aş mai zbura cu tine, o tachină el, dar faţa lui exprima ceea ce voia ea să afle, aşa că trase un chiot de bucurie spre pista pustie. Niciodată în viaţa ei nu mai fusese atît de fericită. Şi Nick era cel mai bun prieten pe care-l avusese vreodată. El îi împlinise visul cel mai drag, şi acesta era doar începutul. Eşti bună, fetiţo, reluă el, convins, şi-i întinse o altă sticlă cu coca-cola pe care o luase cu el. Cassie trase un gît zdravăn, după ce mai întîi închinase în cinstea lui, apoi îi trecu sticla noului său instructor. Dar acum să nu ţi-o iei în cap. Vorbele astea pot fi periculoase. Să nu fii niciodată prea mîndră, să nu te încrezi exagerat în propriile tale forţe, să nu crezi că poţi face orice vrei. Nu poţi. Pasărea asta nu e decît o maşină şi, dacă ţi se va sui la cap, pămîntul s-ar putea să fie mai aproape decît crezi şi să te trezeşti cu un arbore între urechi. Să nu uiţi asta niciodată.

– Da, domnule profesor!

Acum era prea fericită ca să se gîndească la avertismentele lui. Ştia ea prea bine cît de prudentă trebuia să fie, şi era

pregătită să fie, dar tot atît de bine ştia că se născuse pentru a zbura, şi acum ştia şi Nick lucrul ăsta, şi poate că într-o bună zi îl va convinge şi pe tatăl său. Între timp va învăţa tot ce se poate învăţa şi va fi cel mai bun pilot din cîţi au existat vreodată. Mai bună decît Jean Batten sau decît Louise Thaden sau decît oricare alţii.

– Cînd mai repetăm figura? întrebă ea, nerăbdătoare. Nu dorea decît să se înalţe din nou în zbor şi nu mai voia să aştepte mult. Nick plătea carburantul şi ea n-ar fi vrut să-l pună la cheltuială, dar, ca o narcomană, dorea drogul, nu mai avea răbdare, şi el ştia.

– Ai vrea să reluăm totul chiar mîine, nu? rînji Nick. Şi el fusese la fel la vîrsta ei. De fapt, avea cam aceeaşi vîrstă cînd, după război, umbla prin toată ţara în căutarea unui serviciu pe vreun aeroport sau altul, ca pînă la urmă să ajungă în Illinois, să se angajeze pilot la vechiul său prieten Pat O'Malley. Nu ştiu ce să zic, Cass. Se gîndi puţin, apoi spuse: Poate putem continua peste cîteva zile. Nu vreau ca Pat să se mire de ce tot plec cu „Jenny" De regulă, eu nu prea zbor cu ea.

Şi chiar aşa stăteau lucrurile. Voia să-i dea suficiente lecţii, solide, înainte de a-l confrunta pe Pat cu îndemînarea ei care nu trebuia să fie pusă nici o clipă la îndoială. Era de o mie de ori mai bună decît fratele ei, de o mie de ori mai bună decît orice pilot instruise el vreodată. Dar Pat trebuia convins şi amîndoi ştiau că asta nu va fi o treabă uşoară.

– N-ai putea să-i spui că ai de dat nişte lecţii de zbor pe aici, prin împrejurimi? Tata nu trebuie să ştie că e vorba despre mine. Aşa ai avea şi tu un pretext ca să poţi scoate avioneta cînd vrei.

– Şi banii unde sînt, domnişoară? N-aş vrea să creadă tatăl tău că urmăresc să-l înşel. Cînd foloseau unul din avioanele celuilalt, aveau un comision, sau cînd Nick executa co-

menzi pentru el însuşi în timpul în care ar fi trebuit să zboare pentru O'Malley.

Cassie îl privi descurajată.

– Poate că aş putea să te plătesc... din economiile mele... Începea să fie într-adevăr îngrijorată, dar Nick o mîngîie pe cap, ciufulindu-i părul.

– Nu-ţi face probleme. Mă descurc eu. N-o să ne împiedicăm în asta, îţi promit. Cassie îi surîse galeş şi inima lui făcu o mică tumbă. Asta era singura răsplată de care avea nevoie.

O ajută să coboare din avion şi observă în apropiere un copac cu coroană bogată.

– Ai adus ceva de mîncare?

Cassie dădu din cap în semn că da şi se duseră amîndoi să se aşeze sub copac. Împărţiră sandvişul şi coca-cola. El bea multe răcoritoare de felul lui, dar, spre deosebire de Pat, care mai aprecia din cînd în cînd un pahar de whisky, Nick nu fusese niciodată amator de băuturi alcoolice. Îşi petrecea prea mult timp în aer ca să-şi poată permite să bea. I se întîmpla destul de des să trebuiască să plece într-o cursă urgentă, cu poştă sau cu marfă, undeva departe, din Mexic pînă în Alaska. N-ar fi putut face faţă unor astfel de zboruri dacă s-ar fi întîmplat să fie beat. Şi Pat era la fel de prudent. Niciodată nu bea cînd ştia că trebuie să zboare undeva.

Discutară îndelung despre zbor, şi despre familia ei, şi ce mult însemnau ei pentru el de cînd venise în Illinois. I-a spus că venise tocmai de la New York numai ca să lucreze cu tatăl ei.

– În timpul războiului a fost foarte bun cu mine... Eram doar un copil... Un copil nebun. Îmi pare bine că tu nu va trebui să treci niciodată prin asta, să te duelezi la trei sute de metri înălţime cu o ceată de nemţi nebuni. Era un joc al morţii, cîteodată chiar credeai că e joc... era atît de emoţionant.

Ochii lui străluceau cînd își amintea toate astea. Pentru mulți, fusese timpul cel mai bun din viață și tot ceea ce urmase după aceea nu se putea compara cu vremurile acelea. Cîteodată îl bănuia pe tatăl ei că simțea la fel, ca și Nick.

– S-ar putea ca totul să ți se pară îngrozitor de banal... să zbori cu „Jenny" sau cursele cu mărfuri, spre California, cu „Handley", toate astea nu pot fi atît de emoționante.

– Nu, nici nu sînt. Dar sînt confortabile. Sînt ceea ce trebuie să fie. Eu, unul, nu m-am simțit niciodată la fel de bine pe pămînt, Cass, chiar dacă ți se pare asta o prostie. Viața mea e sus, în aer. Se uită cu ochii pe cer. Asta știu eu să fac bine, oftă el sprijinindu-se de copac. Pentru restul lucrurilor nu mai sînt la fel de bun.

– Pentru ce lucruri? Era curioasă să știe mai multe despre el; îl cunoștea dintotdeauna, dar el o tratase mereu ca pe un copil; acum însă, cînd erau părtași la marele lor secret, se simțea oarecum egală cu el.

– Nu știu. Nu sînt bun pentru o căsătorie, pentru oameni... prieteni... poate cu excepția celorlalți piloți și a oamenilor cu care lucrez.

– Noi te-am considerat întotdeauna mare. Zîmbea inocent, iar el se minuna cît de mică pare chiar la șaptesprezece ani ai ei.

– Cu voi e altceva. Voi sînteți familia mea. Dar nu știu... cîteodată mi-e greu să comunic cu ceilalți oameni, din afara aviației, mi-e greu să-i înțeleg, și lor le e și mai greu să mă înțeleagă pe mine. În special femeile. Surîdea. Nu-și bătea capul în sensul ăsta. Așa era viața lui și era mulțumit cu ea. Ceilalți erau oameni ai pămîntului, aveau pămîntul în trupuri și în suflete... și el nu era de-ai lor. Cum e cu Bobby? o întrebă el pe neașteptate. Știa de prietenia lor. Îl văzuse de nenumărate ori cînd venise pe la ei pe-acasă să vorbească cu Pat sau să ia

masa cu ei. Cum s-ar simți el dacă ar ști că tu ești capabilă să pilotezi cu atît talent? Tu ești bună, Cass. Dacă înveți cum trebuie, poți ajunge departe.

Cît de departe? Asta era întrebarea. Ce putea face o femeie, în afară de a stabili niște recorduri?

– Ce crezi că ar zice el? insistă Nick.

– Același lucru ca și toți ceilalți. Că sînt nebună, rîse Cassie. Dar nu sînt măritată cu el, știi foarte bine. Mi-e numai prieten.

– N-o să-ți fie „numai prieten" toată viața. Mai curînd sau mai tîrziu, va vrea mult mai mult, sau cel puțin așa crede tatăl tău.

Toată lumea era de aceeași părere, nu era un secret pentru nimeni.

– Așa să fie? Deodată, vocea ei devenise severă, făcîndu-l pe Nick să rîdă de cît de serioasă era.

– Nu-mi turna atîta gheață în cap, știi doar ce vreau să spun. Va fi foarte ciudat dacă tu vrei să devii o a doua Erhart. Trebuie să te gîndești bine. Nu e întotdeauna ușor. Știa și el asta, foarte bine. Știa foarte multe lucruri pe care ar fi vrut să i le împărtășească și ei. Noua dimensiune a prieteniei lor îl emoționa și în același timp îl înspăimînta. Nu-și putea da seama unde vor ajunge.

– Și ce-i așa o problemă extraordinară? replică ea, supărată la gîndul întrebărilor lui Nick cu privire la Bobby. Pentru ea nu aveau nici un sens. Ce era atît de rău dacă ea dorea să ajungă pilot?

– Nu e o problemă extraordinară, dar e aparte, explică Nick. Oamenii sînt făcuți ca să trăiască cu picioarele pe pămînt. Dacă tu vrei să zbori tot timpul, ca o pasăre, poate că te imaginează cu pene sau ca pe o vrăjitoare. Ce știu eu?

Îi zîmbi deschis și își întinse tacticos picioarele. Era plăcut să stea de vorbă cu ea, atît de strălucitoare, atît de tînără și de vioaie, atît de surescitată la gîndul viitorului său. Pentru asta

o invidia. Viaţa ei era plină de provocări şi de posibile începuturi. Chiar dacă nici el nu era bătrîn, la cei treizeci şi cinci de ani ai lui, i se părea că aspectele surescitante ale vieţii erau de mult depăşite pentru el.

– Eu cred că oamenii gîndesc destul de îngust în materie de zbor. Avioanele sînt avioane, dar noi sîntem oameni ca şi ei.

– Nu, nu sîntem, replică el, luînd lucrurile aşa cum sînt. În concepţia lor, noi sîntem nişte supereroi, pentru că facem ceva ce ei nu pot face şi care îi înspăimîntă pe cei mai mulţi dintre ei. Noi sîntem ca îmblînzitorii de lei, sau ca dansatorii pe sîrmă... la fel de misterioşi şi ieşiţi din comun. Nu ţi se pare?

Cassie se gîndi un timp, apoi dădu din cap în semn că da şi restitui sticla de coca-cola. Mai trase şi el o înghiţitură, apoi îşi aprinse o ţigară, fără să-i ofere şi ei. Putea s-o înveţe să zboare, dar nu era destul de mare pentru fumat.

– Cred că sîntem într-adevăr nişte oameni aparte, ciudaţi, admise ca privindu-l cum fumează. Poate de aceea îmi şi place. E atît de bine... te simţi atît de liber, atît de... plin de viaţă... aşa de...

Nu-şi găsea cuvintele şi el zîmbi. Înţelegea perfect ce vrea să spună. Şi el simţea la fel. De fiecare dată cînd avionul lui de desprindea de la sol, cu orice aparat ar fi zburat, se simţea cuprins de aceeaşi surescitare, de acelaşi sentiment sălbatic de libertate. Orice altceva i se părea searbăd, neinteresant. Sentimentul acesta îşi pusese pecetea pe întreaga lui viaţă, pe tot ceea ce făcea, pe tot ce ar fi vrut să facă. Îi afectase toate relaţiile şi într-o zi i le va afecta şi pe-ale ei. Simţea că trebuie s-o prevină într-un fel sau altul, dar nu prea ştia cum să pună problema. Era atît de tînără şi de plină de speranţe că i se părea nedrept să-i taie aripile.

– Zborul îţi va schimba viaţa, Cass, fu tot ce reuşi el să spună. Să fii atentă.

Ea clătină din cap în semn că este de acord, crezînd că înţelege ce vrea să spună el, deşi, de fapt, nu înţelegea nimic.

– Ştiu – ridică ochii spre el atît de hotărîtă, că îl înspăimîntă – dar asta şi vreau. Pentru asta sînt aici. Eu nu pot trăi numai pe pămînt... ca ceilalţi. Era una dintre ei, căuta ea să-l convingă, şi el ştia că era adevărat. De aceea şi consimţise să-i dea lecţii.

În ziua aceea au stat mult de vorbă, şi el detesta gîndul că trebuie s-o lase acolo, să pornească două mile pe jos pînă la staţia de autobuz, dar nu avea încotro. O urmări cu privirea, în timp ce se depărta, după care îşi luă zborul şi făcu un tur pe deasupra ei în semn de rămas-bun. Cassie îl urmări îndelung cum se depărta pe cer şi parcă nu-i venea să creadă ce făcuse el pentru ea. Într-o singură după-amiază îi schimbase toată viaţa, amîndoi ştiau bine acest lucru. Fusese doar o discuţie nevinovată pentru amîndoi, dar nici unul din ei nu-i putea rezista, din motive diferite.

Lungul drum de întoarcere prin arşiţă, pînă la autobuz, i se păru ca un dans. Nu se putea gîndi la altceva decît la isprăvile ei din ziua aceea şi la senzaţiile din avion... şi la privirea lui Nick, după aceea. Era mîndru de ea. Iar ea nu se simţise niciodată mai bine ca atunci.

Se urcă în autobuz adresîndu-i şoferului un zîmbet larg şi era cît pe-aci să uite să plătească biletul. Iar cînd sosi acasă, era prea tîrziu ca să se mai ducă la aeroport. Se îndreptă deci direct spre casă, să o ajute pe mama ei, şi deodată acest ajutor nu i se mai păru ceva chiar atît de îngrozitor. Îşi hrănise sufletul din plin şi orice preţ era de plătit nu i se părea prea mare.

La cină rămase foarte rezervată, însă nimeni nu dădu semne să fi observat ceva. Toţi aveau cîte şi mai cîte de povestit; Chris era foarte surescitat de slujba lui la ziar, tatăl încheiase un nou contract poştal cu autorităţile, iar copilul lui Colleen

venise în sfîrşit pe lume în seara precedentă şi Oona voia să le povestească totul despre acest eveniment. Numai Cassie era neobişnuit de calmă, cu toate că ştirile ei erau cele mai emoţionante dintre toate, dar nu le putea împărtăşi nimănui.

Bobby îşi făcu apariţia după masă, ca de obicei, şi au stat de vorbă o vreme, dar Cassie nu părea că are ce să-i spună. Era pierdută în gîndurile ei şi singurul lucru pe care i l-a spus a fost că de-abia aşteaptă să vadă următorul miting aviatic. În anul acela nu se putea ţine decît pe Patru Iulie, iar Bobby, care nu mai fusese niciodată la un asemenea spectacol, declară că de data asta ar putea veni şi el şi va asculta cu atenţie explicaţiile lui Cassie. Pentru ea, nu era prea atrăgător gîndul de a merge cu un novice şi a-i explica ce se întîmplă. Mai curînd s-ar fi dus împreună cu Nick, să-l asculte ea pe el. Nu-i trecea prin cap că schimbarea începuse deja în sufletul ei. În după-amiaza aceea, ridicase pînzele pentru o lungă, lungă călătorie, interesantă, dar singuratică.

Capitolul 5

Lecţiile continuară toată luna iulie în deplin secret. Dar mitingul aviatic şi entuziasmul lui Cassie în legătură cu el nu era un secret pentru nimeni. Au venit cu toţii la miting, întreaga familie, Nick, cîţiva piloţi de pe aeroport, chiar şi Bobby cu sora lui mai mică. Pentru toţi era un eveniment interesant, dar pentru Cassie nimic nu era mai interesant decît lecţiile ei cu Nick – nici măcar spectacolul aerian de la Blandinsville. La sfîrşitul lunii iulie, ea stăpînea o aterizare impresionantă cu „manşa moartă". Învăţase să execute şi „învîrtirea butoiului", şpagatul, trifoiul şi alte figuri acrobatice şi mai complicate.

Cassie era elevul-pilot ideal pentru orice profesor, un burete uman gata să absoarbă orice, cu mintea şi cu mîinile unui înger. Putea să execute deja orice figură şi, în august, Nick începu să vină la lecţii cu aparatul „Bellanca", pentru că

era mai greu de pilotat şi voia să-i arunce o provocare. Avionul acesta atingea şi viteze mai mari, necesare pentru a-i putea arăta manevre şi acrobaţii mai complicate. Pat nu bănuia încă nimic şi, în ciuda călătoriilor lungi cu autobuzul şi a traseului de asemenea lung de parcurs pe jos, lecţiile lor de pilotaj erau destul de dese şi eficiente.

În luna august, amîndoi au fost profund zguduiţi de un accident suferit de unul dintre piloţii tatălui ei, în timp ce se întorcea dintr-un zbor în Nebraska. Avionul s-a defectat şi s-a prăbuşit, iar pilotul a murit. Au mers cu toţii la înmormîntare şi Cassie era încă sub impresia acestei emoţii cînd s-a dus la următoarea lecţie de zbor. Tatăl ei pierduse un prieten bun şi unul din avioanele mari, un „D.H.4s". La aeroportul O'Malley, toată lumea era în doliu.

– Să nu uiţi niciodată că se petrec şi astfel de lucruri, Cass, îi spuse el, calm, cînd şedeau sub copacul lor favorit şi mîncau, după lecţia din ultima zi a lunii august. Pentru ea fusese o vară minunată şi niciodată nu se simţise mai apropiată de el ca acum. Era cel mai drag prieten al ei, acum singurul ei prieten adevărat, mentorul ei. Ni se poate întîmpla oricăruia dintre noi. O defecţiune la motor, vreme rea, ghinion... e un risc pe care ni-l asumăm cu toţii. Trebuie să priveşti lucrurile în faţă.

– Asta şi fac, răspunse ea, tristă, cu gîndul la vara cea mai minunată din viaţa ei, vară care acum era pe sfîrşite. Mă gîndesc însă că prefer să mor în felul ăsta decît altfel. Nu vreau decît să zbor, Nick, zise ea hotărîtă, însă el ştia asta de mult. Nu mai trebuia să-l convingă. Era sigur de abilitatea ei, de talentul ei, de uşurinţa extraordinară de a deprinde lucrurile noi, de pasiunea ei adevărată pentru zbor. Era convins de o mulţime de lucruri despre ea.

– Ştiu, Cass.

O privi îndelung, intens. Era singura persoană cu care se simţea la largul lui, de ani de zile, în afară de Pat şi de

oamenii cu care lucra. Era singura femeie care părea să împărtăşească aceleaşi idei şi visuri ca ale lui; ghinionul lui că nu era decît un copil şi singura lui prietenă de sex feminin. Nu era nici o speranţă ca ea să devină vreodată mai mult de-atît. Dar îi plăcea compania ei, conversaţia cu ea, iar faptul că o învăţase să zboare însemna mult pentru el. De mult o lăsa să piloteze singură.

– Ce-ai să faci cînd ai să începi şcoală? o întrebă el după ce terminară gustarea de prînz.

În ziua următoare începea ultimul an de liceu. Părea greu de crezut că a ajuns în ultimul an. Pentru el fusese întotdeauna o fetiţă, deşi acum o vedea cu alţi ochi. În multe privinţe era mai matură decît majoritatea bărbaţilor pe care îi cunoştea, rămînînd în acelaşi timp foarte feminină. Avea totuşi şi ceva foarte copilăresc. Îi plăceau zburdălniciile, îi plăcea să tachineze, rîdea din orice şi mai ales îi plăcea să se joace cu el. În multe privinţe, era aceeaşi fetiţă de odinioară.

– Dar sîmbăta ce vom face? se întrebă ea, dusă pe gînduri. Sau duminica? Singura problemă era că vor zbura împreună ceva mai rar, dar şi asta era ceva. În orele lungi şi liniştite pe care le petreceau împreună ajunseseră la o mare încredere reciprocă; se împleteau încrederea ei nestrămutată în el, în ceea ce-i spunea şi o învăţa, cu plăcerea lui de a-i preda minunile zborului. Era un har al fiecăruia dintre ei, iar fiecare îl stimula pe celălalt.

– Duminica se poate, răspunse el, realist, însă tonul lui nu exprima gîndul nerostit – acela că nimic pe lume nu l-ar fi putut opri. Acum, ea era steaua lui în devenire, dar nu numai atît, ei erau cei mai buni prieteni şi parteneri în mult iubita conspiraţie care îi apropia atît de mult. Nici unul nu putea renunţa cu uşurinţă; şi nici nu doreau aşa ceva. Nu te văd bine dacă va trebui să mergi atîta drum pe jos pe vreme rea. Îşi făcea griji şi pentru asta, deşi ea n-ar fi acceptat o asemenea preocupare din partea lui. Avea un spirit independent şi era

convinsă că se poate descurca în orice situaţie. Dar gîndul la ea, singură în pustietatea drumului de ţară, îl neliniştea din cale-afară.

– Poate că tata îmi va împrumuta camioneta... sau Bobby...

Nick încuviinţă dînd din cap, dar şi gîndul la Bobby îl enerva, cu toate că ştia că nu se cuvine. N-avea nici un drept să obiecteze că era curtată de cineva, dar, la drept vorbind, Bobby nu i se părea deloc potrivit pentru ea. Era un tip tare mărginit, atît de legat de pămînt...

– Da. Poate rezolvăm aşa, zise el, evaziv, amintindu-şi cu năduf că el avea de două ori vîrsta lui Cassie, iar Bobby nu.

– Lasă că mă descurc eu, zise ea şi-i zîmbi fără nici o grijă. Iar el fu orbit de frumuseţea fetei.

Amîndoi se mirau cîteodată că pot continua în felul ăsta, să se tot întîlnească pe o pistă pustie, numai pentru nişte lecţii. Pînă atunci mersese cum mersese, dar, o dată cu venirea iernii, lucrurile devencau mult mai dificile. Dacă nu mai interveneau şi alte piedici, oricum vremea urma să devină o problemă extrem de dificilă.

Iată însă că, în mod cu totul surprinzător, lucrurile au mers bine şi mai departe, ei întîlnindu-se acum în fiecare sîmbătă. Ea îi spunea lui Pat că se duce să-şi facă temele la o colegă de şcoală şi tatăl ei îi dădea camioneta în fiecare sîmbătă după-amiază, ca să nu fie nevoită să meargă pe jos. Nimeni nu părea să aibă ceva împotrivă şi ea se întorcea întotdeauna devreme acasă, cu braţele pline de cărţi şi caiete şi extrem de bine dispusă.

Stilul ei de zbor se îmbunătăţise remarcabil între timp şi Nick era foarte mîndru de ea, pe bună dreptate. În ultima vreme îi spunea tot mai des că ar da orice ca să o poată înscrie într-un miting aviatic. Chris se pregătea şi el pentru spectacolul aviatic ce se apropia; făcuse şi el progrese evidente, era precis şi sigur pe manşă, dar nu impresiona prin nimic, neavînd nici unul din talentele înnăscute ale sororii sale în materie de

pilotaj. Amîndoi ştiau că, dacă Pat n-ar fi insistat atît de mult, Chris n-ar fi zburat niciodată. Nu o dată i se destăinuise lui Nick că pilotajul nu-i face nici o plăcere.

Cassie şi Nick începuseră să-şi ia gustarea de prînz în camionetă de cînd se răcise vreme, iar cîteodată, cînd cerul era senin, mai făceau cîte o plimbare în apropierea pistei.

În septembrie, discutau la un moment dat despre Louise Thaden, prima femeie care participase la o cursă din seria „Bendix Trophy", iar în octombrie – despre Jean Batten, prima femeie care zburase din Anglia în Noua Zeelandă. Discutau împreună despre multe lucruri. Cîteodată se aşezau pe cîte un trunchi de copac şi vorbeau ore în şir; şi cum vremea era din ce în ce mai rece, se strîngeau tot mai mult unul într-altul. Erau întotdeauna de acord, în toate privinţele, cu toate că ea considera că Nick este cam conservator în ideila sale politice, iar el susţinea că ea e prea tînără ca să iasă cu băieţi. Cassie se distra pe socoteala lui, iar pe el îl distra lipsa ei de respect; Cassie îi spunea că ultima femeie cu care îl văzuse era cea mai urîtă creatură din cîte îi fusese dat să vadă în viaţa ei; la rîndul lui, Nick îi răspundea că Bobby Strong ăla era cel mai cretin tip din lume. Şi chiar dacă el era mai serios decît părea, Cassie nu-şi dădea seama. Simţeau amîndoi o mare plăcere să zboare împreună şi să discute, împărtăşind amîndoi aceleaşi idei despre viaţă. Se sincronizau perfect – interesele, preocupările, pasiunea lor comună pentru pilotaj, chiar şi simţul umorului, care se manifesta la ei aproape identic. Cînd se despărţeau sîmbăta după-amiază, tîrziu, trăiau o senzaţie dulce-amară, ştiind că au de aşteptat o altă săptămînă pînă a se putea reîntîlni. Şi cîteodată el era nevoit să mai şi lipsească, avînd de efectuat cine ştie ce transport de marfă pe o rută lungă. Totuşi, asemenea cazuri erau rare, pentru că el se străduia să-şi organizeze planul de zboruri în funcţie de lecţiile lor.

De Ziua Recunoştinţei, Nick fu invitat în familia O'Malley, ca întotdeauna, şi Cassie l-a tachinat tot timpul fără milă.

Şi înainte rîdeau din toată inima, dar acum replicile lor păreau ceva mai ascuţite şi totodată mai intime decît înainte de lecţii. Pat le reproşă că sînt o pereche necivilizată, dar Oona începu să se întrebe dacă nu cumva e vorba de altceva. Îi venea greu să creadă, după atîţia ani, iar cînd Oona a adus vorba de asta într-o discuţie cu Colleen, fiica ei a rîs, susţinînd că i se pare, că e o simplă distracţie şi nimic altceva. Îl considera pe Nick ca pe un frate mai mare. Dar Oona nu se înşela. Timpul pe care-l petrecuseră împreună, tot ce învăţase Cassie, convorbirile lor interminabile sub pom, lîngă pistă, din ultimele şase luni, îi apropiaseră inevitabil.

Nick şedea răsturnat pe canapea, pretinzînd că o să-şi dea duhul, o să pocnească de atîta mîncare bună, iar Cassie şedea lîngă el, tachinîndu-l, spunîndu-i că lăcomia era un păcat pentru care trebuia să se spovedească la preot. Ştia prea bine că lui nu-i place să se ducă la biserică, iar el se prefăcea că nu-i pasă, zîmbind cam mult însă, cînd îşi făcu apariţia Bobby. Intră scuturîndu-şi de pe umeri şi de pe pălărie primii fulgi de zăpadă din anul acela. Bobby era un băiat înalt şi frumuşel şi, privindu-l, Nick se simţea cu o mie de ani mai bătrîn.

– E un frig grozav afară, se lamentă Bobby zîmbindu-le cu căldură tuturor, deşi oarecum stingherit de prezenţa lui Nick. Bărbatul acesta avea un aer care îl făcea să se simtă cumva în plus, fără să-şi dea bine seama despre ce este vorba. Poate pentru că Nick era întotdeauna foarte familiar cu Cassie. A fost destulă mîncare, pentru toată lumea? întrebă el, rotindu-şi privirea prin odaie, mîndru de faptul că le trimisese în dar un curcan de peste opt kilograme.

Cei prezenţi răspunseră afirmativ cu un mormăit general. Fusese şi el invitat la masă, însă preferase să-şi petreacă sărbătoarea împreună cu părinţii şi cu sora lui.

O invită pe Cassie să iasă să se plimbe puţin, însă fata îl refuză, aşa că rămaseră cu toţii să o asculte pe Oona cîntînd la pian. A cîntat şi Glynnis, iar Megan şi soţul ei au acompa-

niat-o. Megan îi anunţase tocmai că aşteaptă din nou un copil. Lui Cassie îi părea bine pentru ea, dar ştirea o făcea să se simtă diferită, altfel decît sora ei. Ea nu se vedea deloc în postura de soţie cu copii. Poate mult mai tîrziu, peste ani şi ani. Nu asta ar fi vrut să facă ea cu viaţa ei, mult timp de-aici înainte, dacă nu chiar întotdeauna. Dar mai apoi ce va face cu viaţa ei? Ştia că nu va ajunge niciodată ca Amelia Erhart sau ca Bobby Trot sau Amy Mollison. Acelea erau nişte stele, ceea ce ea nu va fi niciodată. O cale de mijloc nu părea să existe. Sau te măriţi, ca surorile tale, de îndată ce termini şcoala, ai copii şi îţi organizezi o viaţă ca vai de capul ei, sau pleci şi devii un superstar. Numai că ea nu avea bani să cumpere avioane sau să participe la curse şi să stabilească recorduri. Chiar dacă tatăl ei ar sprijini-o, avioanele lui erau vechi şi avea nevoie de ele, ca să nu mai spunem că nu erau din acelea care să te facă vestită în întreaga lume.

În ultimul timp, mai mult ca de obicei, vorbise cu Nick despre ce anume urma să facă din viaţa ei. Peste şase luni va termina şcoala. Şi pe urmă? Amîndoi ştiau că nu se putea pune problema unui serviciu pentru ea pe aeroport. Mai vorbise despre acest proiect şi cu unul dintre profesori şi începuse să se cam dumirească. Dacă nu putea deveni o profesionistă în pilotaj, iar deocamdată nu vedea nici măcar o posibilitate cît de îndepărtată, cel puţin putea urma o facultate. Se gîndea să se facă profesoară şi, spre marea ei bucurie, aflase că multe institute de învăţămînt superior ofereau studii de inginerie şi aeronautică. Cel mai indicat părea a fi colegiul Bradley, din Peoria. Spera să poată candida în toamnă şi, dacă ar fi admisă, ceea ce profesorii ei considerau că este posibil, şi-ar putea lua diploma în studii de inginerie, în principal, şi în aeronautică în subsidiar. Era situaţia cea mai apropiată de zbor pe care o întrevedea deocamdată. Dacă nu putea să zboare cu avioanele toată viaţa, ca un bărbat, putea măcar să înveţe totul despre ele. Încă nu apucase să vorbească cu părinţii despre planul ei,

dar ea îl socotea destul de bun. Numai Nick îi cunoştea gîndurile, dar el ştia să păstreze un secret. În seara aceea, cînd se ridică să plece, o privi cu o căldură neobişnuită, iar lui Bobby, care vorbea despre excepţionala plăcintă cu dovleac a mamei sale, îi aruncă o ocheadă dispreţuitoare. Făcea ce făcea Bobby Strong şi mai întotdeauna reuşea să-l plictisească îngrozitor.

Nick o sărută pe Cassie pe obraz şi plecă, iar lui Bobby îi veni inima la loc cînd îl văzu ieşind. Bătrînul ăsta reuşea întotdeauna să-l facă să fie nervos. Dar după plecarea lui, Cassie părea foarte absentă. Parcă avea o mulţime de gînduri care o absorbeau cu totul, iar cînd Bobby aduse vorba despre examenul de bacalaureat, ea i-o reteză scurt. Acum nu-i mai plăcea deloc subiectul. Fiecare avea planurile sale concrete, numai ea nu avea nici un plan. Nu avea decît speranţe, visuri şi secrete.

Se făcuse destul de tîrziu cînd Bobby se hotărî, în sfîrşit, să plece. Nici nu ieşi bine cînd Chris se apucă s-o tachineze, întrebînd-o cînd trebuie să se pregătească să vină la nunta lor. Cassie făcu o mutră acră, prefăcîndu-se că vrea să-i ardă una.

– Mai bine vezi-ţi de treburile tale, mormăi ea ursuză, în timp ce Pat se distra grozav.

– Eu zic că băiatul are dreptate, Cassie. Doi ani de vizite, aproape în fiecare seară, n-or fi degeaba. Mă mir că nu te-a cerut de nevastă pînă acum.

Dar Cassie găsea că măcar în sensul ăsta fusese drăguţ. Că n-a cerut-o. Nu prea ştia cum l-ar fi putut refuza. Ştia ce ar fi vrut ceilalţi să răspundă, dar acest răspuns nu se potrivea deloc cu planurile ei, care începeau să includă şi facultatea. Poate mai tîrziu, dacă el nu se va răzgîndi pînă atunci. Dar socotea că i-ar cere prea mult s-o mai aştepte încă patru ani. Din fericire, cel puţin pentru moment nu trebuia să-şi facă griji.

În următoarele trei săptămîni Cassie şi Nick zburară mult, în ciuda vremii neprielnice. Cu două zile înaintea Crăciunului, după ce au decolat cu avionul „Bellanca", n-au trecut nici

cîteva minute şi s-au trezit cu gheaţă pe aripi. Cassie simţea că-i îngheaţă degetele pe manşă, după care, înmărmurită, auzi motorul dînd rateuri, pentru ca apoi să se oprească de-a binelea. Mai departe, evenimentele s-au precipitat ca într-un coşmar. Avionul a intrat imediat în picaj.

Nick stăpînea cu greu comenzile, dar avea de luptat cu ele, şi fata îl ajuta cît putea. Reuşiră cu greu să iasă din picaj, ceea ce nu era puţin lucru, dar în momentul următor se blocă elicea şi Cassie ştia ce îi aşteaptă. Trebuia să execute o aterizare forţată. Vîntul le vîjîia în urechi, aşa că Nick nu-i putea spune nimic, dar ea intuia ce va face. Ei nu-i rămînea decît să-l sprijine, dar observă că pierd prea repede din înălţime. Se întoarse spre el şi-i făcu semn; pentru moment, Nick fu tentat s-o contrazică, însă se răzgîndi iute şi dădu din cap în semn că e de acord, încrezîndu-se în judecata ei. Trase de manşă şi încercă să continue zborul planat cît mai bine posibil, însă pămîntul se apropia înfricoşător de repede. Cîteva clipe, Cassie fu convinsă că se vor zdrobi de sol, dar, în ultimul moment, avionul mătură vîrfurile copacilor dintr-un crîng, pierzînd oarecum din viteză. Luară contact dur cu solul, dar ei înşişi nu păţiră nimic, iar singura stricăciune a avionului fu o roată zdrobită. Avuseseră un noroc nemaipomenit, lucru de care erau conştienţi amîndoi; tremurau, şocaţi, înţelegînd cît de aproape de moarte fuseseră.

Cînd au coborît din avion, Cassie tremura ca varga, de emoţie şi de frig, iar Nick o luă în braţe şi o strînse la piept cu o pornire caldă şi protectoare, generată de un puternic sentiment de uşurare. Cîteva minute se gîndise că, indiferent de ceea ce încercase să facă, fusese pe punctul s-o omoare.

– Îmi pare atît de rău, Cassie. N-ar fi trebuit să ne lansăm niciodată în aventura asta. E o lecţie şi pentru tine. Să nu mai iei lecţii de zbor cu un bătrîn nebun care îşi închipuie că le ştie pe toate. Şi îţi mulţumesc că mi-ai atras atenţia cu semnalul acela în timpul coborîrii. Simţul ei deosebit pentru înălţime şi

viteză fusese salvator. N-am să-ţi mai fac aşa ceva niciodată, îţi jur!

O ţinea în braţe, tremurînd la rîndul lui. Era imposibil să ignore ce mult însemna această fată pentru el; se uita în jos la ea, simţind cum îi bate inima să i se spargă. Nu avusese alt gînd decît să-i salveze viaţa ei, nu pe a lui. Pentru ea şi-ar fi dat propria viaţă.

Cassie ridică privirea şi îi surîse, încă prinsă în îmbrăţişarea lui.

– A fost distractiv, chicoti ea şi lui îi veni s-o strivească în îmbrăţişare.

– Nu eşti în toate minţile. Să nu mai zbori cu mine niciodată! O fi ea ţicnită, dar pentru el însemna totul în momentul acela.

– Pot să-ţi dau şi eu o lecţie-două, îl tachină ea. Dar puse mîna şi-l ajută să lege aparatul de un copac şi să pună pietre sub roţi, după care plecară la aeroport.

Nimeni nu se miră că vin împreună. Nick o îndemnă să plece acasă, să se încălzească. Se temea să nu se îmbolnăvească de atîta curent şi de frig. Se duse şi el în biroul lui Pat, să ia o gură de whisky. Amintirea pericolului la care o expusese în după-amiaza aceea îl făcea să se cutremure.

– Ce-ai făcut azi după-amiază? o întrebă tatăl ei cînd Cassie intră în casă. Abia sosise şi el, cu bradul de Crăciun, şi se pregătea să-l împodobească împreună cu toţi nepoţii care aveau să rămînă la masa festivă.

– N-am făcut cine ştie ce, răspunse ea, încercînd să pară nepăsătoare, însă înfăţişarea ei părea să spună contrariul – avea mănuşile julite, cum trăsese de cablul cu care remorcaseră avionul, şi era murdară de ulei pe mîini.

– Ai fost la aeroport?

– Numai cîteva minute. Îi trecu prin minte o clipă că s-ar fi putut s-o urmărească, însă el nu făcu decît să clatine din cap aprobativ, după care se duse să potrivească pomul într-un

colţ al camerei cu ajutorul lui Chris. Părea bine dispus şi n-avea chef să-i mai pună şi alte întrebări.

Cassie făcu o baie fierbinte, gîndindu-se la cele întîmplate. Fusese o situaţie înspăimîntătoare, dar, ciudat, ideea morţii într-un accident de avion nu i se părea atît de înfricoşătoare ca celorlalţi. Acolo era locul ei şi socotea că este un loc preferabil oricărui altuia, chiar şi pentru moarte. Cu toate astea, bineînţeles că era foarte fericită că se terminase totul cu bine.

Ca şi Nick. Era tulburat din cale-afară de dezastrul de care scăpaseră ca prin urechile acului. Că să scape de gîndurile obsedante, se apucă să bea şi, pe la ora zece, era beat mort şi-i venea să plîngă la ideea că Pat şi-ar fi dat sufletul dacă ar fi aflat că prietenul său cel mai bun i-a ucis fiica. Trebuia oare să mai zboare cu ea sau nu? Şi totuşi nu se putea termina totul aşa. Trebuia să continue, şi nu numai pentru ea. Simţea o nevoie aproape fizică de a fi lîngă ea – să o asculte glumind şi zeflemisind, să-i audă cugetările înţelepte, să-i vadă ochii mari, făptura graţioasă – avea nevoie de prezenţa ei. Îi plăcea cum pilota, stilul ei instinctiv, perfecţionat totuşi printr-o muncă asiduă. Necazul era, aşa cum îşi dădea prea bine seama, că îi plăceau cam multe la ea.

*

Pomul de Crăciun al familiei O'Malley era o frumuseţe. Copiii îşi dăduseră toată osteneala să-l împodobească în mod deosebit, cu ajutorul direct al mătuşilor, unchilor şi bunicilor. Înşiraseră pe aţă floricele de porumb şi boabe de merişor, pe care le atîrnaseră în ghirlande în jurul bradului, ca şi multe alte podoabe confecţionate de mîna lor. Oona făcea în fiecare an alte podoabe, iar anul acesta steaua spectacolului era un îngeraş mare, de mătase, pe care îl cocoţaseră aproape de vîrful pomului. Cassie admira opera familiei, gîndindu-se ce ar mai trebui făcut, cînd apăru Bobby, încărcat cu sticle cu cidru şi cu turtă dulce. Oona îl primi cu braţele deschise, dar

surorile ei îşi luară copiii şi se duseră să-i culce. Pat şi cu Chris ieşiră să mai aducă lemne de foc, astfel încît cei doi tineri se treziră singuri în bucătărie.

– Drăguţ din partea ta că ai adus cidrul şi turta dulce, spuse fata zîmbind.

– Mama ta spune că erai nebună după turtă dulce cînd erai mică, răspunse el, timid, cu o expresie aproape copilărească. Doar statura şi seriozitatea pe care şi-o impunea îi dădeau un aer ceva mai bărbătesc. Nu avea decît optsprezece ani, dar de pe acum se putea ghici cum va arăta pe la douăzeci şi cinci sau la treizeci de ani. Tatăl lui era un bărbat frumos la cei patruzeci şi cinci de ani, iar mama lui era de asemenea foarte frumoasă. Bobby era un băiat finuţ, exact tipul de persoană pe care părinţii ei şi-o doreau ca ginere. Avea un viitor asigurat, o familie decentă, o moralitate fără cusur, o înfăţişare plăcută şi era chiar şi catolic.

Cassie zîmbi, gîndindu-se iar la turta dulce.

– O dată am mîncat atît de multă că mi s-a făcut greaţă şi n-am putut să mă duc la şcoală. Mi-a fost îngrozitor de rău şi pe-atunci credeam că am să mor... dar uite că n-am murit!

Numai că în după-amiaza aceea era cît pe-aci... Era gata să se prăpădească, împreună cu Nick, iar acum, uite, stătea aici cu Bobby de vorbă despre turtă dulce. Ciudată mai e şi viaţa asta, se gîndi fata, atît de absurdă şi neînsemnată, pentru ca apoi, dintr-o dată, să devină atît de tulburătoare.

– Eu... uh... O privea stingherit, neştiind ee să-i mai spună, gîndindu-se că poate n-ar fi o idee bună. Se sfătuise mai întîi cu tatăl său, iar Tom Strong spusese că nu e o idee rea. Dar cînd se uita la Cassie, Bobby simţea că e mult mai greu decît îşi închipuise. Era atît de frumoasă cum stătea acolo, cu pantalonii negri şi puloverul mare, bleu, cu părul ei roşu strălucitor care-i încadra faţa la fel cu a unui înger de mătase confecţionat de Oona.

– Cass... Aş vrea să-ţi spun ceva, dar nu ştiu cum să încep... eu... of... Se apropie de ea, îi luă o mînă într-ale sale, şi amîndoi îi puteau auzi pe Pat şi pe Chris mişcîndu-se prin salon, fără să se apropie de bucătărie, ca să nu-i stinghereascâ pe cei doi tineri. Eu... of... eu te iubesc, Cassie, reluă el, cu o voce devenită deodată mai puternică şi parcă mai matură. Te iubesc mult... şi aş vrea să ne căsătorim cînd termini liceul, în iunie.

Uite că i-a spus-o! Acum arăta foarte mîndru de isprava lui, iar Cassie îl privea stingherită, mai palidă ca oricînd, cu frumoşii ei ochi albaştri încărcaţi de uimire. De ce se temuse n-a scăpat. Acum va trebui să se descurce într-un fel.

– Eu... ăăă... îţi mulţumesc, reuşi ea să articuleze cu un glas sugrumat, şi se gîndi că ar prefera s-o înghită pămîntul. Ar fi fost mai simplu aşa.

– Ei, ce zici? O privea cu atîta speranţă, aşteptîndu-se să primească răspunsul mult dorit. Ce părere ai? Acum era atît de mîndru de sine însuşi că-i venea să chiuie de bucurie. Numai că înflăcărarea lui nu era deloc contagioasă. În clipa aceea, Cassie nu simţea decît panică şi teroare.

– Cred că tu eşti un băiat minunat – el păru cuprins de extaz la auzul acestei mărturisiri – şi eşti foarte drăguţ că îmi faci o asemenea propunere. Dar eu... of... nu prea ştiu ce-am să fac în iunie. De fapt nu era vorba de iunie, ci de căsătorie, ştia ea foarte bine. Eu... Bobby, eu vreau să mă duc la facultate. Spuse toate astea mai mult în şoaptă, înfricoşată că ar fi putut s-o audă cineva.

– Serios? De ce? O privea năucit. Nici una dintre surorile ei nu urmase vreo facultate, nici mama ei şi nici chiar tatăl ei. El o întrebase ceva foarte serios, iar ea nu-i putea da nici un răspuns. Nu-i putea spune, pur şi simplu, „pentru că nu pot deveni pilot profesionist". Iar a se căsători imediat după terminarea şcolii nu i se păruse niciodată o idee prea atrăgătoare.

– Aşa simt eu că trebuie. Am vorbit acum cîteva zile cu doamna Wilcox despre asta şi ea crede că aşa ar fi trebui să fac. Aş putea continua studiile, după care pot să devin profesoară dacă vreau. „Ca să nu fiu obligată să mă mărit şi să am copii chiar acum", se gîndi ea.

– Asta e dorinţa ta? Părea surprins. Nu se gîndise niciodată că ea ar vrea să urmeze o facultate şi povestea asta îi cam încurca planurile. Dar ce-o împiedica să se mărite şi să se ducă în acelaşi timp la colegiu? Mai erau şi alţii care procedaseră aşa. Vrei tu să te faci profesoară?

– Nu sînt sigură. Numai că nu vreau să mă mărit imediat după şcoală, să am copii şi să nu mai fac nimic altceva în viaţă. Eu am alte idei, vreau mai mult de la viaţă, încercă ea să-i explice. Dar aşa ceva era mult mai uşor de discutat cu Nick. El era mai în vîrstă şi mai înţelept decît Bobby.

– Ai putea să mă ajuţi pe mine la magazin. Ai putea face foarte multe lucruri. Tata zice că ar vrea să se retragă din afaceri peste cîţiva ani. Îi veni o idee: Ai putea studia contabilitatea, apoi ai putea ţine registrele. Ce zici, Cass?

Ea zicea, în sinea ei, că Bobby este un băiat foarte drăguţ, dar nici prin cap nu-i trecea să-i ţină registrele.

– Eu vreau să urmez ingineria, spuse ea, spre stupoarea băiatului.

Era o veşnică sursă de surprize, dar nu se putea plînge, pentru că ea fusese întotdeauna aşa. Cel puţin nu i-a spus că vrea să calce pe urmele Ameliei Erhart. Nu i-a spus nimic despre zbor, i-a vorbit numai despre şcoală şi acum despre inginerie. Dar şi asta i se părea cam deplasat. Nici nu ştia ce avea să-i spună tatălui său.

– La ce ţi-ar putea folosi ţie o diplomă de inginer, Cass? Pe bună dreptate, era uimit.

– Încă nu ştiu precis.

– Cred că te gîndeşti tu la ceva, nu se poate. Se aşeză la masa de bucătărie şi o pofti şi pe ea să şadă alături. O ţinea de

mînă, încercînd s-o cîştige pentru ideea mariajului. Ne-am putea căsători şi totuşi să te duci la facultate.

– Poate, dar numai pînă aş rămîne însărcinată. Cît timp ar putea să treacă pînă atunci? El roşi auzind-o vorbind atît de deschis şi nu mai avu nici un chef să continue discuţia. Probabil că n-aş reuşi să termin nici primul an, continuă ea. Şi apoi am să rămîn la fel cu Colleen, să tot vorbesc despre reluarea studiilor, dar fără să-mi mai pot pune în practică intenţia, fiind prea ocupată să-mi cresc copiii.

– Nu trebuie să facem atîţia copii ca ei. Părinţii mei n-au avut decît doi, căută el să-i ţină piept. Mai avea ceva speranţe.

– Şi doi copii înseamnă foarte mult, Bobby. Nu pot, crede-mă... nu acum... nu încă. N-ar fi cinstit faţă de tine. Aş fi tot timpul obsedată de ce am pierdut sau de ce aş fi vrut să fac în viaţa mea. Nu pot să accept, pentru binele amîndurora.

– Are zborul vreun amestec în toată povestea asta? întrebă el, bănuitor, însă ea dădu din cap în semn că nu. Era imposibil să-i destăinuie tot ce făcuse. Era şi asta o problemă. Nu-şi închipuia cum ar fi posibil să se căsătorească cu un om căruia nu i-ar putea destăinui orice. Nick şi cu ea nu erau decît prieteni, şi totuşi faţă de el nu avea nimic de ascuns.

– Nu sînt încă pregătită să fac acest pas, îi mărturisi ea. Era cinstită cînd spunea asta.

– Şi cînd crezi că vei fi? întrebă el trist. Era o mare dezamăgire pentru el şi ştia că şi părinţii lui vor fi foarte decepţionaţi. Tatăl lui se oferise deja să vină în peţit şi să le cumpere verighetele. Acum nu mai putea fi vorba de nici o verighetă.

– Asta nu ştiu. Poate mult timp de-aici înainte.

– Dacă ai fi absolvit deja facultatea, te-ai fi măritat cu mine? o întrebă el direct, luînd-o pe nepregătite.

– Probabil, răspunse ea şovăind. N-ar fi avut nici o scuză să-l refuze. De fapt, nu avea nevoie de scuze – şi ea îl plăcea. Numai că nu voia să se mărite cu nimeni. Nu încă, nu acum,

şi probabil nici destul timp de-aici încolo, dar iată că răspunsul ei trezi noi speranţe în sufletul lui Bobby.

– Atunci am să te aştept.

– Bine, dar asta e o nebunie. Era foarte stînjenită şi îi părea rău că l-a încurajat. De unde putea şti ce sentimente va avea pentru el la terminarea facultăţii?

– Uite ce e, eu sînt îndrăgostit de tine. Luna iunie nu reprezintă nici o obligaţie. Dacă trebuie să aştept, voi aştepta. Dar poate că nu trebuie să aşteptăm toţi aceşti patru ani, pînă termini tu colegiul. Poate găsim un compromis după un an sau doi şi reuşeşti să-ţi termini studiile în timp ce sîntem căsătoriţi. Gîndeşte-te măcar la o astfel de posibilitate. Cred că nu e ceva atît de teribil! Şi – se înroşi el ca un rac – nu trebuie să facem imediat un copil. Există diferite metode, adăugă el, mai să se sufoce.

Cassie se simţi atît de mişcată de vorbele lui şi de generozitatea sentimentelor de care dădea dovadă încît se ridică, îl îmbrăţişă şi-l sărută.

– Îţi mulţumesc că eşti atît de bun...

– Te iubesc, răspunse el direct, cu obrajii încă în flăcări după cele ce le spusese. Fuseseră cele mai grele momente din viaţa lui – cererea în căsătorie şi refuzul ei.

– Şi eu te iubesc, murmură ea, copleşită de un sentiment de vinovăţie, tandreţe şi un val de emoţii.

– Asta e tot ce voiam să ştiu, spuse el cu blîndeţe.

Rămaseră multă vreme de vorbă în bucătărie, sporovăind despre multe altele. Cînd plecă, în prag, el o sărută cu sentimentul că au încheiat o înţelegere. Nu pentru acum, în ceea ce-l priveşte, ci pentru mai tîrziu. Nu-i rămînea decît s-o convingă că e bine mai curînd decît mai tîrziu. În fierbinţeala clipei, sarcina i se părea destul de uşor de îndeplinit.

Capitolul 6

Absolvenţii promoţiei 1937 păşeau încet pe culoarul care ducea spre amfiteatrul liceului „Thomas Jefferson", băieţi şi fete ţinîndu-se de mînă, doi cîte doi; fetele purtau în cealaltă mînă buchete de margarete. Erau atît de drăguţe şi de proaspete, iar băieţii arătau atît de tineri şi plini de speranţe. Privindu-i, Pat îşi aminti de băieţii care zburaseră în război sub comanda lui. Erau de aceeaşi vîrstă, şi atît de mulţi plătiseră cu viaţa, ei, care pentru el erau ca şi proprii lui copii.

Toţi absolvenţii cîntară în cor, pentru ultima oară, imnul şcolii, şi toate fetele plîngeau, ca şi mamele lor. Pînă şi taţii îşi ştergeau cîte o lacrimă la înmînarea diplomelor. După aceea, însă, ceremonia se încheie brusc şi totul se transformă într-un adevărat balamuc. Trei sute de copii absolviseră şi aveau să se îndrepte, fiecare, spre propriul destin, să-şi croiască pro-

pria viaţă; dar cei mai mulţi dintre ei urmau să se căsătorească şi să aibă copii. Numai patruzeci şi unu de absolvenţi, dintr-o promoţie de trei sute paisprezece, aveau să intre la colegiu. Din cei patruzeci şi unu, patruzeci se duceau la universitatea de stat, la Macomb, iar din toţi aceştia numai trei erau reprezentante ale sexului feminin. Bineînţeles, dintre ei făcea parte şi Cassie, singura elevă care pleca atît de departe, la Peoria, pentru a urma cursurile Universităţii Bradley. O aşteptau zile grele, un drum lung de o oră dus, o oră întors în vechea camionetă a tatălui său, dar ea era convinsă că merită efortul, fie şi numai pentru cursurile de aeronautică pe care le oferea acest colegiu, precum şi pentru cele de inginerie mecanică.

Cassie se luptase din răsputeri să obţină locul acela. Tatăl ei zicea că e o pierdere de vreme şi că ar fi făcut mult mai bine să se mărite cu Bobby. Era furios pe ea că nu-l asculta şi bătuse în retragere numai la insistenţele Oonei, care căuta să-l convingă că, oricum, pînă la urmă se vor căsători, dar că ei nu trebuie s-o forţeze. Fata avea doar nevoie de timp. A învins Oona, determinîndu-l pe Pat s-o lase să meargă la colegiu. Nu avea că să-i strice, iar Cassie a trebuit să accepte compromisul de a-şi lua diploma în limba engleză, nu în inginerie. Putea avea astfel o diplomă de profesoară, însă fata a insistat să-şi ia ca specialitate secundară aeronautica. Nici o femeie nu mai ceruse pînă atunci acest curs, aşa că i s-a spus că trebuie să mai aştepte pentru a vedea dacă profesorul o admite la clasa lui. Ea avea însă intenţia să vorbească cu el de îndată ce avea să ajungă la şcoală, în luna septembrie.

După sărbătoarea înmînării diplomelor, la liceu a avut loc o recepţie la care, bineînţeles, a participat şi Cassie, împreună cu Bobby. În ultimele luni, el părea împăcat cu gîndul amînării, dar în seara absolvirii a căutat să vorbească din nou cu ea, dacă nu cumva şi-a schimbat gîndul de a se duce la colegiu.

– Nu, nu m-am răzgîndit, răspunse ea cu un surîs amabil. Băiatul era atît de îndrăgostit de ea încît fata se simţea cîteodată

foarte vinovată. Dar avea alte angajamente, mult mai importante, şi nu voia să le piardă din vedere, indiferent cît de drăguţ ar fi el, cît de ataşat, sau cît de vinovată se simţea ea, ori cît de mult îl plăcea tatăl ei.

În seara aceea, Bobby a plecat devreme pentru că venise bunica lui în oraş şi voia s-o vadă. După plecarea băiatului, Pat se simţi dator să-i facă morală fiicei sale. Fata mai era încă îmbrăcată în rochia albă pe care o purtase pe sub pelerina neagră a uniformei şi care îi stătea extrem de bine.

– Ai fi o mare proastă, Cassie O'Malley, dacă ai lăsa să-ţi scape printre degete o asemenea partidă.

– N-ai nici o grijă, tată. Era singura replică ce-i veni în minte în clipa aceea. Cam infatuată, dar oricum mai bună decît dacă i-ar fi spus că nu-i pasă, ceea ce, desigur, l-ar fi scos din sărite. Drept e că nu-i era chiar indiferent. Cîteodată credea chiar că-l iubeşte, mai ales atunci cînd o sărută.

– Nu fi chiar atît de sigură, o preveni Pat. Nici un bărbat nu poate aştepta o veşnicie. Poate că tu însăţi, după ce vei dobîndi diploma, te vei răzgîndi. Poate că încă de pe acum ţi-ai băgat în cap să rămîi fată bătrînă, profesoară. Asta ar mai lipsi.

Povestea asta cu colegiul continua să-l plictisească la culme. În loc să se mîndrească, cum ar fi făcut orice părinte, el considera că este o mare prostie. Numai Nick se bucura cu adevărat. El îşi dăduse seama că fata era inteligentă şi capabilă şi nu i se părea drept să fie împinsă spre măritiş, să fie nevoită să devină o maşină de făcut copii. Fireşte, era şi foarte mulţumit că ea refuzase să se mărite cu Bobby Strong după terminarea liceului. Asta ar fi schimbat totul şi el nu era pregătit să suporte aşa ceva. Desigur, pînă la urmă lucrurile trebuiau să se schimbe, însă cel puţin deocamdată sîmbetele lor sacre erau salvate, puteau să-şi continue preţioasele ore de zbor.

În noaptea aceea, după ce toţi s-au dus la culcare, Cassie s-a aşezat în faţa aparatului de radio. Ar fi vrut s-o facă mai

devreme, dar ştia că tatăl ei s-ar fi necăjit. Amelia Erhart îşi luase zborul în după-amiaza aceea de la Miami, împreună cu Fred Norman, într-un avion cu două locuri, un „Lockheed Electra" Urmau să zboare în jurul lumii, într-o călătorie anunţată cu mare tam-tam de soţul ei, George Putnam. Itinerarul, cam ciudat, fusese stabilit cu multă grijă din cauza ameninţării unui război iminent; de aceea, anumite zone geografice trebuiau neapărat evitate. Aleseseră traseul cel mai lung – ocolul pământului pe la ecuator, şi în acelaşi timp cel mai periculos, cu teritorii izolate şi ţări subdezvoltate, care ofereau puţine aeroporturi şi posibilităţi reduse de alimentare cu carburant. Celebra aviatoare îşi asumase o sarcină deloc uşoară, iar Cassie era captivată de îndrăzneala ei. Ca atîtea alte fete de vîrsta ei şi ca o bună parte din populaţia globului, Cassie îi urmărea cu sufletul la gură.

– Ce faci tu aici, scumpo? o întrebă mama, trecînd pe lîngă ea spre bucătărie. Fusese o zi plină de emoţii pentru ea şi se gîndea că şi fata trebuie să fie foarte obosită.

– Ascult ultimele ştiri despre zborul Ameliei Erhart.

– La ora asta? o dojeni Oona zîmbind. Ai destul timp să afli toate ştirile mîine dimineaţă. E o fată curajoasă.

Evident, era mai mult decît o „fată", era o femeie în toată firea, de patruzeci de ani, ceea ce pentru Cassie era o vîrstă respectabilă. Dar aventura ei era emoţionantă.

– Are noroc, spuse Cassie îngîndurată. Ar fi vrut să poată face şi ea ceva asemănător cu Erhart. Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decît un tur în jurul lumii, să doboare recorduri, să zboare pe distanţe extraordinar de mari, peste ţări ciudate şi peste ape necercetate. Nu se temea deloc, ba, dimpotrivă, toate acestea nu făceau decît să-i înflăcăreze imaginaţia.

Îi povesti toate gîndurile ei lui Nick, a doua zi, după ce terminaseră zborul şi şedeau în locul acela al lor.

– Eşti la fel de nebună ca şi ea, replică el dur, cu un gest de refuz. Să nu-ţi închipui că e un pilot de mare clasă, aşa cum

încearcă s-o prezinte Putnam. A bușit pînă acum mai multe avioane decît cel puțin jumătate din femeile-pilot și fac pariu că, cu avionul acela al ei, „Electra", va încurca toate traseele. E un aparat greu, Cass, cel mai greu fabricat de firma „Lockheed". Are loc în el să se lăfăie. Călătoria asta e doar un număr de senzație, ca să facă din ea prima femeie care a înconjurat pămîntul cu avionul. Performanța asta a fost realizată de mulți alți piloți și nu va contribui cu nimic la progresul aviației. Va servi doar ca reclamă ca s-o scoată în prim plan pe Amelia Erhart.

El nu părea deloc impresionat, însă Cassie nu putea fi convinsă.

– Nu exagera, Nick. Vorbești așa numai pentru că e vorba de o femeie.

– Nu exagerez deloc. Dacă mi-ai fi spus că isprava asta a făcut-o Jackie Cochran, atunci aș fi spus și eu că e un lucru mare. Cred doar că Erhart are posibilitatea materială pentru a face asta. Am discutat la Chicago cu un tip care o cunoaște foarte bine și care mi-a spus că nu e deloc pregătită, și nici avionul. Îmi pare rău pentru ea. Convingerea mea este că e exploatată, împinsă să ia niște hotărîri prostești, care îi pot fi fatale.

– Povestea cu vulpea și strugurii acri, Nick, îl ironiză fata în timp ce beau amîndoi dintr-o sticlă de coca-cola.

Zborurile lor în doi ajunseseră un fel de ritual, la care n-ar fi renunțat pentru nimic în lume. Se împlinea anul de cînd pilotau împreună.

– Ai să-ți înghiți vorbele cînd va ajunge să bată toate recordurile, îl asigură Cassie, văzîndu-l cum clatină din cap, pesimist.

– Să nu pui mîna în foc. Mai curînd aș paria pe tine, peste cîțiva ani, o asigură el zîmbind și făcînd cutele acelea mici în jurul ochilor, ca atunci cînd se uita la soare, în zbor. Glumea, dar în același timp o spunea cu convingere.

– Da, bineînțeles. Iar tata va cîștiga pariul, nu-i așa?

Încă nu se hotărîseră cum să-l informeze pe Pat despre zborurile fiicei sale, necum de faptul că Nick o considera ca

pe unul dintre cei mai buni aviatori pe care îi cunoştea. Totuşi, el îi promisese că într-una din zilele următoare, cînd va găsi momentul potrivit, va sta de vorbă cu Pat despre toate acestea.

Mitingul aviatic de la Peoria urma să aibă loc peste două săptămîni şi Pat se ocupa de Chris, care era la fel de serios, dar tot atît de neinteresant ca întotdeauna. El participa la miting numai ca să nu-şi contrarieze tatăl. Băiatul avea să încerce să stabilească un record de înălţime, cu toate că nu era deloc convins că va reuşi. Performanţele nu erau pasiunea lui şi hazardul la care se expunea zburînd continua să-l înfricoşeze. În vederea recordului, întăriseră structura avionului „Bellanca" al lui Nick şi adăugaseră motorului un turbocompresor ca să-i sporească puterea.

– Tare mult mi-ar plăcea să zbor şi eu, zise Cassie, plină de alean, iar Nick recunoscu în sinea lui că şi el ar fi dorit acest lucru din tot sufletul.

– Anul viitor, promise el, şi cînd spunea ceva, credea cu adevărat că aşa e.

– Crezi într-adevăr că aş fi în stare? Părea copleşită de emoţie. Cu toate că trebuia să mai aştepte încă un an, acum i se deschidea o perspectivă, avea un ţel la care să se gîndească, mai important chiar decît colegiul.

– Nu văd nici un motiv pentru care nu ai putea, Cass. Pilotezi deja mai bine decît oricare dintre băieţii de-aici. Ce mai surpriză ar fi! I-ai lăsa cu gura căscată. Zău că ar merita.

– Ei, să ştii că la miting se prezintă o serie de tipi foarte buni, zise Cassie cu respect. De-a lungul anilor văzuse destule numere de pilotaj excepţionale, însă acum începea să fie convinsă că şi ea le-ar putea executa cel puţin tot atît de bine, dacă nu chiar mai bine ca bărbaţii aceia. Mai văzuse, e drept, şi multe tragedii aviatice. Accidentele de zbor nu lipseau. Oona îl silise pe Pat să renunţe la acrobaţii, pentru că numerele de senzaţie la mitinguri erau prea periculoase. Pat le aprecia însă foarte mult şi continua să se ducă să le vadă.

– Vrei să mă duci din nou acolo, sus, să-mi dai cine ştie ce emoţii ieftine? o întrebă Nick după gustarea de prînz. Uneori mai decolau şi după masă, să mai facă vreun şurub sau altă acrobaţie, cînd era vreme bună şi mai aveau timp, aşa cum era cazul în ziua aceea. Ai mai putea încerca cîteva decolări şi aterizări cu vînt lateral. În ultimul timp exersau şi decolări cu putere redusă a motorului.

– Pe naiba. Aterizările mele sînt mai reuşite decît ale tale, refuză ea cu o strîmbătură.

– Nu mai fi atît de modestă! Se răzbună ciufulindu-i părul, apoi o puse să stea în spatele lui. Nu-l dezamăgi nici de data asta. Era de-a dreptul extraordinară. Pur şi simplu senzaţională. Şi regreta că n-o putea înscrie nici anul ăsta la miting.

Dar, cu două zile înaintea spectacolului aerian, Cassie şedea înmărmurită în faţa aparatului de radio, incapabilă să creadă ştirea. Amelia Erhart se prăbuşise în Pacificul de sud, undeva lîngă insula Howland. Nu-i venea să-şi creadă urechilor, la fel ca şi celorlalţi. Tuturor li se părea de neconceput, cu excepţia tatălui său care repeta fără încetare că locul femeilor este la bucătărie, nu în avion. Acum, Cassie începea să creadă că Nick avusese dreptate cînd afirmase că Erhart nu era aptă să piloteze avioane mari şi că destui oameni competenţi susţinuseră că Amelia nu e suficient de pregătită pentru acest zbor. Era o adevărată tragedie, iar autorităţile declanşaseră imediat cercetările pentru căutarea ei. Dar în ziua mitingului, la două zile după accident, încă nu fusese găsită.

Cassie privea acrobaţiile din spectacol cu o dispoziţie dintre cele mai negre.

– Hai, sus moralul! auzi ea o voce familiară în spatele ei. Nu mai fi atît de amărîtă.

Era Nick. Venea spre ea cu un hamburger într-o mînă şi o bere în cealaltă. Pe cap purta o cască de hîrtie cu inscripţia „Patru Iulie" Mitingurile aviatice se ţineau întotdeauna în Ziua Independenţei.

– Regret, dar nu pot, se scuză ea cu un zîmbet obosit. De două nopți nu mai dormea tot ascultînd ştirile despre Amelia Erhart. Nimic concret. Nu lăsase nici o urmă. Dispăruse, pur şi simplu, în neant. Tocmai mă gîndeam...

– Ştiu la ce te gîndeai. La acelaşi lucru la care te gîndeşti de cînd a început acea călătorie. Dar nu-ţi foloseşte la nimic să te îmbolnăveşti din cauza asta. Aminteşte-ţi ce ţi-am spus mai demult. Sînt riscuri pe care ni le asumăm cu toţii de bunăvoie. Fiecare dintre noi ştie foarte bine ce face. Şi acceptă riscurile. La fel şi ea. A făcut ce şi-a dorit.

Îi întinse o bucată de hamburger şi ea o primi cu gîndurile aiurea. Poate că avea dreptate. Poate că ea avusese dreptul să moară astfel. Poate că dacă i s-ar fi dat şansa să aleagă între a-şi petrece bătrîneţea într-un scaun de invalid şi o moarte rapidă, într-un „Lockheed", ar fi preferat-o pe aceasta din urmă. Totuşi, Cassie nu se putea împăca cu gîndul că Amelia s-a prăbuşit. Pentru ea, însemna moartea unei legende.

– Poate că ai dreptate, spuse Cassie liniştit. Totuşi, este atît de trist...

– Adevărat, e trist, admise el. Nimeni nu zice că nu e trist. E foarte trist cînd se prăbuşeşte cineva cu avionul. Dar e un risc pe care ni-l asumăm cu toţii, iar unora chiar le şi place. Cred că şi ţie. Îi puse o mînă sub bărbie, amintindu-i liniştit cît de mult îi plăcea ei însăşi să zboare şi cum acceptase de bunăvoie riscurile. Şi tu ai face la fel dacă ţi s-ar da posibilitatea, nebună mică ce eşti! Dacă vei încerca vreodată să pleci într-unul din tururile acelea blestemate, în jurul lumii, am să-ţi dau foc la avion. Să ştii că nu glumesc.

– Mulţumesc pentru serviciu, îi zîmbi ea, privindu-l, apoi îl apucă de braţ, deodată foarte interesată. Hei... ia uite... şi-a luat zborul Chris... hai, Chris... haide... uită-te cum mai urcă... Chris încerca un record de altitudine cu aparatul lui Nick şi aproape că nu se mai vedea. Pilota cu mîini sigure, cu o seriozitate care era perfectă pentru o astfel de competiţie. Nu avea

nimic din însufleţirea lui Cassie sau din curajul ei; calităţile lui se rezumau la rezistenţă şi seriozitate. Cînd ateriză, Nick fu surprins să constate cît de sus zburase. Se grăbiră să ajungă la locul unde se aflau Pat şi Oona, precum şi surorile lui Cassie, cu copiii lor. Glynnis şi Megan erau din nou cu burta mare, iar Colleen arăta cam prost în ultimul timp, ceea ce o făcea pe Oona să bănuiască cum că şi ea este iar însărcinată, dar că nu voia încă să anunţe fericita veste. Erau un grup extrem de prolific. Megan şi Colleen urmau să aibă al patrulea copil, iar Glynnis al cincilea.

– Bună treabă, murmură Cassie printre dinţi, uitîndu-se la Nick. Din partea mea, n-au decît să facă oricîţi copii vor. În ceea ce-o priveşte, ajunsese să creadă că nu vrea să aibă nici un soţ şi nici un copil.

– Ai să ai şi tu copii, nu te mai amăgi. Tu de ce să nu ai? Nick nu o credea cînd afirma că nu se va căsători niciodată şi nu va avea copii. Nici ea nu era convinsă de aşa ceva. Dar era sigură că nu-i trebuie copii multă vreme de-aici înainte, dacă nu chiar niciodată. Singurul lucru pe care şi-l dorea erau avioanele.

– Ce te face să fii atît de sigur că voi avea copii, Nick?

– Faptul că te tragi dintr-o familie care se înmulţeşte ca iepurii.

– A, mulţumesc, eşti foarte drăguţ. Rîdea însă cu poftă în momentul în care Bobby Strong se apropie, uitîndu-se cam chiorîş la Nick. Era convins că Nick nu-l poate suferi. Schimbară cîteva cuvinte de politeţe, după care Nick se depărtă, ducîndu-se să stea de vorbă cu ceilalţi piloţi.

După o jumătate de oră se anunţă noul record de înălţime al lui Chris. Pat, din cale-afară de fericit, se duse să-l caute, iar Oona, împreună cu fetele şi cu copiii, plecară să aducă ceva de băut. Bobby rămase alături de Cassie, privind spectacolul, în timp ce avioane mici, roşii, albastre şi argintii executau tot felul de figuri, răsuciri, viraje şi şuruburi, opturi nebuneşti, opturi duble şi alte acrobaţii de care Cassie nici nu mai auzise

pînă atunci. Erau atît de riscante încît îţi tăiau respiraţia şi nu o dată mulţimea crezu că dezastrul e inevitabil, pentru ca apoi, cînd avionul se redresa în ultimul moment, să izbucnească în urale. Cassie era obişnuită cu acest joc şi, totuşi, emoţia era de fiecare dată aceeaşi.

– La ce te gîndeai? începu Bobby, văzînd-o cu ochii ţintă la un aparat care tocmai executa o buclă exterioară, o figură inventată cu zece ani în urmă de Jimmy Doolittle şi care o impresiona într-adevăr. Pilotul încheie traiectoria printr-o zburdălnicie, executînd o trecere răsturnată la mică înălţime, dincolo de locul unde se aflau spectatorii, astfel ca nimeni să nu fie în pericol. Bobby privea fascinat expresia lui Cassie. După încheierea acrobaţiei, fata se răsuci spre el şi îi zîmbi aproape trist.

– Mă gîndeam că mi-ar plăcea să fiu acolo sus, să fiu eu cea care execută acrobaţiile, răspunse ea la întrebare, sincer. Pare atît de extraordinar... Singura ei dorinţă în momentul acela ar fi fost să se afle printre protagoniştii mitingului.

– Eu cred că mi s-ar face rău, răspunse el la fel de sincer, pe cînd un vînzător ambulant care trecea pe lîngă ei le oferi vată de zahăr.

– Probabil. Şi mie mi s-a făcut rău de cîteva ori. Era gata să se dea de gol şi trebui să facă un efort ca să se abţină. Din cauza gravitaţiei negative. Treaba are loc în picaj, înainte de redresare. Ai impresia că îţi va ieşi stomacul pe gură... dar nu iese, adăugă ea zîmbind.

– Nu ştiu cum pot să-ţi placă senzaţiile astea, Cass. Pe mine mă sperie de moarte.

Bobby era băiat frumos, blond şi foarte tînăr, şi o admira sincer. Iar ea se maturiza pe zi ce trece şi devenea tot mai feminină.

– Cred că am pasiunea asta în sînge.

El încuviinţă cu o mişcare a capului, îngrijorat de faptul că ceea ce spunea ea era chiar adevărat.

– Păcat de Amelia Erhart.

Era rîndul ei să fie de acord.

– Adevărat. Nick spune că toţi piloţii acceptă această eventualitate. I se poate întîmpla oricui. Se uită în sus, către cer. Oricăruia dintre cei ce evoluează acolo, în înalturi. Şi eu cred că sînt convinşi că merită.

– Nimic nu merită să-ţi rişti viaţa, o contrazise Bobby, în afară de cazul în care nu ai altă ieşire. Ca de exemplu în război sau dacă trebuie să salvezi pe cineva drag.

– Aici e necazul – Cassie se uită la el zîmbind – cei mai mulţi piloţi ar risca oricît ca să zboare. Dar ceilalţi oameni nu-i înţeleg.

– Poate tocmai de-aia n-ar trebui să se bage femeile, replică el liniştit, iar ea oftă.

– Vorbeşti la fel ca tata.

– Poate că ar trebui să-l asculţi.

Ea ar fi vrut să-i răspundă „nu pot", dar ştia că el tot nu va pricepe. Numai lui Nick îi putea spune oful ei. El era singura fiinţă de pe lumea asta care cunoştea adevărul despre ea şi îl accepta. Nimeni altcineva nu-l ştia, aşa cum era, gol-goluţ. Mai ales nu Bobby.

Îl văzu pe Chris apropiindu-se şi fugi spre el. Pe piept avea medalia, iar faţa îi strălucea de mîndrie, în timp ce Pat mergea în urma lui, parcă plutind.

– Prima medalie, cucerită la şaptesprezece ani! striga el oricui era dispus să-l asculte. Ăsta este omul meu! De bucurie, îi cinstea pe toţi cu bere, inclusiv pe Chris şi pe Bobby. Chris era fericit, învăluit în căldura dragostei şi entuziasmului tatălui său. Cassie îi privea fascinată şi aprecia că Pat îşi cam pierduse capul din cauza succesului fiului său, în timp ce în privinţa ei era atît de încăpăţînat, căutînd s-o convingă că nu va ajunge niciodată la un asemenea nivel. Ea se simţea de zece ori mai bună decît Chris, ba chiar mai mult, însă tatăl ei nu va recunoaşte aşa ceva în vecii vecilor. Nici măcar nu va voi să audă vreodată de o asemenea posibilitate.

Nick se apropie şi el să dea mîna cu Chris, care era în culmea fericirii, apoi plecară amîndoi să se întîlnească cu alţi cîţiva piloţi. Pentru el era o zi de neuitat, o zi pe care Pat O'Malley o aşteptase cincizeci şi unu de ani. Iar după părerea lui, acesta nu putea fi decît un început. În loc să-şi dea seama că acest rezultat era maximum de performanţă pe care ar putea-o atinge băiatul, el voia mai mult, şi mai mult. Începuse deja să vorbească despre anul următor, iar Cassie simţi că i se face milă de Chris. Ştia cît de mult ţinea la tatăl lor şi, oricît de mult l-ar costa, va face orice ca să nu-l dezamăgească.

Tot clanul O'Malley era într-o stare de spirit euforică. Plecară de la miting printre ultimii, însoţiţi de Bobby pe care îl invitaseră la masă. Nick sărbătorise evenimentul cu colegii şi prietenii săi piloţi şi cînd au pornit spre casă părea destul de ameţit. Chris urma să ducă avionul „Bellanca" înapoi la aeroportul O'Malley, iar el însuşi se întorcea acasă în camioneta lui Pat, aşa că nu-şi făcuse probleme cu consumul de alcool.

Oona pregătise înainte de plecare friptură de pui, porumb copt, salată şi cartofi copţi. Mai avea şi un jambon mare, plăcintă cu mure şi, cînd a ajuns acasă, a mai făcut şi o îngheţată. Era un adevărat festin, şi Pat i-a turnat lui Chris un pahar plin cu whisky scoţian.

– Bea vîrtos, băiatule, că tu eşti asul următor în familia asta!

Chris se luptă din greu cu băutura, în timp ce Cassie îl privea tristă. Se simţea cumva părăsită. Ar fi trebuit să zboare şi ea, să-i trezească acelaşi entuziasm tatălui său, să se bucure de preţuirea lui, dar iată că nu era posibil. Ba chiar, în clipa aceea, se întreba dacă va fi vreodată posibil. Singura cale care se deschidea dinaintea ei era să urmeze destinul surorilor ei, să facă cîte un copil pe an şi să se ocupe veşnic numai de bucătărie. O astfel de viaţă i se părea îngrozitoare; cu toate că-i iubea pe toţi, şi pe mama ei, firește, simţea că ar prefera să moară decît să-şi petreacă viaţa aşa cum o făceau femeile din familia ei.

Cassie observă că Bobby era foarte amabil cu toți membrii familiei. Era drăguț cu surorile ei și adorabil cu copiii. Era un tînăr bine educat și va deveni, cu siguranță, un soț minunat. Mama ei nu s-a abținut să-i atragă din nou atenția, cînd au rămas singure, la un moment dat, în bucătărie. După masă, ca de obicei, ea și Bobby au ieșit să se plimbe și Cassie fu surprinsă să-l audă vorbind despre zboruri.

– Te-am urmărit cu atenție astăzi, Cass, și știu cît de mult înseamnă toate astea pentru tine. Poate o să mă socotești nebun, dar te rog să-mi promiți că tu nu vei face niciodată asemenea prostii. Efectiv, eu nu doresc ca tu să pilotezi. Nu că n-aș vrea să te distrezi. Dar nu vreau să pățești ceva. Nu vreau să... să pățești ca Amelia Erhart.

Bobby socotea că ceea ce spune el este foarte rezonabil, iar pe Cassie o mișcă grija lui pentru ea. Dar nu-și putu stăpîni un rîs nervos. Ideea de a promite cuiva că nu va zbura o făcea să se cutremure.

– Nu voi zbura în jurul lumii, dacă asta te sperie, zise ea cu un zîmbet forțat.

El clătină iute din cap, pentru că nu numai despre asta era vorba, ceea ce, de altfel, știa și ea foarte bine.

– Nu asta am vrut să spun. Nu vreau să zbori nicicum.

El întrezărise doar în mică măsură riscul real, dar acrobațiile de la mitingul aviatic avuseseră rolul să-l convingă definitiv. Nu avea nici cea mai mică îndoială că zborul însuși era un lucru extrem de periculos; chiar cu doi ani în urmă, la același spectacol aerian, se petrecuse un accident tragic. Bobby nu era prost și intuia ce efecte magice are această activitate asupra ei. Simplu privind lucrurile, nu voia s-o piardă.

– Nu vreau să te apuci să înveți să pilotezi, Cass. Știu că ți-ar plăcea, dar e prea periculos. Tatăl tău are perfectă dreptate: E mult prea periculos pentru o femeie.

– Cred că nu-mi ceri ceva prea rezonabil, răspunse ea calmă. Nu-i făcea plăcere să-l mintă, dar nici nu-i putea dez-

vălui că ea zbura deja sistematic de mai bine de un an, cu Nick. Cred că trebuie să ai încredere în judecata mea în privința asta, conchise ea.

– Vreau să-mi promiți că n-ai să zbori, insistă el, demonstrînd o duritate şi o încăpățînare pe care nu le mai observase la el pînă atunci. O impresiona, dar ăsta nu era un motiv ca să-i promită.

– Nu pot. Ştii cît de mult țin eu să zbor.

– Tocmai de aceea ți-am cerut să-mi promiți, Cass. Cred că eşti gata să rişti.

– Crede-mă, n-am să risc. Sînt prudentă... şi sînt un bun... adică aş putea fi un bun pilot. Uite, Bobby, te rog nu-mi face aşa ceva.

– Atunci am să mă mai gîndesc. E un lucru foarte important pentru mine.

„Şi pentru mine", îi venea ei să țipe. Zborul era singurul lucru care o interesa, iar el voia să i-l răpească. Ce naiba aveau cu toții? Bobby, tatăl ei, ba chiar şi Chris. De ce îi refuzau singura bucurie în viață? Numai Nick o înțelegea. El era singurul care cunoştea adevărul şi singurul care ținea seama de sentimentele ei.

Exact în momentul acela, Nick Galvin se pierdea în brațele unei fete pe care o cunoscuse la miting. Avea părul roşcat, strălucitor, buzele vopsite violent, iar cînd el se cuibări lîngă ea, îl auzi şoptind „Cassie"

Capitolul 7

Programul de învăţământ al lui Cassie la Bradley era mult mai încărcat decît fusese în liceu, dar ea reuşea să-i facă faţă, iar acum se întîlnea cu Nick de două ori pe săptămînă, o dată sîmbăta, plus în cîte o dimineaţă din cursul săptămînii. Tatăl ei nu ştia nimic despre programul ei, aşa că era destul de uşor pentru amîndoi. Ea îşi luase şi un serviciu de chelneriţă, ca să achite carburantul, chiar dacă nu avea posibilitatea să plătească lecţiile. Dar Nick nu aştepta nici o plată de la ea. Făcea totul numai din dragoste şi din propria lui plăcere.

Cassie progresa evident cu fiecare şedinţă de zbor, şlefuind unele procedee mai dificile şi căutînd să zboare pe avioane diferite, ca să le înveţe deosebirile şi capriciile. A zburat cu „Jenny", cu bătrînul „Gypsy Moth", cu „Bellanca" lui Nick, cu „de Havilland 4", şi chiar cu vechiul „Handley". Nick voia

ca ea să zboare cu toate tipurile de aparate de care puteau dispune şi o perfecţiona în toate tehnicile, îi şlefuia toate deprinderile cu mare precizie. O învăţase şi o serie de tehnici de salvare şi îi descrisese toate detaliile unora dintre cele mai cunoscute aterizări forţate ale lui, cînd era cît pe-aci să se prăbuşească, pe vremea cînd se lupta cu nemţii. Nu mai era aproape nimic despre care să nu ştie în legătură cu zborul pe „Jenny", sau „Bellanca" sau chiar pe „Handley", pe care Nick îl alesese pentru că era mult mai greu şi mai dur de pilotat şi avea două motoare.

Acum fata petrecea mult mai puţin timp la aeroport, la tatăl ei, fiindcă avea de parcurs o distanţă lungă pînă la şcoală, dar nu renunţase să se mai învîrtă pe-acolo din cînd în cînd, iar cînd se întîlnea cu Nick, sehimbau pe furiş zîmbete conspirative.

Într-o zi, pe cînd lucra la un motor într-un hangar din spate, avu surpriza să-i vadă pe Nick şi pe tatăl ei apropiindu-se. Discutau despre achiziţionarea unui nou aparat, despre care Pat era de părere că este prea scump. Era vorba de un „Lockheed Vega" uzat.

– Merită, Pat. E un avion greu, dar frumos. Am cercetat un asemenea model ultima oară cînd am fost la Chicago.

– Şi cine crezi tu că va zbura pe el? Tu şi cu mine. Ceilalţi n-ar fi în stare decît să-l agaţe prin copaci. E un aparat prea complicat, Nick, şi nu găsim cinci oameni aici în care să am încredere că l-ar putea pilota. Poate nici măcar doi.

Dar pe cînd Pat spunea acestea, Cassie îl văzu pe Nick privind-o ciudat şi simţi un fior de spaimă pe şira spinării. Instinctiv, ştiu ce vrea să facă el. Ar fi vrut să-i spună să înceteze, dar pe de altă parte nu o lăsa inima. Nu putea să se ascundă la infinit. Mai curînd sau mai tîrziu, tatăl ei tot trebuia să afle. Iar Nick îi tot spunea că vrea s-o vadă zburînd la viitorul miting.

– Poate că n-or fi cinci bărbaţi care să-l piloteze, Pat. Dar eu pot să-ţi vorbesc despre o femeie care ar fi în stare, chiar legată la ochi.

– Ce tot vorbeşti?! bodogăni Pat, deja iritat de ideea că o femeie ar fi în stare să piloteze, ca să nu mai vorbim să-i dea pe mînă un avion pe care nu l-ar fi încredinţat nici oamenilor săi.

Şi iată că Nick pronunţă, calm, cuvintele fatidice, în auzul lui Cassie care-l privea îngrozită, rugîndu-se cerului ca tatăl ei să vrea să-l asculte:

– Fiica ta e pilotul cel mai bun pe care l-am văzut vreodată, Pat. Zboară cu mine de mai mult de un an, mai precis de un an şi jumătate. E pilotul cel mai afurisit de bun pe care l-ai văzut tu, pe care l-am văzut eu, de la război încoace. Vorbesc foarte serios.

– *Ce face?* Pat se uita la vechiul său prieten şi asociat cu un sentiment de frustrare, ultragiat. Ai zburat tu cu ea? Împotriva voinţei mele? Cum ţi-ai permis?

– Dacă nu-mi permiteam eu, ea tot zbura. Ar fi murit de-acum un an, terorizîndu-şi fratele s-o ia cu el sus şi s-o lase să piloteze după ureche şi după cum îi trăsnea prin cap. Îţi spun că e pilotul cu cel mai bun instinct şi cu o intuiţie înnăscută din cîţi am văzut vreodată, şi eşti un prost dacă n-o laşi să-ţi arate ce a învăţat. Dă-i şi fetei o şansă. Dacă ar fi fost băiat şi nu fată, i-ai fi dat şi ai fi văzut ce talent are.

– Vasăzică, eu sînt un prost, nu? răcni el către amîndoi. Voi sînteţi nişte mincinoşi şi nişte cretini, şi vă spun pe loc că vă interzic cu desăvîrşire ca tu, Cassandra Maureen, să mai pui piciorul în avion. Îi fulgeră cu privirea pe amîndoi. N-o să mă las eu dus de nas de o tîmpenie de-a ta, Nick Galvin, ai auzit?

– Eşti bolnav! N-ai nici un pic de dreptate! Nick nu voia să cedeze, dar Pat era lovit în orgoliul lui de cap de familie. Era galben la faţă şi nu voia să audă nici un argument.

– Nu mă interesează părerea ta. Tu eşti un idiot mai mare decît ea. N-o să piloteze în vecii vecilor avioanele mele, de pe aeroportul meu. Şi dacă eşti atît de tîmpit să o laşi să zboare pe avioanele tale, în altă parte, atunci am să te fac pe tine responsabil dacă i se întîmplă ceva, şi va fi numai vina ta dacă te omoară ea pe tine, ceea ce se va întîmpla fără îndoială. Pe lumea asta nu există nici o femeie care să piloteze cum trebuie un avion, şi tu ştii asta la fel de bine ca şi mine.

Şi cu un gest cuprinzător, mătura în clipa aceea o întreagă generaţie de femei extraordinare, şi printre ele pe propria fiică. Dar lui nu-i păsa. Asta era convingerea lui şi nu era nimeni pe lume în stare să-i scoată această părere din cap.

– Lasă-ne să decolăm şi să-ţi arătăm, Pat. Ea poate executa orice manevră pe care o cunoaştem noi. Are un simţ al vitezei şi al altitudinii care ţîşneşte din fiinţa ei, din pîntece şi din ochi, mai mult decît din aparatele de zbor. Pat, e realmente teribilă!

– Ba n-o să-mi arăţi nimic, nici nu vreau să aud. Sînteţi o pereche de imbecili... Cred că te-a îmbrobodit rău de tot ca să ajungi în halul ăsta. Se uita la fiica lui cu o furie oarbă. După părerea lui, numai ea era de vină. Era un mic monstru încăpăţînat, care nu avea alt ţel decît să se sinucidă, cu avioanele tatălui său şi pe aeroportul lui.

– Ba nu m-a îmbrobodit deloc. Am avut ocazia să-mi dau seama de talentul ei acum un an, în furtuna aceea în care a nimerit împreună cu Chris, şi eu ştiu al dracului de bine că nu el pilota atunci avionul. Mi-am zis că dacă nu mă bag, are toate şansele să se prăpădească şi să-l omoare şi pe el dacă nu va fi instruită, aşa că am început să-i dau lecţii.

– Minţi, Chris era la comandă în furtuna de anul trecut! replică el, dispreţuitor.

– Ba uite că *nu era el!* tună Nick, acum furios şi el văzînd cu cîtă încăpăţînare susţine Pat un neadevăr. Cît de orb poţi

fi! Băiatul nu are nici curaj, nici îndemînare. Nu e în stare să facă altceva decît să decoleze, să zboare în linie dreaptă şi să aterizeze, ca un lift, aşa cum a făcut şi la mitingul aviatic. De unde Dumnezeu ţi-a venit ideea că el a scos aparatul din furtună? Cassie a făcut asta. Se uită la ea cu un aer protector şi fu surprins s-o vadă plîngînd, exasperată de furia tatălui său.

– Are dreptate, tată, zise ea printre lacrimi. Eu eram la comandă. Nick ştie foarte bine. El ne-a primit atunci, la aterizare, şi...

– Nu vreau să mai aud nici un cuvînt. Eşti o mincinoasă, Cassandra Maureen, şi în acelaşi timp o hoaţă, pentru că vrei să furi gloria fratelui tău. Înverşunarea acuzaţiilor tatălui său o lăsă fără respiraţie, pentru că demonstra cît de inutilă era orice încercare de a-l convinge. Poate cîndva, mai tîrziu, va fi posibil, dar acum nu era nici o speranţă.

– Pat, dă-i cel puţin o şansă. Nick se străduia din răsputeri să-l potolească, dar fără succes. Te rog! Las-o să-ţi arate ce ştie. Merită măcar atît. Şi anul viitor aş vrea s-o înscriu în mitingul aviatic.

– Sînteţi amîndoi nebuni de legat, asta sînteţi. De unde ştii că n-o să se omoare singură, şi pe mine, şi pe tine, şi o duzină de alţi spectatori ghinionişti?

– Ştiu, pentru că e mai bună decît oricare dintre piloţii pe care i-ai întîlnit pînă acum, prin părţile astea. Nick făcea eforturi să-şi păstreze cumpătul, dar era din ce în ce mai greu. Pat era un om foarte dificil, iar subiectul acesta era extrem de delicat. Pilotează mai bine decît Rickenbacker, mă jur pe ce am mai sfînt! Dă-i voie să-ţi facă o demonstraţie.

Dar de data asta întrecuse măsura, invocînd numele comandantului Escadrilei 94. Nick însuşi simţi că mersese prea departe. Pat le întoarse imediat spatele şi părăsi terenul, întorcîndu-se în biroul lui. Fără o vorbă, fără să se uite înapoi.

Cît despre Cassie, ea plîngea în hohote, disperată. Nick se apropie de ea şi o cuprinse cu braţul pe după mijloc.

– Doamne, ce încăpăţînat tată mai ai! Uitasem cît de imposibil poate fi cînd îşi bagă ceva în cap. Dar am să-l aduc eu pe calea cea bună, îţi promit. O strînse uşor lîngă el şi fata zîmbi printre lacrimi. Dacă ar fi fost Chris în locul ei, Pat l-ar fi lăsat să-i arate orice. Dar ea era un nimic doar pentru că era fată. Era foarte nedrept, şi era cu atît mai trist cu cît ştia că nimic nu-l poate schimba.

– N-am să reuşesc să-l conving niciodată, Nick.

– Nici nu eşti obligată. Ai optsprezece ani. Eşti majoră şi poţi face ce vrei. Nu faci nimic rău. Iei nişte lecţii de zbor. Ce e rău în asta? N-am dreptate? Linişteşte-te. În curînd vei putea să-ţi iei brevetul de pilot. Eşti mai mult decît calificată pentru asta. Cînd a început Pat să zboare, în 1914, nici măcar nu se inventase brevetul.

– Şi dacă mă dă afară din casă? Îl privea înfricoşată şi lui Nick îi veni să rîdă. Îl cunoştea mult prea bine pe Pat, şi ea la fel. Făcea mult scandal şi ideile lui erau mărginite, dar îşi iubea copiii.

– N-o să facă el aşa ceva, Cass. O vreme o să-ţi facă mizerii. Dar pe uşă afară n-o să te dea. Ţine prea mult la tine.

– Ţine la Chris, nu la mine, zise ea tristă.

– Te iubeşte şi pe tine. Are doar nişte concepţii cam învechite şi e al dracului de încăpăţînat. Cîteodată mă înnebuneşte, nu alta.

– Şi pe mine. Zîmbi şi-şi suflă nasul, apoi îl privi îngrijorată pe Nick. Ai să continui să-mi dai lecţii?

– Bineînţeles, o asigură el, zîmbindu-i ca un adolescent pus pe şotii. După care arboră o expresie severă şi spuse: Şi să nu ţi se suie la cap ceea ce am spus despre tine. Nu zbori tu mai bine decît şeful faimoasei Escadrile 94! Se încruntă, apoi chipul lui se înseninâ într-un zîmbet. Dar ai putea fi chiar mai bună decît el dacă ai mai şlefui unele figuri şi ai asculta mai mult de instructorul tău.

– Am înţeles, să trăiţi!

– Ia du-te tu şi spală-te pe faţă, că arăţi cam prea mizerabil... Ne vedem mîine, pe pistă, Cass. Zîmbi optimist. Şi nu uita că avem de pregătit o demonstraţie aeriană.

Fata îl privi recunoscătoare, gîndindu-se cîte sacrificii vor mai fi necesare pentru ca Pat să fie adus la raţiune.

În seara aceea, oricum, era departe de aşa ceva; la masă, nici nu s-a uitat la ea. Îi spusese Oonei toată povestea, iar mama ei a suferit şi a plîns văzînd cît de departe au ajuns lucrurile. Pat o convinsese de mult că femeile nu au constituţia fizică şi intelectuală necesară pentru a pilota avioane.

– E mult prea periculos, încerca ea să-i explice fetei, mai tîrziu, în aceeaşi seară, stînd amîndouă de vorbă în camera lui Cassie, pe care o dobîndise în exclusivitate de cînd plecaseră surorile ei de-acasă.

– Nu e mai periculos pentru mine decît pentru Chris, replică fata printre lacrimi. Obosise să tot lupte cu ei şi era convinsă că nu va avea cîştig de cauză niciodată. Nici măcar Chris nu i-a luat apărarea, lui îi era groază să-şi contrazică părinţii.

– Nu-i adevărat, ripostă Oona. Chris e bărbat. Pentru un bărbat, zborul este mult mai puţin periculos, afirmă ea, de parcă spusele soţului ei ar fi fost literă de evanghelie.

– De unde ai mai scos-o şi pe asta? E absurd.

– Nu e deloc absurd. Tatăl tău spune că femeile nu se pot concentra suficient.

– Mamă, dar asta este o minciună, îţi jur. Uită-te şi tu cîte femei au ajuns vedete ale pilotajului. Excepţionale!

– Mai bine uită-te tu la Amelia Erhart, draga mea. Ea este proba cea mai bună că tatăl tău are dreptate. Cu siguranţă că şi-a pirdut orientarea sau puterea de judecată, undeva, departe, şi l-a ucis şi pe amărîtul ăla cu care zbura.

– De unde poţi să ştii tu că dispariţia lor nu s-a produs din vina lui? insistă Cassie. El era navigatorul, nu ea. Poate că au fost doborîţi, adăugă fata amărîtă. Ştia că poartă o luptă

dinainte pierdută. Mama ei era absolut convinsă de tot ceea ce spunea soţul ei, întotdeauna.

– Trebuie să încetezi să te mai porţi în felul ăsta, Cassie. N-ar fi trebuit să te las să-ţi pierzi vremea pe aeroport în toţi anii ăştia. Aşa ţi-a plăcut ţie, iar eu credeam că o să-i placă şi tatălui tău. Dar trebuie să încetezi cu visurile astea nebuneşti. Acum urmezi o facultate. Într-o zi ai să devii profesoară. N-ai să te mai poţi ţine de zbor, neglijîndu-ţi cariera, ca toţi vagabonzii ăştia.

– Ba da, am să pot... Am să pot!

Cassie ridicase vocea şi în momentul următor tatăl ei intră în odaie. I se adresă aspru, cerîndu-i să-şi ceară scuze faţă de Oona. Ambele femei plîngeau, iar Pat urla ca ieşit din minţi, livid la faţă.

– Mamă, îmi pare rău, spuse Cassie cu moartea în suflet.

– Ar trebui să-ţi fie ruşine, îi aruncă Pat înainte de a ieşi trîntind uşa. Imediat părăsi încăperea şi Oona, şi Cassie se aruncă pe pat, plîngînd în hohote, exasperată la gîndul că părinţii ei nu sînt în stare s-o înţeleagă.

Cînd Bobby Strong apăru în seara aceea, Cassie îl rugă pe Chris să-i spună că o doare capul îngrozitor. Bobby plecă îngîndurat, după ce îi lăsă un bilet în care-i spunea că speră să se facă bine cît mai repede şi că el o să revină a doua zi.

– Poate că mîine voi fi moartă, zise ea disperată, citind biletul adus de fratele ei. Poate că aşa o să fie toată lumea mulţumită.

– Linişteşte-te, surioară. Or să se calmeze ei.

– Nu. Nu vor renunţa niciodată. Tata nu e omul care să cedeze. Pentru el, femeile nu sînt bune decît ca să facă copii şi să stea la cratiţă.

– Mi se pare corect. Tu cum stai cu cratiţa? o tachină el, iar fata aruncă cu un pantof după el în timp ce băiatul ieşea iute din cameră.

Dar a doua zi se simți mai bine. Se simțea ea însăși cînd decolară din nou, ea și Nick, cu „Bellanca". El nu mai voia să la avioanele lui Pat la lecțiile lor. Cassie pilota la fel de bine ca de obicei, iar faptul că se găsea din nou în aer cu Nick îi ridica moralul. După lecție, rămaseră din nou o vreme să stea de vorbă, în vechea camionetă, iar Cassie părea să-și revină după necazul pricinuit de reacția tatălui său față de știrea că ea învățase să piloteze.

– Tot atît de bună ca Rickenbacker, oare? îl înțepă ea pe Nick.

– Ți-am spus să nu ți-o iei în cap. A fost o simplă exagerare, ca să-i fac impresie.

– Și ce mai impresie, Doamne! zîmbi Cassie melancolică, iar Nick rîse. Era tare nostimă. În orice caz, cu talentul ei, mai curînd sau mai tîrziu, nu se putea să nu înfrîngă cerbicia lui Pat. Nici el nu era un struț, să stea tot timpul cu capul în nisip, ce naiba!

Și-au continuat programul fără mari modificări. Singurele abateri de la regulă apăreau atunci cînd Nick avea de făcut curse lungi cu mărfuri sau cînd ea avea prea multe lucrări de rezolvat acasă pentru facultate. Oricum, nu se neliniștea cînd erau nevoiți să amîne vreo lecție și, în general, căutau să-și organizeze celelalte activități în așa fel încît să facă loc și exercițiilor de pilotaj. Și, lucru ciudat, tatăl ei nu încerca să intervină în nici un fel.

De Ziua Recunoștinței, Nick a venit la ei la masă ca de obicei. Pat nu le iertase „trădarea" La aeroport, Nick se străduia să evite cu tact orice confruntare, iar acasă, Pat abia de-i adresa vreun cuvînt lui Cassie din octombrie încoace. Era din ce în ce mai închis în sine, dar spre Crăciun părea să se mai fi relaxat. În cele din urmă se îmblînzi cu totul cînd Bobby Strong îi dărui lui Cassie un inel cu diamante, în semn de logodnă, în ajunul Crăciunului.

Bobby le-a declarat că ştie că are de aşteptat destul de mult cu căsătoria, dar s-ar simţi mult mai bine dacă ar fi logodiţi. Îi făcea curte de trei ani, aşa încît socotea că gestul lui nu vine prea devreme. Arăta atît de serios şi de îndrăgostit de ea, încît Cassie n-a avut inima să-l refuze. Nu era prea sigură de sentimentele ei şi se simţi foarte stingherită cînd el îi puse inelul pe deget. De un timp încoace, de cînd părinţii ei făcuseră atîta caz de faptele ei, se simţea foarte vinovată şi nefericită. Or, această logodnă părea să-i îmbuneze şi o ajuta să mai reintre puţin în graţiile lor.

Pat şi Oona erau extrem de încîntaţi. Au anunţat imediat – la masa de Crăciun din ziua următoare – celorlalţi membri ai familiei logodna fiicei lor. Era şi Nick acolo şi ştirea l-a surprins, dar n-a comentat nicicum. S-a uitat lung la Cassie, gîndindu-se ce schimbare va aduce această situaţie în relaţiile dintre ei. Dar, lucru ciudat, comportamentul ei nu suferi nici o schimbare. Nu părea să fie acum mai ataşată de Bobby decît înainte. Iar cu Nick se simţea la fel de bine ca întotdeauna. În realitate, chiar că nu se schimbase nimic, în afară de faptul că Bobby întîrzia acum ceva mai mult în poartă, la plecare, dar asta nu însemna ceea ce Cassie însăşi aştepta de la o logodnă. Pe de altă parte, Nick nu înceta să se minuneze de absurditatea acestei logodne. I-a spus-o direct cînd s-au întîlnit din nou pe pista pustie.

– Ce înseamnă chestia asta? a întrebat-o el arătînd spre inel.

Cassie a ezitat o clipă, apoi a ridicat din umeri. Ar fi vrut să nu-i dea nici o importanţă şi, ca întotdeauna, reacţiona altfel decît se aşteptau ceilalţi.

– Nu sînt sigură, răspunse ea sincer.

Nu simţea nimic deosebit faţă de logodnicul ei pentru că îi pusese inelul în deget. Îi plăcea de el, aşa, în general, dar nu-şi putea imagina o relaţie mai intimă cu el decît în momentul acela. Se logodise numai pentru că acest lucru părea să însemne atît de mult pentru el şi pentru părinţii ei.

– Nu m-a lăsat inima să-l refuz. Se uita prosteşte la Nick şi la avion. În ziua aceea făcuseră nişte exerciţii foarte reuşite şi învăţase cîteva elemente de fineţe în legătură cu aterizarea cu vîntul dintr-o parte. Ştie foarte bine că trebuie să-mi termin mai întîi studiile, adăugă ea, neajutorată. Numai că nu facultatea era adevărata problemă.

– Săracul de el. Va fi logodna cea mai lungă din istorie. Ce-o mai fi şi asta? Alţi trei ani şi jumătate?

– Exact, replică ea zîmbindu-i şăgalnic şi el rîse, abia abţinîndu-se să nu o sărute cu patimă.

Se linişti pe deplin la auzul spuselor ei. Cînd văzuse prima oară inelul de logodnă, crezuse că se va îmbolnăvi. Nu putea suporta ideea că ea s-ar mărita cu cineva sau chiar s-ar logodi doar, cu toate că Bobby nu putea fi o ameninţare prea serioasă. Mai curînd sau mai tîrziu, Cassie se va dezmetici, dar atunci va apărea altcineva. Vedea de pe acum cît de mult va suferi el însuşi cînd inevitabilul se va produce.

– O.K.! La treabă, O'Malley... Ia să mai vedem noi o aterizare în pierdere de viteză. Ardea de nerăbdare s-o ducă din nou acolo sus.

– Probabil îţi imaginezi că o să-mi petrec jumătate din viaţă pe pămînt mai degrabă decît în înaltul cerului. Ascultă, *Ţeapă*, nu poţi să mă mai înveţi şi altceva? Accentuă cuvîntul „ţeapă". Sau nu mai ai nici un truc prin repertoriul tău? Îi plăcea să-l tachineze, să fie împreună cu el, singura persoană din lume care o înţelegea. Şi cu atît mai bine dacă puteau să zboare împreună.

– Ce zici, ţi-a plăcut programul de azi? o întrebă el cînd se îndreptau spre camioneta cu care ea urma să se întoarcă acasă, la Good Hope.

– Da, aşa cred, răspunse ea, melancolică. Întotdeauna îmi pare rău cînd trebuie să aterizez. Aş putea continua fără oprire.

– Vezi să nu te transformi într-o fată a văzduhului cînd ai să te faci mare, o tachină la rîndul lui şi Cassie îl atinse cu

mănuşile, dar cu privirea tot tristă. N-avea nici o ieşire. Dacă n-ar fi fost Nick, ea n-ar fi putut zbura nicicum. Ai răbdare, puiule, se dă el pe brazdă.

– Nu, niciodată, replică ea, cunoscîndu-şi prea bine tatăl.

Nick o luă de mînă şi privirile lor se întîlniră. Îi era recunoscătoare pentru tot ce făcuse pentru ea, pentru generozitatea şi căldura lui sufletească. Împărtăşeau o prietenie pe care nici unul dintre ei nu o cunoscuse cu altcineva. Ea era o fată deosebită, iar el un prieten adevărat, şi după-amiezele lor furate, petrecute pe pistă, le dădeau amîndurora satisfacţii neasemuite. Nick şi-ar fi dorit ca jocul acela să nu se mai sfîrşească niciodată. Nu-şi putea imagina că va veni o zi în care întîlnirile lor vor trebui să înceteze, că nu va mai putea zbura împreună cu ea, că nu-şi vor mai destăinui unul altuia gîndurile. Despre toate lucrurile importante, numai cu ea putea vorbi absolut deschis. Şi, de asemenea, Nick era singurul ei prieten adevărat. Singura tragedie, pentru amîndoi, era aceea că nu exista nici o perspectivă pentru ei în viitor.

În după-amiaza aceea, Cassie conducea încet şi ajunse tîrziu acasă, gîndindu-se întruna la el. Pe drum, începuse să ningă. A intrat în casă şi i-a dat o mînă de ajutor mamei sale să pregătească masa pentru toţi patru. Pat nu se întorsese încă. Şi după o oră, tot nu venise. În cele din urmă, Oona l-a trimis pe Chris cu camioneta să-l caute la aeroport.

După douăzeci de minute, Chris s-a întors să ia ceva de mîncare pentru el însuşi şi pentru Pat. La două sute de mile distanţă spre sud-vest avusese loc un accident de tren, cu sute de victime şi se cereau echipe de salvare de pretutindeni. Pat organiza şi el astfel de echipe la aeroport şi îi ceruse lui Chris să-l ajute. Nicke era şi el tot acolo şi convocaseră toţi piloţii disponibili. Din păcate, trei dintre ei erau bolnavi, iar alţi cîţiva nu erau de găsit. Mai erau încă în aşteptarea unora dintre ei. Pat le-a comunicat prin intermediul lui Chris că nu

se vor întoarce acasă toată noaptea. Oona a clătinat din cap, înțelegătoare, obișnuită cu astfel de situații, și a împachetat ceva de mîncare pentru ei ca să mănînce la aeroport.

– Așteaptă-mă și pe mine, îi spuse Cassie lui Chris cînd acesta se pregătea să plece. Vin și eu cu tine.

– N-ar trebui să te duci... încercă Oona să obiecteze, dar uitîndu-se la fiica ei, ridică din umeri. În definitiv, nu făcea nimic rău. Nu putea face altceva decît să stea la aeroport. Foarte bine, zise ea. Am să-ți împachetez și ție ceva de mîncare.

Le-a dat un coș plin cu de-ale gurii și cei doi frați au plecat, derapînd încoace și-ncolo pe drumul vechi ce ducea de la casa lor la aeroport. Era o noapte geroasă și ningea de două ore. Cassie se întreba dacă vor fi cît de cît condiții ca să se poată decola. Situația era dificilă, iar tatăl lor era foarte îngrijorat cînd ea și Chris intrară în biroul lui de la aeroport.

– Bine ați venit, copii. Mîncarea nu-l interesa și o dădu la o parte. Tocmai discuta cu Nick despre avioanele pe care le-ar putea utiliza și de oamenii de care aveau nevoie. Încercau să trimită patru avioane cu provizii și echipe de salvare. Totul fusese pregătit, dar nu era rezolvată problema piloților. Le mai lipseau doi și se străduiau să-i găsească. Pat urma să zboare el însuși, împreună cu Chris, cu „Vega", aparatul cel nou. Dacă n-ar fi avut încotro, Pat ar fi zburat și singur. Mai apăruse un pilot de-al lor, din cei mai buni, împreună cu copilotul său, și fiecare luase în primire cîte un avion. Dar mai lipseau doi oameni care să plece cu vechiul „Handley". Avionul era greu de pilotat, iar din cauza vechimii și dimensiunii lui, era mai înțelept ca, pe o astfel de vreme, să plece cu doi piloți. Nick ar fi putut să plece și singur cu el, însă nu era recomandabil. Avea nevoie de un ajutor de nădejde. Îi aruncă o privire semnificativă lui Cassie, însă fata nu spuse nimic. Între timp sosiră vești de la încă doi piloți. Unul era obosit mort după un zbor de șaisprezece ore prin țară, transportînd poșta în niște

condiţii meteorologice îngrozitoare, iar celălalt nu a ezitat să recunoască cum că era cherchelit rău.

– A mai rămas unul singur, zise Nick amărît.

Mai lipsea un om, singurul pe care l-ar mai fi putut folosi. În sfîrşit, pe la ora zece, acesta telefonă şi le spuse că îl doare foarte tare o ureche.

– Am încurcat-o, O'Malley, declară Nick sentenţios.

Pentru misiunea lor, le mai lipsea un om. Pat îi ghici gîndul şi începu să clatine din cap, însă de data asta Nick nu mai vru să-l asculte.

– O iau pe Cassie cu mine, declară el, calm, cînd Pat începu să protesteze. Nu-ţi mai bate gura degeaba, Asule. Gîndeşte-te că sînt sute de victime care aşteaptă ajutorul şi proviziile noastre, şi acum n-am timp să mă cert cu tine. Ştiu eu ce fac, eu răspund şi ea vine cu mine.

Nu mai exista altă soluţie decît s-o ia însuşi tatăl ei, dar Nick ştia că el n-ar accepta aşa ceva. Îşi înşfăcă geaca şi o porni spre uşă, ţinîndu-şi respiraţia în timp ce Pat se uita furios la el, dar fără să mai obiecteze.

– Eşti nebun de legat, mormăi Pat, dar apoi nu mai zise nimic în timp ce cei doi îşi adunau lucrurile. Se duse însă şi-i telefonă Oonei, rugînd-o să-i aştepte la aeroport.

Cassie îl urmă pe Nick spre avionul care-i era atît de familiar, profund emoţionată. O clipă, îl văzu pe tatăl ei privind-o crunt, cu o expresie de furie şi frustrare în ochi. Voi să-i spună ceva, dar nu găsi cuvintele potrivite, iar după cîteva momente el şi cu Chris plecau către „Vega"

– Lasă că o să-i treacă, o asigură Nick, ajutînd-o să se urce în carlingă, la locul ei, şi Cassie nu putu decît să clatine din cap. Nick se angajase pentru ea, ca de obicei; credea în ea şi nu se sfiise s-o spună sus şi tare. Era un om minunat şi nu voia să-l dezamăgească; trebuia să se poarte astfel ca zborul lor pe tot drumul către Missouri, pe o vreme atît de rea, să se încheie cu bine.

Ca de obicei, efectuară cu grijă inspecția la sol, urmată de cea din cabină. Grație lui Nick, cunoștea bine avionul și, odată instalată la locul ei, cuprinsă de emoția acțiunii la care participa, uită de tatăl ei. Avionul era încărcat cu alimente și echipamente, ustensile și materiale pentru intervenții de urgență care fuseseră aduse de autorități la aeroport. Celelalte avioane erau încărcate asemănător, dar mai transportau doi medici și trei asistente medicale. Soseau ajutoare din patru state. La locul accidentului îi așteptau aproape o mie de victime.

Nick decolă prudent, lin. Din fericire, nu se formase gheață pe aripi, iar ninsoarea se mai potolise. La altitudinea finală, de aproape trei mii de metri, aproape că nu mai ningea deloc, în timp ce ei își continuau zborul spre sud-vest, către Kansas City. Aveau de parcurs un itinerar de două ore și jumătate, pe cînd tatăl ei și Chris nu făceau mai mult de o oră și ceva, pentru același drum, cu aparatul „Vega". Erau turbulențe mai tot timpul, dar asta nu era o piedică pentru Cassie și Nick. Ea se bucura de frumusețea nopții și de senzația de relaxare deplină pe care i-o provoca pilotajul pe cerul înstelat acum al nopții. I se părea că a ajuns la marginea lumii, într-un univers infinit. Niciodată nu se mai simțise atît de mică, nici atît de liberă și de stăpînă pe ea ca acum.

Nick a lăsat-o să piloteze ea mai tot timpul, iar cînd se apropiară de un cîmp deschis, nu departe de sfărîmăturile trenului, preluă el comanda pentru aterizare.

Cînd au ajuns la locul cu pricina, era plin de răniți peste tot, se aduceau materiale și provizii, personalul medical făcea eforturi să-i ajute pe cei ce zăceau pe pămînt. Era un coșmar – cu oameni în suferință, gemete și plînsete de copii. Nick, Cassie și ceilalți piloți au rămas să dea ajutor pînă în zori, cînd autoritățile păreau să stăpînească situația. Sosiseră ambulanțe și personal medical din toate colțurile statului. Oamenii folosiseră tot felul de mijloace – avioane, mașini – pentru a

veni cît mai repede în ajutor. Nick şi Cassie plecară împreună cu ceilalţi. În cursul nopţii îl văzuse foarte puţin pe tatăl său, fiecare din ei fiind angajat din toate puterile să ajute echipele de salvare.

Cînd au decolat, soarele apărea la orizont. Nick a lăsat-o pe Cassie să piloteze pe tot parcursul, iar fata a făcut o aterizare de zile mari, în ciuda vîntului puternic şi a pistei alunecoase. Cînd a oprit motoarele, Nick i-a strîns mîinile cu căldură şi a felicitat-o pentru treaba făcută. Cassie radia de fericire cînd s-a dat jos din avion şi nu mică i-a fost surpriza să dea nas în nas cu tatăl ei. Se apropiase de aparat şi îi privea cu ochi obosiţi.

– Cine a efectuat aterizarea? i s-a adresat el, dur, lui Nick. Doar era avionul lui, şi Cassie a simţit că i se moaie picioarele.

– Eu, a răspuns ea cu jumătate de gură, pregătindu-se să încaseze toate observaţiile pentru greşelile făcute.

– Ai făcut o aterizare excepţională, zise el, înciudat, apoi le întoarse spatele şi se depărtă.

Cassie reuşise să confirme opiniile exprimate de Nick la adresa ei. Acum se întrebau amîndoi care va fi reacţia următoare a lui Pat. Era un om imprevizibil Pat O'Malley. Dar pe cînd îl privea îndepărtîndu-se, i se umplură ochii de lacrimi. Era singurul cuvînt de laudă pe care îl auzise vreodată de la el. Îi venea să chiuie de bucurie. Se mulţumi însă să-i zîmbească lui Nick şi văzu că şi el îi zîmbeşte cu toată faţa. Plecară împreună spre birou, braţ la braţ.

Mama ei adusese cafea şi prăjituri pentru ei toţi şi Cassie se aşeză să-şi bea cafeaua, relaxîndu-se şi discutînd cu Nick impresiile de la locul catastrofei. Fusese o noapte lungă şi grea, dar cel puţin reuşiseră să fie de folos.

– Aşadar, te crezi deja o expertă în materie, auzi ea deodată vocea tatălui său, chiar lîngă ea. Se uită în sus la el, dar cînd privirile lor se întîlniră nu mai părea să fie supărat.

– Nu, tată, n-am pretenţia asta. Singurul lucru pe care-l doresc este să zbor, răspunse ea liniştit.

– E o dorinţă nenaturală. Uite ce i s-a întîmplat bietei Erhart.

Cassie mai auzise asta de multe ori înainte şi era pregătită să-i asculte reproşurile, dar nu era nicicum pregătită să audă ce a urmat, şi a rămas cu gura căscată, uitîndu-se la Nick să se asigure că a înţeles bine.

– După ce termini şcoala, am să-ţi dau de lucru aici. Nu cine ştie ce. Numai sarcini mai uşoare. N-am să-l las pe Nick să o tot şteargă, să risipească întruna carburanţi şi să-şi piardă timpul ca să-ţi dea ţie lecţii.

Fata zîmbi fericită, iar Nick scoase un chiot care-i făcu pe cei din jur să-i privească miraţi.

Cassie se aruncă de gîtul tatălui ei, iar Nick flutura braţul în semn de victorie, în vreme ce Chris se apropia şi el s-o ia în braţe şi s-o felicite. Nu mai fusese niciodată atît de fericită. Îi dădea voie să zboare... tatăl ei îi permitea să piloteze şi îi promitea să-i încredinţeze sarcini de pilotaj chiar aici, la aeroport...

– Aşteaptă tu pînă la mitingul aviatic din iunie, să vezi ce pot! îi şopti ea lui Nick la ureche, făcîndu-l să rîdă. Îi pregătea tatălui ei o mare surpriză. Dar începutul era, desigur, promiţător.

Capitolul 8

În cele şase luni care au urmat, zilele păreau că zboară pentru Cassie. Se ducea în fiecare zi la Bradley, iar trei după-amieze pe săptămînă lucra la restaurant ca să aibă cu ce plăti carburantul. Apoi căuta să se înapoieze cît mai repede la aeroport, înainte de căderea nopţii. Făcea tot ce putea ca să fie de folos acolo, dar majoritatea treburilor pe care tatăl ei o punea să le facă, şi mai ales zborurile, nu le putea rezolva decît la sfîrşitul săptămînii, sîmbăta şi duminica. Erau zilele ei cele mai fericite. Nick o lua cu el în unele curse spre Chicago, Detroit şi Cleveland. Viaţa ei părea că nu fusese niciodată mai bună. Cîteodată însă nu putea fi prezentă la lecţiile ei secrete cu Nick. Dar acum o putea lua cu el fără să se ascundă, cînd aveau timp, decolînd chiar de pe aeroportul tatălui său. Şi, deşi Pat nu făcea niciodată comentarii, era evident că îi plăcea stilul ei; o dată s-a şi exprimat chiar faţă de Nick că e într-adevăr o fată talentată. Dar toată admiraţia

şi-o manifesta de fapt faţă de Chris, care, deşi se străduia din răsputeri, nu o merita. Însă lucrul acesta nu o afecta nicicum pe Cassie. Ea avea tot ce-şi dorise.

Singura problemă mai rămăsese acum logodnicul lui Cassie, căruia nu-i convenea că tatăl ei cedase. Dar de-atunci, Bobby nu prea mai avusese ce să spună, decît să-i reamintească cum că el nu este de acord. Mama fetei spera să fie doar o toană trecătoare, ceva pentru care ea îşi va pierde interesul de îndată ce se va căsători cu Bobby şi vor avea copii.

Ştirea cea mai importantă din primăvara aceea a fost că Hitler a ocupat Austria în luna martie. Pentru prima oară se profilau la orizont norii negri ai războiului, însă majoritatea americanilor aveau încredre în înţelepciunea lui Roosevelt. El susţinea că nu va fi război şi, chiar dacă se va declanşa vreunul, America nu se va lăsa antrenată în nici un caz. Primul război fusese o lecţie prea dură pentru toată lumea. America învăţase lecţia.

Nick însă nu era convins că lucrurile vor fi atît de simple. Citise despre Hitler şi nu avea încredere în omul ăsta. Prieteni de-ai lui se angajaseră ca aviatori voluntari în războiul civil din Spania, cu doi ani în urmă, şi el era convins că Europa se va găsi din nou la mare ananghie. În acelaşi timp, era de părere că şi America se va vedea implicată din nou, în ciuda promisiunilor şi protestelor lui Roosevelt.

– Nu pot să cred că vom intra din nou în război. Tu poţi să crezi aşa ceva, Nick? îl întrebă Cassie într-o zi, după ce terminaseră exerciţiile din ziua aceea.

– Eu cred că ca, răspunse el sincer. Cred că pînă la urmă nu vom putea scăpa. Cred că Hitler va merge prea departe şi că noi vom fi nevoiţi să intrăm în război ca să-i ajutăm pe aliaţii noştri.

– E greu de crezut, îl contrazise Cassie. Pentru ea, şi mai greu de crezut era că tatăl ei o va lăsa, în condiţiile astea, să participe la mitingul aviatic. Nick vorbise cu el despre treaba

asta şi rezultase că, mai mult ca orice, Pat se temea să nu se facă de rîs. Avusese ocazia să se convingă că ea era capabilă, avea mînă bună şi minte lucidă, dar dacă, totuşi, nu va face faţă? Dacă îl va face de rîs în aşa fel încît să nu mai poată ţine fruntea sus în faţa oamenilor.

– Îţi va salva Chris prestigiul, l-a încurajat Nick, iar Pat a fost atît de naiv încît l-a crezut. Nick avea mult mai multă încredere în Cass, dar nu îndrăznea să spună aşa ceva în faţa tatălui lor. Pat se ambiţiona să creadă că băiatul avea un mare viitor în aviaţie şi refuza să vadă cît de puţin îi păsa lui Chris de pilotaj. La drept vorbind, nici Chris nu-i arăta adevăratele lui sentimente. Îi era frică.

Cînd sosi în sfîrşit şi ziua cea mare, convingerile lui Nick se dovediră cu adevărat profetice. Chris a cîştigat din nou premiul pentru altitudinea maximă, însă Cassie a obţinut un premiu doi pentru viteză în linie dreaptă şi un premiu întîi pentru o cursă în circuit închis. După-amiază, cînd s-au anunţat cîştigătorii, Pat nu-şi putu crede urechilor, la fel ca şi Cassie. Ea şi Nick dansau şi chiuiau, se îmbrăţişau şi se sărutau. Fotograful unui ziar local îi făcu o poză singură, apoi una împreună cu tatăl ei. Chris nu o invidia; ştia bine cît de mult îşi dorise aceste clipe – era încununarea vieţii ei. Lui Pat încă nu-i venea să creadă. Numai Nick ştia că succesul acela era binemeritat. El îl anticipase de mult. De aceea nici nu l-a surprins afirmaţia unuia dintre membrii juriului, care a pretins că n-a mai văzut niciodată vreun pilot executînd viraje în viteză în jurul unui punct fix atît de corecte cum le făcuse Cassie O'Malley.

– Ai reuşit, fetiţo, îi declară Nick cu căldură, la sfîrşitul zilei, conducînd-o cu maşina spre casă după ce duseseră toate avioanele înapoi la aeroport.

– Parcă nu-mi vine încă să cred, răspunse ea privind departe, pe geamul deschis.

– Cred că şi tatăl tău are aceeaşi senzaţie, replică el zîmbind.

– Ţie îţi datorez totul! declară fata, dar el clătină din cap. Ştia el mai bine unde era adevărul.

– Tu însăţi ai reuşit şi nu datorezi nimănui nimic. Talentul nu ţi l-am dat eu, Cass. Ţi l-a dat Dumnezeu. Eu n-am făcut decît să te ajut.

– Ba tu ai făcut totul. Se întoarse să-l privească, simţindu-se deodată foarte tristă. Şi dacă el nu mai voia să-i dea lecţii de aici înainte? Dacă de-acum încolo o va lipsi de prezenţa lui? Ai să mă mai iei cîteodată cu tine acolo sus?

– Desigur. Dacă îmi promiţi să nu mă sperii. Mîndru de ea, îi povesti ce spusese judecătorul de concurs.

Cassie izbucni în rîs, dar imediat începu să bombăne, văzîndu-l pe Bobby Strong aşteptînd-o în poartă. Lui îi fusese atît de frică de ceea ce i s-ar fi putut întîmpla lui Cassie, încît refuzase să vină la miting. Ea trebuia să clarifice situaţia, dar nu avusese niciodată curajul s-o facă, iar el nu voia să audă. Bobby nu voia să înţeleagă cît de important era pilotajul pentru ea, cît de mult îşi dorea să facă altceva decît copii şi gospodărie. Acum, de pildă, nu-şi dorea decît să se poată gîndi în linişte, să retrăiască fiecare moment al spectacolului aerian împreună cu Nick şi să se asigure că timpul petrecut de ei împreună nu se termina aici. Şi iată că, în loc de toate acestea, trebuia să se ocupe de Bobby.

– Uite-ţi prietenul, zise Nick calm. Te măriţi cu el într-una din zilele astea? Îşi punea tot timpul întrebarea asta.

– Nu ştiu, recunoscu ea cu toată sinceritatea şi oftă.

Vorbise întotdeauna deschis cu el, dar Bobby nu avea ce face cu onestitatea ei. Fata avea acum nouăsprezece ani şi nu se simţea pregătită să-şi lege viaţa de nici un bărbat, de fapt singurul lucru pe care-l voiau toţi de la ea.

– Toată lumea îmi spune că mă voi schimba, că mariajul şi copiii schimbă totul. Asta mă şi sperie. Mama îmi spune că majoritatea femeilor îşi doresc acest lucru. Atunci cum se face

că eu nu-mi doresc decît zile ca cea de astăzi şi un hangar plin cu avioane?

– În ceea ce mă priveşte, nici eu n-aş putea spune că mi-am dorit vreodată altceva, declară el zîmbind, apoi adoptă o mină serioasă: Nu, nu e adevărat. La vîrsta ta aveam alte sentimente. Încercam, dar nu reuşeam să mă realizez. Mi-era teamă de viitor. În viaţa mea nu era loc pentru o familie şi pentru avioane în acelaşi timp. Poate că tu nu eşti aşa. Şi chiar dorea să nu fie aşa, dar nu pentru Bobby.

– Se pare că tata şi-a dat demult acordul, îi întoarse ea zîmbetul. Poate că noi doi nu avem dreptate. Poate că sîntem amîndoi nişte laşi. Uneori e mai uşor să iubeşti avioanele decît oamenii.

Numai că ea ştia că îl iubeşte pe Nick. Era cel mai bun prieten al ei de cînd era abia o fetiţă. Doar că acum nu mai era un copil.

– Ştii – zise el clătinînd gînditor din cap ca răspuns la afirmaţia ei despre laşitate – tocmai asta îmi spuneam astăzi, uitîndu-mă cum executai lupingul acela triplu, urmat de şurubul eontinuat cu fluturarea aripilor, pe spate. Îmi spuneam „uită-te, domnule, niciodată nu mi-am dat seama cît de laşă e Cassie!"

Ea izbucni în rîs văzîndu-i mutra şi îi dădu un ghiont, în timp ce el continua să conducă impasibil.

– Lasă că ştii tu la ce mă refer. Poate că sîntem laşi în relaţiile cu oamenii, spuse ea prudentă.

– Poate că, pur şi simplu, nu sîntem proşti. Cred că a fi căsătorit cu o persoană nepotrivită e lucrul cel mai rău pe lumea asta. Crede-mă, am încercat.

– Vrei să spui că el e o persoană nepotrivită pentru mine? Cassie puse întrebarea în şoaptă, uitîndu-se la Bobby care o aştepta răbdător în poartă. Aflase deja că ea cîştigase nu mai puţin de două premii la mitingul aviatic.

– Nu-ţi spun eu, Cassie. Ştii tu foarte bine. Să nu aştepţi să-ţi spună altcineva ce e bine şi ce nu. Trebuie să înţelegi

singură. Dacă nu vei reuşi, vei suferi foarte mult mai tîrziu. Ea dădu din cap la neasemuita înţelepciune a vorbelor lui, apoi îl îmbrăţişă din nou pentru tot ceea ce făcuse pentru ea.

– Ne vedem mîine, la lucru.

Urma să lucreze la aeroport toată vara. Tatăl el voia ca ea să renunţe la restaurant şi să lucreze pentru el, contra unui salariu simbolic. Nu ştia dacă Pat îi va permite să efectueze zboruri cu marfă, de una singură. Se întreba chiar dacă performanţa ei de la miting va schimba ceva.

Sări sprintenă din camionetă, adresîndu-i o ultimă privire lui Nick, apoi se duse să stea de vorbă cu Bobby. El o aştepta de mult. Îi făcea plăcere că fata cîştigase, dar îl plictisea exuberanţa ei. Toată ziua fusese extrem de îngrijorat. Lucrase fără spor în magazin, avînd tot timpul dinaintea ochilor coşmarul unui posibil dezastru. Iar acum ea era într-o asemenea vervă de parcă nu făcuse altceva decît să se ducă în oraş după cumpărături cu surorile ei.

– Nu e în ordine, Cass. Toată după-amiaza mi-a fost frică pentru tine. Tu nu ştii ce înseamnă să te gîndeşti întruna la toate grozăviile care s-ar fi putut întîmpla.

– Îmi pare rău, Bobby, replică ea calmă, dar pentru mine era o zi cu totul deosebită.

– Ştiu, încuviinţă el fără nici o plăcere. Nici una din surorile ei nu pilota, aşa că ce încerca ea oare să demonstreze? El era de părere că trebuie să renunţe la zbor, şi i-o spuse deschis. Dar alesese prost momentul şi Cassie se enervă. Şi el era nervos.

– Cum poţi să-mi ceri aşa ceva?

Ea ajunsese prea departe, cu tatăl său, după mitingul aviatic, după toţi anii aceia de muncă asiduă cu Nick. N-o să renunţe tocmai acum. Reuşise. Se va menţine pe poziţiile cîştigate fie că Bobby e de acord, fie că nu. El îşi imagina că va reuşi s-o facă să-şi schimbe ideile în cele din urmă. Dar către sfîrşitul verii începu şi el să înţeleagă, în sfîrşit, că se aliase cu

o familie de zburători şi că sîngele era mai puternic decît logodna. Pentru moment, nu-i putea pretinde altceva decît să fie prudentă. Şi ea era, desigur, prudentă, dar nu pentru că aşa îi recomanda Bobby. Făcea lucrurile aşa cum trebuie. În ultimul timp executa zboruri în mod constant. Înspre toamnă, cînd Jackie Cochran cîştigă trofeul „Bendix" pentru cursa de la Burbank la Cleveland, Cassie începuse să facă transporturi de poştă pentru tatăl ei. Pat căpătase încredere în ea şi o lăsa să zboare în tot statul. În cele din urmă recunoscuse şi faţă de Nick că avusese dreptate. Totul nu era decît o simplă coincidenţă, pentru că unei femei nu i se poate acorda acelaşi credit ca unui bărbat, dar fata lui era un pilot al naibii de bun. Bineînţeles că nu-i putea face asemenea mărturisiri directe fiicei sale.

Cassie a continuat al doilea an de facultate la Bradley, lucrînd în acelaşi timp la aeroport toată iarna. A dat ajutor în mai multe situaţii critice, a zburat împreună cu Nick ori de cîte ori se ivea ocazia, iar în primăvară era deja acceptată ca membru permanent al echipei de piloţi a aeroportului. Zbura în toate părţile, curse scurte, curse lungi, şi se antrena pentru viitorul spectacol aerian din vară. Mai ieşea din cînd în cînd să exerseze cu Nick şi timpul pe care-l petreceau împreună le reamintea de anii în care făceau lecţii amîndoi. Acum aveau însă destul timp să stea de vorbă la aeroport sau cînd lucrau împreună, zburînd în cursele cu mărfuri sau de poştă.

Nu rupsese logodna cu Bobby Strong, însă tatăl băiatului fusese bolnav tot timpul anului şi lui îi reveneau acum tot mai multe sarcini la magazin. O vizita pe Cassie mai rar decît înainte şi stătea puţin. Iar ea era atît de ocupată încît aproape că nici nu observa schimbarea.

În luna martie, Hitler a ocupat toată Cehoslovacia, devenind din ce în ce mai ameninţător. Se vorbea tot mai des despre război şi se exprima teama în legătură cu posibila implicare a Americii. Roosevelt continua să promită că de data asta nu se va întîmpla aşa ceva. Iar Nick continua să creadă contrariul.

În primăvara anului 1939, Charles Lindbergh, întors din Europa, era campionul cel mai discutat al Americii, un pacifist convins. Era eroul lui Pat, care credea tot ce spunea celebrul aviator. Pentru Pat O'Malley, numele lui Lindbergh era sfînt.

– În războiul care se profilează la orizont, noi n-avem ce căuta, Nick. Am învățat lecția în ultimul război mondial. Pat era un om încăpățînat. Era sigur că Statele Unite nu se vor lăsa atrase într-o altă conflagrație în Europa. Dar, între timp, conflictul izbucnise deja între chinezi și japonezi. Mussolini ocupase Albania. Iar Hitler părea să se pregătească să ocupe Polonia.

Cassie n-avea însă altă grijă decît spectacolul aerian din vară. Lucra din greu, învățînd răsturnări și viraje speciale, chiar și cîteva acrobații noi pe care le văzuse prima oară pe o mică pistă din Ohio, cînd fuscse acolo cu Nick. Își îmbunătățea lucrul în viteză și exersa ori de cîte ori avea timp liber. În iunie termina anul doi la colegiu și se considera pregătită și pentru participarea la mitingul aviatic.

Bobby dădea iar semne de plictiseală în legătură cu implicarea ei în acest spectacol, dar avea propriile probleme cu magazinul de coloniale și înțelesese de mult cît de îndrăgostită era Cassie de pilotaj. Singurul răgaz pe care și l-au permis împreună a fost să se ducă să vadă noul film cu Tarzan.

În cele din urmă a sosit și ziua mult așteptată. Dis-de-dimineață, de pe la ora patru, Cassie și Nick erau deja pe pistă, la Peoria. Fratele ei urma să apară mai tîrziu, împreună cu Pat, dar nu era deloc entuziasmat de participarea lui la miting din anul acela. De fapt, era atît de fericit că fusese admis la Universitatea de Vest a statului Illinois, din Macomb, încît nu prea se pregătise pentru spectacol. Totuși, Pat își punea încă toate speranțele în el și, cu toate succesele lui Cassie din anul precedent, aproape că nici nu se interesase de participarea ei la concursul aviatic.

Nick o ajutase să alimenteze aparatul cu carburant şi să verifice totul, iar la ora şase o invită să ia împreună micul dejun.

– Relaxează-te, o linişti el, numai zîmbete, amintindu-şi cum se simţea el însuşi la prima lui participare la un asemenea spectacol, după război.

Pat îl însoţise atunci, iar Oona adusese toţi copiii să-l vadă. Fusese prezentă şi Cassie, bineînţeles, cu toate că nu avea decît doi ani pe-atunci. Aducerea aminte îl făcu deodată să se simtă bătrîn. Ei doi erau foarte apropiaţi de cînd el începuse să-i dea lecţii de zbor, cu ani în urmă. Între ei se înfiripase o legătură indestructibilă. Însă uneori îl durea să-şi reamintească cum că îi putea fi tată. Ea avea acum douăzeci de ani şi între ei era o diferenţă de vîrstă de optsprezece ani. Se simţea încă un băieţandru şi arăta mult mai tînăr decît anii lui, iar Cassie rîdea de el adesea, spunînd că se poartă ca un copil. Nu era însă mai puţin adevărat că avea treizeci şi opt de ani, iar ea numai douăzeci... Nick ar fi dat oricît ca să înjumătăţească măcar diferenţa dintre ei. Nu că ei i-ar fi păsat. Lui însă nu-i era indiferent. Şi-apoi, era fiica celui mai bun prieten, lucru definitiv şi irevocabil. Pat n-ar fi înţeles niciodată legătura, apropierea dintre ei. Nick ştia că acesta era un obstacol pe care nu l-ar fi putut depăşi în vecii vecilor, mult mai dificil decît problema pasiunii ei pentru pilotaj. Pat trecuse în cele din urmă peste asta, dar mai departe nu ar fi putut merge cu înţelegerea.

Nick comandă cîte o porţie de ouă, cîmaţi, cîte o felie de pîine prăjită şi două ceşti de cafea. Ea refuză însă să mănînce.

– Nu pot, Nick, nu mi-e foame.

– Fă un efort să mănînci ceva. Mai tîrziu ai să ai nevoie. Ştiu eu ce spun, fetiţo. Altfel ai să simţi un gol în stomac şi o slăbiciune în genunchi cînd ai să execuţi lupingurile şi celelalte figuri acrobatice. Fii fată cuminte şi mănîncă de bunăvoie, ca să nu mă sileşti să-ţi bag eu mîncarea pe gît, iar chelneriţa s-ar putea uita urît la noi. O privi cu expresia aceea care spunea

mai bine decît orice cuvinte cît de mult ţine la ea, şi Cassie îi zîmbi fericită.

– Eşti dezgustător.

– Iar tu eşti o fată isteaţă. Mai ales atunci cînd obţii premiul întîi. De fapt, vezi cît de drăguţ sînt că mă bizui pe tine!

– Fii te rog amabil şi nu exagera. Am să fac şi eu ce-am să pot. În realitate, ea nu avea altă dorinţă decît să cîştige premiul întîi, poate chiar mai multe premii întîi. Pentru el, pentru ea însăşi şi, mai important decît orice, ca să-l impresioneze pe tatăl ei.

– Ştii bine că el te iubeşte oricum. Însă nu poate recunoaşte că n-a avut dreptate. În sinea lui, ştie cît de bună eşti. L-am auzit vorbind într-un grup de băieţi, săptămîna trecută, la aeroport. Nu vrea însă să recunoască în faţa ta, asta-i tot.

Nick îl înţelegea mai bine decît Cassie. În ciuda manierelor sale necioplite şi a afirmaţiilor dezagreabile la adresa femeilor-pilot, tatăl ei era extrem de mîndru de ea, dar în aceeaşi măsură se jena să i-o arate.

– Poate că dacă azi reuşesc să cuceresc mai multe premii, va fi nevoit să recunoască, în sfîrşit, că pilotez bine... vreau să spun, să recunoască deschis, în faţa mea, nu în faţa unor străini. Uneori Cassie se mai supăra cînd aborda subiectul ăsta. Tatăl ei continua să se laude cu Chris, căruia pilotajul nici măcar nu-i făcea plăcere. Asta o înnebunea.

– Contează chiar atît de mult să auzi cuvintele de laudă direct din gura lui? o întrebă Nick în timp ce mîncau omleta cu şuncă. Nu avea el de gînd să execute lupinguri, dar îşi comandase o porţie zdravănă.

– Poate că da. Mi-ar plăcea să-l aud direct, măcar ca să văd cum se simte.

– Şi cu asta ce-ai realizat? Ce urmează mai departe?

– Mă întorc să zbor pentru tine, pentru el şi pentru mine, ceea ce nu-i mare lucru, presupun.

– Ai să termini facultatea şi ai să te faci profesoară. Îi plăcea s-o tachineze, însă amîndoi ştiau că ea nu era deloc convinsă că va urma calea asta.

– Mai bine mă fac instructoare de pilotaj, ca tine, afirmă ea sorbind din cafeaua fierbinte.

– Da, şi ai să faci zboruri de poştă. Ce să-ţi spun, o viaţă nemaipomenită pentru o absolventă de facultate.

– Nu te lăsa furat de aparenţe. N-am învăţat nimic în plus faţă de ce m-ai învăţat tu. Era convinsă de ceea ce spunea.

Mica lor conversaţie între patru ochi fu întreruptă, înainte ca el să aibă timp să protesteze, de un grup de tineri care tocmai îşi terminaseră micul dejun. Păreau nehotărîţi, foindu-se pe lîngă masa lor, aruncîndu-le ocheade amîndurora.

– Îi cunoşti pe puştii ăştia? o întrebă Nick încet, iar ea clătină din cap în semn că nu.

Nu-i văzuse niciodată. În cele din urmă, unul dintre ei îşi luă inima în dinţi şi se apropie de masa lor. O privi întîi pe Cassie, apoi pe Nick, şi cînd îndrăzni să li se adreseze părea un adolescent ruşinos.

– Eşti cumva... Ţeapă Galvin? întrebă el, jenat, după care se întoarse spre ea: Şi tu eşti Cassie O'Malley?

– Exact, răspunse ea, luînd-o înaintea lui Nick.

– Pe mine mă cheamă Billy Nolan. Sînt din California... noi participăm la mitingul aviatic. Te-am văzut anul trecut... (se înroşi ca un rac). Ai fost extraordinară. Arăta ca de paisprezece ani şi pe Nick începea să-l irite. De fapt, avea douăzeci şi patru de ani, dar nu arăta deloc aşa. Era blond şi copilăros, cu un moţ rebel în vîrful capului, ca un adolescent, şi cu coşuri pe faţă. Tata vă cunoaşte bine, îi spuse el lui Nick. Aţi fost camarazi în Escadrila 94. La un moment dat a fost lovit de antiaeriană şi a căzut cu avionul. Probabil că nu vă mai amintiţi de el... Tommy Nolan.

– O, Doamne, ia te uită! Nick îi zîmbi, îi strînse mîna şi îl invită să ia loc la masa lor. Ce mai face tata?

– Destul de bine, să zicem. A rămas şchiop din război, dar se pare că nu-l deranjează. Ţine un magazin de încălţăminte în San Francisco.

– Bravo lui! Mai zboară? Nick şi-l reamintea acum foarte bine şi, ceea ce era mai nostim, Billy îi semăna foarte bine.

Dar băiatul îi spuse că bătrînul nu mai zbura de ani de zile şi nici nu era încîntat că fiul îi moştenise vechea pasiune. Prietenii lui stăteau deoparte şi căscau gura la ei; Billy le făcu semn să se apropie. Erau patru tineri cam de vîrsta lui, sosiţi din diferite zone ale Californiei. Arătau ca nişte cow-boy.

– La ce întreceri vei participa? o întrebară pe Cassie, care le spuse că la viteză, acrobaţie şi la diverse altele, deşi Nick era de părere că era prea ambiţioasă. Pentru ea însă, toate probele aveau o importanţă deosebită şi dorea să stea în aer cît mai mult, iar el nu voia să-i reteze elanul. Aşteptase foarte mult clipele astea şi se bucura acum realmente.

Billy făcu prezentările. Erau nişte băieţi drăguţi şi, pentru a doua oară în dimineaţa aceea, Nick se simţi foarte bătrîn. Aveau vreo cincisprezece ani mai puţin decît el. Erau cam de vîrsta lui Cassie şi, cînd au ieşit din restaurant, rîdeau şi vorbeau cu toţii tare, discutînd despre mitingul aviatic. Păreau un grup de adolescenţi în drum către o serbare şcolară, distrîndu-se de minune.

– Ar trebui să vă las să vă jucaţi singuri, băieţi, dar s-ar putea ca atunci Cassie să uite că a venit aici pentru întrecerile de zbor, aşa că mai bine stau cu voi să vă supraveghez, să vă purtaţi onorabil şi să n-o faceţi să-şi uite de concurs. Rîseră şi toţi aveau de pus mii de întrebări despre Escadrila 94 şi despre război, şi despre nemţii pe care i-a doborît Nick în luptele aeriene.

– Ei, uşurel, băieţi... nu vorbiţi toţi odată. Şi le mai povestea cîte un episod, şi altul, şi altul... Îl tratau ca pe un erou şi, cînd ajunseră la terenul de zbor, toţi erau bine dispuşi. În definitiv, asta era zborul – camaraderie şi haz în comun, şi oamenii pe care îi întîlneai cu asemenea prilejuri, experienţa pe care

şi-o împărtăşeau unul altuia. Nu numai curse lungi şi singurătate, şi cerul nopţii care te învăluie din toate părţile, dîndu-ţi senzaţia că eşti unicul stăpîn al lumii. Erau şi astea, şi toate celelalte, cu culmi şi cu abisuri, cu spaime şi satisfacţii, zbucium şi pace sufletească, contraste inimaginabile.

Îi urară cu toţii succes lui Cassie şi o însoţiră în cercetarea aparatului. Toţi participau la diverse probe, dar numai Billy o avea ca adversară directă pe Cassie.

– E un băiat simpatic, remarcă ea veselă după plecarea lor, iar Nick îi aruncă peste umăr o privire plină de reproş.

– Nu uita că eşti logodită, îi atrase el atenţia politicos, iar ea rîse cu poftă de mutra lui cucernică, care nu i se potrivea deloc. De mult nu mai simţea ea vreun interes pentru Bobby Strong şi nu-i păsa de fidelitatea faţă de el.

– Au, ce naiba! Am zis doar că e „simpatic", aşa, ca interlocutor, şi nimic altceva. N-am de gînd să fug cu el. Alimentîndu-şi aparatul, îi trecu deodată prin minte că Nick ar putea fi gelos. Era o idee ridicolă şi o respinse imediat.

– N-ar fi exclus să fugi cu el, insistă Nick. Are o vîrstă potrivită pentru tine. Şi e şi el pilot. Ar putea fi o alternativă interesantă, adăugă el cu un aer inocent.

– Acum ai început să-mi cauţi pretendenţi? Îl privi amuzată. Nu ştiam că şi asta face parte din serviciile pe care mi le pui la dispoziţie, îl ironiză ea.

– Serviciul pe care ţi-l voi pune imediat la dispoziţie va fi să te leg la sol în caz că nu-ţi pregăteşti avionul cum trebuie. Nu te prosti acum. Ai să pui aparatul la grea încercare, ca şi pe tine însăţi. Concentrează-ţi atenţia numai asupra sarcinilor de zbor.

– Am înţeles, să trăiţi!

Gata cu joaca, dar pentru o fracţiune de secundă ar fi putut jura că e gelos, deşi, evident, nu avea nici un motiv. Ea era logodită cu un altul şi ei erau doar buni prieteni, aşa fuseseră întotdeauna. Constata însă uimită că lui nu-i plăcea să o

vadă împrietenindu-se cu alți piloți. Era foarte mîndru de performanțele ei și poate că asta îl sîcîia. Era greu de spus, iar el continua s-o ajute să verifice avionul. După cîteva minute i-a văzut venind pe fratele și pe tatăl ei. Se făcuse aproape ora opt, iar întrecerile începeau la ora nouă. Prima ei evoluție era programată la nouă și jumătate.

– Toate bune, Cass? întrebă tatăl ei, nervos. Ai verificat totul?

– Am verificat, spuse ea parcă apărîndu-se. Ce, n-o credea capabilă? Și dacă era atît de îngrijorat, de ce nu a venit s-o ajute și pe ea, nu numai pe Chris? Ar fi putut să fie atent cu amîndoi, însă lui nici nu-i trecea prin cap așa ceva. Toată atenția lui se îndrepta asupra băiatului, care arăta de parcă ar fi preferat să nu fie pe-acolo. Anul acesta, el participa la o singură întrecere și, de dragul lui, Cassie îi dorea s-o cîștige.

– Succes! îi aruncă Pat, apoi plecă să-l întîlnească pe Chris pe terenul de zbor.

– Ce s-o fi agitînd atît? bombăni ea în timp ce Pat se depărta.

Nick căută s-o îmbuneze:

– Pentru că te iubește și pe tine și nu știe cum să ți-o arate.

– Uneori are o manieră foarte ciudată de a-și dovedi dragostea, replică ea, îmbufnată.

– Zău? Poate din cauză că l-ai ținut toată noaptea treaz cînd te-ai născut. Poate că așa meriți.

Cassie zîmbi la un asemenea răspuns năstrușnic. Nick o făcea întotdeauna să se simtă la largul ei, în toate situațiile, și era extrem de reconfortant să-l știe în preajma ei.

Înaintea primei sale participări se întîlni din nou cu Billy Nolan și cu ceilalți băieți. Erau toți în mare vervă, rîdeau și chiuiau și făceau un scandal de zile mari. Nimeni n-ar fi putut crede că, de fapt, sînt niște tineri serioși, dar ei se înscriseseră la toate probele dificile.

– Îmi imaginez că sînt conștienți la ce se înhamă, zise Nick calm.

Păreau ei o gaşcă de adolescenţi aiuriţi, dar nu se ştie niciodată de unde sare iepurele. În viaţa lui cunoscuse destui maeştri ai pilotajului care arătau ca nişte cow-boy de duzină. Nimeni nu ar fi vrut însă să asiste la cine ştie ce tragedie, ceea ce se întîmplă de obicei cînd oamenii îşi supraestimează posibilităţile sau nu-şi cunosc suficient limitele.

– Cred că totul va fi bine, spuse Cassie încrezătoare. Doar s-au calificat.

– Şi tu la fel, o tachină el, şi ce-i cu asta?

– Încetează, rîse ea şi după o jumătate de oră intra în scenă. Era rîndul ei. În aer se prezentaseră deja o serie de figuri spectaculoase, cîteva persoane păreau înfricoşate, se auzeau pe alocuri ţipete admirative. Spectacolul îşi intrase în drepturi.

– Ia să-i scuturi tu niţel! îi strigă Nick la despărţire, cînd ea începu să ruleze încet, în micuţul aparat care părea o molie, îndreptîndu-se spre locul de decolare pentru întrecerea de acrobaţie aeriană. Şi pentru prima oară, de ani de zile, Nick se trezi rugîndu-se. Anul precedent nu fusese atît de emoţionat, însă acum se gîndea că poate ea va merge prea departe numai ca să-i arate lui sau tatălui ei ce poate. Ea voia să cîştige totul, şi asta îl îngrijora peste măsură.

Cassie începu prin cîteva lupinguri mai lente, apoi trecu la unul dublu şi după aceea la o rostogolire de butoi. Executa întregul repertoriu, zburînd pe faţă şi pe spate, făcu un opt cubanez, o cădere în pierdere de viteză, ca o frunză moartă, şi el o privi cu gura căscată, constatînd că fiecare exerciţiu era perfect, o operă de artă; urmă un luping triplu, un picaj şi, undeva alături, o femeie ţipă de frică, pentru că nu ştia că în clipa următoare Cassie se va redresa... ceea ce a şi urmat în mod logic. Perfecţiunea întruchipată. Era cea mai frumoasă demonstraţie pe care o văzuse el vreodată, încheiată cu un luping pe o parte care îi făcu pe toţi să se ridice în picioare. Cînd a aterizat, Nick a primit-o radios.

– Nu-i rău pentru început, Cass. Ai executat figurile cu mare acurateţe. Ochii lui spuneau însă mult mai mult, strălucind, în timp ce o felicita în felul lui.

– Numai atît? Însufleţirea ei şi toată concentrarea supraomenească se transformară deodată în dezamăgire, însă Nick îi dădu un ghiont amical şi o îmbrăţişă, strigînd:

– Ai fost extraordinară. Ai fost cea mai bună.

O jumătate de oră mai tîrziu, judecătorii de concurs confirmau spusele lui. Cînd se întîlni cu tatăl ei, acesta o felicită politicos. Însă şi de data asta, aprecierile lui erau adresate mai mult lui Nick decît fiicei sale. Era mîndru de ea, însă tot îl mai irita că se arătase mai bună decît concurenţii bărbaţi.

– Ai avut un profesor foarte bun.

– Iar eu am avut o elevă excepţională, îl corectă Nick, şi cei doi bărbaţi zîmbiră, dar cu asta laudele lui Pat la adresa fetei se epuizaseră.

Urma întrecerea la care participa Chris şi, cu toate eforturile lui, băiatul nu reuşi să cîştige. Nu s-a clasat nici pe primele locuri şi adevărul este că nici nu-i păsa. Pentru el, zilele pilotajului apuseseră. Îl interesau mai curînd cursurile de la facultate şi multe alte lucruri care nu aveau nici o legătură cu avioanele şi aeroporturile. N-avea vocaţie şi făcea tot ce făcea de dragul tatălui său.

– Îmi pare rău, tată, se scuză el după ce îşi duse avionul la locul de parcare. Probabil că ar fi trebuit să fac mai multe exerciţii. Zburase cu „Bellanca" lui Nick, cu care urma să evolueze şi Cassie.

– Aşa e, fiule, îi răspunse Pat dezamăgit. Îl deranja să-l vadă pierzînd cu atîta uşurinţă, cînd, cu un efort suplimentar, ar fi putut deveni un mare pilot. Dar, din păcate, numai Pat credea aşa ceva. Toţi ceilalţi ştiau care era realitatea, ca şi Chris însuşi – faptul că el nu avea nimic comun cu zborul. Generoasă, Cassie îl felicită totuşi.

– Ai făcut treabă bună, frăţioare. Mi-a plăcut cum ai zburat.

– Degeaba ţi-o fi plăcut ţie, se pare că n-a fost suficient, răspunse el zîmbind, după care o felicită călduros la rîndul lui pentru premiul întîi cîştigat în întrecerea anterioară.

După cîteva minute se anunţă că unul dintre prietenii lui Billy Nolan a cîştigat locul al doilea. Realizase şi el un zbor excelent.

Următoarea întrecere la care participa Cassie era programată pentru ora zece, şi era mai dificilă de data asta. Era o întrecere de viteză, iar Cassie era îngrijorată că „Vega" nu era atît de performant ca celelalte aparate.

– Dacă-l pilotezi cum trebuie, vei ruşi, o încurajă Nick înaintea cursei. „Vega" era un avion foarte bun, iar Cassie îi prinsese toate particularităţile. Nick era convins că, pentru specificul acelei întreceri, era mai bun decît „Bellanca" Totul este să-ţi păstrezi sîngele rece, Cass. Să nu-ţi fie frică.

Fata încuviinţă dînd din cap şi plecă fără să mai spună nici un cuvînt. Rulă uşor pe pistă şi, după cîteva clipe, lua înălţime, într-un zbor graţios, remarcabil. Nick nu mai văzuse o asemenea evoluţie, atît de precisă şi rapidă, împestriţată cu atîtea manevre, de un rafinament extraordinar. Nu-şi putea lua ochii de la ea şi observă că şi Pat o urmăreşte cu admiraţie. În apropierea lor îi atrase atenţia un bărbat înalt, blond, cu un sacou dintr-un material subţire şi cu pantaloni albi, care o privea şi el cu un interes deosebit, printr-un binoclu, discutînd între timp cu un alt bărbat; acesta din urmă lua note pe un carneţel. Nu erau de prin partea locului şi Nick îşi imagină că ar fi nişte ziarişti din Chicago.

De data asta Cassie cîştigă numai premiul al doilea, ratîndu-l pe primul numai din cauză că nu dispunea de un avion mai rapid. Altfel, reuşise să surmonteze toate handicapurile aparatului „Vega", iar lui Nick mai că nu-i venea să creadă. Nu se aşteptase în nici un caz ca ea să cîştige proba, aşa că socotea că locul doi era o performanţă splendidă. Cînd ateriză, Billy se apropie şi o felicită. El cîştigase locul trei, în urma ei.

Erau un cuplu de piloți de cea mai bună calitate. Și lui Nick îi plăcuse foarte mult evoluția lui Billy. Pilota cu multă prudență și siguranță și cîștigase locul trei în ciuda avionului său, de o construcție inferioară. Ca și Cassie, scosese din el tot ce putea da aparatul.

În ziua aceea mai erau programate încă două întreceri. Una la prînz, care se desfășură în bune condiții, și ultima după-amiază – o cursă la care Nick ar fi preferat să nu participe Cassie. Au luat masa de prînz împreună cu Billy Nolan și cu prietenii lui, mai tîrziu alăturîndu-li-se și Chris. Cînd tatăl lor a trecut pe-acolo, ea s-a grăbit să-i prezinte pe noii ei prieteni vestitului Pat O'Malley. Eroul i-a tratat cu căldură și Billy s-a întreținut îndelung cu el, vorbindu-i despre tatăl său. Pat și-l amintea bine și regreta că-i pierduse urma de mult, în ultimii douăzeci de ani. Fuseseră prieteni buni pe vremuri.

Apoi a venit și rîndul ultimei întreceri, la care, bineînțeles, se înscrisese și Cassie. Cînd Pat a auzit una ca asta, s-a înfuriat și l-a admonestat pe partenerul ei.

– De ce nu i-ai interzis? se răsti el la Nick, care se uita la el plictisit și indispus. Avea și așa destule remușcări că o lăsase să participe și acum mai venea și Pat cu reproșurile lui.

– Ce să-i fac, Pat? O ia pe urmele lui taică-său, face ce vrea ea.

– Nu vezi că avionul nu corespunde, iar ea nu are experiență cu el?

– Eu i-am spus, Pat. Dar a făcut destule exerciții cu aparatul ăsta și cred că va fi destul de deșteaptă să nu se ambiționeze dacă o să vadă că nu ține. N-o să-l solicite la maximum. I-am atras atenția foarte serios în privința asta.

În gîndul lui, se ruga lui Dumnezeu ca ea să țină seama de sfaturile primite.

Cei doi nu mai aveau nimic altceva de făcut decît să stea neliniștiți cu ochii pe cer, ca și Chris și prietenii lui, precum și omul cu pantaloni albi. Era proba cea mai periculoasă, la

care participau de regulă numai piloţi de mare clasă, cu avioane special construite pentru acrobaţii, nu ca „Bellanca" lui Nick. Dar ea ţinuse cu tot dinadinsul să participe. Întrecerea îi dădea ocazia să-şi demonstreze toată măiestria şi să scoată la iveală nişte minunăţii dacă reuşea să stăpînească avionul la altitudini mici. Era convinsă că e riscant ceea ce încearcă ea, dar era pregătită să se lupte din toate puterile.

Trebuia să execute vreo duzină de figuri, toate spectaculoase şi emoţionante, iar ea reuşi să treacă peste prima jumătate fără nici o greşeală. Pat începuse deja să zîmbească, ceva mai liniştit acum. La ultimul picaj însă, părea că fata pierduse controlul. Avionul cădea pe o aripă, moment în care Nick se întrebă dacă nu cumva ea intrase în panică, uitînd tot ce o învăţase, sau îşi pierduse cunoştinţa. Nu făcea nimic pentru a se redresa şi toată asistenţa încremenise, înspăimîntată, aşteptîndu-se din clipă în clipă la o tragedie. Dar, deodată, cu un zgomot infernal de motor, ea reuşi să redreseze aparatul; luă din nou înălţime chiar de deasupra capetelor mulţimii înnebunite, pentru ca apoi să urce în lumînare şi să execute o triplă răsucire care le tăie respiraţia tuturor. Mai execută cîteva mişcări şi un luping final, cîştigînd evident întrecerea, chiar fără să mai fie nevoie de verdictul judecătorilor de concurs.

Nick avea un nod în gît mare cît un ou, iar Pat era negru la faţă. Dar cînd înţelese că ea făcuse totul intenţionat, Nick era gata s-o strîngă de gît pentru că-l speriase atît de tare. Cum putuse să facă aşa ceva? Nici măcar premiul întîi nu justifica o asemenea nebunie. Alergă cît îl ţineau picioarele spre locul unde ea rula să-şi parcheze aparatul şi aproape că a smuls-o din carlingă.

– Ce dracu' ai făcut, nebuno?! Ai încercat să te omori şi pe tine şi pe spectatori ca să demonstrezi ce grozavă eşti? Nu-ţi dai seama că mai aveai doar un metru şi nu te-ai mai fi putut redresa?

– Ba îmi dau foarte bine seama, îl înfruntă ea calmă, surprinsă să-l vadă tremurînd. Făcuse totul cu bună-ştiinţă şi din calcul rece.

– Eşti ţicnită de-a binelea, asta eşti! Nu gîndeşti omeneşte şi n-ar trebui să ţi se mai îngăduie să zbori cu avionul.

– Ei, am pierdut?

Arăta tare chinuită şi lui îi venea s-o zgîlţîie şi s-o pocnească, în timp ce tatăl ei îi privea fascinat de la distanţă. Uitîndu-se la Nick, Pat vedea ceva ce nu mai observase pînă acum. Se întreba chiar dacă Nick e conştient sau nu.

– Asta vrei tu să ştii, dacă *ai pierdut?* răcni Nick, ţinîndu-i braţul ca într-un cleşte. Eşti nebună? Era cît pe-aci să mori şi să mai omori alţi o sută de oameni.

– Îmi pare rău, Nick. Părea că regretă într-adevăr. Am fost convinsă că am să mă descurc.

– Te-ai descurcat! Să te ia naiba! Cea mai extraordinară acrobaţie pe care am văzut-o în viaţa mea, dar dacă mai încerci vreodată aşa ceva, te strîng de gît.

– Am înţeles, să trăiţi!

– Foarte bine. Acum ieşi dracului din blestematul ăsta de avion şi du-te să-i ceri scuze tatălui tău.

Ciudat însă, de data asta Pat s-a purtat mult mai drăguţ cu ea, deşi se speriase şi el cel puţin tot atît de tare ca şi Nick; îi era recunoscător cerului că Oona nu fusese de faţă, să vadă grozăvia. Rămăsese acasă cu Glynnis, care era iar însărcinată, iar cei cinci plozi ai ei aveau acum pojar. Pat văzuse toată scena dintre Nick şi Cassie şi îşi spuse că nu e cazul să-i mai facă şi el morală. O felicită însă pentru stilul şi pentru curajul ei.

– La urma urmei, cred că Nick a avut dreptate, îi mărturisi el, aproape cu umilinţă. Eşti un adevărat pilot, Cass.

– Mulţumesc, tată.

Pat o îmbrăţişă şi acesta a fost momentul cel mai fericit din viaţa ei.

Îl urmăriră apoi pe Billy Nolan, care se clasă din nou pe locul al doilea. Cassie cîştigase trei locuri unu şi un loc doi, rezultate care întreceau toate aşteptările. Era înconjurată acum de reporteri care o fotografiau din toate unghiurile.

Se adunaseră cu toţii să bea o bere şi să comenteze ultima cursă cînd Cassie îl văzu pe Nick speriat, cu ochii ţintă pe cer, urmărind evoluţia unui concurent. Îi urmări şi ea privirea şi văzu cum din avion ieşea fum. Se sperie îngrozitor, ca şi toţi cei de faţă.

– Are probleme, îi şopti Nick. Îl cunoşteau pe pilot: era un tînăr pe nume Jim Bradshaw. Avea o soţie tînără şi doi copii mici, şi evolua pe un avion nenorocit, dar mai mult decît orice pe lume, îi plăceau acrobaţiile aeriene.

– O, Doamne, se prăbuşeşte, bîigui Cassie, în timp ce toată lumea privea, îngrozită, cum aparatul intră într-o vrie lentă, iar dîra de fum se îngroaşă, demonstrînd că nu era vorba de ceva intenţionat. Era un dezastru. Oamenii începură să fugă din calea avionului, strigînd isteric. Cassie era ca şi paralizată; nu putea să-şi ia ochii de la pasărea care cădea cu o mişcare dezordonată şi, deodată, se izbi de sol cu o detunătură puternică, urmată de o explozie. Lumea începu să se adune din toate părţile spre rămăşiţele avionului, cu Nick şi Billy în frunte, ca să încerce să-l scoată pe Jim din grămada de sfărîmături în flăcări. Dar totul era prea tîrziu. Cadavrul pilotului ardea ca o torţă şi cu siguranţă murise în momentul exploziei. Soţia lui urla şi se zbătea în braţele unor femei, iar propria ei mamă strîngea lîngă ea cei doi copilaşi.

Sosiseră deja şi ambulanţele la locul dezastrului. Era un sfîrşit sumbru pentru o zi atît de însufleţită, care le reamintea tuturor de pericolul permanent ce-i pîndeşte pe toţi.

– Cred că ar fi mai bine să plecăm acasă, propuse Nick, iar Pat clătină din cap în semn că este de acord.

În dimineaţa acelei zile, Pat se temuse ca o asemenea soartă să nu-i fie cumva rezervată fiicei sale şi acum se ruşina

să admită că îi este recunoscător acestei soarte că îşi alesese altă victimă.

În timp ce îşi încărcau avioanele pe remorci-platformă, bine ancorate, spre a le transporta la aeroport, se apropie de ei Billy, ca să-şi ia rămas-bun.

– Mi-ar face mare plăcere să vin să vă văd la aeroport înainte de a pleca acasă, îi declară el lui Pat, întinzîndu-i mîna.

– Vino oricînd vrei. Pleci înapoi la San Francisco?

– De fapt, mă întrebam... dacă n-ar fi vreo speranţă să aveţi nevoie de un om... Eu... n-aş avea nimic împotrivă să mai stau pe-aici şi să mai fac nişte curse...

– Să ştii că am putea folosi un pilot ca tine, flăcăule. Treci pe la mine mîine dimineaţă.

Billy îi mulţumi fericit şi se despărţiră. Prietenii lui urmau să plece toţi acasă a doua zi şi el era foarte încîntat să mai rămînă.

– Pentru ce-ţi mai trebuie încă un puşti cu mintea înfierbîntată? îl întrebă Nick pe Pat cu o mină plictisită.

– Adică tu ai de gînd să-ţi petreci tot restul vieţii în zboruri de noapte? răspunse Pat amuzat. N-ai de ce să fii îngrijorat. Nu cred că e genul ei de bărbat, adăugă Pat zîmbind cu înţelegere şi, pentru prima dată după mulţi ani, Nick simţi că roşeşte. Îi întoarse spatele vechiului său prieten şi se îndepărtă. Mă simt obligat – îi strigă Pat din urmă – să-ţi reamintesc, Nick Galvin, că ea este logodită cu băiatul lui Strong şi că pînă la urmă îl va lua pe el de bărbat, dacă mai am şi eu vreun cuvînt de spus. Are nevoie de un om cu picioarele pe pămînt, nu cu capul în nori, ca noi amîndoi.

Vorbea cu convingere, dar expresia din ochii lui Nick îl intrigase. Între el şi fiica lui se înfiripase ceva puternic, profund, de care Cassie, din pricina tinereţii ei, poate că nici nu-şi dădea seama. Pe de altă parte, Nick avea suficientă experienţă ca să nu se lase antrenat de propriile lui emoţii.

Au plecat cu toţii spre casă, unde îi aştepta Oona cu masa pusă.

A fost foarte impresionată de succesele fiicei sale. În multe privinţe, ziua fusese foarte bună. Însă moartea lui Jim Bradshaw arunca o umbră lugubră, iar în toiul mesei apăru şi Bobby, cu o expresie năucă. Năvăli în sufragerie, dar se scuză imediat cînd văzu că ei toţi mănîncă liniştiţi. O privi pe Cassie ca şi cum ar fi văzut o fantomă şi în momentul următor ai fi zis că o să izbucnească în lacrimi. Era atît de răvăşit încît Oona se ridică de la masă să-l întîmpine. Dar el se retrase încet şi se opri în prag.

– Vă rog să mă scuzaţi... Eu... mi s-a spus că s-a petrecut un accident... Ochii i se umplură de lacrimi şi tuturor le păru rău pentru el. Nu era greu de înţeles ce-i trecuse prin cap. Cassie se ridică şi ea şi se apropie de el.

– Regret. A fost Jim Bradshaw, îi spuse ea încet.

– O, Doamne! Sărmana Peggy. Văduvă la nouăsprezece ani, cu doi copii! Bobby părea copleşit de gîndul acesta, dar ceea ce-l zguduise cu adevărat fusese gîndul că poate Cassie era cea care murise. Nimeni din cei cu care vorbise nu ştia prea bine ce se întîmplase.

Ieşiră amîndoi să stea de vorbă pe verandă şi Cassie închise uşa în urma ei. Din salon nu se auzea ce vorbeau, dar prin geamul uşii îl vedeau pe Bobby vorbindu-i agitat, cu o figură descompusă. Iar ea se mulţumea să dea din cap, fără să zică nimic.

Bobby îi spunea că nu mai pot continua aşa, numai logodiţi, fără să iasă nicăieri împreună, fără să se căsătorească şi fără să fie măcar siguri că îi aşteaptă un viitor comun. Ştia că ea vrea să-şi termine şcoala, dar el nu mai era atît de sigur că mai poate aştepta încă doi ani. Tatăl lui era acum foarte bolnav, iar mama lui depindea pe de-a-ntregul de el. Totul părea să-l copleşească şi era evident că avea nevoie de un ajutor din partea ei. Dar amîndoi erau conştienţi că ea nu era pregătită să renunţe la tot ca să corespundă nevoilor lui.

– Şi mai e şi povestea asta cu pilotajul. Se uita la ea cu ochii plini de teamă. Nu pot să trăiesc cu spaima asta în suflet. Nu-mi iese din cap că poţi muri în orice clipă... şi astăzi... ai fi putut fi tu... Nu se putu abţine şi începu să plîngă, iar ea îl luă în braţe şi-l strînse la piept.

– O, săracul de tine, Bobby... săracul de tine... lasă, nu-i nimic... ssst.... Parcă îşi consola vreun nepoţel. Înţelegea că se adunaseră prea multe pe umerii lui şi că ea era numai o parte din sarcina aceea grea. El avea neapărată de nevoie de cineva care să-l ajute. Nu avea decît douăzeci şi unu de ani, abia mai mult decît un adolescent, şi merita mai mult decît îi putea oferi ea; amîndoi erau conştienţi de acest lucru. În timp ce-l mîngîia cu gingăşie, îşi scoase încet inelul de logodnă de pe deget şi i-l împinse în palmă, spunîndu-i: Tu meriţi mai mult, meriţi totul, iar eu am înaintea mea un drum lung, lung şi greu. Acum ştiu. Înainte nu eram sigură, dar acum sînt. Voia să trăiască liberă, voia să zboare. Acum, cînd tatăl ei acceptase acest lucru, poate că va putea realiza visurile. Dar ea nu-i putea oferi lui Bobby Strong ceea ce el merita cu prisosinţă şi, la drept vorbind, era ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit ea.

– Ai de gînd să continui să zbori, Cass? o întrebă el, amărît, smiorcăindu-se ca un copil, în timp ce restul familiei se străduia să-i ignore.

– Da. Clătină din cap hotărîtă. Trebuie. Asta este viaţa mea.

– Nu te supăra... O, Doamne, Cassie... să nu fii supărată pe mine... Eu te iubesc... Azi am crezut că ai murit. Începuse să suspine din nou şi ea simţi o mare milă pentru el. Îşi putea imagina ce trebuie să fi fost. Probabil ca în cazul lui Peggy Bradshaw.

– Lasă, eu n-am păţit nimic. Sînt bine sănătoasă... Îi zîmbi, şi acum erau lacrimi şi în ochii ei. Tu meriţi o viaţă minunată, Bobby, nu alături de cineva ca mine. Găseşte-ţi o soţie bună, Bobby Strong. O meriţi.

– Vei locui mai departe aici? o întrebă el curios, iar ei i se păru o întrebare fără sens. Nu avea unde să se ducă în altă parte şi întotdeauna trăise aici, printre ai săi.

– Unde m-aş putea duce?

– Nu ştiu, zîmbi el trist, cu ochii la inelul din mîna lui. Simţea deja că îi lipseşte fata asta. Pari atît de liberă... Cîteodată mă cuprinde ura faţă de magazinul nostru şi de toate problemele pe care mi le pune.

– Tu ai să realizezi lucruri mari, spuse ea cu convingere, deşi simţea că minte, însă omul merita acum orice încurajare din partea ei.

– Crezi într-adevăr, Cass? Oftă gîndindu-se la viaţa lui. Ciudat este că nu vreau altceva decît să mă însor şi să am copii.

– Iar eu exact invers, zîmbi ea tristă. Aici e necazul.

– Sper că ai să-ţi schimbi şi tu ideile într-o bună zi. Poate că ne vom regăsi, declară el plin de speranţă, gata să-şi continue visul irealizabil. Totdeauna Cassie exercitase un fel de atracţie asupra lui, îl incitase.

Fata clătină însă din cap şi se uită drept în ochii lui. Era mai înţeleaptă decît el.

– Să nu te aştepţi la una ca asta. Du-te şi caută să obţii ceea ce-ţi doreşti.

– Eu te iubesc, Cass.

– Şi eu, îi şopti ea, după care îl îmbrăţişă şi se ridică. Nu vrei să mergem înăuntru? Cu lacrimi în ochi, el făcu semn din cap că nu.

– Cred că e mai bine să plec.

Cassie încuviinţă, iar el îşi puse inelul în buzunar. O privi apoi lung, se răsuci pe călcîie şi se îndepărtă cu paşi grăbiţi. Lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraji. Cassie intră în casă şi se aşeză la locul ei. Nimeni nu întrebă nimic, dar pentru toţi era limpede ce se întîmplase. Nick îi privi mîna şi nu fu deloc surprins să vadă că nu mai are inelul. De fapt, simţea o mare uşurare. Acum, singura lui grijă rămînea Billy Nolan.

Capitolul 9

În dimineaţa următoare, pe cînd Cassie mai stătea încă întinsă în pat, recapitulînd evenimentele zilei precedente, o fulgeră deodată gîndul că nu mai e logodită. Nu i se părea nimic schimbat, dar sentimentul că nu mai aparţine nimănui era destul de ciudat. În parte se simţea liberă şi uşoară, dar în acelaşi timp, într-un fel, era dintr-o dată foarte singură.

Fusese conştientă tot timpul că merge pe o cale greşită, dar nu avusese curajul să o spună. În seara aceea avusese însă revelaţia cruzimii ei – să-l facă să mai aştepte doi ani, pentru ca apoi să-i declare că nu se simte încă pregătită pentru căsătorie. Nu credea că va fi vreodată pregătită pentru a trăi alături de el sau chiar pentru el, dar acum totul era limpede ca lumina zilei.

Se duse să-şi pregătească micul dejun şi găsi un bilet lăsat de Oona, care-i spunea că se duce să se ocupe puţin de copiii

lui Glynnis şi că nu crede că se va putea întoarce la timp pentru a se ocupa de gătit. Şi Chris îi lăsase un bilet, cum că se duce să se întîlnească cu prietenii lui. După o jumătate de oră, Cassie făcuse un duş, se îmbrăcase şi pleca spre aeroport. Îşi puse o salopetă curată şi se apucă să alimenteze nişte avioane. Se făcuse deja ora prînzului pînă să dea ochii cu Nick sau cu tatăl său.

– Se doarme pînă la prînz în ultima vreme, fetiţo? o tachină Nick. Sau unii dorm pe laurii victoriilor?

– Nu face pe spiritualul! Sînt aici încă de la ora nouă. Am avut de lucru în hangarul din spate.

– Oh! Ei bine, am o cursă pentru tine astăzi, dacă îţi face plăcere.

– Încotro? întrebă ea intrigată.

– Spre Indiana. Cu nişte marfă şi cu ceva poştă, cu o scurtă oprire la Chicago pe drumul de întoarcere. Nu durează mult. Ai timp să fii înapoi pentru masă. Poţi să pleci cu „Handley"

– De acord, acceptă ea bucuroasă.

Nick îi spuse de unde să ia jurnalul de bord, iar între timp apăru şi Pat care îi ceru lui Billy să încarce marfa. Tipul apăruse ca din pămînt şi lucrase toată ziua din răsputeri. Tatăl ei îi făcu acum surpriza s-o anunţe că o va însoţi Billy.

– Pot să merg şi singură, tată.

– Sigur că poţi, dar trebuie să înveţe şi el traseele noastre, iar pe de altă parte nu-mi place ideea ca tu să zbori singură la Chicago.

Cassie îl privi cu reproş, iar el făcu o mutră acră. În definitiv, îşi zise fata, Pat nu se împotrivea să piloteze ea, ceea ce nu era puţin lucru. Lucrurile mergeau pe drumul cel bun. Nick însă îi privea cam nemulţumit, ca pe nişte copii răi.

– Aveţi grijă ce faceţi! Fără prostii, fără acrobaţii. Se întoarse apoi spre Billy: Şi tu ai grijă, să n-o laşi să-şi facă de cap.

– Dacă încearcă ceva, o trag de urechi, rînji Billy, cu aerul unui frate mai mare.

Cînd cei doi se îndreptară spre avion, Nick se uită în urma lor. Păreau să se simtă foarte bine împreună, ca doi copii care pleacă să se joace. El nu putea concepe ca ea să aibă vreo înclinaţie pentru Billy, dar pe lumea asta se pot întîmpla multe. Şi, în definitiv, chiar aşa să fie, pentru el nu se schimba nimic. N-avea dreptul să se lege de o fată de vîrsta ei, nici acum, nici altă dată. Merita mai mult decît o viaţă petrecută pe aeroportul O'Malley, ştia el foarte bine acest lucru.

De-abia plecaseră cînd un Lincoln Zephyr verde, nounouţ, se opri lîngă el şi din maşină coborî un bărbat îmbrăcat într-un costum gri la două rînduri, care privi împrejur, scrutînd aeroportul. Îi aruncă o privire amabilă lui Nick şi continuă să studieze mica construcţie care adăpostea birourile aeroportului.

– Spuneţi-mi, ştiţi cumva unde aş putea-o găsi pe domnişoara Cassie O'Malley?

Omul avea un păr blond ondulat şi o figură de stea de cinema. Lui Nick îi trecu prin cap ideea năstruşnică cum că cineva voia să-i ofere lui Cassie o carieră cinematografică. Era aceeaşi persoană pe care o observase în ziua mitingului, cel cu sacoul subţire şi cu pantaloni albi. Acum nu mai părea un reporter, ci, mai degrabă, un om de afaceri sau poate un agent.

Nick arătă cu degetul spre cer.

– Tocmai a decolat într-o cursă poştală. Vă pot fi de folos cu ceva?

– Aş fi vrut să vorbesc cu ea. Ştiţi cumva cînd se întoarce?

– Probabil pe la ora şapte sau opt. Mai devreme în nici un caz. Aş putea spune mai curînd că se va întoarce după căderea nopţii. Să-i transmit ceva?

Oaspetele îi înmînă cartea lui de vizită. Se numea Desmond Williams. Pe cartea de vizită era scris „Companiile Ae-

riene Williams" şi o adresă din Newport Beach, California. Nick ştia precis cu cine are de-a face. Era tînărul magnat care moştenise de la tatăl său o avere uriaşă şi o fabrică de avioane. De fapt, nu era chiar atît de tînăr, decise Nick, privindu-l iscoditor. Era cam de vîrsta lui. În realitate, omul avea treizeci şi patru de ani. Destul de bătrîn pentru Cassie, după părerea lui Nick.

– Vreţi să fiţi atît de amabil să-i daţi cartea mea de vizită? Locuiesc la „Portsmouth" Era hotelul cel mai bun din oraş, dar asta nu spunea prea mult, pentru că altceva şi mai bun nu se găsea la Good Hope.

– Am să i-o transmit, îl asigură Nick, mort de curiozitate. Altceva? Williams clătină din cap şi-l privi cu interes. Cum v-a plăcut mitingul aviatic? îl iscodi Nick. N-a fost prea rău pentru un oraş atît de mic, nu?

– A fost chiar foarte interesant, admise Williams surîzînd, apoi îl măsură pe Nick şi se decise să-i pună o întrebare. Williams avea un stil foarte rezervat, rece chiar. La el, totul era perfect calculat şi planificat. Era un om care nu greşea niciodată şi care nu-şi permitea să se lase pradă emoţiilor. Sînteţi instructorul ei?

Nick încuviinţă dînd din cap, mîndru.

– De fapt, am fost. Acum ar putea să mă înveţe ea pe mine.

– Mă îndoiesc, replică Williams, politicos. Avea accentul de pe Coasta de Est, în ciuda adresei din zona oraşului Los Angeles. Cu doisprezece ani în urmă îşi luase licenţa la Princeton. De fapt, e foarte bună. Puteţi fi mîndru de ea.

– Vă mulţumesc, răspunse Nick calm, întrebîndu-se ce-ar putea să vrea el cu Cassie. Era ceva de rău augur în prezenţa acestui bărbat, neobişnuit de rece şi totuşi ciudat de atractiv. Era un tip foarte chipeş şi cu un aer aristocratic, dar persoana lui respira doar interesul pentru afaceri.

Fără să-i mai adreseze vreun cuvînt lui Nick, se urcă din nou în maşina pe care o cumpărase cu cîteva zile în urmă de la Detroit şi se depărtă în mare viteză.

– Cine era? întrebă Pat care ieşea din clădirea birourilor. Ia uite ce praf a mai ridicat în urma lui. Mai repede nu putea merge? Automobilul era cea mai nouă producţie Ford, cu un motor V-12.

– Nimeni altcineva decît Desmond Williams în persoană. Răspunsul lui Nick trăda o anumită preocupare. Au început s-o urmărească, Pat. Nu mi-am închipuit niciodată, dar cred că acum trebuie s-o fac. A făcut multă vîlvă cu isprăvile ei de la miting.

– Uite, de asta mi-era teamă. Pat era foarte nemulţumit. Nu voia ca fiica lui să fie exploatată sau folosită de alţii şi ştia cît de uşor putea ajunge ea în situaţia asta. Era o fată frumoasă, tînără şi neştiutoare şi, pe deasupra, un pilot excepţional. O combinaţie periculoasă şi ei amîndoi o ştiau bine. Unde e acum?

– A plecat. Ea şi cu Billy Nolan tocmai decolau cînd a sosit el, explică Nick.

– Foarte bine. Pat se uită la cartea de vizită din mîna lui şi o rupse în două. Uită de ea.

– Nu vrei să-i spunem? se miră Nick. Orice ar fi gîndit el însuşi, nu ar fi avut puterea să facă aşa ceva. Pe de altă parte, Pat era tatăl ei.

– Nu, nu vreau, răspunse Pat. Nici tu nu vrei, nu-i aşa? Ce zici, Ţeapă?

– Aşa e, şefu' Nick îl salută zîmbind şi amîndoi se întoarseră la lucru cu un sentiment de răzbunare în suflet.

Pe drumul de întoarcere de la Chicago, Cassie îi cedă comanda lui Billy, ca să-l vadă cum se descurcă. Îndemînarea lui o impresionă. Băiatul îi povesti că tatăl lui îl învăţase să piloteze de la paisprezece ani, aşa încît avea deja o vechime

de zece ani în meserie. Din felul cum stăpînea comenzile, nu era greu de crezut. Avea mîini sigure, ochi buni, zbura stabil şi fără greşeală, şi Cassie îşi spuse că tatăl ei va fi bucuros să afle că a făcut o achiziţie bună. Billy le va fi de mare ajutor la aeroport. În plus, era un băiat foarte drăguţ, inteligent şi plin de umor, în totul – foarte plăcut. Petrecuseră ore frumoase în timpul zborului, povestindu-şi unul altuia tot felul de întîmplări.

– Dacă nu mă înşel, ieri mi s-a părut că porţi o verighetă, o întrebă el degajat, pe drumul spre casă. Azi nu mai văd inelul. O să vă căsătoriţi curînd?

– Nici pomeneală, răspunse ea cu gîndul la Bobby. I-am înapoiat inelul aseară. Nu ştia de ce îi spune toate astea, dar era acolo, aveau cam aceeaşi vîrstă şi băiatul îi plăcea. Pe de altă parte, nu avea impresia că îl interesează în mod deosebit persoana ei. Dorea probabil să se împrietenească doar, ceea ce i se părea normal, simplu şi uşor.

– Regreţi? Crezi că o să vă răzgîndiţi?

– Niciodată, replică ea, aproape autocompătimindu-se. E băiat bun, dar nu-i place că eu zbor. Se grăbeşte să se însoare, iar eu vreau să-mi termin şcoala. Nu ştiu... poate n-a fost corect... dar n-am avut niciodată curajul să-i spun.

– Cunosc sentimentul ăsta. Eu am fost logodit de două ori şi de fiecare dată eram îngrozitor de înspăimîntat.

– Şi ce-ai făcut?

– Prima oară am fugit, admise el cinstit, zîmbind cu faţa aceea copilăroasă şi plină de coşuri.

– Şi ultima dată cum a fost? Te-ai însurat cu ea? Cassie părea surprinsă – băiatul nu avea mutră de om care să fi fost însurat.

– Nu, răspunse el liniştit. A murit anul trecut la mitingul de la San Diego. Tonul lui era calm, însă durerea i se putea citi în privire.

– Îmi pare rău.

Nu putea spune altceva. Toţi pierduseră prieteni la spectacolele aviatice. Era ceva teribil, iar pentru el trebuie să fi fost o mare lovitură dacă o iubise.

– Şi mie. Dar ce să fac, m-am obişnuit cu gîndul, mai mult sau mai puţin. De atunci nu am mai avut relaţii cu nici o fată şi nici nu cred că mi-ar mai trebui o alta.

– Pare un avertisment, rîse ea.

– Da. În ochii lui apăruse o flacără ghiduşă. Pentru cazul în care te-ar bate gîndul să-mi sari de gît, la patru mii de metri altitudine. Tot timpul cît a durat călătoria asta am tremurat de frică. Felul cum o spusese o făcu pe Cassie să izbucnească în rîs şi, cinci minute mai tîrziu, rîdeau iar de ceva cu mare poftă. Pînă au ajuns acasă, erau atît de degajaţi unul cu altul de parcă erau prieteni de-o viaţă. În ceea ce o priveşte pe Cassie, ea nu vedea nimic romantic în persoana lui Billy Nolan; îi plăcea doar ca prieten şi îl socotea un pilot foarte bun. Tatăl său avusese noroc să-l găsească şi ea credea că o să-i placă şi lui Nick.

Aterizară pe la ora nouă şi Cassie se oferi să-l ducă cu camioneta pînă la pensiunea unde locuia. Prietenii lui plecaseră înapoi în California cu camionul şi cu avionul lor, şi el trebuia să economisească mulţi bani ca să-şi cumpere o maşină, ceea ce nu se putea întîmpla prea curînd cu salariile pe care le plătea tatăl ei.

– Cît timp crezi că ai să stai pe-aici? îl întrebă ea.

– Nu ştiu, poate... treizeci, patruzeci de ani... sau, cine ştie, toată viaţa. Zîmbea.

– E clar, rîse ea la un asemenea răspuns.

– Nu ştiu. Un timp. Trebuia să plec. Mama a murit şi, după cele întîmplate anul trecut cu Sally, mi-am zis că trebuie să plec undeva departe de California. Mi-e dor de tata, dar el mă înţelege.

– Norocul nostru, îi zîmbi ea cu căldură. A fost o zi frumoasă. La revedere şi pe mîine. Îi făcu semn cu mîna şi porni spre casă.

Oona se întorsese şi se apucă să-i facă un sandviş, iar tatăl ei şedea şi el la bucătărie, cinstindu-se cu o bere. O întrebă cum a mers zborul şi ea îi povesti cît de mult o impresionase felul în care pilota Billy. Îi dădu amănunte, iar Pat încuviinţa dînd din cap, plăcîndu-i relatarea ei amănunţită, dar hotărît să se convingă şi cu ochii lui. O povăţui să mănînce şi să se culce devreme, însă nu pomeni nimic despre vizita lui Desmond Williams la aeroport.

Capitolul 10

A doua zi, Cassie meşterea întinsă pe spate la roata din coada unui avion de tip „Electra", murdară de unsoare pe faţă, cînd, privind în sus, văzu lîngă ea o pereche de pantaloni albi de pînză. Nu se putu abţine să nu rîdă la vederea lor – erau atît de imaculaţi şi, ca atare, atît de nelalocul lor aici, ca şi spectatorul arătos care-i purta. Îl privi curioasă şi fu surprinsă să vadă un bărbat chipeş, blond, care se uita la ea cu o mină contrariată. Ea era aproape de nerecunoscut, cu părul strîns în vîrful capului, cu faţa mozolită de vaselină şi cu o salopetă largă albastră, care-i aparţinea tatălui ei.

– Domnişoara O'Malley? întrebă el, ridicînd din sprîncene, în timp ce Cassie se hlizea la el. Fata arăta ca o glumă proastă dintr-un vodevil, cu dinţii ei albi strălucind în mijlocul feţei mînjite, aşa încît omul cu haine imaculate şi aspect poleit, pus la patru ace, nu se putu abţine să nu zîmbească şi el.

– Da, eu sînt domnişoara O'Malley. Rămăsese întinsă pe spate, uitîndu-se în sus la el, şi deodată îşi dădu seama că s-ar cuveni să se ridice şi să vadă ce vrea tipul. Sări sprintenă în picioare, dar ezită să-i întindă mîna. Individul era atît de curat şi de spilcuit, părea perfecţiunea întruchipată. Cassie se gîndi că poate vrea să comande vreun zbor şi era pe punctul să-l trimită la tatăl ei. Cu ce vă pot ajuta?

– Numele meu este Desmond Williams. T-am văzut acum două zile la mitingul aviatic. Aş vrea să stăm puţin de vorbă dacă este posibil. Se uită spre hangar, apoi din nou către ea. Putem merge undeva să discutăm în linişte?

Fata îl privi mirată. Nu o mai abordase nimeni în felul ăsta şi singurul loc unde ar fi putut sta de vorbă nu era decît biroul tatălui său.

– Dacă nu te deranjează zgomotul avioanelor, cred că putem să facem cîţiva paşi de-a lungul pistei. Nu vedea ce altă propunere i-ar fi putut face.

Începură deci să se plimbe unul lîngă altul, iar ei îi veni să rîdă gîndindu-se ce pereche ciudată alcătuiau – el atît de minunat de curat, iar ea atît de soioasă. Se străduí însă să se abţină şi să rămînă serioasă. Nu ştia dacă interlocutorul ei are simţul umorului. Între timp îl văzu pe Billy care se uita la ei de la distanţă. Băiatul îi făcu semn cu mîna, dar ea clătină doar din cap.

– Ai fost de-a dreptul impresionantă la spectacolul aerian, îi declară Desmond Williams în timp ce păşeau amîndoi pe marginea lanului, iar pantofii lui începeau să se acopere de praf.

– Mulţumesc.

– Nu cred să mai fi văzut pe cineva cîştigînd atîtea premii la un singur concurs... în orice caz, nu o fată de vîrsta ta. Apropo, cîţi ani ai? Se uita la ea foarte atent şi părea să vorbească serios, însă nu se putea abţine să nu-i zîmbească. Cassie nu-şi dădea încă seama unde vrea să ajungă.

– Am douăzeci de ani. În toamna asta intru în penultimul an de colegiu.

– Înţeleg, zise el, dînd din cap gînditor, ca şi cum asta ar fi fost cu totul altceva decît s-ar fi aşteptat el. Se opri din mers şi o privi fix înainte de a-i pune o nouă întrebare. Domnişoară O'Malley, te-ai gîndit vreodată la viitorul dumitale în aviaţie?

– În ce sens? Acum era încurcată de-a binelea, întrebîndu-se ce-ar putea să vrea omul de la ea. Ce vreţi să spuneţi?

– Mă refer la pilotaj ca profesiune... pentru viitor. Să faci ce-ţi place mai mult, sau cel puţin aşa presupun. Pentru că felul în care pilotezi mă face să mă gîndesc că acesta-i lucrul la care ţii cel mai mult în viaţă. Ea încuviinţă dînd din cap şi zîmbi, iar el continuă s-o studieze. Deocamdată, ceea ce vedea părea promiţător. Vreau să spun, te-ai gîndit vreodată să zbori pe avioane remarcabile, avioane de care nu dispune încă nimeni... să le încerci... să baţi recorduri nemaiauzite... să devii o parte din aviaţia modernă a zilelor noastre... ca Lindbergh?

– Ca Lindbergh? Îl privi stupefiată. Nu se putea să vorbească serios. Pentru cine să zbor? Adică cineva mi-ar da mie pe mînă asemenea avioane sau ar trebui să le cumpăr? Poate că omul acela venise să-i vîndă un nou tip de avion. Desmond Williams zîmbi în faţa unei asemenea dovezi de inocenţă. Era bucuros că nu i-o luase nimeni înainte.

– Vei zbura pentru mine, pentru compania mea. Companiile Aeriene Williams.

Auzind acest nume, Cassie îşi dădu seama imediat pe cine are în faţa ei. Nu-i venea să creadă că acest om stă de vorbă acum cu ea şi că o compară cu Lindbergh.

– Ar fi un viitor minunat pentru o persoană ca tine, domnişoară O'Malley. Ai putea face lucruri mari. Ai putea zbura cu avioane de care altfel nici nu te-ai putea atinge. Cele mai bune avioane existente. O splendoare. Nu ca astea de-aici, făcu el un semn larg cu mîna şi pentru cîteva clipe fata se

simți jignită, mai ales pentru tatăl ei. Avioanele astea erau prietenii ei, mîndria tatălui ei. Vreau să spun, avioane adevărate, continuă Williams. Din acelea cu care se stabilesc recorduri mondiale.

– Şi eu ce trebuie să fac ca să obțin un asemenea angajament? întrebă ea bănuitoare. Trebuie să vă plătesc? Nimeni nu-i mai propusese aşa ceva pînă acum şi ea nu ştia cum trebuie să privească această ofertă. Întotdeauna se gîndise că marii piloți au propriile lor avioane; nu-i trecuse niciodată prin cap că ei folosesc avioane puse la dispoziție sau închiriate de marile companii, ca aceasta. Mai avea multe de învățat, iar el era dispus s-o învețe. Era prima figură de om cinstit pe care o întîlnea Williams de cînd preluase afacerile tatălui său.

– Nu trebuie să-mi plăteşti absolut nimic. Zîmbi amuzat. Dimpotrivă, eu am să-ți plătesc, şi anume un salariu frumos, apreciabil. Fotografii vor roi în jurul tău, ți se va face o mare publicitate, iar dacă eşti într-adevăr atît de bună pe cît socotesc eu, ai să ajungi o mare figură în lumea aviației. Desigur – o privi insistent – va trebui să te speli ceva mai des decît acum, o tachină el, iar ea își aminti brusc că e mînjită rău cu unsoare. Cu un gest reflex, îşi şterse fața cu mîneca salopetei şi se miră singură cînd văzu ce s-a luat pe ea. Dar el era şi mai impresionat acum de chipul ei, care se putea vedea ceva mai bine. Era exact ce căuta el. Era fata visurilor lui. Nu avea de făcut decît s-o convingă să semneze un contract.

– Şi cînd ar trebui să încep? Era curioasă, confruntată cu cel mai emoționant lucru pe care-l auzise vreodată şi de-abia aştepta să le spună vestea cea mare lui Nick şi tatălui său.

– Mîine. Săptămîna viitoare. De îndată ce poți veni la Los Angeles. Îți vom plăti drumul, firește, şi îți vom pune imediat la dispoziție un apartament.

– Un apartament? Îi venea să chiuie de bucurie cînd el confirmă cu un gest din cap.

– În Newport Beach, unde este sediul companiei. E un loc splendid, de unde poți să ajungi în oraș imediat. Ce spui? Accepți? Adusese contractul cu el, sperînd că ea va semna fără alte amînări. Dar fata ezita.

– Da, dar trebuie să-i spun mai întîi tatălui meu. S-ar putea să fie nevoie să întrerup școala, ceea ce nu cred că-i va face plăcere. Și mai ales pentru un post de pilot. Deși, la drept vorbind, se gîndi ea, niciodată nu fusese prea încîntat că urmează facultatea. Dar poate că nici varianta asta nu-i este pe plac.

– Putem aranja să participi și la cursuri cînd ai timp liber. Dar trebuie să știi că majoritatea timpului vei fi foarte ocupată. Trebuie multă bunăvoință. Va trebui să pozezi fotografilor și, sincer vorbind, va trebui să zbori foarte mult.

Părea de-a dreptul fantastic.

– De fapt, am mai fost aici ieri, dar omul de la birou mi-a spus că ai plecat într-o cursă. I-am lăsat cartea mea de vizită și l-am rugat să-ți spună să-mi telefonezi. Probabil că te-ai întors prea tîrziu și mi-am zis că e mai bine să mai trec o dată pe-aici, în eventualitatea că ar fi rătăcit cartea de vizită. Îi adresă un zîmbet cuceritor și Cassie îl privi gînditoare.

– I-ai dat-o unui bărbat? Nu putea fi decît Nick sau tatăl ei.

– Da. Și i-am spus că locuiesc la „Portsmouth" M-ai chemat cumva acolo? Poate că nu mi s-a comunicat.

– Nu, n-am telefonat, răspunse ea, corectă. N-am primit cartea de vizită și nici nu mi s-a spus nimic.

– N-are importanță. Sînt bucuros că te-am întîlnit personal, astăzi. Iată contractul, pe care poți să-l discuți cu tatăl tău.

– Ce scrie în contract? întrebă ea cu toată inocența.

– E un simplu angajament pentru un an de teste de zbor și de publicitate, pentru Companiile Aeriene Williams. Nimic altceva. Nu cred că ai să găsești ceva să nu-ți convină, afirmă el hotărît. Avea o privire atît de pătrunzătoare încît reușea

să-i inspire încrederea că aceasta era ocazia cea mare pe care o aştepta, că el era gata să-i deschidă ferestrele spre viitorul mult dorit.

Cassie ţinea contractul în mîna care-i tremura, întrebîndu-se ce se ascundea de fapt aici şi de ce venise el, cu adevărat, pînă aici. Lucrurile nu puteau fi chiar atît de simple.

– Am să i-l arăt tatălui meu, zise ea liniştită. Voia să-l întrebe şi pe el despre toate astea. De ce îi ascunseseră, el şi Nick, vizita lui Desmond Williams? Poate că uitaseră, îşi spuse ea, căutînd să-i scuze. Ceva îi spunea însă că lucrurile erau mult mai complicate. O făcuseră intenţionat. Dar de ce? Totul părea atît de perfect...

– Gîndeşte-te bine şi eu propun să ne întîlnim din nou mîine dimineaţă. Şi anume, putem lua micul dejun la hotelul în care locuiesc, la ora opt şi jumătate. După această întrevedere, eu trebuie să mă întorc pe Coasta de Vest. Sper să vii şi dumneata acolo peste cîteva zile. Zîmbi şi ea observă că era ceva foarte convingător în purtarea lui. Era foarte chipeş şi foarte rece, şi părea convins că ea n-o să-i reziste, în orice caz, că n-ar avea nici un motiv s-o facă. Ne-am înţeles deci: mîine dimineaţă, la ora opt şi jumătate? insistă el, iar ea dădu din cap în semn de încuviinţare. Îşi strînseră mîinile şi o clipă mai tîrziu tipul se îndrepta spre maşină şi demara într-o trombă de praf.

Cassie privi după el pînă ce Lincolnul dispăru în zare. Încerca să-şi aducă aminte tot ce auzise despre Desmond Williams. Avea treizeci şi patru de ani; era unul din cei mai bogaţi oameni din lume şi moştenise de la tatăl lui un imperiu industrial. Compania lui fabrica unele dintre cele mai performante avioane şi probabil că era neîndurător în afaceri, cum citise ea. Văzuse şi o fotografie de-a lui în compania unor stele de cinema. Nu-şi putea imagina nici în ruptul capului ce putea să vrea un asemenea om de la Cassie O'Malley.

Porni îngîndurată spre construcţia de lemn unde lucrau tatăl ei şi Nick, recapitulînd în minte tot ceea ce-i spusese el şi încercînd să descopere sensurile ascunse ale spuselor lui. Era o ocazie unică pentru ea. Şi, desigur, nu se va mai repeta niciodată. Nu putea fi adevărat!

Intră în clădire, îmbrăcată cu salopeta veche a tatălui său, şi el ridică ochii şi o întrebă dacă sînt probleme cu aparatul „de Havilland", pentru că, dacă totul e în regulă, au nevoie de avion pentru o cursă lungă. Fata îl asculta distrată, cu contractul în mînă.

– De ce nu mi-ai spus ieri că a venit cineva să mă caute? întrebă ea tăioasă, iar Pat păru surprins de o asemenea întrebare.

– Cine ţi-a spus? Dacă Nick fusese trădătorul, ei bine, atunci o să-l strîngă de gît. Dar Nick se uita şi el la ea tot atît de surprins. El îi văzuse expresia dură cînd intrase în birou.

– N-are importanţă. Ieri a venit o persoană şi a lăsat o carte de vizită pentru mine. Nici unul dintre voi nu mi-a spus nimic. Se întoarse spre Nick şi-l privi acuzator. Cei doi, luaţi prin surprindere, ezitau să răspundă. E ca şi cum m-aţi minţi în faţă. De ce?

Tatăl ei încercă să pară nepăsător.

– Nu credeam să fie ceva important. Am uitat probabil.

– Ştiţi cine a fost? Se uita de la unul la altul şi nu-i venea să creadă că pot fi atît de ignoranţi. Desmond Williams, patronul Companiilor Aeriene Williams. Era una dintre cele mai mari fabrici de avioane din lume, a doua ca mărime din Statele Unite. Dacă nici Desmond Williams nu era cineva important...

– Şi ce-a vrut? întrebă Nick cu indiferenţă prefăcută, privind-o cu coada ochiului, însă simţise deja ce-ar fi putut să-i spună Williams după felul în care se purta ea.

– A... a venit numai aşa, ca să-mi propună cîteva planuri remarcabile, ştiţi, să lucrez pentru el, să pilotez, să testez avioane, să bat nişte recorduri mondiale, nu cine ştie ce. Doar o mică slujbă pentru o grămadă de bani şi un apartament!

Cei doi schimbară între ei nişte priviri sumbre. Exact de asta se temeau.

– Sună bine aşa, în general, zise Nick, căutînd să pară calm. Şi el ce-ţi pretinde în schimb?

– Nu-mi pretinde nimic.

– Ehei, nu-ţi pretinde, rîse Nick.

Era încă un copil, iar el ştia bine că el şi Pat vor face totul ca s-o apere. Desmond Williams se învîrtea prin toată ţara în căutare de lovituri publicitare şi, după ce ar fi avut-o la mînă, ar fi stors-o pînă la epuizare, nu numai pentru zborurile de încercare, dar pentru orice – pentru jurnale de actualităţi, pentru reclame şi cîte altele, pînă avea să cadă ladă în faţa aparatelor de fotografiat şi a camerelor de luat vederi. În opinia lui Nick, tipul avea s-o folosească drept carne de tun.

– Ţi-a dat vreun contract? o întrebă el nepăsător, iar ea se grăbi să i-l fîlfîie pe sub nas.

– Bineînţeles că mi-a dat.

– Pot să-l văd şi eu?

Cassie i-l întinse, iar Pat îl studia fără să spună nimic. Era exact ce n-ar fi vrut el.

– Ai să-l refuzi, Cassandra Maureen, se hotărî el să vorbească, în timp ce Nick studia la rîndul lui cu atenţie contractul.

Nick nu era avocat de meserie, dar contractul i se părea în ordine. I se oferea o maşină, un apartament pentru folosinţă, nu în dar; ea trebuia să zboare cu orice avion voiau ei, să efectueze zboruri de încercare pentru ei; a doua parte a contractului stipula că ea va sta la dispoziţie pentru publicitate nelimitată, legată de fabricarea avioanelor lor. Trebuia să fie disponibilă pentru evenimente sociale care urmau să se desfăşoare la nivelul statului şi la nivel naţional, şi pentru fotografii publicitare. Va fi considerată ca o purtătoare de cuvînt a Companiilor Aeriene Williams şi trebuia să se poarte în consecinţă. Nu avea voie să fumeze, să bea excesiv; i se fixa o indemnizaţie pentru

toalete, iar ei îi puneau la dispoziție gratuit toate uniformele de zbor. Totul era precizat foarte minuțios. Contractul era făcut pe termen de un an, pentru care i se ofereau cincizeci de mii de dolari, cu posibilitate de prelungire, cu acordul ambelor părți și cu un salariu mai mare, care urma să fie negociat în limite raționale. Era cel mai bun contract pe care-l văzuse Nick vreodată, și o ocazie rară, care cu greu li s-ar fi putut ivi chiar unor bărbați. Dar contractul era clar, Companiile Aeriene Williams aveau nevoie de o femeie. În mod normal, o asemenea ocazie nu trebuia ratată, în ciuda faptului că ea urma să fie în parte pilot și în parte fotomodel. Dar Nick rămînea suspicios în privința lui Desmond Williams.

– Tu ce zici, Pat? întrebă Nick, curios să-i cunoască părerea.

– Rămîne aici. Asta zic eu. Nu pleacă nicăieri și cu atît mai puțin în California, să locuiască într-un apartament.

Cassie se uită la el, încă furioasă că nu-i spusese nimic despre vizita de ieri a lui Desmond Williams.

– Încă nu m-am decis, tată. Mă duc să mă întîlnesc cu el mîine dimineață.

– Nu, n-ai să te duci, replică Pat, iar Nick nu îndrăzni să-l contrazică de față cu Cassie. Părerea lui era că în tranzacția aceea mai erau încă multe posibilități de exploatat și că ele trebuiau exploatate. Pentru ea ar fi interesant, ar avea posibilitatea să zboare în anul următor pe tipuri de avioane ultramoderne. Era o perspectivă foarte atrăgătoare. Știa că acolo se testează și avioane de tip militar, în competiție strînsă cu nemții, iar banii pe care i-ar cîștiga i-ar ajunge pentru mult timp după aceea. I se părea nedrept să i se blocheze această șansă, ba nici măcar să nu fie luată în considerare cu toată atenția.

– Și cu facultatea cum rămîne? o întrebă Nick, în timp ce Pat se răsucea furios pe călcîie și intra în biroul lui trîntind ușa în urma sa.

– Mi-a spus că voi putea să urmez unele cursuri cînd voi avea timp.

– Parcă nu asta voiai tu, şi-apoi nici nu cred că ai avea acest timp. Cînd nu vei zbura, vei lucra pentru publicitate. Adăugă prudent: Cassie, eşti sigură că-ţi doreşti acest contract?

Ea îl privi gînditoare. Nu dorise niciodată să plece de-acasă, dar rămînînd aici, viaţa ei nu avea nici o perspectivă. Îi plăcea să se învîrtească prin aeroport, iar mitingul aviatic îi prilejuise mari satisfacţii. Dar nu voia să se facă profesoară. Nu voia să se mărite cu Bobby Strong sau cu vreunul dintre băieţii cu care fusese colegă la şcoală. Cum să-şi organizeze viaţa? Cîteodată nu vedea nici o perspectivă. Ştia bine că a trăi înseamnă mai mult decît a alimenta avioanele tatălui său sau decît să facă curse scurte spre Indiana, cu Billy Nolan.

– Şi aici ce-am să fac? îl întrebă ea deschis.

– Să stai cu mine, răspunse el trist. Ar fi vrut s-o reţină, dacă ar fi vrut şi ea, pentru totdeauna.

– Asta e partea cea mai rea, că trebuie să vă părăsesc pe voi. Ar fi minunat dacă aş putea să vă iau pe voi cu mine.

– În contract scrie că-ţi vor împrumuta un avion să vii acasă din cînd în cînd. De-abia aştept să te văd aterizînd cu un „Phaeton XW-1", ca să-ţi petreci aici un week-end liniştit.

– Pentru tine aş aduce acasă şi un „Starlifter", dacă ai vrea. Chiar dacă ar trebui să-l fur.

– Am o idee care l-ar putea îmbuna pe taică-tău. Am putea să folosim cîteva avioane noi pe-aici. Poate ar accepta să ne dea şi nouă unu sau două aparate, glumi el, cu toate că gîndul la plecarea ei îi rupea inima. Ea era o parte din viaţa lui de zi cu zi, iar în ultimii trei ani petrecuseră atît de mult timp împreună, cu lecţiile lor, încît nu putea suporta ideea că va pleca la Los Angeles. Nu se aşteptase la o asemenea eventualitate.

Şi nici Pat. El nu avea deloc intenţia să-şi piardă fetiţa. Era destul de necăjit de hotărîrea lui Chris de a pleca în Europa, un an sau doi, ca să studieze arhitectura. Dar asta se petrecea acum cîţiva ani. Iar asta era acum. Şi nu era vorba de Chris, ci de Cassie.

– Nu pleci nicăieri, repeta el ca un obsedat în după-amiaza aceea. Şi să nu mai discutăm.

Dar în mintea ei decizia nu era luată. A discutat din nou cu Nick şi el i-a înfăţişat mai multe argumente pentru a rămîne acasă, dar cealaltă alternativă prezenta atîtea avantaje încît propunerile lui Nick păleau. Banii, faima, avioanele ultramoderne, zborurile de încercare, recordurile pe care, fără îndoială, le putea stabili, beneficiile de tot felul păreau nelimitate. Era imposibil de găsit contraargumente. În schimb, nu avea nici o idee cum l-ar putea convinge pe tatăl ei.

A discutat problema şi cu Billy, care cunoştea din auzite reputaţia lui Desmond Williams de pe Coasta de Vest. Unii îl considerau un om onest, alţii nu-l prea plăceau. Îi oferise o slujbă unei fete pe care Billy o cunoştea de la San Francisco şi fata urîse munca aceea. Spunea că era prea mult de lucru acolo şi că se simţise de parcă ar fi fost proprietatea lor. Dar băiatul i-a mărturisit lui Cass că fata era un pilot mizerabil. Pentru Cassie, ar fi ocazia vieţii ei.

– Acolo poţi deveni o a doua Mary Nicholson, declară el, referindu-se la una din stelele aviaţiei din vremea aceea. Cassie găsea însă ideea prea îndrăzneaţă.

– Mă îndoiesc, replică ea cu tristeţe.

Dificultatea de a lua o decizie o înnebunea. Nu voia să-şi părăsească familia şi căminul, în schimb ştia că nu are nici o perspectivă dacă rămîne acasă. Dacă voia să facă o carieră în aviaţie, Companiile Aeriene Williams erau locul cel mai potrivit, indiferent cîţi fotografi proşti o vor sîcîi cu pozele lor sau cîte interviuri va fi obligată să dea. Dacă ţinea să zboare cu avioane bune, nu exista o ocazie mai nimerită ca la Williams, care deţinea supremaţia în domeniu.

– Gîndeşte-te bine, fetiţo. Altă dată s-ar putea să nu ţi se mai ofere o asemenea şansă, o sfătui Billy solemn.

În birou, Nick îi spunea acelaşi lucru lui Pat. Fata era un pilot de excepţie şi nu avea unde să se ducă în altă parte. Va

depinde de aeroport toată viața ei și va trebui să zboare pe trasee păcătoase, cu o mînă de băieți care nu erau nici pe departe la nivelul ei.

– Eu ți-am spus să n-o înveți să zboare! îi reproșă Pat, înverșunat deodată contra tuturor, a lui Nick, a lui Cassie, a lui Chris, mă rog, contra întregii lumi. Cineva trebuia să fie vinovat. Și cel mai vinovat dintre toți era diavolul ăla de Desmond Williams. Probabil că e un criminal... umblă după fete nevinovate ca să le răpească virtutea.

Lui Nick i se făcu milă de el. După atîția ani, aproape fără veste, își pierdea copilul. Nick îl înțelegea foarte bine. Și el detesta această plecare, în aceeași măsură. Dar mai știa că nu are dreptul să se agațe de ea. Voia să zboare, liberă... ca o pasăre... venise timpul să plutească sus de tot, laolaltă cu vulturii înalturilor.

– N-ai dreptul s-o oprești, Pat, spuse el calm, dorind să-i spună în același timp cît de mult îl doare pe el însuși. Nu e drept. Merită mai mult decît îi putem oferi noi.

– E greșeala ta, îl apostrofă Pat din nou. N-ar fi trebuit s-o înveți să zboare atît de al dracului de bine.

Nick rîse la auzul acestui reproș, iar Pat își căută alinarea într-un pahar de whisky. În ziua aceea nu mai trebuia să zboare, dar era profund demoralizat de pierderea lui Cassie. Unde mai pui că trebuia să-i povestească și Oonei despre vizita lui Desmond Williams.

Cînd s-a hotărît s-o facă, în seara aceea, Oona a fost șocată. Își imagina tot felul de treburi imorale. Nu și-o putea închipui pe Cassie trăind în altă parte decît acasă, cu atît mai puțin la Los Angeles, locuind de una singură, ca pilot de încercare și obiect de publicitate pentru domnul Desmond Williams.

– Așa procedează fetele? îl întrebă ea, nefericită, pe Pat. Fac pe fotomodelele pentru reclame și pentru toate prostiile? Poate chiar dezbrăcate?

– Nu-i chiar aşa, Oona. Doar nu se duce la un local de strip tease. Omul se ocupă cu construcţia de avioane.

– Şi atunci de ce au nevoie de fetiţa noastră?

– Pentru că fetiţa noastră, zise el trist, e probabil pilotul cel mai bun pe care l-am văzut vreodată, inclusiv Nick Galvin sau Rickenbacker. E cea mai bună şi Williams nu e prost. Îşi dă seama şi el. Acum două zile a făcut senzaţie la spectacolul aviatic. N-aş vrea să te sperii, dar nebuna asta mică era mai să se sinucidă venind în vrie pînă la aproape douăzeci de metri de sol. Era să mor de frică. Dar figura i-a reuşit la perfecţie. Ca să nu mai spun că a făcut şi alte acrobaţii extraordinare. Le-a executat fără cea mai mică greşeală. Vulpoiul şi-a dat seama cu cine are de-a face.

– Vrea s-o pună să facă acrobaţii?

– Nu, vrea doar să testeze aparatele noi şi să doboare diverse recorduri, dacă va fi în stare. Am citit şi eu contractul şi mi se pare corect. Mă doare doar gîndul că va pleca şi ştiu că şi tu suferi.

– Dar Cassie ce vrea? întrebă mama ei, încercînd să ia partea bună a lucrurilor, dar erau prea multe de acceptat într-un timp atît de scurt. Şi ei toţi ştiau că fata trebuia să se hotărască pînă a doua zi de dimineaţă.

– Cred că vrea să se ducă. Aşa spune ea. Şi mai zice că vrea să fie liberă să-şi aleagă propria soartă.

– Şi tu ce i-ai spus? îl întrebă Oona, cu ochii larg deschişi, la care soţul ei zîmbi neajutorat.

– Eu i-am interzis să se ducă, tot aşa cum i-am interzis să piloteze.

– Asta nu te-a dus prea departe, zîmbi Oona, şi cred că nici de data asta nu vei avea prea mult succes.

– Şi ce-ai vrea să-i spunem? Se întoarse către soţia lui, cerîndu-i sfatul. Se baza pe judecata ei mai mult decît ar fi fost dispus să admită, iar cîteodată mai mult decît îşi închipuia. Avea încredere în ea, în special în legătură cu fetele.

– Eu cred că ar trebui s-o lăsăm să facă ce vrea. Oricum aşa va face, Pat, şi cred că se va simţi mai fericită dacă va şti că poate să ia propriile sale decizii. Se va întoarce tot la noi, indiferent cîte avioane va pilota în California. Ştie cît de mult o iubim.

Acestea fiind zise, o chemară pe Cassie în dormitor la ei şi Oona îi ceru lui Pat să-i spună la ce concluzie ajunseseră ei.

– Mama ta şi cu mine – ezită, uitîndu-se cîteva clipe la Oona – vrem să te lăsăm să hotărăşti singură. Orice ai alege, noi te vom susţine. Dar dacă pleci, să mai vii pe la noi cît poţi de des. Avea lacrimi în ochi cînd a îmbrăţişat-o, iar fata se agăţă de el şi o sărută pe Oona care plîngea în hohote.

– Vă mulţumesc... vă mulţumesc din tot sufletul... Îi îmbrăţişă pe amîndoi, după care se aşeză pe pat lîngă ei, suspinînd. A fost o hotărîre greu de luat.

– Ştii bine ce ai de gînd să faci? o întrebă Oona. Pat nu îndrăznea să spună nimic, însă bănuia ce a hotărît Cassie cînd fata clătină din cap, privindu-i cu un tremur de emoţie.

– Plec.

Dar plecarea era ceva mult mai greu decît îşi imaginase. În dimineaţa următoare s-a întîlnit cu Desmond Williams la „Portsmouth" şi a semnat contractul. A băut cafea neagră cu pîine prăjită, pentru că era mult prea nervoasă pentru a fi în stare să mănînce şi altceva. Iar detaliile pe care i le comunica bărbatul din faţa ei erau atît de incitante încît ea nu-şi putea reveni din uluială. Urmau să aranjeze un zbor special pentru ea de la Chicago la Los Angeles. O aştepta o maşină, un apartament... uniforme... o însoţitoare dacă va socoti că are nevoie... o întreagă garderobă... pază, un loc de vacanţă la Malibu pentru week-end-uri. Un avion personal pentru a călători acasă cînd va simţi nevoia. Şi toate tipurile acelea de avioane pe care visase dintotdeauna să le piloteze.

Programul ei începea peste cinci zile. Avea să aibă loc o conferinţă de presă, un anunţ la telejurnal şi un zbor de încer-

care cu un „Starlifter" nou, de-abia ieşit din fabricaţie. Williams dorea să arate Americii cît era ea de bună. Dar în primul rînd voia să-i arate ei ce puteau avioanele lui. Urma să-şi petreacă primele două săptămîni în compania ei, mai mult zburînd.

– Nu-mi vine să cred, îi zise ea lui Billy în ziua aceea, spre prînz, pe cînd şedeau amîndoi la capătul unei piste mai vechi, acum nefolosită.

– Ai dat o mare lovitură, spuse el cu o oarecare invidie. Dar el era fericit aici şi, pentru moment, nu avea de gînd să se întoarcă în California.

– Peste două săptămîni vin înapoi în vizită, orice ar fi, îi promise ea lui Billy şi tuturor celorlalţi.

Părinţii ei organizaseră o masă mare în seara dinaintea plecării, cu toată familia, plus Nick şi Billy. Bobby nu a fost invitat, firește, deşi se întîlniseră la înmormîntarea lui Jim Bradshaw. El vorbea liniştit cu Peggy, ţinînd în braţe unul dintre copiii ei.

În schimb, Nick nu s-a dezlipit de ea toată seara şi ea simţea o mare durere în suflet la gîndul eă trebuie să-l părăsească. Fusese atîţia ani un sprijin şi un prieten devotat, încît acum nu ştia cum va supravieţui fără el.

Cînd a plecat, în dimineaţa următoare, toată lumea era adunată la aeroport. Nick urma s-o conducă cu „Vega" pînă la Chicago. O sărută pe mama ei, pe surori, pe Chris, apoi se duse la tatăl său. Amîndoi aveau lacrimi în ochi. El ar fi vrut s-o roage să se răzgîndească, dar nu-l lăsa inima.

– Îţi mulţumesc pentru tot, tată, îi şopti ea în ceafă pe cînd el o ţinea strîns îmbrăţişată la pieptul lui.

– Să fii prudentă, Cassie, te rog să fii atentă. Nu te avînta prosteşte în avioanele alea fanteziste. Ei n-or să te cruţe. Vor căuta să te exploateze fără milă.

– Îţi promit, tată.

– Mi-ar plăcea să te cred, zise el zîmbind, afurisită femeie-pilot ce eşti! Zîmbea printre lacrimi, apoi o strînse iar la piept, ca un urs neîndemînatic, după care o lăsă să plece cu Nick.

Cînd au decolat, Chris şi Billy îi făceau şi ei semne cu mîna, iar Cassie suspină din fundul sufletului. Era mult mai grea despărţirea de casă decît îşi închipuise ea vreodată. Gîndurile ei se întorceau mereu către cei dragi, lăsaţi în urmă, în loc să zboare spre locurile necunoscute către care se îndrepta. Şi cînd, în cele din urmă, s-a întors către Nick, şi-a simţit inima şi mai grea. Ar fi vrut să ia cu ea fiecare clipă pe care o petrecuseră împreună.

– Eşti o fată norocoasă, îi reaminti Nick în timp ce luau înălţime, cu gîndul să-i abată atenţia de la familia ei care continua să facă semne. O meriţi. Numai să nu-i laşi pe escrocii ăia de orăşeni să te exploateze.

Desmond Williams era desigur şi el un escroc, deşi părea un om onest. De fapt, nici nu-şi ascundea intenţiile. El voia să dispună de cel mai bun pilot din lume, de cel mai prezentabil, de femeia cea mai corectă şi cu cea mai bună purtare, ca să-i prezinte produsele, să stabilească recorduri, iar avioanele sale să nu aibă de suferit şi să fie bine primite de publicul american. Erau lucruri dificile de realizat, dar ea era capabilă să le înfăptuiască şi el era destul de inteligent ca să simtă cu cine avea de-a face. Fata era cel mai bun pilot pe care-l văzuse vreodată şi în acelaşi timp cel mai prezentabil, iar în ceea ce-l priveşte, acesta era doar un început. Pentru Nick era un sfîrşit. Dar el era mai mult decît dispus să se sacrifice pentru viitorul ei. Era ultima lui dovadă de dragoste pentru ea. Zborul spre culmi şi libertatea.

– Să nu-i laşi să te strivească, repetă Nick. Tu eşti o fată excepţională. Dacă-i vezi că întrec măsura, lasă-i naibii şi vino direct acasă. Cheamă-mă la telefon şi vin imediat cu avionul şi te iau. Era o nerozie ceea ce spunea el, dar era reconfortant.

– Vii pe la mine să mă vezi?

– Desigur. Ori de cîte ori voi avea drum pe-acolo, voi face un mic ocol ca să te văd.

– Atunci să nu-i cedezi lui Billy zborurile spre California. Ia-le tu. El zîmbi auzindu-i îndemnul. Era, deodată, foarte nervoasă.

– Eu credeam că ai vrea să-l vezi mai des, spuse Nick, vorbind despre Billy cît mai detaşat cu putinţă, deşi nu prea convingător. Nu cumva m-am înşelat?

Se simţea uşurat de îndemnurile ei. Începuse însă să bănuiască cum că Billy era doar un prieten pentru ea, nu un amor, aşa cum prezisese de fapt şi tatăl ei. Dar era plăcut s-o audă confirmînd. El nu-i cerea altceva decît să nu aibă de-a face cu nimeni şi să-l adore pe el, ceea ce, recunoştea el însuşi, era o nebunie. Într-o zi sau alta fata va sfîrşi prin a-şi găsi un soţ şi va avea copii, şi nu cu el, deşi tare şi-ar mai fi dorit să fie aşa.

– Billy şi cu mine sîntem doar prieteni, nimic altceva, răspunse ea calmă. Şi tu ştii asta foarte bine.

– Da. Poate că ştiu.

– Tu ştii o mulţime de lucruri, zise Cassie pe un ton sentenţios. Despre mine, despre viaţă, despre ce are importanţă şi ce nu are. M-ai învăţat multe. Mi-ai dat un ţel în viaţă. Mi-ai dat totul.

– M-ar bucura să fie aşa, Cass, dar toate astea nu le-am făcut de unul singur. Şi nimeni nu le merită mai mult ca tine.

– Da, da, tu mi-ai dat totul, continuă ea, cu evidentă admiraţie, dar cu şi mai multă dragoste.

– Eu nu sînt Desmond Williams, Cass, admise el cu onestitate. Cu el nu se putea pune.

– Şi ce dacă? Majoritatea oamenilor de pe lumea asta nu au norocul pe care l-a avut el.

– S-ar putea să fii şi tu norocoasă, Cass. Ai putea deveni cineva cu adevărat important.

– De ce, pentru că voi apărea în jurnalele de actualităţi şi pentru că voi fi adesea fotografiată? Mă îndoiesc. Astea sînt lucruri frivole şi trecătoare. Atîta lucru ştiu şi eu.

– Bravo, Cass, eşti o fată deşteaptă. Să nu-ţi schimbi părerile. Nu-i lăsa să te amăgească.

Ajunseră repede la Chicago şi el îi luă bagajul şi o conduse la avionul care o aştepta. Cassie purta un costum bleumarin care fusese al mamei sale. Avea un aspect cam demodat şi era cam mare, dar Cassie O'Malley arăta bine cu orice ar fi pus pe ea. La cei douăzeci şi doi de ani, era frumoasă de pica, cu părul ei roşcat strălucitor, cu ochii mari, albaştri, cu un piept frumos şi cu picioare lungi, cu talia fină pe care Nick o cuprindea cu atîta plăcere cînd o ajuta să coboare pe sol. Dar acum ea îl privea cu expresia ei copilăroasă, iar el ar fi vrut s-o ia în braţe şi s-o ducă înapoi la mama ei. Avea ochii plini de lacrimi, ochi care plîngeau pentru el. Nu s-ar fi despărţit de Nick.

– Să vii să mă vezi, Nick... O să-mi lipseşti atît de mult...

– Voi fi întotdeauna alături de tine, fetiţo, să nu uiţi asta...

– N-am să uit, se smiorcăi ea, iar el o cuprinse cu un braţ şi o strînse lîngă el. Nu-i mai spuse nimic. O sărută doar pe creştet şi se depărtă. Nu mai era nimic de spus şi ştia că dacă va încerca să mai scoată o vorbă, vocea îl va trăda şi nu va mai fi în stare s-o lase să plece.

Capitolul 11

La aterizarea avionului de Chicago, pe aeroportul din Los Angeles, Cassie a fost întîmpinată de trei persoane din partea firmei – un reprezentant al companiei, şoferul şi secretara personală a domnului Williams. Cassie nu se aştepta la o astfel de primire. E drept că şeful o atenţionase că va fi aşteptată la sosire, dar nu-şi închipuia că va avea parte de o asemenea primire oficială, cu atîtea persoane.

În maşină, pe drumul ce ducea la Newport Beach, reprezentantul companiei i-a înmînat o listă cu programul întîlnirilor din săptămîna aceea, un material informativ cu ultimele avioane produse de firmă, vizitarea lor, cîte un zbor de probă cu fiecare din ele, o conferinţă de presă cu membrii de frunte ai presei locale şi participarea la un jurnal de actualităţi. Pe urmă, secretara i-a dat o altă listă cu manifestările de ordin social la care urma să participe, cu sau fără însoţitori, la unele dintre

ele chiar cu domnul Williams. Programul era excesiv de încărcat. Dar rămase stupefiată la vederea apartamentului care fusese închiriat special pentru ea, în Newport Beach. Se compunea dintr-un dormitor, o cameră de zi şi o sufragerie, toate cu vedere spre ocean. Priveliştile erau splendide, iar balconul care înconjura toate camerele era o adevărată desfătare. Frigiderul gemea de alimente, mobilierul era superb, iar sertarele dulapurilor erau pline cu lenjerie italienească. I s-a spus că are la dispoziţie o menajeră, dacă are nevoie, dar aceasta urma oricum să-i facă zilnic curăţenie.

– Eu... O, Doamne! exclamă Cassie cînd deschise un sertar plin cu feţe de masă brodate. Mama ei ar fi dat oricît să aibă măcar una din aceste minuni, iar Cassie nu se putea dumiri cum s-ar putea ea bucura de aşa ceva. Pentru ce toate astea? întrebă ea.

– Domnul Williams s-a gîndit că poate veţi vrea să primiţi musafiri, preciză secretara, domnişoara Fitzpatrick.

Femeia avea de două ori vîrsta lui Cassie şi urmase şcoala la domnişoara Porter, în Est. Avea puţine cunoştinţe despre avioane, în schimb ştia totul despre relaţiile sociale şi despre ambianţa din lumea bună.

– Bine, dar eu nu cunosc pe nimeni aici, rîse Cassie, învîrtindu-se extaziată prin apartament. Nici nu visase vreodată ceva cît de cît asemănător cu ceea ce avea acum la dispoziţie. Îi venea să sară în sus de bucurie şi murea de poftă să poată povesti cuiva dintre cunoscuţii ei ce noroc avea sau să le arate alor săi, lui Billy, lui Nick... surorilor ei... mamei... dar din păcate nu era nici unul din ei de faţă. Numai ea însăşi şi noul ei anturaj. Mai apoi, cînd se uită cu luare-aminte prin dormitor, găsi toată îmbrăcămintea ce-i era destinată, aranjată cu grijă. Erau vreo patru-cinci costume bine croite, în culori închise, mai multe pălării asortate, o rochie lungă de seară, neagră, şi două rochii scurte. Era acolo şi încălţăminte elegantă, plus

mai multe poşete. Totul corespundea măsurilor ei, pe care le comunicase anterior. Iar într-un dulap mai mic din încăpere îşi găsi toate uniformele necesare, bleumarin, cu aspect extrem de oficial. Ţinuta era completată cu o pălăriuţă creată special pentru ea şi pantofi adecvaţi uniformei. Pentru moment îi îngheţă inima. Poate că Nick avea dreptate. Poate că va deveni altcineva.

Totul era reglementat şi pregătit – era ca într-un vis eiudat. Parcă ar fi nimerit în viaţa altei persoane, în garderoba alteia, în apartamentul ei. Nu-i venea să creadă că toate astea erau de-acum ale sale.

O altă surpriză era o femeie tînără care o aştepta în apartament. Era îmbrăcată elegant, într-un taior de culoare gri, cu o pălărie asortată. O întîmpină cu un surîs cald, cu ochii ei albaştri ghiduşi care promiteau numai prietenie. Părul blond închis era pieptănat ca al pajilor din picturile renascentiste. Abia părea să aibă mai mult de douăzeci de ani.

– Aceasta este Nancy Firestone, explică domnişoara Fitzpatrick. Va fi însoţitoarea dumneavoastră în situaţiile în care domnul Williams va considera util să fiţi acompaniată. Vă poate ajuta în orice probleme personale, se poate ocupa de presă, vă va însoţi la diversele întîlniri de lucru şi la mesele oficiale.

Tînăra se prezentă personal lui Cassie şi o conduse prin apartament, atrăgîndu-i atenţia asupra diverselor detalii. O însoţitoare? Ce să facă cu ea? Să o lase jos, pe pistă, cînd avea de făcut un zbor de încercare? Văzînd toată regia asta, fata se întreba, pe bună dreptate, dacă va mai avea timp să se ocupe de zboruri.

– Pentru început, sînt cam prea multe noutăţi deodată, îi spuse Nancy Firestone cu simpatie. Mai bine să mă ocup eu de despachetat şi pe urmă discutăm despre masa de prînz, propuse ea, în timp ce Cassie privea împrejur, simţindu-se pierdută. Între timp observase o femeie în bucătărie care pregătea nişte sandvişuri şi o salată. Era o persoană mai în vîrstă, îmbrăcată într-o uniformă neagră, care se mişca de parcă era

la largul ei, în propria casă. Adică exact invers decît Cassie, care nu se putea dumiri ce nevoie are ea de toate aceste persoane. Evident, se aflau aici ca s-o ajute pe ea, iar Desmond Williams se îngrijise să-i asigure tot confortul posibil. De fapt, făcuse mai mult decît atît. O înconjurase cu o ambianţă de vis. Dar Cassie se simţi deodată foarte singură în mijlocul tuturor acestor persoane străine. Nancy Firestone păru să sesizeze acest lucru. Pentru asta o şi angajase Williams, care o cunoştea pe Cassie mai mult decît putea bănui ea.

– Mergem să vedem avioanele? o întrebă pe Nancy, stingherită. Cel puţin asta era ceva la care se pricepea, iar aparatele o interesau mai mult decît conţinutul dulapurilor. Avioanele erau un subiect familiar pentru ea, în timp ce stilul acesta de viaţă luxoasă îi era complet străin. În definitiv, nu venise în California ca să se joace de-a toaletele. Venise să zboare. Şi-acum, în mijlocul acestor pălării, pantofi, mănuşi şi cîte şi mai cîte, plus persoanele care se ocupau numai de ea, se întrebă dacă va avea prilejul să piloteze efectiv. O cuprinse dorul de viaţa ei simplă din Illinois şi de hangarul plin cu avioanele tatălui său.

– Mîine mergem şi la aerodrom, îi răspunse Nancy, înţelegătoare. Simţea instinctiv, dar şi din descrierea lui Desmond că trebuie să se poarte delicat cu această tînără. Totul era nou pentru ea şi el o avertizase că va arăta cam debusolată, dar era o persoană cu multă personalitate şi cu spirit de independenţă. Nu voia ca fata să respingă toate eforturile lui de a-i crea condiţii optime; dimpotrivă, spera că se va simţi bine şi va aprecia ambianţa. Domnul Williams nu vrea să vă obosească din prima zi, reluă Nancy cu drăgălăşenie cînd se aşezară la masă ca să guste cîte ceva. Dar Cassie nu avea poftă de mîncare. La ora trei vine un coafor aici. Şi mai înainte avem de discutat o mulţime de lucruri.

Vorbea de parcă urmau să se aşeze la taclale ca două fete ce se pregătesc pentru o petrecere, în timp ce lui Cassie i se învîrtea totul în cap. Domnişoara Fitzpatrick plecă după ce-i

atrase însă atenţia lui Cassie asupra unui maldăr de documentaţie pe care i le pregătise domnul Williams referitor la avioanele sale. Mai preciză că domnul Williams va trece să o ia între orele patru şi patru şi jumătate.

– Vine să vă conducă la conferinţa de presă, îi explică Nancy, în timp ce uşa se închidea în urma domnişoarei Fitzpatrick..Felul în care i-o spusese lăsa să se înţeleagă că era o mare onoare din partea şefului, şi Cassie se simţea într-adevăr onorată. Dar în acelaşi timp era şi speriată. Totul o speria. Se uita năucită la Nancy Firestone. Ce însemnau toate astea? Ce căuta ea aici? Ce lăgătură aveau toate acestea cu aviaţia? Nancy îi ghicea neliniştea şi încerca să o liniştească.

– Ştiu că, la început, totul pare cam exagerat şi nelalocul lui, zise Nancy calmă, cu un zîmbet pe faţă. Era o femeie drăguţă, dar în ochii ei era o umbră de tristeţe pe care Cassie o sesizase din momentul în care o văzuse. Îşi dădea însă silinţa să aplaneze senzaţia de stinghereală a lui Cassie, în acest mediu nefamiliar.

– Sînt complet dezorientată, admise Cassie, simţind deodată o nevoie copleşitoare de a se pune pe plîns, dar se abţinu. Toată lumea se purta foarte frumos cu ea, însă erau atît de multe lucruri noi cu care trebuia să se obişnuiască şi pe care trebuia să le înţeleagă, toaletele, întîlnirile, tot ce aşteptau ei de la ea, ce trebuia ea să comunice presei... Ea nu voia decît să cunoască avioanele şi, în loc de asta, trebuia să-şi bată capul cum să arate, cum să se îmbrace, preocupată să pară inteligentă şi bine crescută. Era înspăimîntător şi nici căldura cu care încerca s-o înconjoare Nancy nu-i ajuta cine ştie ce.

La prima vedere avu chiar impresia că au adus-o aici pentru spectacol, nu pentru pilotaj.

– În definitiv, ce vor de la mine? întrebă Cassie, direct, pe cînd priveau amîndouă peste apele oceanului. De ce m-au adus aici? Mai că-i părea rău că acceptase să vină. Era foarte speriată.

– Te-au adus aici pentru că, după cum spune şeful, eşti pilotul cel mai bun pe care l-a văzut vreodată. Trebuie că eşti într-adevăr grozavă, Cassie. Desmond nu se impresionează cu una-cu două. Vorbeşte întruna despre tine de cînd te-a văzut la mitingul aviatic. Dar te-a adus şi pentru că eşti femeie, nu numai un pilot strălucit. Pentru Desmond, acest aspect este la fel de important.

Într-un anumit sens, femeile contau mult în ochii lui. Dar din alte puncte de vedere nu contau mare lucru. Nancy nu i-a vorbit însă de toate astea. Desmond aprecia prezenţa femeilor în preajma lui cînd îl ajutau să-şi realizeze propriile scopuri, dar el, personal, nu se ataşa de nici una.

– Are convingerea că femeile îi pot vinde avioanele mult ma bine decît bărbaţii, folosindu-se de puterea lor de seducţie, continuă Nancy. E convins că femeile – adică femeile ca tine – reprezintă viitorul aviaţiei. Pentru el, tu eşti un mare atu în publicitate, pentru presă şi pentru impactul asupra publicului.

Nu i-a mai spus şi că la fel de important era şi aspectul ei, însă asta făcea parte din context. Cassie era cu adevărat frumoasă, iar dacă n-ar fi fost aşa nici nu s-ar fi aflat acolo. Nancy ştia că Williams căuta de mult o persoană ca ea şi că mai tratase cu multe alte femei-pilot înaintea ei, că asistase la o mulţime de mitinguri aviatice pînă să o găsească pe ea. Ideea asta îl urmărea de mulţi ani, chiar mai înainte ca George Putnam să o descopere pe Amelia Erhart.

– Dar de ce tocmai eu? Cui îi pasă de mine? întrebă Cassie, încă nedumerită, în ciuda explicaţiilor şi încurajărilor lui Nancy.

Încă nu pricepea. Ea nu era proastă, ci doar naivă, şi chiar pentru mulţi alţii felul de a gîndi al lui Williams era o enigmă. Nancy ştia multe despre el de la soţul ei, care murise încercînd un avion al lui Williams; ştia şi de la alţi piloţi pe care-i cunoştea, ca şi din propria experienţă, acumulată după

moartea lui Skip. Desmond Williams făcuse multe pentru a o ajuta. În unele privinţe fusese pentru ea ca un adevărat dar al lui Dumnezeu. Dar găseai la această persoană şi anumite trăsături descurajante. O anumită încăpăţînare, de exemplu, care te înfricoşa uneori. Dacă el îşi punea ceva în cap sau dacă credea că un anume lucru este în folosul companiei, nu se dădea în lături de la nimic ca să obţină acel ceva.

Cînd murise Skip, se purtase foarte frumos cu ea şi făcuse tot ce era omeneşte posibil pentru ea şi fiica ei. O asigurase că ea şi cu Jane făceau de-acum parte din „familie" şi că, firește, Companiile Aeriene Williams se vor îngriji întotdeauna de ele. Le deschisese un cont în bancă din care îşi puteau acoperi toate nevoile. Educaţia lui Jane era asigurată, ca şi pensia de urmaş a lui Nancy. Skip murise pentru Desmond Williams şi el nu va uita niciodată acest lucru. Le cumpărase chiar şi o căsuţă. Şi făcuse cu ea un contract potrivit căruia ea rămînea angajata firmei pentru următorii douăzeci de ani, cu însărcinări asemănătoare cu ceea ce făcea acum; nimic nerezonabil sau extenuant. Sarcini care necesitau inteligenţă şi loialitate. A ştiut să sublinieze, subtil, tot ce făcea pentru ele, şi Nancy a înţeles că nu avea altă alegere. Skip nu lăsase în urma lui decît datorii şi dulci amintiri. Iar acum, după cîte făcuse Desmond pentru ele, ea îi aparţinea propriu-zis. El o ţinea ca într-o colivie aurită, o folosea intens, era corect – sau cel puţin aşa părea să fie – dar niciodată n-o lăsa să uite că e proprietatea lui. Ea nu putea pleca nicăieri, nu putea părăsi firma; dacă ar fi făcut-o, n-ar mai fi avut nimic. Nancy nu avea nici o calificare, s-ar fi mulţumit cu orice muncă, iar Jane nu şi-ar mai fi putut continua studiile. Dar dacă rămînea la el, putea să se bucure mai departe de tot ceea ce primise. Williams o considera utilă, aşa cum o considera şi pe Cassie. Obţinea întotdeauna ceea ce dorea. Cumpăra totul, iute şi corect, şi plătea un preţ bun. Dar statutul lui de proprietar nu

era discutabil din momentul în care contractul era semnat şi plata făcută. Era un om abil, care ştia întotdeauna ce vrea.

– Pînă la urmă, toţi vor avea grijă de tine, o asigură Nancy, convinsă. Părea că ştie mai mult despre planurile lui Desmond decît îi spunea lui Cassie. El era un geniu în relaţiile cu presa şi reuşea să creeze o aureolă din nimic. Publicul american te va adora. Femeile şi avioanele sînt subiecte de interes maxim acum. Companiile Aeriene Williams fabrică la ora actuală cele mai bune avioane, iar el va face în aşa fel ca acest lucru să intre în conştiinţa publicului prin ochii tăi, prin persoana ta. Or aşa ceva presupune, trebuie să recunoşti, măiestrie. Identificîndu-te pe tine cu avioanele lui, le va conferi acestora o atracţie specială, ca un flux magic.

Desmond Williams ştia foarte bine ce face. De ani de zile era în căutarea unei femei care să întruchipeze visul oricărui american, o tînără frumoasă, o fată simplă, cu o privire inocentă, inteligentă şi pilot de excepţie. Şi, spre uimirea tuturor, a găsit-o în cele din urmă, în persoana lui Cassie O'Malley. Se putea ea aştepta la o soartă mai bună? Ce altceva şi-ar mai putea dori? Nancy ştia să aprecieze norocul lui Cassie şi, chiar dacă acest noroc o lega, chiar dacă el pretindea loialitate pe viaţă, acest statut nu putea decît s-o măgulească. Dacă va şti să-şi joace inteligent cărţile, va fi o femeie vestită, bogată, o adevărată legendă vie. Chiar şi Nancy, care ştia bine cît de strînse puteau fi hăţurile, avea convingerea că O'Malley era de invidiat. Desmond se pregătea să facă din ea o stea cum nu mai fusese alta.

– Totuşi, dacă te gîndeşti bine, e ciudat, spuse Cassie privind-o gînditoare pe Nancy. Cine sînt eu? Nimeni. Nu sînt Jean Batten sau Amy Johnson sau cine ştie ce altă persoană importantă. Sînt doar o tînără din Illinois care a cîştigat patru premii la un spectacol aerian local. Şi ce-i cu asta? întrebă ea, modestă, muşcînd în cele din urmă din sandvişul cu pui fript pregătit de experta bucătăreasă cu mare artă.

– Tu nu mai eşti „doar o fată tînără", replică înţeleapta Nancy, sau cel puţin nu vei mai fi începînd de astăzi, după ora cinci. Ştia cu cîtă grijă pusese Desmond bazele edificiului său psihologic din momentul în care fusese semnat contractul. Cum crezi tu că au început celelalte vedete? Fără publicitatea făcută de cineva de talia lui Desmond, n-ar fi ajuns niciodată unde se află acum.

Cassie o asculta, dar nu putea fi de acord cu ea. Reputaţiile se bazează pe calităţi personale, nu numai pe publicitate, se gîndea ea. Dar Nancy credea cu tărie în modul de a acţiona al lui Williams.

– Erhart n-a fost altceva decît ceea ce a făcut George Putnam din ea. Pe Desmond, treaba asta l-a fascinat întotdeauna. El a intuit încă de la început că ea era un pilot mult mai puţin talentat decît o prezenta Putnam şi probabil că avea dreptate. Şi Skip fusese de aceeaşi părere, îşi reaminti Nancy privind-o trist pe tînăra din faţa ei.

Această femeie o intriga foarte mult pe Cassie, deşi îi plăcea de ea din multe privinţe, totuşi simţea din partea ei o reţinere ciudată. Părea entuziasmată de viitorul care o aştepta pe ea, Cassie, şi parcă o privea totuşi cu o uşoară gelozie. Făcea ca totul să pară o mare lovitură din punctul de vedere al tinerei pilot şi vorbea despre „Desmond" ca şi cum l-ar fi cunoscut mult mai bine decît ar fi recunoscut vreodată. Ascultînd-o, Cassie nu se putu abţine să nu-şi pună întrebarea dacă între cei doi nu exista ceva mai profund sau dacă era vorba de o simplă admiraţie, urmărind ca noua venită să aprecieze cum se cuvine ceea ce făcea şeful pentru ea. Erau multe de asimilat şi analizat pentru o singură după-amiază, aspecte care ieşeau încetul cu încetul la iveală în timp ce ele două examinau diferitele dotări pregătite pentru Cassie. Pe de altă parte, Nancy se străduia să-i explice importanţa „marketingului" pentru ea însăşi. Ca şi Desmond, Nancy era de părere că marketingul e

totul. E ceea ce-i face pe oameni să cumpere ceea ce produc alţi oameni. În cazul de faţă, avioane. Cassie era o parte dintr-un plan mult mai vast. Ea nu era şi nu va fi altceva decît o unealtă pentru vîndut avioane. Ciudată concepţie. Cînd sosi coaforul, Cassie încă se străduia s-o înţeleagă.

Nancy îi povestise despre soţul ei şi despre Jane. Spusese că Skip murise anul trecut, într-un accident, în timpul unui zbor de încercare, în zona oraşului Las Vegas. Trata evenimentul cu destulă detaşare, dar îi puteai citi disperarea în privire cînd vorbea. Într-un fel, viaţa ei încetase o dată cu moartea lui, sau cel puţin aşa simţea ea. Pe alt plan, însă, Desmond Williams era o salvare.

– A fost foarte bun cu mine şi cu fiica mea, afirma ea. Cassie o aproba dînd din cap, pînă cînd coaforul interveni cu propuneri pentru felul în care voia să modeleze coama roşcată a tinerei fete. Ea ar fi vrut doar să-i potrivească puţin lungimea, dar să-i lase părul lung, în stilul lui Lauren Bacall.

– Nu-i aşa că semănăm? glumi Cassie şi izbucni în rîs, amuzată de propria-i idee. Se gîndea că Nick s-ar distra grozav dacă ar fi de faţă. Dar Nancy lua toată treaba în serios şi îi aprobă toate capriciile. În definitiv, ce aşteaptă toată lumea asta de la mine? întrebă ea cu un oftat nervos, în timp ce coaforul îi potrivea părul cu foarfeca cu mişcări hotărîte, sub privirea atentă a lui Nancy.

Femeia se sili să-i zîmbească şi îi răspunse cum se pricepu mai bine:

– Nimic altceva decît să arăţi bine, să fii frumoasă, să dai răspunsuri inteligente, să te porţi cum trebuie şi să zbori ca un înger. În rezumat, asta e. Zîmbi din nou, dar Cassie se strîmbă la auzul acestor precizări. Nancy prezenta lucrurile prea simplu.

– Poate că n-o fi chiar atît de greu. Cel puţin partea referitoare la zbor. Partea cu comportamentul pare să fie şi ea în regulă dacă se referă la a nu cădea jos de beată sau la a nu

umbla cu băieții în văzul lumii. Nu știu cum rămîne cu „răspunsurile inteligente", asta ar putea fi ceva dur, iar cît despre „a fi frumoasă", problema pare de nerezolvat. Îi zîmbi și ea noii sale prietene. Dacă ar putea scăpa de sentimentul acela de frică, poate că totul ar deveni foarte interesant. Cam cum s-or fi petrecînd asemenea lucruri? Se simțea ca o artistă de cinema. Totul era învăluit într-o aură de ireal în care ea se simțea prinsă ca într-o capcană.

– Am impresia că nu te-ai uitat în oglindă cam de mult, comentă Nancy cu sinceritate, iar Cassie nu putu decît să admită.

– N-am prea avut timp de așa ceva. Am fost mereu ocupată cu pilotajul și cu repararea avioanelor la aeroportul tatălui meu.

– De-acum înainte va trebui să te obișnuiești să te privești în oglindă.

Probabil de aceea avea Williams atîta încredere în Nancy. Era plină de tact, ca o adevărată doamnă, inteligentă, făcea ceea ce i se spunea și era conștientă de ce i se cere. Desmond Williams își cunoștea bine oamenii și știa întotdeauna precis ce marfă cumpără. Cînd semnase contractul cu Nancy, nu se îndoise nici o clipă că îi va fi mai mult decît utilă.

– Zîmbește doar și gîndește-te că nu-ți pot face nici un rău cîteva fotografii. În rest, poți pilota orice avion vrei. Ocazie ca asta nu e la îndemîna oricui, Cassie. Ai mare noroc, o încurajă femeia.

Știa și ea cît de îndrăgostiți de aviație erau fanaticii și cum s-o ademenească pe Cassie, aducînd-o în situația să facă ceea ce, în mod normal, nu ar fi făcut. De pildă, să susțină conferințele de presă care fuseseră programate, să dea interviuri, să apară la jurnalul de știri și la recepțiile la care Desmond voia să fie văzută. Domnișoara Fitzpatrick întocmise chiar o listă de însoțitori.

– De ce trebuie neapărat să mă duc la recepții? întrebă Cassie bănuitoare.

– Pentru că trebuie să devii cunoscută. Domnul Williams a avut destule dificultăţi ca să fii admisă pe lista invitaţilor şi tu nu trebuie să-l dezamăgeşti. Vocea ei era deodată surprinzător de hotărîtă.

– Oh, spuse Cassie cam decepţionată. Nu voia să pară nerecunoscătoare şi, treptat, începea să aibă încredere în opiniile lui Nancy. Totul se desfăşura atît de repede, iar Nancy era singura ei prietenă aici. Ea avea dreptate, Williams făcuse o mulţime de lucruri pentru ea şi poate că era datoare să accepte aceste invitaţii. Totuşi, examinînd lista obligaţiilor ei sociale, acestea păreau că nu se mai isprăvesc. Desmond Williams ştia el ce face, iar Nancy aşişderea.

Cînd coaforul termină de lucru, toţi apreciară rezultatul. Cassie arăta acum mai sofisticată, dar elegantă, fără să-şi piardă candoarea. Tot coaforul o ajută să se machieze. La trei şi un sfert făcu o scurtă baie, iar la trei şi patruzeci şi cinci de minute îşi puse furoul şi ciorapii de mătase care fuseseră pregătiţi pentru ea. Pe la ora patru, îmbrăcată într-un costum taior verde închis, arăta ca o milionară.

– Vai de mine! Eşti extraordinară, declară Nancy, ajustîndu-i bluza şi verificînd dacă pantofii se potriveau cu taiorul şi cu poşeta.

– Ciorapi de mătase! exclamă Cassie radioasă. Ce-ar zice mama dacă ar şti?

Se bucura ca un copil, iar Nancy se amuza de exuberanţa ei. O întrebă dacă are cercei. Cassie se îngălbeni şi clătină din cap. Mama ei avea o pereche, care fusese a bunicii, însă ea, personal, nu avusese niciodată aşa ceva. Nici surorile ei.

– Am să-i comunic domnului Williams, spuse Nancy şi îşi notă pe un carneţel. Trebuia să-i mai procure şi un şirag de perle. Nancy fusese instruită cu exactitate asupra felului cum trebuia să arate Cassie. Fără salopete unsuroase sau haine de duzină. Poate, vreodată, într-o poză mai excentrică pentru

revista *Life*, ca parte dintr-un set de fotografii. Dar în majoritatea timpului trebuia să arate ca o adevărată doamnă. Deşi, privind-o, Nancy nu o putea asemui decît cu Rita Hayworth.

Desmond Williams sosi punctual, la ora patru, şi fu foarte mulţumit de ceea ce văzu. Îi dădu lui Cassie cîteva fotografii şi detalii ale avioanelor „Phaeton" şi „Starlifter" cu care trebuia să zboare ea în săptămîna aceea, ca să se familiarizeze cu aparatele. Săptămîna următoare avea de făcut cîteva teste importante cu un avion de mare înălţime pe care el încerca să-l transforme pentru uzul aviaţiei militare. Cassie privea fotografiile şi se gîndea la soţul lui Nancy. Şi dacă aparatele lui Desmond erau prea periculoase sau riscurile pe care voia el să i le impună erau prea mari? Ca şi ceilalţi mari piloţi de încercare, ea îşi tempera curajul orb printr-un spirit de prevedere. Nu se temea să zboare cu nici un tip de avion, conchise ea, privind cu nesaţ fotografia avionului experimental „Phaeton"

– O să mă laşi să zbor cu *ăsta?* i se adresă ea, fericită, iar el încuviinţă. Mamă, ce-ar fi să zbor chiar acum? Să lăsăm presa şi să mergem direct la aeroport? Era din cale-afară de bucuroasă şi toate preocupările şi ezitările ei se risipiră ca fumul.

El rîse, amuzat de nerăbdarea fetei. Îi plăcea cum arată, iar Nancy îl informă că cooperase de minune cu ea. El însuşi era mulţumit de amîndouă. Avea convingerea că este cel mai bun plan de publicitate pe care şi-l făurise vreodată.

– Să nu ignori niciodată presa, Cassie. Ziariştii te pot urca pe culmi sau îţi pot strica toate treburile. Sau cel puţin pe-ale mele. Să ne purtăm cît mai drăguţ cu ei. Întotdeauna.

O privi insistent, iar ea dădu din cap în semn că înţelege. Desmond purta un costum albastru închis la două rînduri, cu o croială impecabilă, şi pantofi negri strălucitori, lucraţi manual. Părul lui blond era pieptănat fără cusur. Totul era perfect la acest om, călcat, scrobit, fără o pată. Era bărbatul cel mai spilcuit pe care îl văzuse vreodată. Se uita la el de-a dreptul

fascinată. Nimic nu-i scăpa necalculat sau neprevăzut, pînă în cele mai mici detalii. Dar ea era prea tînără ca să înțeleagă așa ceva. Ea vedea doar produsul finit, numai ce voia el să vadă. Asta și urmărea, să o învețe să se prezinte lumii cu înfățișarea dorită de el – fata zîmbitoare, cu chipul luminos, dintr-un mic oraș de provincie, care știa să piloteze mai bine ca orice bărbat, neînfricată, și care sărea din carlingă ușoară ca un fulg, cu un surîs cucerito și cu un păr roșu surprinzător de bine coafat. Peste șase luni sau și mai puțin, o va iubi orice bărbat din țară și va deveni idolul tuturor femeilor. Dar pentru asta ea va trebui să aibă o comportare perfectă, să arate excepțional și să piloteze avioane care-i fac pe bărbații cei mai curajoși să tremure de frică. El studia de mult greșelile tuturor și dorea ca ea să nu repete nici una dintre ele. Desmond Williams nu putea da greș, și nici Cassie, dacă el avea un control cît de mic asupra ei. Va face din ea femeia cea mai vestită pe care a cunoscut-o țara vreodată. Va fi creația lui, plecînd de la zero. În felul ei modest, creîndu-i toate condițiile și fiind cu ochii pe ea, îl va ajuta și Nancy. Nu va admite să i se năruie visurile, să o lase să bea sau să-și piardă cumpătul și să se certe cu cineva, să arate prost după un zbor lung ori să se încurce cu vreun bărbat. Trebuia să fie o ființă perfectă din toate punctele de vedere.

– Ești gata pentru marea lovitură? o întrebă el zîmbind.

Fata arăta foarte bine, dar el mai vedea posibilități de ameliorare. Arăta bine, dar costumul era cam mare pe ea și Nancy trebuia să-și dea silința să-i mai aranjeze și altele. Cassie era puțin mai slabă decît își amintea el și mai sobră. I s-ar fi potrivit ceva mai extravagant, mai tineresc. Cînd a dat de ea, la Good Hope, nu și-a dat seama că are o figură atît de spectaculoasă. Voia să joace mai mult pe cartea asta, fără să o vulgarizeze. Nu ajunseseră încă la imaginea pe care o plănuia el. Totuși, pentru început, mergea destul de bine.

La conferința de presă, desfășurată în sala mare de lîngă biroul lui, fata s-a comportat peste așteptările lui. Adunase acolo douăzeci dintre reprezentanții cei mai remarcabili ai presei. Bărbați care se lăsau impresionați de farmecul feminin. Nu cinici și nici cusurgii. A prezentat-o simplu. Cassie a intrat cam timorată și destul de palidă, simțindu-se nu tocmai la îndemînă în costumul cel nou și cu rujul acela tare și strălucitor pe buze. Oricum, arăta extraordinar cu noua ei coafură și cu costumul taior verde închis. Triumfau naturalețea și căldura ei intimă.

I-a încîntat pe toți. Le-a povestit despre mitingul aviatic cu multă modestie. Le-a povestit că viața ei se desășurase pînă acum numai în jurul aeroportului tatălui ei, că nu făcuse altceva decît să lucreze la motoare, să alimenteze avioanele, să învețe să piloteze și, în general, să învețe.

– Copilăria mi-am petrecut-o mai mult murdară de unsoare. De-abia cînd am ajuns aici mi-am dat seama că am părul roșu, glumi ea, și toți apreciară gluma. Avea un stil simplu, direct și natural, și odată făcută acomodarea, îi trata pe toți ca pe niște vechi prieteni, iar ei nu mai putcau după ea. Desmond Williams era de-a dreptul extaziat și abia își reținea zîmbetul.

La sfîrșit, a trebuit s-o tragă afară de-acolo. Reporterii ar fi stat toată noaptea ascultîndu-i poveștile. Le vorbise chiar și despre faptul că tatăl ei nu o lăsase să zboare și că l-a convins numai în noaptea în care a zburat prin furtuna de zăpadă, împreună cu Nick, în ajutorul victimelor tragicului accident feroviar.

– Cu ce avion ați zburat atunci, domnișoară O'Malley?

– Cu un „Handley" vechi al tatălui meu, răspunse ea, iar cei din asistență schimbară între ei priviri apreciative. Se pricepeau la avioane. Aparatul „Handley" era greu de pilotat. Oricum, erau convinși că fata trebuie să fie un pilot de mare valoare, altfel Williams nu ar fi adus-o aici.

La plecare, nici unul n-o mai scotea din „Cassie". Era o ființă nepretențioasă și absolut ingenuă. A doua zi, pe prima

pagină a ziarului *Los Angeles Times*, fotografia ei era de-a dreptul senzațională, iar în text se spunea că bomba cu părul roșu va uimi întregul L.A. și că va lua lumea cu asalt. Ar fi putut la fel de bine să pună un titlul mare – NOI TE IUBIM, CASSIE!, pentru că, evident, așa stăteau lucrurile. Campania începuse. Iar din momentul acela, Desmond Williams nu avea s-o mai slăbească.

În cea de-a doua zi la Los Angeles, Cassie trecu în revistă toate avioanele firmei și, bineînțeles, presa era și ea de față, ca și reprezentanții de la Movetone, care trebuiau s-o filmeze pentru jurnalul de știri.

Cînd s-a difuzat jurnalul, Oona și-a luat toate fetele, cu copii cu tot, să o vadă. Cassie ar fi vrut s-o vadă și tatăl ei și Nick, dar nu primi decît o carte poștală de la Nick, care îi scria „Ne e dor de tine, zîno!" Plicticos. Știa cum arăta la jurnalul de știri, îmbrăcată în uniformă, însă ar fi vrut să-i impresioneze și cu avioanele acelea fantastice.

Primele ei zboruri le făcu cu noul avion „Phaeton", la care se lucra încă, apoi cu „Starlifter" După aceea a trebuit să piloteze un avion de mare altitudine, prototip de încercare, ca să facă observații cît mai ample pentru proiectanți. S-a urcat pînă la șaisprezece mii de metri și pentru prima oară a trebuit să pună masca de oxigen și un costum special, cu încălzire electrică. Dar informațiile pe care le-a adus erau importante. Scopul lor era să transforme acest avion într-un bombardier de mare înălțime, pentru armată. Era o treabă grea. De vreo două ori s-a speriat rău de tot, dar pe Williams l-a impresionat la culme. Inginerul și unul dintre piloții care au însoțit-o pretindeau că fata pilotează la fel de bine ca Lindbergh. Numai că e mult mai drăguță... precizâ unul dintre însoțitori. Asta știa și Williams foarte bine. Pentru el era însă foarte plăcut să audă că îndemînarea ei ca pilot întrecea orice așteptări.

În cea de-a doua săptămînă, ea reuși să doboare un record de altitudine, iar trei zile mai tîrziu, unul de viteză, cu „Phaeton"

Ambele au fost verificate şi confirmate de către FAI, fiind declarate oficiale. Astfel de avioane îşi dorise ea dintotdeauna.

Numai veşnicele conferinţe de presă, fotografii şi interviurile pentru jurnalul de ştiri îi mai tăiau elanul. O agasau îngrozitor, iar cîteodată ziariştii îi ţineau pur şi simplu chiar calea.

Era la Los Angeles de trei săptămîni şi presa începuse s-o urmărească oriunde se ducea. Era o noutate de senzaţie. Şi cu toate că ea încerca să fie amabilă cu toată lumea, cîteodată o sîcîiau îngrozitor. Într-o zi, la decolare, era gata să dea peste un ziarist.

– Nu poţi sta mai departe de pistă, pentru Dumnezeu?! i-a strigat ea din carlingă. Nu voia să facă vreun accident şi toţi aceşti oameni o înspăimîntau apropiindu-se exagerat de avion. Dar ei ridicau din umeri – se obişnuiseră cu astfel de situaţii. În jurul ei se crease o atmosferă de frenezie nemaiîntîlnită. Tot timpul apăreau articole despre ea, însoţite de fotografii. Publicul o mînca pe pîine, iar Desmond Williams se îngrijea să fie alimentat continuu cu ceea ce dorea. Atît cît să-i aţîţe şi să le menţină interesul, dar fără să ajungă să-i plictisească. Dozajul era o artă şi el o stăpînea la perfecţie. Nancy Firestone, la rîndul ei, îl alimenta pe el cu micile detalii personale de care avea nevoie. În acelaşi timp, continua să-i fie de un imens ajutor lui Cassie.

Au folosit-o să facă reclamă pentru un aliment destinat copiilor şi alta pentru magazinul ei favorit; cînd într-o zi, la aeroport, Nick a dat peste ele, le-a aruncat la gunoi. Era furios şi i-a strigat lui Pat în faţă:

– De ce o laşi să facă prostiile astea? Ce naiba face ea, vinde cereale pentru micul dejun sau pilotează?

– Probabil că ambele, răspunse Pat calm. Lui nu i se părea nimic neobişnuit. Oricum, după el, femeile nu aveau ce căuta în aviaţia serioasă. Mama ei s-a bucurat cînd le-a văzut.

– Şi cînd mai găseşte timp să mai şi zboare? mormăi Nick, iar tatăl ei zîmbi amuzat.

– De unde naiba să ştiu eu, Ţeapă? De ce nu te duci tu s-o întrebi? De cînd o ştia în California, Pat era surprinzător de calm. Singurul lucru pe care-l regreta era că îşi abandonase studiile, dar pe de altă parte era mîndru că ea zboară pe nişte avioane senzaţionale.

Nick se gîndise de mai multe ori să se suie în avion şi să se ducă pînă la ea, la Los Angeles, ca s-o vadă, dar nu-şi găsise încă timp. După plecarea fetei, zbura mai mult ca oricînd, cu înverşunare, în ciuda prezenţei utile a lui Billy Nolan. Afacerile curgeau gîrlă la firma O'Malley. Pat îşi dădea acum seama că publicitatea de care se bucura fiica lui nu le strica deloc. Reporterii îi vizitaseră şi pe ei de cîteva ori, dar nu prea exista ceva senzaţional de descoperit şi, după cîteva fotografii şi un filmuleţ cu casa în care crescuse Cassie, reporterii părăsiseră terenul.

Viaţa lui Cassie pe Coasta de Vest părea să fie mai alertă decît avioanele ei. Făcea cu greu faţă între zborurile de încercare, cursele scurte în care trebuia să verifice comportarea noii aparaturi de bord şi întîlnirile cu inginerii care îi dădeau amănuntele tehnice necesare. Mai participase şi la cîteva şedinţe de dezvoltare, ca să înţeleagă mai bine în ce direcţii se orientau Companiile Aeriene Williams, iar Desmond însuşi era uimit de faptul că ea se implica în asemenea măsură în noua ei muncă. Ar fi vrut să ştie totul despre avioanele lui, ceea ce-l făcea să se simtă măgulit şi foarte impresionat. Se mîndrea grozav cu flerul de care dăduse dovadă. Era moştenitorul unui imperiu industrial pe care îl dublase într-un timp inimaginabil de scurt. La cei treizeci şi patru de ani ai săi, era unul dintre cei mai bogaţi oameni din ţară, dacă nu din lume, şi ar fi putut să aibă sau să facă aproape orice şi-ar fi dorit. Fusese însurat de două ori şi de tot atîtea ori divorţat, nu avea copii, iar singura lui

preocupare şi singurul lucru la care ţinea erau afacerile. În viaţa lui, oamenii veneau şi plecau, se vorbeau vrute şi nevrute despre femeile cu care avea de-a face, dar singurul lucru important pentru el erau avioanele lui şi ambiţia de a fi mereu în vîrful industriei aeronautice. Iar pentru moment, Cassie O'Malley îl ajuta să-şi atingă ţelurile.

Aprecia din plin înţelegerea pe care o dovedea Cassie pentru avioane şi percepţiile ei naive, deşi clare, asupra afacerilor lui. Ea nu se temea să se manifeste, ba, dimpotrivă, cînd trebuia, îl şi contrazicea. Îi plăcea s-o vadă prezentă la reuniuni, că era atît de preocupată încît să ia parte la ele. Era impresionat de recordurile pe care le stabilise. În limite rezonabile, fata nu se dădea în lături de la nici un risc. Singurele momente în care avea reţineri, iar uneori se şi împotrivea, erau acelea cînd trebuia să iasă în public; Desmond considera însă că ieşirile acestea în public sînt esenţiale, spre deosebire de ea, care le considera o prostie.

– *De ce?* se tot contrazicea ea cu Nancy Firestone. Nu pot să-mi pierd toată noaptea la petrecere şi pe urmă să pilotez ca lumea la ora patru dimineaţa.

– N-ai decît să decolezi mai tîrziu. Domnul Williams o să fie înţelegător. El ţine foarte mult să ieşi seara în lume.

– Dar eu nu vreau. Cassie nu-şi lăsase acasă, în Illinois, încăpăţînarea ei firească şi voia să cîştige partida. Mai bine stau acasă şi citesc materiale despre avioane.

– Nu asta vrea domnul Williams, afirma Nancy hotărît, şi pînă atunci ea era cea care cîştiga de obicei, cu toate că, de cîteva ori, Cassie reuşise să scape. Prefera să se plimbe pe ţărm sau să-şi petreacă noaptea singură, scriind scrisori lui Nick sau surorilor şi mamei sale. Îi era un dor nebun de familia ei şi de oamenii cu care crescuse. Chiar simpla încercare de a-i scrie lui Nick îi dădea dureri de cap. Cîteodată simţea o mare apăsare cînd îi povestea ce trebuie să facă. Îi era dor să

zboare împreună cu el, să se contrazică cu el spunîndu-i că greşeşte sau că e prost. Ar fi vrut să-i scrie cît de mult îi lipseşte, dar, ori de cîte ori încerca, i se părea că astfel de lucruri sună ciudat într-o scrisoare. Nu o dată rupea scrisoarea neterminată şi se mulţumea să-i relateze despre avioanele pe care le pilota.

Despre viaţa ei socială nu-i scria niciodată nimic, nici lui şi nimănui altcuiva, deoarece asta nu însemna nimic pentru ea, indiferent cîte s-ar fi scris în ziare asupra acestui aspect. Nancy îi găsise o mulţime de însoţitori, bărbaţi tineri care, în majoritate, nu ştiau nimic despre avioane, unii dintre ei actori care aveau nevoie să fie văzuţi în compania ei. Totul se rezuma la „a fi văzut", şi unde se ducea, şi cu cine era văzută. Ea n-ar fi vrut să fie văzută cu nici unul dintre ei; îşi petreceau majoritatea timpului pozînd pentru diferite ziare şi reviste, apoi o conduceau acasă, unde ea se prăbuşea în pat, fericită că a scăpat de ei. Singurul lucru din noua ei viaţă, de stea de cinema, pe care îl aprecia cu adevărat era pilotajul.

Iar pilotajul era ceva dumnezeiesc. Să pluteşti printre nori cu „Phaeton"-ul, doborînd toate recordurile de viteză, era cel mai minunat lucru şi, probabil, cel mai periculos. Dar, de mirare pentru ea, cu aparatele acelea extraordinare Cassie se perfecţiona. Învăţa să piloteze avioane foarte grele, cum să compenseze unele probleme care se iveau, semnalîndu-le inginerilor, colaborînd cu ei la corijarea lor. Informaţiile pe care le furniza ea erau foarte apreciate şi ei înţelegeau toate cerinţele ei. Scaunul pe care şedea era visul oricărui pilot şi, cît timp era în aer, nu-i păsa de nimic. Era îndrăgostită de meseria ei.

Într-o după-amiază, cobora dintr-un avion de vînătoare echipat cu motor Merlin, care-i conferea o viteză superioară; făcuse un zbor de scurtă durată la Las Vegas, ca să adune informaţii de zbor pentru echipa de proiectanţi cînd, la sosire, se simţi apucată de o mînă care o ajuta să coboare. Nu mică

îi fu mirarea să-l vadă pe Desmond Williams în persoană. Era la fel de impecabil ca întotdeauna, doar părul îi flutura puţin în briza uşoară şi ei i se păru deodată mai puţin rigid şi mult mai tînăr ca în alte ocazii, mai oficiale.

– Cum a fost zborul?

– A mers bine. Numai că motorul Merlin m-a cam dezamăgit. Nu ne oferă tot ce am putea obţine de la acest avion. Mai trebuie să încercăm şi altceva. Am cîteva idei pe care vreau să le discut mîine cu inginerii. Avionul e greoi şi la decolare, şi asta este o problemă serioasă. Totdeauna se gîndea la avioanele lui şi la ceea ce trebuia rezolvat. Le visa şi noaptea, iar ziua căuta să aprofundeze cunoaşterea lor pînă în cele mai mici detalii. Desmond o privea mai impresionat ca niciodată. Fata asta era o adevărată mină de aur.

– Am impresia că ai nevoie de o pauză, spuse el surîzînd, în timp ce Cassie îşi dădea la o parte părul din ochi şi-şi netezea uniforma. Cîteodată i se făcea dor de salopetele ei şi de zilele lipsite de griji, cînd nu-i păsa cum arată cînd zboară. Ce zici dacă luăm cina împreună diseară?

Invitaţia o surprinse şi o făcu să se întrebe dacă nu cumva ascunde vreo idee. Poate că era nemulţumit de ea. N-o mai invitase încă niciodată, iar relaţiile dintre ei se limitau doar la cele oficiale.

– E ceva în neregulă, domnule Williams? Părea îngrijorată, ceea ce-l făcu pe el să rîdă. Probabil că se gîndea că o s-o dea afară, îşi zise el amuzat.

– Singurul lucru care nu e în regulă e că munceşti prea mult şi că nu-ţi dai seama ce minune eşti. Bineînţeles că nu e nimic în neregulă. M-am gîndit doar că ar fi plăcut să luăm masa împreună.

– Sigur, admise ea timid, întrebîndu-se cum o fi să ia masa cu el. El era un bărbat frumos şi desăvîrşit, şi atît de inteligent, şi de bogat că o înfricoşa. Nancy îi povestea mereu ce plăcut

e în societate, şi părea că ştie ce spune. Totuşi, propunerea o lua pe nepregătite şi o paraliza.

– Ce fel de meniu preferi? Francez? Italian? În Los Angeles sînt cîteva restaurante excelente. Cred că le cunoşti deja pe toate, nu?

– Da, le cunosc. O clipă îl privi drept în ochi, învingîndu-şi timiditatea. Aş fi vrut să nu le cunosc.

– Am auzit, zîmbi el. Am auzit că te cam oboseşte programul tău social. O clipă, el avu aerul unui tătic, în ciuda vîrstei, şi Cassie înţelese de ce îl plăcea Nancy.

– Asta aşa e, ca să nu fim prea severi. De fapt, nu înţeleg de ce trebuie să ies în fiecare seară dacă trebuie să mă scol la patru dimineaţa ca să zbor pentru dumneavoastră.

– Poate că ar trebui să începi mai tîrziu, admise el, practic. Cassie bombăni doar:

– Aşa zice şi Nancy. Dar important este programul de zbor. Ieşirile în public nu au nici o importanţă.

El se opri din mers şi o privi, moment în care fata fu surprinsă să-şi dea seama cît e de înalt. În multe privinţe era un om de statură înaltă.

– *Totul* e important, Cassie. Absolut totul. Nu numai zborurile. Chiar şi ieşirile la restaurant. Uită-te şi tu ce scriu ziarele despre tine... ce gîndeşte publicul... cum te iubesc toţi... uită-te cît de mult contează, cît de lesnicios e accesul tău către ei, ce pondere reprezinţi tu în viaţa publică doar după o lună de cînd eşti aici. Toţi vor să ştie ce mănînci, ce citeşti, ce gîndeşti. Nu subestima asta. E adevărata putere a publicului american.

– Eu, una, nu înţeleg, ripostă ea ca un copil şi el zîmbi iar. El ştia mai bine cum stau lucrurile. Cunoştea oamenii.

– Ba da, înţelegi, replică el calm. Numai că nu vrei să admiţi. Tu vrei să faci jocul în condiţiile tale. Vei cîştiga însă mult mai mult pînă la urmă dacă joci în felul meu. Ai încredere în mine.

– Faptul că iau masa la „Cocoanut Grove" sau la „Mocambo" nu va face din mine un pilot de elită.

– Nu, dar te va face mult mai atrăgătoare... extraordinară... unii vor să ştie mai multe. Îi vei face să te asculte şi, după aceea, poţi să le spui ce vrei.

– Nu cumva vor să mă asculte şi cum dorm noaptea, în pat? replică ea zîmbind. Înţelesese ce voia el să spună, dar nu era mai puţin intrigată. Iar el îşi dădea perfect de bine seama.

– În cazul acela n-ar auzi decît sforăieli, domnişoară O'Malley.

Cassie rîse şi după cîteva minute el o lăsă la hangar, promiţîndu-i că va veni s-o ia pe la ora şapte şi că îi va spune mai tîrziu unde se vor duce.

Cînd ajunse acasă, îi spuse lui Nancy cu cine avea să cineze, dar femeia ştia deja de la domnişoara Fitzpatrick. La Companiile Aeriene Williams nu existau secrete. Şi mai bănuia şi unde o va duce – probabil la „Perino's" Nancy o ajută să-şi aleagă o rochie, una foarte rafinată, şi o asigură pe Cassie că lui îi plăcea exact acest gen de toaletă.

– Ce motive crezi că are să ia masa cu mine? întrebă Cassie preocupată. Încă se mai gîndea că ar fi posibil să aibă vreun motiv de nemulţumire. Poate că îl enerva faptul că se tot plînge că trebuie să iasă seara în oraş şi voia s-o dojenească.

– Eu cred că vrea să te ia pentru că eşti foarte urîtă, o tachină Nancy. În ultimul timp o trata pe Cassie ca pe propria ei fiică.

În unele privinţe, Cassie era într-adevăr un copil încă şi nu se deosebea prea mult de Janie. De fapt, Janie şi Cassie se împăcaseră de minune în cele două ocazii cînd Nancy o invitase să ia masa cu ele. Ar fi invitat-o mai des, dar fata nu avea niciodată timp pentru a petrece o seară de capul ei.

– Du-te acum şi spală-te pe faţă şi nu-ţi mai face atîtea gînduri. Desmond este un perfect gentleman.

Aşa fusese de cînd îl ştia; indiferent ce voia – afaceri sau plăceri. Desmond Williams avea o minte strălucită şi maniere impecabile. N-avea inimă, sau cel puţin aşa susţineau femeile. Chiar dacă avea, nu se manifesta niciodată. Nancy ştia însă foarte bine că Desmond nu-i voia inima lui Cassie. Voia să-i fie loială, voia viaţa ei, mintea ei, judecata ei în privinţa avioanelor şi curajul ei. Acelaşi lucru îl pretindea tuturor. Voia orice, în afară de ceea ce era mai important. În schimb, avea grijă de ea, aşa cum înţelegea el, oferindu-i contracte şi bani.

Cassie a fost gata la timp, iar el a apărut în faţa casei într-un „Packard" nou-nouţ. Îi plăceau maşinile şi cumpăra orice automobil deosebit apărea. „Zephir"-ul în care îl văzuse plecînd spre casă ultima oară fusese deja transportat în California.

Era îmbrăcată cu o rochie neagră strînsă pe corp, aleasă de Nancy, ciorapi negri şi pantofi negri cu tocuri înalte, ceea ce o făcea să pară încă mai înaltă. Cu toate astea, Desmond era mai înalt decît ea. Cassie arăta însă superb în rochia aceea. Îşi strînsese părul sus, pe cap, în bucle libere, iar în luna pe care o petrecuse la Los Angeles învăţase să se machieze perfect.

– Era cît pe-aci să mă îmbrac într-o salopetă, glumi ea, dar Nancy le-a trimis pe toate la spălat.

– N-aş putea spune că m-ai dezamăgit, o tachină el.

Tot drumul spre oraş discutară despre un avion pe care îl proiecta firma. Ea avea de pus întrebări despre fuzelaj, şi preocupările ei referitoare la proiect îl impresionară şi de data asta.

– Cum se face că ai ajuns să ştii atît de multe despre avioane, Cass?

– Ştiu pentru că le iubesc. Cum iubesc copiii păpuşile. M-am jucat toată viaţa printre avioane şi cu avioane. Am meşterit primul meu motor pe cînd aveam numai nouă ani. Tata m-a pus la lucru de la cinci ani, dar cînd am început să iau lecţii de pilotaj, s-a împotrivit. Motoarele da, dar pilotajul e pentru băieţi, nu pentru fete.

– De necrezut, spuse al amuzat. Asemenea idei erau, din punctul lui de vedere, demne de epoca de piatră.

– Adevărat. Zîmbi, gîndindu-se cu drag la tatăl ei. E un bătrîn dinozaur adorabil şi eu ţin foarte mult la el. Ştiţi, în ziua în care m-aţi căutat prima dată la aeroport, a aruncat cartea de vizită.

– Mi-am închipuit, el şi cu partenerul lui. De aceea am şi venit a doua oară. Şi nu-mi pare rău. Cînd mă gîndesc ce era să pierd. Ce ar fi pierdut ţara asta. Ar fi fost o tragedie. Vorbea pe un ton voit dramatic şi o făcu să rîdă.

Spunea tot felul de trăsnăi pe care Cassie le socotea chiar prostii. Ea îşi cunoştea valoarea sau, cel puţin, credea că şi-o cunoaşte. Era un pilot bunişor, dar nu oracolul care pretindea el că ar fi, sau geniul... sau frumuseţea... Numai că americanii începeau să creadă altfel. Ei îi ţineau isonul lui Desmond Williams.

– Unde mergem în seara asta? întrebă ea curioasă. Recunoştea împrejurimile, însă nu putea ghici ce restaurant alesese el. Îi spusese că merg la „Trocadero"

Cînd intrară însă în hotel, Cassie rămase stupefiată de luxul şi strălucirea sălilor. Luminile erau discrete, iar orchestra executa în clipa aceea o rumbă.

– Aici n-ai mai fost pînă acum, nu-i aşa, Cassie?

Fata clătină din cap, vizibil impresionată de ambianţă şi de faptul că se afla acolo cu el. Avea doar douăzeci de ani şi nu mai văzuse un local de asemenea nivel.

– Nu, domnule, admise ea, puţin stînjenită, moment în care el se apropie şi o luă de braţ.

– Poţi să-mi spui Desmond, spuse el zîmbind, iar ea roşi. Găsea destul de ciudat să fie în asemenea relaţii cu el. Omul era un personaj important, era patronul ei şi chiar mult mai în vîrstă decît ea.

– Da, domnule... adică, Desmond... Mai roşea încă în semiobscuritatea sălii, în timp ce se lăsau conduşi către una din mesele cele mai bine plasate.

– Domnul Desmond se simte onorat în cazul ăsta. Nu s-ar fi aşteptat. O făcea uşor să rîdă. Apoi o ajută să aleagă meniul. O făcea să se simtă bine, chiar dacă tot ceea ce se petrecea era nou pentru ea. Nici o clipă nu fusese pusă în situaţia să se simtă ignorantă sau stupidă. El trata totul drept o mare ocazie, şi pentru ea, şi pentru el. De cîteva ori îi repetă că se simte foarte norocos să se afle aici cu ea. Era mare meşter în arta de a o face să se simtă bine şi, înainte să fie serviţi, rîdeau şi dansau amîndoi, relaxaţi. Atît de relaxaţi încît ea dansa în braţele lui ca şi cînd făcea aşa ceva de mulţi ani; iar cînd, după masă, au apărut fotografii, au reuşit să prindă un instantaneu excepţional, în care Cassie îi zîmbea galeş, de parcă l-ar fi adorat.

A doua zi, cînd a văzut ziarul în drum spre lucru, nu i-a convenit deloc. Fotograful aranjase lucrurile în aşa fel încît să se poată crede că cei doi erau combinaţi, ceea ce nu corespundea deloc adevărului. Dar privirea lui, aşa cum o ţinea în braţe, era din cale-afară de intimă, cu toate că nu se petrecuse între ei nimic neconvenabil sau cît de cît romantic. El nu era altceva decît patronul ei, omul care o „descoperise" şi îi oferise cea mai mare ocazie. Şi pentru asta îi era recunoscătoare. Nu exista însă nimic altceva între ei. Îşi puse întrebarea dacă cineva, la serviciu, se va apuca să comenteze, dar avu prilejul să constate că nu se amestecă nimeni. După trei zile însă, s-a trezit cu un telefon de la Nick. O anunţa că în seara aceea avea de efectuat un transport de mesagerie la San Diego şi că ar putea să treacă s-o vadă în dimineaţa următoare. Cădea într-o sîmbătă, aşa încît îşi putea petrece ziua cu el. E drept că avea planificată prezenţa la un bal de caritate, în seara aceea, însoţită de unul dintre tinerii prieteni ei lui Nancy, dar pentru Nick trebuia să renunţe la orice.

– Aşadar, cum e – dă Williams buzna peste tine sau tu eşti topită după el? o întrebă Nick fără menajamente, după ce

o anunţase că va trece pe la ea pe-acasă la întoarcerea de la San Diego.

– Adică ce vrei să spui? Bănuiala lui o plictisea.

– Cass, am fost ieri la Chicago. Am văzut o fotografie cu voi doi într-un ziar. Arătaţi bine împreună, păreţi foarte ataşaţi unul de altul. În vocea lui se simţea o duritate pe care nu i-o cunoştea şi care nu-i plăcea deloc.

– Din întîmplare, după cum bine ştii, sînt angajata lui. În seara aceea mă invitase la cină. Are pentru mine acelaşi interes ca şi pentru inginerii cu care lucrează, aşa că renunţă.

– Am impresia că eşti naivă. Iar toaleta ta nu prea aducea a ţinută de lucru.

Era supărat şi gelos şi acum regreta că Pat consimţise ca ea să intre într-un asemenea mediu. Prestaţia ei pentru Williams era mult prea periculoasă. Dar nu asta îl deranja pe el în primul rînd, ci modul în care o privea acest Desmond, mutra lui din fotografie.

– Nick, n-a fost altceva decît o cină de lucru. A fost drăguţ că m-a invitat la restaurant. Probabil că se plictisea de moarte. Şi, fie că crezi, fie că nu, îmbrăcămintea aceea este pentru mine o ţinută de lucru. Se referea la rochia neagră şi suplă pe care o purtase în seara aceea. Însoţitoarea mea îmi face toate cumpărăturile şi în fiecare seară trebuie să mă arăt în lume, ca un cîine bine dresat, şi să mă las fotografiată. Asta numesc ei a avea relaţii cu publicul.

– Mie nu mi se pare că asta înseamnă lucru. Sau pilotaj.

Se simţea gelos şi frustrat după o lună de cînd n-o mai văzuse, o lună petrecută în singurătate. Îl mistuia dorul. Dar ea nu găsise încă timp să mai treacă pe-acasă. Se mira şi el cînd îşi dădea seama cît de mult îi lipseşte. Parcă îi lipsea o mînă sau cel mai bun prieten. Nu se putea împăca deloc cu ideea că Williams o invită seara la restaurant.

– Lasă că mai vorbim cînd vii aici, ripostă ea calmă, parcă mai matură decît atunci cînd plecase de-acasă. Era deja

schimbată, cu toate că ea nu era conştientă de asta. Marele oraş începuse deja s-o şlefuiască. Cît poţi să rămîi pe-aici?

– Pe la ora şase ar trebui să plec. Trebuie să mă întorc cu ceva poştă. Răspunsul acesta o dezamăgi, pentru că în condiţiile astea nu mai avea nici o scuză să lipsească de la balul de binefacere pentru copiii handicapaţi.

– Ei bine, să încercăm să profităm şi noi de cît timp avem. Încearcă să fii şi tu aici cît mai devreme.

– Am să vin cît am să pot de repede, draga mea. Eu nu zbor pe avioane din alea grozave pe care le pilotezi tu.

– Nici n-ai nevoie. Aşa cum pilotezi tu, ai putea să zbori şi cu coşuri de nuiele şi ai scoate din ele mai mult decît tot ce se poate vedea pe-aici, îi răspunse ea cu căldură.

– Termină cu laudele pentru un om bătrîn ca mine, replică el mai drăguţ decît la începutul convorbirii. Ne vedem mîine.

Cassie nu mai putea de nerăbdare să-l vadă şi, ca de obicei, s-a sculat de la trei şi jumătate, neliniştită la gîndul că s-ar putea trezi prea tîrziu. I s-a părut o veşnicie pînă cînd, la ora şapte fără un sfert, Nicka a sunat la uşă. A coborît scările în goană şi i s-a aruncat în braţe atît de violent că era să-l doboare. Rămase uluit de frumuseţea ei şi de elanul afectuos cu care-l întîmpină. Îi fusese şi ei dor de el, chiar mai mult decît şi-ar fi închipuit. Îi fusese dor de confidenţele lor, de lungile lor discuţii şi de zborurile lor în doi.

– Hei, stai niţel, tu... lasă-mă să răsuflu puţin că ameţesc...

Cassie îl săruta şi-l strîngea la piept ca un copil pierdut care-şi regăseşte, în sfîrşit, părinţii.

– Hei, bine, e în regulă... gata, stai... În ochii lui apăruseră lacrimi cînd ea se agăţă disperată de el, în timp ce Nick o strîngea la piept ca şi cum n-ar fi vrut să-i mai dea drumul niciodată. Nicicînd nu fusese mai bună cu el şi n-o simţise atît de bine în braţele sale. A trebuit să facă un efort ca să-i dea drumul. Ar fi vrut să stea veşnic aşa. Extraordinar... ce bine arăţi!

Faţa lui era numai zîmbete. Îi admira noua coafură, machiajul şi înfăţişarea proaspătă, în nişte pantaloni bej şi cu un pulover alb. Semăna surprinzător de mult cu Katherine Hepburn sau cu Rita Hayworth.

– Nu prea aduci a persoană care suferă, o tachină el, iar mai apoi, văzîndu-i apartamentul, fluieră a mirare: Măi, măi, măi... ce viaţă de privaţiuni...

– Nu e grozav? întrebă ea, radioasă, arătîndu-i detaliile locuinţei sale.

Nick era realmente impresionat şi trebuia să facă un efort ca să nu uite că are de-a face cu aceeaşi fată pe care o ştia de cînd era o copiliţă. Nu cu o stea de cinema pe care abia acum o cunoscuse. Era doar fiica lui Pat O'Malley, nu altcineva.

– Se pare că eşti tare norocoasă, Cass, spuse el, sincer.

Era convins că merită. Nu exista nici un motiv ca ea să nu dispună de toatea astea. Totuşi, era încă îngrijorat în privinţa ei.

– Ei se poartă cum trebuie cu tine?

– Mă răsfaţă, fac totul ca să mă simt bine. Îmi cumpără toate articolele de îmbrăcăminte, îmi asigură hrana, am o femeie de serviciu, femeia cea mai drăguţă pe care am cunoscut-o vreodată – Lavinia. Mai am şi o asistentă personală, Nancy, care îmi procură toate toaletele şi îmi rezolvă toate problemele, ca de pildă planificarea diverselor evenimente cu caracter social la care trebuie să iau parte, însoţitorii cu care trebuie să mă afişez, persoanele cu care trebuie să iau contact. Continuă să flecărească pe aceeaşi temă în timp ce Nick o privea oarecum ciudat.

– Însoţitorii? Vrei să spui că-ţi cer să apari în public cu diverşi bărbaţi? Era mirat şi nu s-ar putea spune că nu-i displăcea situaţia.

Cassie i-a servit micul dejun pe care i-l pregătise şi i-a făcut nişte ouă jumări, în vreme ce el rămăsese dus pe gînduri.

– Hai să le zicem aşa. În realitate, sînt persoane indiferente... unii parcă nici n-ar fi bărbaţi. Nu din aceia cărora să le placă femeile, ştii... Sînt diverşi prieteni de-ai lui Nancy sau, mă rog, cunoscuţi de-ai ei. Unii sînt actori care au nevoie să fie văzuţi în public şi noi... adică eu... în sfîrşit, mergem la diverse sindrofii şi sîntem fotografiaţi împreună. Părea destul de încurcată dîndu-i toate explicaţiile astea, pentru că era o obligaţie a ei de serviciu care nu-i plăcea, dar, după explicaţiile pe care i le dăduse Desmond în seara în care cinaseră împreună, încerca să o accepte. Mie nu-mi place genul ăsta de activitate, dar o fac pentru că Desmond o consideră importantă.

– Desmond? Nick ridică dintr-o sprînceană, continuînd să înfulece jumările. Erau delicioase. Dar o asemenea familiaritate cu patronul îl făcea să-i piară pofta de mîncare.

– El consideră că relaţiile cu publicul reprezintă cel mai important lucru în materie de afaceri.

– Dar cu pilotajul cum rămîne? E un lucru important pentru el sau e o obligaţie de-a ta, ca oricare alta?

– Ei, Nick, încearcă să înţelegi. Trebuie să fac tot ceea ce-mi cer ei să fac, uită-te şi tu la toate astea. Făcu un semn cu mîna, arătînd în jur spre bucătăria modernă şi spaţioasă şi către întregul apartament din spatele ei. Uită-te şi tu la tot ce fac pentru mine. Dacă ei vor să ies în public şi să mă las fotografiată, sînt datoare să accept. În definitiv, nu-i mare lucru.

Nick nu părea însă deloc convins şi o privea bănuitor.

– Palavre, ştii tu foarte bine. N-ai venit aici ca să faci pe fotomodelul sau să-ţi termini studiile, Cass. Singurul lucru pe care li-l datorezi este să-ţi rişti pielea încercîndu-le avioanele şi să dobori recorduri. Atît. Restul e în puls sau aşa ar trebui să fie. Nu eşti proprietatea lui Williams, pentru numele lui Dumnezeu! Sau poate aşa te consideri? Se uită la ea ameninţător, şi ea scuturâ din cap în semn că nu. O făcea să se simtă ruşinată că se pretează la un asemenea plan. Pe de altă parte, ştia că le

datorează un asemenea consimțământ și îl putea înțelege și pe Williams și ceea ce voia el să obțină. Voia să facă din ea o stea, ajutînd-o să promoveze în cariera ei de aviatoare de frunte, concomitent cu publicitatea pentru aparatele lui. În definitiv nu era nimic rău în asta, iar celelalte femei cu renume în aviație își dăduseră și ele contribuția pe aceeași linie. Era de datoria ei să facă ce trebuia.

– Aici cred că n-ai dreptate, ripostă ea cu convingere.

– Ba eu cred că te manipulează și asta nu-mi place deloc! replică el, împingînd deoparte farfuria din fața lui. Sorbi puțin din cafea. El caută să se folosească de tine, Cass. Simt asta și nu-mi place.

– Nu e deloc adevărat. Vrea să mă ajute, Nick. A făcut și așa mult pentru mine ca să ajung pînă aici.

– Și ce anume? Faptul că te scoate la restaurant? Cît de des te-a invitat pînă acum?

– O singură dată. S-a purtat foarte frumos cu mine. Pentru că Nancy l-a informat că toate acestea nu-mi sînt pe plac, a încercat să-mi explice cîtă importanță acordă el acestor ieșiri în public și activităților de ordin social.

– Ei bine, cel puțin acum știu că reușește să te îmbrobodească. Cît de des ai ieșit cu el? se încăpățînă el să repete întrebarea, iar el îl privi direct în ochi cînd îi răspunse.

– Ți-am mai spus că o singură dată. Și cu această ocazie a fost de o politețe ireproșabilă, ca un perfect gentleman. Am dansat împreună de două ori și așa s-a întîmplat că la al doilea dans am fost fotografiați.

– Absolut întîmplător, presupun... Era stupefiat de inocența ei. Pentru el, lucrurile erau cît se poate de clare. La început, crezuse că aceasta era marea ocazie pentru ea, cu condiția ca patronul să se orienteze către talentul ei pentru pilotaj. Toate prostiile astea cu activitățile sociale, cu ieșirile în public și cu curtea făcută presei îi sugerau însă altceva.

Dovedeau că Williams o foloseşte pe o scară mult mai largă decît îşi dădea ea seama. Pentru că era prea tînără ca să poată pricepe. Şi ce mai voia acest Williams de la ea? Nu cumva o dorea pentru el însuşi? Aşa tînără şi naivă cum este, era inevitabil să-i sucească minţile, lucru cu care Nick nu era deloc de acord. Era prea tînără ca să se combine cu un astfel de bărbat. În definitiv, Desmond Williams nu o iubea. Nick îi vorbise lui Pat despre toate acestea, încercînd să-l monteze, şi chiar îi sugerase că Williams ar putea să aibă gînduri necurate cu ea. Dar Pat era sub influenţa soţiei sale, care era încîntată să o ştie pe fiica ei eroină a jurnalelor de ştiri. Pat nu voia să se amestece. Cassie era sănătoasă, se simţea bine şi, după cum reieşea din scrisorile ei, toţi o tratau ca pe o prinţesă. Avea pînă şi o damă de companie, aşa că ce era rău în asta? Îi plăteau un salariu extraordinar. Ce altceva şi-ar mai fi putut dori?

– Cum de nu îţi dai seama că ori tipul te place, ori vrea să creeze o asemenea aparenţă, cărîndu-te prin locuri unde să poţi fi văzută şi fotografiată. Probabil că el aranjează lucrurile, avertizîndu-i pe reporteri unde te vei afla. Acum, America are nu numai o mutrică simpatică de care să se îndrăgostească, dar şi o poveste de dragoste ca să aibă ce cleveti. Magnatul Desmond Williams, care a făcut praf piaţa, îi face acum curte amoraşului venit din Vestul Apropiat, damă de moravuri uşoare şi as al pilotajului, Cassie O'Malley. Cass, trezeşte-te. Tipul te foloseşte ca pe o unealtă, e foarte priceput în sensul ăsta. Treaba s-a prins. Vrea să facă din tine un nume celebru doar ca să-şi vîndă blestematele lui de avioane. Şi ce-ai făcut cu asta?

Spaima lui Nick era că omul ar putea s-o ia de nevastă. Îl îmbolnăvea un asemenea gînd, dar, firește, nu spunea nimic în sensul ăsta.

– Şi ce rău vezi în asta? ripostă Cassie, care nu era în stare să vadă toate pericolele pe care le menţiona el.

– Face totul din interes egoist, pentru afacerile lui, nu pentru tine. Nu e un om sincer. Pe tine nu dă nici doi bani. Tu nu eşti pentru el decît o afacere. Te exploatează, Cass, şi asta mă înspăimîntă.

De fapt, tot ce era legat de Williams, planurile lui pentru Cassie îl înspăimîntau.

– De ce gîndeşti aşa? Asta nu putea ea înţelege. De ce era el atît de pornit? De ce era atît de suspicios faţă de Desmond Williams? Nu-i făcuse omul decît bine, iar Nick vedea doar ameninţări şi pericole.

– Uită-te şi tu ce i s-a întîmplat lui Erhart! Au umflat-o ca pe un balon, au pus-o să facă lucruri pe care n-ar fi trebuit să le facă niciodată... O mulţime de oameni sînt de părere că ea nu era capabilă să ducă la bun sfîrşit ultima ei călătorie şi, evident, acesta este adevărul. Ce te faci dacă şi el îţi cere să faci asemenea lucruri? Dacă asta vrea el de la tine? Poţi s-o păţeşti, Cass... La gîndul acesta simţea că i se opreşte inima în loc şi nu mai dorea decît s-o ia înapoi la Good Hope, unde ar şti-o în siguranţă pentru totdeauna.

– Lasă, nu se gîndeşte el la aşa ceva, Nick, pot să şi jur. Iar eu sînt un pilot mai bun decît a fost ea, oricum. Afirmaţia era destul de îndrăzneaţă şi o apucă rîsul cînd îşi dădu seama cu cîtă uşurinţă o făcuse. Dar Nick o lua în serios. Se uita la ea cu admiraţie. În luna ce trecuse de la plecarea ei se făcuse şi mai frumoasă, iar ea nici măcar nu sesiza acest lucru.

– E adevărat că faci progrese rapide. Şi nici nu ştii ce planuri are cu tine. Tipul ăsta nu acţionează niciodată pe degeaba. Are el planuri mari.

– Poate că ai dreptate, răspunse Cassie, nu prea convinsă. Poate că s-a gîndit şi la un înconjur al pămîntului. Dacă o să-mi facă vreun apropo, am să te anunţ. Îţi promit.

– Să fii prudentă, spuse el încruntîndu-se, îngrijorat. Îşi aprinse o ţigară şi Cassie închise ochii, inhalînd fumul atît de familiar al ţigărilor lui – Camel. Îi reaminteau de aeroportul

tatălui său şi de Nick cel de altădată... şi de zilele lor bune, de întîlnirile de pe pista din Prairie City. Simplul fapt că şedea acolo alături de el îi stîrnea un dor nebun de casă, de el şi de toţi cei de-acolo pe care-i iubea. Dar de el îi fusese dor mai mult decît de oricine.

În cele din urmă s-a mai relaxat şi Nick, bucurîndu-se de faptul că se află din nou împreună cu ea. Depărtarea de Cassie îl înnebunise aproape. Zi după zi nu făcuse altceva decît să-şi imagineze noi răutăţi puse la cale de Williams ca s-o exploateze. În cele din urmă a încetat s-o mai sîcîie cu presupusele planuri ale lui Williams în legătură cu persoana ei şi cu convingerea că abuza de ea, şi au petrecut o după-amiază foarte plăcută. S-au dus şi au făcut o lungă plimbare pe malul oceanului, privind în depărtări, peste ape. Era bine să se afle din nou unul lîngă altul şi tăcerile lor erau tot atît de plăcute ca şi conversaţia.

– În curînd va izbucni un nou război în Europa, declară el, profetic. Există semne tot atît de clare ca şi soarele de pe cer, adăugă el trist. Hitler nu poate fi controlat. Va trebui oprit cu forţa.

– Crezi că vom fi şi noi implicaţi din nou? Îi plăcea să discute politică cu el. Aici nu avea pe nimeni cu care să vorbească despre aşa ceva. Era prea singură şi prea ocupată. Nancy nu ştia să discute cu ea decît despre toalete şi despre „însoţitorii" ei, necesari pentru fotografiile publicitare.

– Mulţi spun că vom intra şi noi în război, zise el calm. Eu cred că vom fi siliţi.

– Şi tu? Îl cunoştea prea bine. Se întreba dacă asta voia el să spună. Dacă avea aceeaşi presimţire ca în urmă cu douăzeci de ani. Spera din tot sufletul să nu fie aşa. Te-ai duce şi tu să lupţi?

– Probabil că acum sînt prea bătrîn ca să merg la război. Nu avea decît treizeci şi opt de ani şi nu era deloc bătrîn.

Putea rămîne însă acasă dacă voia. Păt, da, el era prea bătrîn ca să mai fie înrolat. Dar Nick mai putea încă să aleagă. Probabil că am să vreau să plec.

Îi zîmbi, iar briza sărată îi flutura părul, ca şi pe al ei. Şedeau amîndoi alături pe nisip, atingîndu-se cu umerii şi cu braţele. Era atît de reconfortant să-l simtă alături. Fusese foarte legată de el, o învăţase atîtea. Îi lipsise mai mult decît oricare dintre cei de-acasă, iar el îi simţise lipsa ca pe o suferinţă fizică neostoită.

– Nu vreau să te duci, spuse ea, nefericită, privindu-l drept în ochii albaştri pe care îi cunoştea atît de bine, cu micile riduri apărute pe la colţuri. Nu suporta gîndul că l-ar putea pierde. Voia să-l facă să-i promită că nu se va duce să lupte într-un al doilea război mondial.

– N-aş putea suporta să ţi se întîmple ceva, Nick, spuse ea atît de încet încît aproape că n-o auzi.

– Ne asumăm cam aceleaşi riscuri zi de zi, replică el cu sinceritate. Putem da bucluc şi mîine, oricare din noi. Cred că ştim asta foarte bine, amîndoi.

– Asta e altceva.

– Nu prea. Şi eu sînt îngrijorat pentru tine, aici. Zborurile astea de încercare sînt o meserie riscantă. Ai de-a face cu viteze mari şi cu aparate grele, cu motoare speciale, pentru mari altitudini. Ai de rezolvat probleme spinoase şi faci eforturi să stabileşti recorduri după recorduri. Nimic nu poate fi mai riscant, conchise el trist. Nu-mi iese nici o clipă din cap că ai putea să te prăbuşeşti cu vreunul din blestematele astea de aparate de încercare. O privi cît se poate de serios, amîndoi fiind conştienţi de potenţialele pericole. Iar pe de altă parte, taică-tău zice că femeile-pilot nu sînt bune de nimic. Zîmbi, iar ea izbucni în rîs.

– Mulţumesc de apreciere.

– Ştiu ce profesor slab ai avut.

– Da, aşa este. Îl privi cu drag, mîngîindu-i faţa. Ce mult îmi poţi lipsi... Mi-e dor de zilele în care ne întîlneam pe ascuns şi stăteam de vorbă ceasuri întregi pe pistă.

– Şi mie la fel, admise el, iar degetele lor se împreunară. Au fost zile de neuitat.

Cassie încuviinţă dînd din cap şi nu mai spuseră nimic, nici unul, stînd tăcuţi vreme îndelungată, unul lîngă altul. Apoi au plecat din nou să se plimbe de-a lungul plajei şi au vorbit despre familie şi despre prietenii comuni de-acasă. Fratele ei nu mai zburase de la ultimul miting aviatic, dar tatăl lor nu era prea supărat din pricina asta. Chris era acum ocupat cu studiile. Colleen era din nou însărcinată. Lui Cassie, sarcinile astea i se păreau nesfîrşite. Iar Bobby începuse s-o viziteze regulat pe Peggy Bradshaw. Era văduvă, singură cu doi copii mici, şi Nick îl văzuse de mai multe ori îndreptîndu-se cu camioneta spre căsuţa ei.

– Cred că e potrivită pentru el, opină Cassie cu toată sinceritatea, surprinsă ea însăşi de nepăsarea ei. Singurul lucru surprinzător era că putuseră să fie logodiţi vreme de un an şi jumătate. Aşa ceva n-ar fi trebuit să se întîmple. Iar acum probabil că şi ea detestă avioanele în aceeaşi măsură ca şi el, conchise cu tristeţe, gîndindu-se la îngrozitorul accident de la miting. Fusese într-adevăr ceva oribil.

– Ai fi suferit enorm dacă te-ai fi căsătorit cu el, spuse Nick, privind-o posesiv. Nu avea alt gînd decît să şadă acolo cu ea şi s-o ferească de rele, de a fi manipulată sau de a fi împinsă în pericole iminente.

– Ştiu. Cred că ştiam şi atunci la fel de bine. Ce nu ştiam era cum să ies din situaţia aceea fără să-i rănesc sentimentele. Era cît pe-aci să-i fiu nevastă. Nu ştiu ce-am să fac, Nick, declară ea privind către orizont. Într-o bună zi, toată lumea o să vrea să renunţ la zbor şi atunci ce-am să fac, Nick? Nu cred că am să pot rezista la infinit.

– Poate că într-o zi ai să găseşti vreo cale să le ai pe amîndouă. O viaţă adevărată şi zborul, în continuare. Eu n-am reuşit să le am, dar tu eşti mai isteaţă ca mine.

Totdeauna fusese cinstit cu ea. Majoritatea oamenilor îşi aleg soarta. Şi el şi-o alesese pe-a lui. Ea la fel, cel puţin pentru moment.

– Nu văd de ce nu le-ai putea avea şi tu pe amîndouă. Dar se pare că nimeni nu crede aşa ceva.

– Pentru că asta n-ar fi viaţă pentru vreun tip oarecare şi majoritatea sînt destul de deştepţi ca să-şi dea seama. Bobby a fost. A fost şi nevastă-mea.

– Da, încuviinţă ea. Te cred.

Se întoarseră apoi în apartamentul ei şi mai stătură o vreme de vorbă. Nick îi promise că îi va povesti totul mamei sale, despre locuinţa ei şi despre toate celelalte. După care Cassie îl conduse cu maşina la aeroport. Urcă împreună cu el în familiarul „Bellanca" şi fu cît pe-aci să înceapă să plîngă. Parcă s-ar fi întors acasă. A stat mult timp acolo cu el. S-a hotărît în cele din urmă să coboare cînd el ajunsese pe pista de decolare.

Nick o privi cu acelaşi zîmbet pe care Cassie îl cunoştea atît de bine şi îl îndrăgea de atîta timp, dintotdeauna, iar ei îi venea să plîngă şi să-l roage să o ia cu el. Dar fiecare trebuia să-şi vadă de viaţa lui. El trebuia să se întoarcă în Illinois, iar ea avea de dus pînă la capăt un contract cu Desmond Williams. Majoritatea oamenilor s-ar fi dat în vînt pentru ceea ce-i oferise acest om, însă o parte din ea ar fi vrut să arunce totul şi să se întoarcă acasă, unde o aştepta viaţa ei din trecut, mult mai simplă şi lipsită de temeri.

– Ai grijă de tine, fetiţo. Nu-i lăsa să te fotografieze prea mult. Îi zîmbi din nou. Nu avea nici o încredere în planurile lui Williams. Dar acum, după ce o văzuse, se simţea mai liniştit. Îi plăcea că are capul bine înfipt pe umeri. Nu o putea prosti nimeni. Şi nu părea să fie îndrăgostită de Desmond.

– Revino curînd, Nick.

– Am să încerc. Se priviră îndelung în ochi. Ar fi vrut să-i spună atîtea, dar nu venise încă timpul, nu era momentul.

– Salută-i pe toți din partea mea... Pe mama... Pe tata... Pe Chris... Pe Billy... Întîrziau cît mai mult momentul despărțirii care se apropia însă inexorabil.

– Da. Se uită la ea cu gîndul nebunesc de a o răpi, de a o lua sus cu el. Ar fi vrut de mult s-o facă, deşi ştia că nu era posibil. Nu le era scris. Nu avea decît să se împace cu ideea. Să nu cumva să te laşi dusă de nas de Desmond Williams. Dacă aud aşa ceva, să ştii că vin după tine şi te iau acasă. Bineînţeles, mama ta ar fi în stare să mă împuşte pentru că ţi-am distrus marea şansă a vieţii tale.

– Spune-i să nu-şi facă griji, rîse Cassie. Ştia că e ceva ce nu se va întîmpla niciodată. Spune-i că o iubesc. Iar cînd el porni motorul, Cassie trebui să ţipe ca s-o audă: Te iubesc, Nick... Îţi mulţumesc că ai venit.

Bărbatul încuviinţă dînd din cap, vrînd să-i spună că şi el o iubeşte, dar nu îndrăzni. Nu putea. O salută, îi făcu semn să se retragă şi, după cîteva minute, se rotea leneş în cerc deasupra aeroportului Passadena. Fata îl urmări îndelung cu privirea pînd cînd aparatul dispăru la orizont, devenind un punct mic şi neînsemnat.

Capitolul 12

Exact la două săptămîni după vizita lui Nick la Los Angeles, Germania invadă Polonia şi toată lumea se înfricoşă de distrugerile pe care le aducea Hitler acestei ţări nefericite. După alte două zile, Anglia şi Franţa declarau război Germaniei. În sfîrşit, se întîmplase; în Europa era război.

La auzul veştii, Cassie telefonă la aeroport, însă Nick era plecat, iar tatăl ei avea de transportat nişte pasageri la Cleveland. În ziua aceea, ea luase masa de prînz cu Desmond, iar el vorbise cu preşedintele ţării chiar în dimineaţa acelei zile. Nu exista nici cea mai mică îndoială – Statele Unite intenţionau să stea departe de războiul din Europa. Era o adevărată uşurare să audă aşa ceva.

Cassie îi declară că, oricum, voia să se ducă pînă acasă, iar Desmond îi încredinţă pentru week-end unul din avioanele sale personale. Încă din luna iulie ar fi vrut să se mai ducă

pe-acasă într-un sfîrşit de săptămînă, însă nu avusese niciodată timp liber. Aceasta era o ocazie optimă şi nimeni n-a avut nimic de obiectat.

A aterizat la aeroportul tatălui ei vineri seara, la o oră tîrzie. Plecase la prînz din Los Angeles ca să ajungă la Good Hope de-abia la ora opt şi jumătate, ora locală. Pe aeroport nu se zărea nimeni, însă mai era încă lumină cînd a aterizat pe pista cea lungă, orientată de la est spre vest, rulînd apoi agale către punctul de parcare. Şi-a ancorat solid aparatul la sol, după care s-a îndreptat spre locul unde îşi ţinea de obicei tatăl său camioneta. Nu-i spusese nimănui nimic despre vizita ei. Voia să le facă o surpriză. Şi aşa a şi fost. S-a strecurat în casă după ora nouă. Părinţii ei erau deja în pat, iar a doua zi, dimineaţa, cînd a apărut din odaia ei în cămaşă de noapte, Oona era gata să leşine de emoţie.

– Doamne, Pat! strigă ea, tremurînd. El apăru degrabă şi faţa lui se destinse într-un zîmbet larg cînd dădu cu ochii de ea.

– Bună, mamă... Bună, tată... M-am gîndit să cad aşa, din senin, şi să vă spun „Hello!" Radia de fericire.

– Mare figură mai eşti! Tatăl ei o îmbrăţişă, bucuros la culme, iar mama gîngurea fericită şi cloncănea protestînd că nu i-a anunţat din vreme; s-a apucat imediat să pregătească un mic dejun copios, apoi s-a dus să-l scoale şi pe Chris, care a fost şi el foarte încîntat s-o vadă.

– Cum te simţi ca vedetă de cinema? o tachină tatăl ei. Nu se putea decide încă dacă o aprobă sau nu, cu toate că toţi cei din oraş erau de părere că era un lucru excepţional, lucru pe care nu-l putea trece cu vederea atît de uşor.

– Nick ne-a povestit că locuieşti într-un palat, spuse Oona privind-o lung. Cassie arăta foarte bine, sănătoasă şi voioasă şi, lăsînd la o parte coafura cea nouă şi elegantă şi unghiile îngrijite, cu o manichiură perfectă, nu părea deloc schimbată.

– Adevărat, e o locuinţă foarte drăguţă, admise Cassie zîmbind. Mă bucur să aud că i-a plăcut.

S-au lansat într-o discuție lungă și plăcută despre traiul ei la Los Angeles, iar în cele din urmă Cassie s-a îmbrăcat și s-a dus cu tatăl ei la aeroport. Era fericită să-și revadă toți vechii prieteni, iar Billy scoase un chiot de bucurie la vederea ei. Cassie a îmbrăcat o salopetă veche și s-a dus să lucreze cu el la unul dintre avioane. După o jumătate de oră a auzit camioneta lui Nick apropiindu-se. Dar pînă la ora prînzului, el nu și-a făcut apariția la hangarul unde lucra ea. Cassie și-a închipuit că e ocupat, mulțumindu-se să-l știe pe-aproape.

– Văd că voi, flăcăilor, începeți cam tîrziu lucrul, îl tachină ea cînd se întîlniră în sfîrșit. În ceea ce mă privește, pe la ora patru dimineața, sînt la vreo cinci mii de metri înălțime.

– Zău?! Cum așa, zîmbi el, fericit că o vede, îți iei și coaforul acolo sus, să-ți aranjeze părul? Îi dansau ochii în cap, iar inima îi bătea nebunește. Sentimentele lui pentru fată începeau să-l îngrijoreze din cale-afară. Poate că era mai bine că stă departe de el, în California. În ultimul timp îi venea din ce în ce mai greu să se controleze în acest sens.

– Mare haz ai!

– Am auzit că tipii de la studiourile Movietone vin încoace pe la ora trei – rînji el spre Billy și către cei doi bărbați din preajmă – mai bine schimbați-vă hainele cu unele curate.

– Ar fi un lucru lăudabil și foarte indicat și pentru tine, Țeapă, îi aruncă ea, iar el se apropie de avionul la care lucrau, ea și cu Billy, și o privi cu admirație. Arăta mai bine ca oricînd.

– Ți-ai adus și dama de companie cu tine? o tachină el.

– M-am gîndit că mă descurc și singură.

– Da, încuviință el, clătinînd ușor din cap, probabil că te descurci. N-ai vrea să mergem să mîncăm ceva? Invitația era făcută pe un ton scăzut, ceva neobișnuit pentru el. Era un lucru rar să o invite undeva. De obicei, la prînz rămîneau pe undeva pe lîngă aeroport.

– Cu plăcere. Îl urmă spre camioneta lui și plecară către lăptăria „Paoli" din apropiere. Aveau acolo și o sală cu mese,

în spate, şi serveau nişte sandvişuri delicioase şi îngheţată făcută în casă.

– Să sperăm că merge. Bineînţeles, nu seamănă cu „Brown Derby"

– Ce să-i faci, mă mulţumesc şi cu asta. Era atît de fericită să fie împreună cu el încît ar fi acceptat să meargă oriunde.

Nick comandă pentru amîndoi sandvişuri cu friptură de vită şi o cremă de ciocolată pentru ea. Pentru el, doar cafea neagră.

– Să ştii că azi nu e ziua mea, îi aminti ea. Era încă sub impresia plăcută a invitaţiei la gustarea de prînz. Nici nu-şi mai amintea cînd o invitase ultima oară. Dacă o invitase vreodată.

– Îmi închipui că acum eşti o persoană atît de preţioasă încît nu mai cadrează să mănînci pe apucate, în dosul hambarului. Ridică din umeri, dar toată fiinţa lui exprima fericirea de a prînzi cu ea. Erau cam pe la jumătatea mesei cînd Cassie observă că el nu prea mănîncă. Îşi dădu seama că lucrurile sînt mai complicate decît o simplă gustare de prînz. Avea o mină preocupată, părînd că nu e în toate apele lui.

– Ce s-a întîmplat, Ţeapă? Ai jefuit vreo bancă?

– Încă nu, însă mă pregătesc. Nu-i ardea de glumă. Se uita drept în ochii ei şi ea i-o luă înainte, înţelegînd.

– Te-ai hotărît deci să pleci? Cuvintele îi ieşeau greu din gură, iar cînd îl văzu că încuviinţează dînd din cap, simţi că i se opreşte inima. Oh, Nick... nu... nu ai de ce. Noi nu sîntem amestecaţi.

– Pînă la urmă tot vom fi, indiferent ce se spune acum. Pun rămăşag că ştie prea bine şi Williams. Probabil că pe asta contează. Va putea să vîndă o mulţime de avioane. Nu cred nimic din toate balivernele lui, cu neutralitatea Statelor Unite. Şi-apoi, nu are nici o importanţă ce credem noi. Acolo, în Europa, au nevoie de ajutorul nostru. M-am hotărît să plec în Anglia, să mă înrolez în aviaţia militară britanică. Am tatonat

deja şi am aflat că au nevoie de orice voluntar. Eu am exact ceea ce le trebuie lor, iar aici nimeni nu are realmente nevoie de mine. N-au nevoie de un geniu ca să le transporte poşta la Cincinatti.

– Dar nici n-au nevoie să fii ucis într-un război care nu e al tău. Ochii i se umplură de lacrimi. Tata ştie?

El dădu din cap în semn că da. Faptul că trebuia să i-o spună îi displăcea profund. Totuşi, nu voise să afle de la altcineva. Îi comunicase hotărîrea lui Pat încă din clipa în care aflase că fata s-a întors acasă şi Pat fusese de acord să i-o spună el însuşi, direct. I-am făcut cunoscută decizia mea ieri. Mi-a răspuns că era sigur că aşa se va întîmpla. Apoi o privi într-un fel ciudat. Am să mă întorc, Cass. Mai am destui ani de trăit în care să tot fac ce fac acum. Şi, cine ştie? Poate am să mă mai maturizez şi eu de data asta. Sînt o mulţime de lucruri pe care nu le-am făcut după ultimul război.

– Le poţi face şi acum, aici, fără să-ţi rişti viaţa ca să schimbi ce nu-ţi place în existenţa ta.

– Nu-mi place că m-am lenevit, că am renunţat prea lesne la orice. În ultimii douăzeci de ani am tot navigat pentru că era uşor. Am căzut în această capcană dulce pentru că am uitat cine sînt. Şi uite unde am ajuns. Sînt pe jumătate terminat, sau cam aşa ceva, şi am pierdut o mulţime de timp. Data viitoare n-o să se mai întîmple acelaşi lucru.

Nu-l înţelegea prea bine, însă era evident că regretă lucruri pe care nu le făcuse, relaţii pe care le neglijase. Totdeauna se gîndise că are timp destul înaintea lui. Totuşi, într-un anume fel, îi lipsise curajul. Nu voise să se recăsătorească sau să se lege prea mult de cineva anume, să se implice prea mult, sau să aibă copiii lui. Preferase să nu rişte nimic, să nu mai piardă niciodată. Totuşi, nu-i păsa de moarte. Era un soi de laşitate propriu lor, piloţilor; în aer erau neobişnuit de curajoşi, dar la sol deveneau teribil de laşi.

– Nu te duce... şopti ea fără să se atingă de mîncare. Nu ştia ce i-ar putea spune ca să-l oprească, deşi ar fi vrut mai mult ca orice pe lume. Nu voia să-l piardă.

– Trebuie.

– Nu, *nu trebuie!* Ridicase tonul fără să-şi dea seama şi persoanele din jurul lor se întoarseră să-i privească. N-ai nici un fel de obligaţie!

– Nici tu n-ai avut, se dezlănţui el, dar ţi-ai ales ce-ai vrut în viaţă. Am şi eu acelaşi drept. N-am să zac aici în timp ce ei luptă.

Ieşiră din local, să combată afară, în aer liber, ţipînd unul la altul sub soarele dulce de septembrie.

– Deci te crezi atît de important? Crezi că eşti singurul pilot în stare să-i ajute eficient? Pentru numele lui Dumnezeu, Nick, vino-ţi în fire. Stai aici... Nu te duce să te sinucizi într-un război care nu-i al tău şi nici măcar al nostru... Nick... te rog... Plîngea şi, fără să-şi dea seama, el o ţinea în braţe, spunîndu-i cît de mult o iubeşte. Îşi jurase că n-o să-i spună niciodată, dar acum nu mai era în stare să se abţină.

– Iubito, nu... te rog... Te iubesc atît de mult... dar trebuie s-o fac... şi cînd am să mă întorc, lucrurile se vor schimba. Poate că atunci vei fi încetat să faci pe zîna înălţimilor pentru Desmond Williams, iar eu voi fi învăţat ceva ce mi-a scăpat prima oară. Vreau mult mai mult decît am acum... şi, Cassie, niciodată nu am ştiut cum să procedez ca să fac şi eu ceva important.

– Nu trebuie decît să întinzi mîna şi să iei... asta e tot... Se agăţă de el, iar el o ţinu strîns. Brusc, Cassie îşi dori să plece cu el undeva, să uite războiul, dar acum nu mai aveau unde să fugă.

– Nu-i chiar atît de simplu, zise el încet, învăluind-o într-o privire înfiăcărată. Avea atîtea să-i spună, atît de multe încît nici nu îndrăznea să înceapă. Şi poate că nu va fi niciodată în stare. Nu-şi putea imagina răspunsurile.

Se întoarseră, mînă în mînă, la camioneta lui şi cînd ajunseră la aeroport, Nick îndreptă maşina spre hangarul unde era parcată avioneta „Jenny" Era aparatul cu care o învăţase să zboare şi Cassie ştiu, fără să-l întrebe nimic, unde avea de gînd s-o ducă. Urcă pe scaunul din faţă, căci instructorul şade întotdeauna pe scaunul din spate, şi cîteva minute mai tîrziu rulau încet către pistă. Tatăl ei îi văzu decolînd, dar nu spuse nimic. Ştia că Nick îi spusese probabil că avea să plece.

Zburară către pista cea veche, iar Nick o lăsă pe ea să execute aterizarea, apoi se duseră să se aşeze sub copacul lor. Cassie îşi puse capul pe umărul lui şi rămaseră liniştiţi în iarba grasă, cu ochii pe cer. Nu-i venea să creadă că undeva, în lume, e război şi că Nick avea să plece acolo.

– De ce? întrebă ea cu jale după un timp, cu lacrimile prelingîndu-i-se agale pe obraji. Apoi privirile lor se întîlniră, iar el simţi că i se frînge inima cînd îi atinse faţa, ştergîndu-i delicat lacrimile de pe obraji cu vîrfurile degetelor. De ce trebuie să pleci? După atîta amar de vreme îi spusese în sfîrşit că o iubeşte şi acum pleca, poate pentru totdeauna.

– Pentru că eu cred în menirea mea. Cred în libertate şi onoare, şi într-o lume sigură, şi toate acestea am să le apăr pe cerul Angliei.

– Ai mai făcut asta o dată. Lasă-i acum pe alţii, Nick. Nu e problema ta.

– Ba da, este. Aici n-am nimic important de făcut. Chiar dacă asta este din vina mea.

– Pleci deci pentru că te-ai plictisit. Exista întotdeauna un dram de plictiseală în cazul tuturor bărbaţilor. O plictiseală amestecată cu un oarecare instinct de vînătoare. De data asta erau, desigur, şi motive întemeiate, ştia şi ea foarte bine. Numai că i se părea o nebunie din partea lui să plece acum, iar ea nu voia să i se întîmple ceva. El jura însă că nu are de ce să se teamă.

– Sînt prea bun ca să păţesc ceva, replică el, tachinînd-o.

– Cînd eşti obosit, zbori ca dracu', replică ea, fără convingere, şi el rîse.

– Am să caut şi eu să dorm pe săturate. Dar despre tine ce ai de spus? adăugă el încruntîndu-se. Pilotezi avioanele alea grele şi nesigure deasupra deşertului. Să nu crezi că nu ştiu ce riscuri îţi asumi încercîndu-le. O mulţime de băieţi şi-au lăsat pielea în treaba asta şi probabil că ei pilotau mai bine decît tine.

Auzindu-l, Cassie clătină din cap, amintindu-şi de soţul lui Nancy. Nu putea să nege pericolele meseriei, dar ea lucra bine şi nici nu erau pe-acolo nemţi care să tragă cu tunurile în ea, deasupra Las Vegasului.

– Eu sînt prudentă.

– Toţi sîntem. Cîteodată nu este suficient. Cîteodată mai ai nevoie şi de noroc.

– Atunci, să fii norocos... te rog... şopti ea, iar el o privi îndelung. Apoi, fără un cuvînt, făcu ceea ce dorea de atîta vreme şi nu îndrăznise niciodată. Ceea ce îşi interzisese singur, convins că nu va ceda niciodată. Acum ştia însă că trebuie s-o facă. Nu putea trăi fără să-i arate cît de mult o iubeşte. Se aplecă blînd asupra ei şi o sărută. Fata îi răspunse aşa cum nu mai sărutase nici un bărbat pînă atunci. De fapt, nu fusese nici un bărbat în viaţa ei... numai un băiat... iar acum, Nick, bărbatul pe care-l iubea de cînd fusese destul de mare ca să-şi poată aduce aminte.

– Te iubesc, îi şopti el cu gura în părul ei, cu respiraţia grea, dorind ca lucrurile să meargă mai departe, dar ştiind prea bine că nu era posibil. Te-am iubit dintotdeauna... Te voi iubi mereu... Aş vrea să-ţi dau atît de mult, Cass... Da' n-am nimic să-ţi ofer...

– Cum poţi să spui una ca asta? Cuvintele lui îi sfîşiau inima. Eu sînt îndrăgostită de tine de cînd aveam cinci ani... Te-am iubit dintotdeauna. Asta ne este de-ajuns. Altceva nu vreau.

– Ar trebui să ai mai mult decît atît... ar trebui să ai o casă şi copii... ar trebui să ai o mulţime de lucruri, aşa cum îţi dau cei din California. Dar toate ar trebui să vină din partea soţului tău.

– Părinţii mei nu au avut parte de cine ştie ce lux. S-au avut însă unul pe altul şi şi-au încropit treptat bunăstarea, pornind, practic, de la nimic. Mie nu-mi pasă dacă trebuie să pornim şi noi de la nimic.

– Eu n-aş putea să te las să faci aşa ceva, Cass. Iar tatăl tău ar fi în stare să mă omoare. Am optsprezece ani mai mult decît tine.

– Şi ce dacă? Nu era deloc impresionată şi nu se putea gîndi la nimic altceva decît că el o iubeşte. Şi că nu vrea să-l piardă după atîtea prin cîte trecuseră împreună.

– Eu sînt prea bătrîn, încercă el să obiecteze, destul de neconvingător de altfel. Cel puţin în comparaţie cu tine. Tu ar trebui să te căsătoreşti cu un bărbat de vîrsta ta şi să ai o mulţime de copii, ca şi părinţii tăi.

– Probabil că aş înnebuni dacă ar fi aşa. Nu vreau o grămadă de copii. N-am vrut niciodată. Unul sau doi copii ar fi absolut suficient. Cu Nick, perspectiva copiilor nu i se mai părea atît de înspăimîntătoare ca înainte.

El îi zîmbi drăgăstos, ascultînd-o cum încearcă să-l convingă de ceva imposibil. El trebuia să plece la război, iar ea avea un contract de respectat, să testeze avioane în California. Îi plăcea să audă acele declaraţii naive – trebuia să recunoască. Poate că într-o zi totul va fi posibil, deşi se îndoia. Niciodată nu mai fusese atît de fericit sau atît de nebun. Cassie merita mai mult decît îi putea oferi el.

– Mi-ar plăcea la nebunie să am copii cu tine, Cass... Mi-ar plăcea să-ţi dau tot ce ar trebui. Din nenorocire, n-aş putea să-ţi ofer decît o grămadă de avioane vechi şi o bojdeucă la marginea aeroportului tatălui tău.

– El ţi-ar da jumătate din tot ce are, ştii foarte bine. Ai merita. Ai dezvoltat toată afacerea împreună cu el. Ştii că a vrut întotdeauna să-i fii partener.

– E ciudat, cînd am început, eram atît de tînăr încît nu voiam să fiu vreodată altceva decît un angajat; acum îmi pare rău. Poate că tu faci bine ce faci, cu acest angajament nebunesc, Cass. Să faci o grămadă de bani, să-i pui deoparte şi să te întorci la matca ta avînd ceva de arătat. Eu n-am elanul necesar şi nu mi-a păsat de nimic... pînă cînd ai crescut tu. Şi atunci am înţeles tot ce trebuia să fac şi n-am făcut, şi ce ar fi trebuit să-ţi pot oferi şi nu am. Toate astea, precum şi faptul că am aproape de două ori vîrsta ta l-ar face pe tatăl tău să mă omoare.

– Eu, una, mă îndoiesc, spuse Cassie ponderată. Ştia ea mai bine să-şi judece tatăl. Eu m-am gîndit întotdeauna că pentru el n-ar fi o surpriză. Cred că ar fi mai bucuros decît să mă ştie măritată cu un om nepotrivit şi, ca atare, nefericită.

– Tu ar trebui să te măriţi cu un om ca Desmond Williams, zise el abătut şi Cassie îi rîse în nas. Gîndul acesta îi făcea rău, însă Williams avea atîtea să-i ofere...

– Iar tu ar trebui să te însori cu regina Angliei! Nu fi prost, Nick. Cui îi pasă de noi? întrebă Cassie, dar el nu părea deloc convins.

– O să-ţi pese şi ţie cînd vei mai îmbătrîni. Acum eşti doar un copil. Crezi că surorile tale sînt atît de fericite că sînt sărace, ori mama ta?

– Mama nu se vaită niciodată de nimic şi eu cred că e fericită. Şi poate că şi surorile mele, dacă ar înceta să mai facă copii în fiecare an, nu ar fi tocmai sărace. Cassie se gîndea întotdeauna că ele au prea mulţi copii. Unul sau doi, treacă-meargă. Însă Glynnis aştepta al şaselea copil, iar Colleen şi Megan, fiecare dintre ele pe al cincilea. Ea socotise întotdeauna exagerate aceste cifre, dacă nu chiar de speriat.

Nick o sărută din nou, gîndindu-se la copiii pe care i-ar fi plăcut să-i aibă cu ea, o iluzie imposibilă. Nu şi-ar fi permis niciodată slăbiciunea sau egoismul de a se căsători cu Cassie. Indiferent cît ar fi iubit-o, sau poate tocmai de aceea. Cassie merita mai mult.

– Eu te iubesc, Nick Galvin. N-am să fug de tine. Şi nici pe tine n-am să te las să fugi de mine. Am să vin după tine să te caut de va fi nevoie. Nu era o afirmaţie gratuită şi el ştia foarte bine.

– Să nu faci una ca asta. Te-aş goni din Anglia dacă te-aş prinde pe-acolo. Şi să nu cumva să-l laşi pe Williams să te convingă să faci vreun blestemat înconjur al pămîntului. Miros eu că aşa ceva îi trece prin cap, poate pentru ceva mai tîrziu. La fel ca şi cu Erhart. Dar acum, cu războiul din Europa, n-ai mai fi în siguranţă nicăieri, nici în Pacific şi nici în Europa. Stai acasă, Cassie. Promite-mi... Avea o mină atît de disperată şi de îngrijorată încît ea încuviinţă dînd din cap.

– Şi tu la fel, spuse ea dulce, apoi îl sărută, iar Nick trebui să se controleze, simţind cum patima ei se îngemănează cu a lui. Erau culcaţi amîndoi, unul lîngă altul, iar el o ţinea în braţe, vrînd să nu-i mai dea drumul niciodată. Cînd vrei să pleci? întrebă ea în cele din urmă, cu o voce răguşită.

Nick ezită îndelung, apoi răspunse:

– Peste patru zile.

– Tata ştie? Îi era milă de tatăl ei, căruia plecarea lui Nick îi cădea foarte rău. Regreta că nici ea nu putea fi acum lîngă el, să-l ajute.

– Ştie. Billy zice că se va ocupa el de tot. E un băiat bun şi un pilot dat naibii. Cred că avea neapărată nevoie să plece de lîngă bătrînul lui. De cele mai multe ori, vechii aşi ai aviaţiei le fac viaţa grea copiilor lor. Nu e cazul tău, nu-i aşa? Ea răspunse cu un surîs, gîndindu-se cît de imposibil fusese tatăl ei, pentru ca în cele din urmă să se îmbuneze.

Se ridică şi-l privi pe Nick de sus, voind încă o dată să ştie ce le stă în cale.

– Ce înseamnă toate astea, Nick? Ne spunem unul altuia că ne iubim şi acum tu vrei să pleci? Şi mai departe? Ce crezi că am să fac fără tine?

– Ai să faci ceea ce ai făcut şi înainte, răspunse el ferm. Ai să te arăţi în public şi ai să surîzi în faţa aparatelor de fotografiat.

– Şi asta ce înseamnă?

– Exact ceea ce auzi. Nici o schimbare. Eşti absolut liberă. Iar eu plec în Anglia.

– Spanac! se răţoi ea arţăgoasă. Asta crezi tu? Eu te iubesc, tu mă iubeşti şi – nimic, adio şi n-am cuvinte, eu plec la război, îţi urez petrecere frumoasă şi poate ne mai vedem cînd m-oi întoarce. Dacă mă mai întorc.

– Exact aşa. Dintr-o dată, Nick deveni mai sever. Dar momentul acesta îl concepuse demult şi n-avea de gînd să-şi schimbe gîndul. Pentru binele ei.

– Şi pe urmă? Vii acasă şi, dacă avem noroc, ne regăsim şi o luăm de la capăt?

– Nici pomeneală, răspunse el trist. Dacă avem noroc, ne regăsim, iar tu mă prezinţi soţului şi copiilor tăi, dacă va fi trecut destul timp. Dacă nu, mă prezinţi doar soţului tău.

– Eşti nebun sau eşti bolnav? Cassie îl privi jignită, simţind o mare poftă să-l pocnească. Ce fel de joc mai era şi ăsta?

Dar nu era nici un joc. Nick Galvin îşi promisese lui însuşi, cu ani în urmă, că nu se va lăsa ispitit să-i ruineze viaţa lui Cassie doar pentru că o iubea.

– Cum, nu m-am exprimat destul de clar? Acum răcnea la ea, pentru că acolo, în locul lor secret, nu era nimeni să-i audă. Acolo erau în siguranţă. Eu nu-ţi pot oferi nimic, Cass. Această stare de lucruri nu se va schimba cît voi fi plecat şi nici n-are cum să se îmbunătăţească la întoarcere. Doar dacă

nu jefuiesc o bancă sau dau vreo lovitură la cazinourile din Las Vegas. Tu ai mai multe perspective să faci bani decît am eu.

– Atunci hai şi tu să lucrezi pentru Desmond Williams, zise ea supărată. Cum naiba poţi fi aşa de prost?

– Pe mine nu mă ţin curelele. Uite ce e, tu eşti pentru el o adevărată comoară. Tu eşti un geniu al văzduhului şi arăţi foarte bine. Eşti o păpuşă zburătoare. Eşti aur curat pentru el, aur de pus în bancă. Eu nu pot fi altceva decît unul dintre mulţii lui piloţi.

– Şi eu ce vină am? îl întrebă ea, furioasă. De ce arunci vina asupra mea? Ce-am făcut eu decît că am avut puţin noroc? Plîngea acum în hohote, tremurînd de furie şi de frustrare. De ce pot fi bărbaţii atît de nedrepţi cîteodată? Ce obositor lucru să fii femeie.

– Tu n-ai făcut nimic. Partea proastă e că nici eu nu am făcut nimic în ultimii douăzeci de ani, în afară de a pilota o mulţime de avioane vechi şi de a-mi pierde vremea cu tatăl tău. E drept, mi-a fost bine şi am făcut şi noi cîteva lucruri bune, dintre care cel mai bun mi se pare a fi acela că te-am învăţat pe tine să pilotezi. Sau, mai bine zis, tu ai învăţat singură, iar eu ţi-am arătat cum să faci ca să te păzeşti. Numai că asta nu ajunge, Cass. N-am să mă însor cu tine cu buzunarele goale şi fără o leţcaie în bancă.

– Eşti un mincinos! răcni ea printre lacrimi. Ai trei avioane şi l-ai ajutat pe tata să construiască un blestemat de aeroport.

– S-ar putea să nu mă mai întorc niciodată, Cass, replică el calm. Nu era s-o lase încurcată, aşteptîndu-l pe el. N-ar fi fost corect la vîrsta ei. Asta e situaţia, reluă el. Poate voi lipsi cinci ani. Ai să mă aştepţi atîta timp? Cu viaţa pe care o duci acum şi cu toate ocaziile pe care le vei avea, asta vrei tu? Să aştepţi un tip de două ori mai mare decît tine, care ar putea face din tine o văduvă fără o centimă chiar cînd te pregăteai să-ţi iei zborul? Las-o încolo. Asta e viaţa mea, Cass. Asta am

făcut eu din ea. Asta am vrut şi asta vreau. Vreau să zbor. Fără lanţuri. Fără promisiuni. Asta e... Gata.

– Cum poţi vorbi aşa? se răsti ea, dar Nick îşi păstră cumpătul.

– Foarte simplu. Tocmai pentru că te iubesc atît de tare. Vreau ca tu să reuşeşti, să prinzi lozul cel mare. Vreau să obţii tot ce poţi, să zbori cu toate avioanele care-ţi vor fi date pe mînă, cît timp nu te primejduiesc, şi vreau ca tu să fii fericită întotdeauna. Nu vreau să regret nimic cînd voi fi pe urmele vreunui Friţ, deasupra Canalului Mînecii.

– Eşti nemaipomenit de egoist, spuse ea, supărată.

– Aşa sînt cei mai mulţi oameni, Cass, zise el sincer. În special aviatorii. Dacă n-ar fi aşa, nici n-ar zbura. Nu şi-ar teroriza fiinţele iubite riscîndu-şi viaţa zi de zi şi nu s-ar sinucide chiar sub nasul lor pe la spectacole aeriene. Gîndeşte-te la asta. Gîndeşte-te ce le facem noi fiinţelor pe care le iubim.

– M-am gîndit. Foarte mult. Dar noi mai ştim, amîndoi, că aici avem un avantaj. Noi doi sîntem chit.

– Nu, nu sîntem. Tu ai numai douăzeci de ani, pentru numele lui Dumnezeu. Ai o viaţă întreagă înaintea ta, o viaţă mare şi frumoasă. Nu vreau să mă aştepţi pe mine. Dacă mă mai întorc şi dacă cîştig Marele Premiu Irlandez la curse, am să te anunţ.

– Te urăsc, îl apostrofă ea, incapabilă să-l mişte sau să-l facă să-şi schimbe hotărîrea. Nick era la fel de încăpăţînat ca şi ea.

– Mi-am închipuit. Mi-am dat seama în special cînd te-am sărutat. O sărută din nou şi toată furia şi mînia ei, şi grijile ei explodară într-un val de pasiune care ridica în el o altă undă, de egală intensitate. Ar fi vrut să schimbe lucrurile, dar ştia că e imposibil. Ar fi vrut să o reţină şi să facă dragoste cu ea pînă cînd ar fi murit de plăcere. Se străduí însă să se desfacă din îmbrăţişare mai înainte să fie prea tîrziu. Momentul acesta se apropia îngrijorător de mult pentru amîndoi.

– Ai să-mi scrii? îl întrebă ea ceva mai tîrziu, gîfîind.

– Dacă am să pot. Dar nu conta pe asta. Să nu te îngrijorezi dacă nu ai să auzi de mine o vreme. Exact asta nu vreau. Nu vreau să mă aştepţi. Între noi doi va fi cea mai scurtă poveste de dragoste din lume. Te iubesc. Sfîrşit. Probabil că ar fi fost mai bine să nu ţi-o fi spus niciodată.

– Atunci de ce mi-ai spus? întrebă ea, nefericită.

– Pentru că sînt un ticălos egoist şi nu mai suportam să nu ţi-o spun. De fiecare dată cînd veneam aici trebuia să lupt cu mine însumi ca să nu-ţi mărturisesc dragostea. Cînd ne-am despărţit, în California, aproape că era să mor din pricina asta. De mult simţeam nevoia să ţi-o spun. Dar asta nu schimbă cu nimic situaţia, Cass. E bine că ştim. Poate pentru amîndoi. Totuşi voi pleca.

Discutară îndelung, revenind mereu asupra aceloraşi probleme, dar toate încercările ei de a-l convinge să nu plece dădură greş. În cele din urmă, după lungi sărutări, timp în care aproape că-şi smulgeau îmbrăcămintea, se întoarseră cu avionul la aeroport.

Sfîrşitul de săptămînă fu lung şi trist pentru ea, deşi petrecură mult timp împreună. Iar duminică după-amiază, cînd plecă, era mai distrusă ca oricînd. Tatăl ei simţise ce se întîmplase şi căutase să stea de vorbă cu ea înainte de plecare, dar nu i-a fost de nici un folos. L-a simţit doar mai apropiat sufleteşte, fără ca intervenţia lui să poată schimba ceva din ceea ce se petrecuse între ea şi Nick. Era îndrăgostită nebuneşte de el, şi el de ea, iar Pat căuta să o convingă că trebuie să ia lucrurile aşa cum sînt. N-a căutat să-l contrazică cine ştie ce, dar tatăl ei a înţeles.

*

– Aşa e el, Cass. Trebuie să fie liber să facă lucrurile în care crede.

– Lupta asta nu e a noastră.

– Dar el vrea să fie a lui, şi la asta se pricepe. E un om bun, Cassie.

– Ştiu. Se uita la tatăl ei cu o expresie nefericită. Socoteşte că e prea bătrîn pentru mine.

– Aşa şi este. Mă îngrijora slăbiciunea lui pentru tine, admise Pat, dar cred că a făcut multe lucruri bune. Pe un bărbat nu-l poţi convinge să renunţe la idealurile lui. Totul trebuie lăsat la liberul său arbitru.

– El crede că tu te-ai supăra pe el.

– Ba ştie foarte bine că nu acesta este adevărul... nici adevărata problemă... problema este în mintea lui, în ce crede el, în ce vrea el pentru tine. N-ai să poţi afla răspunsurile acum, Cass. Dacă aveţi noroc, se va întoarce şi atunci vă veţi putea gîndi la viitorul vostru.

– Şi dacă nu se mai întoarce? întrebă ea tristă.

– Atunci înseamnă că ai fost iubită de un om deosebit şi ai fost norocoasă să-l cunoşti. Fata se agăţă de gîtul tatălui său, găsind că sfaturile lui sînt cel puţin logice şi suportabile.

Şi-a luat rămas-bun de la familie, iar Nick a condus-o cu maşina la aeroport. A ajutat-o să-şi elibereze aparatul din ancore şi să efectueze toate controalele la sol, admirînd avionul extraordinar cu care venise. Dar în timp ce ea ambala motoarele, o strînse tare la piept.

– Ai grijă de tine, spuse ea, îndurerată. Te iubesc.

– Şi eu te iubesc. Fii fată cuminte şi zboară cu atenţie. Acum îmi dau seama de ce ţi-au dat o damă de companie, o tachină el ca să mai îndulcească tristeţea momentului. În week-end-ul acela fuseseră amîndoi, de mai multe ori, la un pas de a-şi pierde capul.

– Să-mi scrii... să-mi spui cel puţin pe unde eşti... îl rugă ea cu lacrimile curgîndu-i şiroaie pe obraji.

Nick făcu un semn cu mîna spre cer, surîzînd trist. Ochii lui îi spuneau tot ceea ce voia ea să afle, iar el nu mai era în

stare să-i spună. O părăsea, iar dacă se întorcea, cine ştie ce le mai rezerva viitorul. Nu-şi făcuseră promisiuni, nimic nu mai era sigur. Nu exista decît prezentul. Iar în acest prezent, el o iubea cum nu mai iubise pe nimeni înaintea ei şi nici n-ar mai fi putut iubi pe altcineva.

– Ia-o binişor, Cass, îi zise el dulce la plecare. Ţine capul sus. Îi surîdea şi el, dar şi în ochii lui erau lacrimi. Te iubesc, fură ultimele lui cuvinte, apoi plecă de lîngă aparat. Ea îl privi îndelung, cu ochii atît de înlăcrimaţi încît aproape că nu mai putea vedea nimic în momentul în care porni să ruleze încet spre punctul de decolare. Pentru prima oară în viaţă nu simţea nici o plăcere să părăsească solul. În aer, clătină din aripi în semn de salut, apoi luă direcţia vest, în timp ce el o urmărea cum se depărtează.

Capitolul
13

Primele săptămîni după plecarea lui Nick au fost foarte dificile pentru Cass. Se gîndea tot timpul la el, eu toate că îşi dădea osteneala să se concentreze asupra altor lucruri, în special cînd zbura. Şi căuta să zboare cît mai mult posibil, dacă s-ar fi putut – chiar tot timpul, de dimineaţă pînă seara, iar în luna septembrie reuşi să doboare două recorduri cu „Phaeton"

În octombrie, Polonia căzuse deja în întregime în mîinile germanilor. Cassie ştia că Nick se află la aeroportul militar Hornchurch, încadrat ca instructor într-o unitate de piloţi de vînătoare. Antrena piloţii tineri să facă ceea ce făcuse şi el în ultimul război, fără să execute el însuşi, pentru moment, misiuni de luptă. Tatăl ei susţinea că, datorită vîrstei, ar fi putut să stea deoparte, dar, cu reputaţia lui, erau puţine şanse. Cel puţin deocamdată era încă bine. Nu-i scrisese, iar informaţiile i le transmisese tatălui ei printr-un alt pilot, ceea ce totuşi era ceva.

Viaţa ei la Los Angeles se desfăşura în acelaşi ritm alert ca de obicei, iar fotografii şi apariţiile în public o solicitau mai mult ca oricînd. Desmond insista asupra importanţei acestor manifestări şi o scotea din cînd în cînd la restaurante ca să discute cu ea planurile lui şi observaţiile ei – care îl uimeau întotdeauna – dar şi ca s-o convingă de însemnătatea relaţiilor cu publicul. Conversaţiile lor se desfăşurau mai întotdeauna pe tărîmul planurilor de viitor, iar el păstra mereu o notă oficială, de afaceri. Era vorba şi de un respect reciproc, dar uneori el părea chiar ceva mai prietenos. Totuşi, singurul lucru care îl interesa realmente erau afacerile lui. Pentru un om atît de interesat de reclamă, era ciudat – i se părea ei – că el însuşi apare atît de rar în paginile ziarelor.

Continua să fie foarte generos faţă de ea, gratificînd-o cu prime consistente ori de cîte ori stabilea cîte un nou record. Şi o încuraja să zboare cu toate avioanele lui. De Ziua Recunoştinţei, Cassie a venit acasă cu un „Williams P6", poreclit „Pasărea Furtunii" Ţinuta ei perfectă, cu machiajul îngrijit şi modern, frumuseţea ei inteligent pusă în evidenţă îl uluiau pe tatăl ei. L-a luat cu ea într-o cursă de prezentare a avionului şi i-a oferit şi lui Chris un zbor, dar fratele ei a refuzat-o, pretinzînd că e prea ocupat. Îşi găsise o nouă prietenă la Walnut Grove şi nu mai voia să-şi piardă timpul la aeroport. Billy însă, el da, era foarte dornic s-o însoţească. El avea ştiri de la Nick. Toţi aveau, numai Cassie nu. Parcă Nick testa ceva. Numai că ea înţelesese mesajul de multă vreme. Suna cam aşa: „Te iubesc. Adio. Sfîrşit" Iar ea nu putea face nimic. Într-o seară a stat mult de vorbă cu Billy despre toate astea, iar el i-a declarat că Nick era tipul cel mai extraordinar pe care îl cunoscuse vreodată, însă un singuratic înrăit.

– Sînt convins că e nebun după tine, Cass. Mi-am dat seama din primul moment în care v-am cunoscut. Credeam că ştii şi tu, şi tare m-am mirat să aflu că nu-i aşa. Îmi închipui

că e cam speriat. Nu e obişnuit să se lege prea mult de cineva. Nu voia să-ţi facă una ca asta.

– Grozav, n-am ce zice! Pretinde că mă iubeşte şi mă aruncă cît colo.

– Îşi închipuie că ar trebui să te căsătoreşti cu cineva mai de seamă, din Los Angeles. Aşa spunea.

– Frumos din partea lui că a hotărît aşa, se plînse ca, dar nu putea face nimic.

Totuşi, discuţia cu Billy o mai alina. Era ca un frate pentru ea, doar că acestuia îi plăcea să zboare la fel de mult ca şi ei. Billy îşi făcea planul să vină să o vadă la Los Angeles, cîndva, înainte de Crăciun.

Cînd plecă de-acasă, Cassie promise să se întoarcă pentru sărbătorile de Crăciun. Pînă atunci avea multe de făcut. Williams scotea pe piaţă două avioane noi şi ea avea un rol important în prezentarea aparatelor. Trebuia să efectueze zborurile de încercare, să dea interviuri şi să pozeze pentru fotografi. Totuşi, se gîndea că greul va trece pînă la Crăciun. Desmond acceptase să-i dea o săptămînă liberă între Crăciun şi Anul Nou.

În ziua de după întoarcerea ei, după Ziua Recunoştinţei, ruşii invadară Finlanda şi pentru toată lumea începea să fie evident că lucrurile nu merg bine în Europa. Era îngrijorată pentru Nick, dar programul ei extrem de încărcat nu-i lăsa timp să se ţină la curent cu mersul evenimentelor. Doar gîndul că, deocamdată, Nick nu este decît instructor o mai liniştea puţin.

La mijlocul lui decembrie, cînd Billy a venit să-i facă o vizită, Cassie l-a luat în cele mai bune avioane de care dispuneau, uluindu-l.

– Hei, dar aveţi aici nişte aparate fantastice, Cass! Făcuse ochii mari, examinînd varianta de patrulă maritimă, dezvoltată de Williams dintr-un fost avion de transport, un aparat fabulos de mare viteză, produs de Howard Hughes, căruia îi aplicase o gamă întreagă de inovaţii.

– Probabil că te-ar angaja şi pe tine ca pilot de încercare dacă ai dori, îi sugeră ea, gîndindu-se totuşi că tatăl ei ar fi foarte supărat dacă ar şti că ea îl ademeneşte să-l părăsească. Pat punea mare bază pe Billy acum şi tînărul era conştient de asta.

– N-aş putea să-l părăsesc, răspunse Billy surîzînd. Lasă, mai bine vino pe-acasă din cînd în cînd cu cîte o minune de-asta şi am să fiu fericit.

Totuşi, fata i-l prezentă lui Desmond Williams, iar la următorul prînz pe care-l luă cu patronul ei, îi povesti acestuia ce pilot extraordinar este Billy. Desmond s-a arătat interesat într-o oarecare măsură, dar adevăratul său interes era concentrat asupra lui Cassie. Nu-şi putea imagina un pilot care să zboare mai bine ca ea. În ultimele zile discutau mult şi despre războiul din Europa. El spera să poată vinde avioane în străinătate şi, ca şi Nick, era de părere că America va fi şi ea implicată în război în cele din urmă.

– Cred că vom fi obligaţi să ne ajutăm aliaţii, susţinea el foarte calm.

Era exact ceea ce se petrecuse şi în primul război mondial.

– Am un prieten acolo, îi spuse ea într-una din zile. S-a înrolat în aviaţia britanică, în calitate de instructor pentru piloţii de vînătoare. Acum este încartiruit la Hornchurch.

Era una dintre puţinele zile în care ei mai discutau şi de altceva decît despre problemele de serviciu.

– Pare a fi un om cu suflet nobil, comentă Desmond în timp ce un chelner le turna cafeaua în ceşti, în biroul lui particular.

– Nu, cred că e şi el la fel de nebun ca noi toţi, replică ea cu tristeţe, iar Desmond rîse amuzat. Amîndoi ştiau că piloţii alcătuiesc o categorie de oameni aparte.

– Şi tu ce planuri ai, Cass? N-ai nici o idee măreaţă? De cînd ai venit aici, ai făcut lucruri mari. Toate astea nu ţi-au sugerat posibilităţi mai ample?

Cassie nu prea înţelegea ce ar vrea el să spună, dar era limpede că are ceva în cap, ceva ce nu voia să dezvăluie încă.

– Pentru moment n-am alte planuri, răspunse ea desehis. Sînt mulţumită aici. Ai fost bun cu mine, Desmond.

El nu putea să nu remarce că fata făcuse reale progrese în cele cinci luni de cînd se afla acolo. Arăta acum foarte sofisticată, educată şi cizelată, în parte şi ajutorului dat de Nancy, dar în materie de toalete avea deja propriile sale idei. Cu reprezentanţii presei se descurca de minune, iar publicul o adora. După gustul lui Desmond, nu era încă suficient de cunoscută, aşa că avea de gînd s-o trimită, în primăvară, într-un turneu de spectacole aeriene în diferite localităţi. Cassie se întreba uneori dacă, realmente, acest gen de publicitate stimula vînzarea avioanelor. Multe din mitingurile acelea păreau atît de limitate la scara locală şi atît de neînsemnate, încît se îndoia de eficienţa lor. Însă el le considera importante şi, în plus, îi atrase atenţia că aşteaptă de la ea să viziteze mai multe spitale şi orfelinate pentru jurnalul de ştiri de Crăciun.

– Ar trebui să găseşti timp să faci toate astea înainte de a pleca acasă, spuse Desmond ferm.

– Nici o problemă, voi avea grijă, replică ea zîmbind şi patronul rîse satisfăcut.

Ochii ei aveau întotdeauna o expresie ştrengărească, iar el găsea acest lucru foarte atrăgător. Ştia cît de dezagreabilă era pentru ea ideea publicităţii şi se temea ca, la un moment dat, s-o respingă de-a binelea. Pînă la urmă însă, fata făcea întotdeauna ceea ce-i cerea el.

– Să nu uit, în ianuarie vom zbura la New York, zise el degajat, dar o luminiţă ghiduşă îi juca în ochi. Pentru o întîlnire între regina carlingii, Cassie O'Malley, şi vestitul Charles Lindbergh.

Cassie ştia că tatăl ei va fi entuziasmat cînd îi va da această veste. Ea însăşi era impresionată acum, cînd Desmond îi vorbea despre acest eveniment.

Urmau să zboare cu ultimul avion fabricat de Williams, iar ea trebuia să facă o scurtă demonstraţie pentru Lindbergh

care, aşa cum îi promisese lui Desmond, cu care era vechi prieten, îşi va spune părerea atît despre aparat, cît şi despre ea. Ca şi Desmond, Charles Lindbergh cunoştea valoarea relaţiilor cu publicul, iar celebrul pilot era chiar interesat s-o cunoască pe tînăra vedetă a pilotajului pe care o lansase Desmond şi care se bucura deja de o aură de legendă.

Cassie a reuşit să facă turul spitalelor conform planului, iar Desmond s-a declarat foarte satisfăcut de materialul prezentat la ştiri. Fata a plecat apoi acasă pentru o săptămînă, aşa cum fusese stabilit. Mama ei avusese o gripă, dar se îngrijise în aşa fel încît a fost în stare să pregătească masa de Crăciun pentru toată lumea, iar Pat se simţea în mare formă. Billy plecase şi el acasă, la San Francisco, să-şi vadă tatăl. Chris era din ce în ce mai ataşat de Jessie, noua lui prietenă din Walnut Grove, aşa că nu prea avea cu cine să stea la poveşti. Oricum, era fericită. În ajunul Crăciunului a făcut o lungă plimbare şi s-a dus cu surorile ei la biserică, să asiste la slujba de noapte. La întoarcere, s-a oprit la aeroport să-şi vadă avionul. Simţea o mare răspundere pentru aparatele cu care venea acasă; erau atît de scumpe şi, mai ales, nu-i aparţineau. Dar era atît de plăcut să zboare cu ele!

Verifică să vadă dacă nu a umblat nimeni la avion, dacă geamurile sînt închise bine şi motorul protejat. Pat îi pusese la dispoziţie hangarul cel mai bun, şi ea se aştepta ca toţi prietenii lui să vină să vadă aparatul ultramodern cu care venise acasă. Puţin cîte puţin, i se dusese vestea.

După ce a inspectat avionul minuţios, a ieşit în aerul rece şi proaspăt al nopţii. Pe sol nu se vedea nici urmă de zăpadă. Şi-a amintit de Crăciunurile din trecut, de pe vremea cînd era doar o fetiţă, şi venea la aeroport cu Nick şi tatăl său. Era greu să nu se gîndească la Nick fiind aici. Locul era plin de atîtea amintiri, şi în aproape toate Nick îşi avea partea lui. Se uita spre cer, cu gîndul la el, şi mai că i-a sărit inima din piept

cînd a auzit o voce în spatele ei murmurînd: „La mulţi ani!" S-a întors şi a scos un ţipăt cînd l-a văzut stînd acolo, în uniformă, ca o apariţie.

– Oh, Doamne-Dumnezeule... Se uita la el înmărmurită. Ce faci aici? întrebă ea cu respiraţia tăiată. Se repezi la el, în timp ce Nick deschidea larg braţele s-o cuprindă.

– Să plec înapoi? o întrebă surîzînd, mai frumos ca oricînd, îmbrăţişînd-o.

– Nu. Să nu mai pleci niciodată, răspunse Cassie înfocată şi se strînse şi mai tare la pieptul lui.

Nick nu mai fusese niciodată atît de fericit ca acum.

Au urmat zile de basm. Vorbeau, rîdeau, zburau, făceau lungi plimbări împreună, ba s-au dus chiar să patineze pe heleşteul îngheţat şi la cinema, să vadă *Ninocika,* cu Greta Garbo. Era totul ca în vis. Timpul petrecut împreună devenise atît de preţios şi era atît de scurt... Şi cu toate că petreceau tot timpul împreună, ore întregi, se strîngeau în braţe şi se sărutau, Nick era convins că nimeni nu ştie că între ei se schimbase ceva.

– Oricum, tata ştie. Şi ce importanţă are? Ea era întotdeauna foarte practică, dar, ca de obicei, Nick insista, convins că are dreptate:

– Nu vreau să-ţi stric reputaţia.

– Cum, pentru că mă săruţi? Doamne, cît poţi fi de demodat!

– Nu contează. Nu trebuie să ştie toată lumea că te-ai îndrăgostit de un om bătrîn.

– N-am să le spun cîţi ani ai, poţi să fii sigur.

– Mulţumesc.

Ca de obicei, era foarte încăpăţînat. Nu accepta nici un fel de legămînt, promisiuni de viitor, nu voia s-o ştie că-l aşteaptă. Nu exista decît prezentul şi frumuseţea şi durerea momentului. Cînd rămîneau singuri, nu făceau decît să se sărute, străduindu-se să nu meargă mai departe. Ultimul lucru pe care l-ar fi dorit acum era s-o lase însărcinată.

În ziua dinaintea plecării, Nick îi vorbi despre război. O asigură că, deocamdată, condiţiile de şedere în Anglia erau bune din punctul lui de vedere şi că nu efectuase încă nici o misiune de zbor.

– Probabil că nu mă vor folosi niciodată peste graniţă, din cauza vîrstei, iar la sfîrşitul războiului am să mă întorc ca un ban fără valoare. Şi-atunci are să-ţi pară rău, draga mea prietenă. Dar Cassie nu dorea decît ca el să se întoarcă.

– Şi-atunci? Căuta să-i transmită propriile speranţe, dar fără succes.

– Atunci te voi sfătui să te măriţi cu Billy, ceea ce ar trebui să faci şi fără sfatul meu, nu să-ţi iei ca tovarăş de viaţă un ţap bătrîn ca mine.

De fapt, la cei treizeci şi opt de ani ai lui nu era nici pe departe un ţap bătrîn, dar indiferent ce simţea Cassie, Nick era convins că e prea bătrîn pentru ea. Iar fetei îi trecea prin cap că dacă n-ar fi văzut-o în scutece, poate ar fi gîndit altfel acum.

– Uite că, din întîmplare, pe Billy nu-l iubesc, dacă vrei să ştii, îi explică ea surîzînd pe cînd patinau amîndoi.

– Asta n-are importanţă. Oricum, trebuie să te măriţi cu el.

– Mulţumesc!

– Pentru nimic.

– Să-i aducem deci şi lui la cunoştinţă?

Cassie se simţea atît de bine împreună cu el, o făcea întotdeauna să rîdă, chiar dacă uneori îi venea să şi plîngă, ceea ce se întîmpla cam des în ultimul timp.

– Eventual. Dar putem la fel de bine să-l mai lăsăm să răsufle un timp. De altfel, dacă ar ştii, poate că ar da bir cu fugiţii sau l-ar lovi apoplexia.

– Vai ce măgulitor, n-am ce zice! Îi dădu unghiont, făcîndu-l să se dezechilibreze. La rîndul lui, îi făcu vînt şi peste cîteva clipe se tăvăleau iar amîndoi prin zăpadă şi se sărutau.

Erau zile minunate, dar treceau prea repede, de parcă abia începuseră. Cassie îl duse pînă la Chicago, de unde Nick luă trenul spre New York; de-acolo avea să plece înapoi în Anglia.

– Ai să poţi veni curînd înapoi? îl întrebă în timp ce aşteptau trenul, în Union Station.

– Nu ştiu. Chestie de noroc. O să văd eu care este situaţia cînd mă voi întoarce la Hornchurch. Cassie încuviinţă dînd din cap. Înţelegea lucrurile astea.

S-au despărţit din nou fără promisiuni, doar cu lacrimi, multe lacrimi, şi cu sentimentul apăsător că s-ar putea ca el să nu se mai întoarcă şi că aceea ar putea fi ultima ocazie de a se mai vedea. O sărută pentru ultima oară înaintea plecării şi Cassie alergă cît putu pe lîngă trenul care se pusese în mişcare, după care el dispăru în zare şi fata rămase singură în gară, cu sufletul pustiit.

A urmat un zbor singuratic, înapoi la Good Hope, iar în ziua următoare zbură la Los Angeles, către apartamentul său. De data asta se simţea îngrozitor de singură, obosită de atîtea frămîntări, neştiind dacă Nick era bine, dacă se va mai întoarce, dacă vor găsi totuşi o cale de a rămîne împreună. Se întreba mereu dacă el va fi în stare să depăşească vreodată ideea fixă în legătură cu diferenţa de vîrstă dintre ei. Totul era atît de confuz, îi venea atît de greu să intuiască ce se va întîmpla mai departe...

În ianuarie se duse împreună cu Desmond la New York pentru a-i prezenta noul aparat lui Charles Lindbergh. Îi însoţeau o mulţime de fotografi şi de reporteri. După aceea a urmat o primăvară prelungită, însingurată, în ciuda zborurilor lungi, a frecventelor încercări pe diverse aparate, a verificărilor şi răsverificărilor materialului tehnic. Treptat, dobîndise o reputaţie incontestabilă, fiind acum bine cunoscută pentru îndemînarea, talentul şi pasiunea ei pentru pilotaj. În ultima vreme se întîlnea tot mai des cu femei despre care ştiuse ani de zile doar din lecturi, cum ar fi Pancho Barnes şi Bobbi Trout. Ele

adăugau noi dimensiuni vieţii sale. De asemenea, îşi petrecea destul de mult timp cu Nancy şi Jane Firestone. Tovărăşia lor era agreabilă, deşi nu se împrietenise cu Nancy pe cît se aşteptase. Poate că totuşi diferenţa de vîrstă dintre ele era prea mare.

Într-o noapte din luna aprilie, cină din nou cu Desmond, care o surprinse întrebînd-o dacă avea vreo legătură sentimentală cu cineva. Ţinînd seama de relaţiile de serviciu dintre ei, întrebarea i s-a părut cel puţin ciudată; i-a răspuns totuşi că nu are nici o legătură şi că tot Nancy era aceea care se ocupa să-i găsească „însoţitori"

– Mă mir, replică el amabil.

– Probabil că sînt prea urîtă! zise Cassie zîmbindu-i, iar el nu se putu abţine să nu rîdă de o asemenea glumă. În realitate, fata arăta mai bine ca oricînd. Era din ce în ce mai frumoasă, iar Desmond mai mulţumit de felul cum răspundea planurilor şi proiectelor sale.

– Poate că lucrezi prea mult, spuse el dus pe gînduri, privind-o drept în ochi. Sau e vorba de cineva de-acasă?

– Nici atît. El e în Anglia. Şi nu-mi aparţine, adăugă liniştită. Îşi aparţine doar sie însuşi. Poate chiar prea mult.

– Înţeleg. Dar asta s-ar putea schimba.

Desmond era intrigat. Cassie era la fel de bună ca orice bărbat în ceea ce făcea, poate chiar mai bună şi mult mai serioasă în munca ei. Părea că n-o interesează viaţa socială şi încă şi mai puţin dorea să devină celebră. Asta făcea parte din farmecul ei, iar publicul simţea şi o iubea pentru acest lucru. Deşi în ultimele nouă luni înregistrase un imens succes, deşi se afla permanent în lume, făcuse ce făcuse şi izbutise să rămînă ea însăşi, modestă şi la locul ei. Nu mai cunoştea vreo altă femeie ca ea. Îi plăceau multe la ea şi era surprins de acest lucru. Nu prea i se întîmpla să manifeste interes pentru persoanele subordonate, cu mici excepţii, ca în cazul lui Nancy.

– Războiul are efecte ciudate asupra bărbaților, zise el. Cîteodată îi face să se schimbe... cîteodată ajung să înțeleagă ce socotesc mai important într-adevăr.

– Da, răspunse Cassie cu un surîs melancolic, importante sînt bombardierele lor. Cred că piloții sînt dintr-o plămadă aparte. Cel puțin așa sînt toți cei pe care-i cunosc eu. Și femeile la fel. Toți sînt puțin scrîntiți.

– Ăsta e farmecul lor. Desmond zîmbi, părînd deodată mai relaxat și mai jovial ca altă dată.

– Trebuie să țin minte asta, replică ea și sorbi din paharul cu vin, privindu-l printre gene. Oare ce-l amuză atît de tare, se întreba, fără să afle însă răspunsul. Chiar și atunci cînd se arăta foarte prietenos, simțeai că e în gardă. Efectiv nu avea cum să-l cunoască. Avea întotdeauna grijă să păstreze distanța. Nancy o avertizase, iar Cassie avusese ocazia să se convingă personal.

– Și pe urmă, mai sîntem și noi, toți ceilalți. Cei care trăim pe pămînt. Oameni simpli și simpatici.

– Nu aș spune asta, replică ea calmă, în timp ce el o privea insistent. Poate mai sensibili. Mai rezonabili în ceea ce privește viața, mai consecvenți față de scopurile pe care și le propun. Cred că este un lucru merituos.

– Și tu? Tu unde te situezi, Cass? Pe cer sau pe pămînt? Din cîte am avut prilejul să observ, se pare că știi să trăiești la fel de bine în ambele lumi.

Numai că ea prefera cerul, trăia numai pentru zbor, lucru pe care Desmond îl știa foarte bine. Pe pămînt, ea nu făcea decît să lase timpul să treacă pînă izbutea să se urce din nou spre înalturi și să zboare cu păsările cerului.

În momentul acela Desmond se hotărî să-i înfățișeze proiectul său. Poate că era încă prea devreme pentru a trece la fapte, dar nu și pentru a arunca sămînța ca pe un germene prețios.

– Ce-ai zice de un zbor în jurul lumii? întrebă el prudent, iar fata ridică ochii spre el, surprinsă. Nick o avertizase că va veni şi asta, îi atrăsese atenţia asupra pericolelor ce o pîndesc. Îi spusese că asta avusese Williams în cap tot timpul. De unde o fi ştiut?

Arăta foarte descumpănită, străduindu-se în acelaşi timp să găsească un răspuns.

– Acum? Nu crezi că ar fi îngrozitor de greu? Nemţii au invadat deja Norvegia şi Danemarca şi înaintează către Belgia şi Olanda. O mare parte din Europa va fi inaccesibilă, iar zona Pacificului este deosebit de periculoasă.

În urmă cu trei ani, chiar şi traseul lui Erhart fusese influenţat de situaţia politică a lumii, iar acum situaţia se prezenta şi mai prost.

– Probabil că vom reuşi să ocolim pămîntul. Nu va fi uşor, dar nici imposibil, dacă va fi necesar. Dar să ştii că eu m-am gîndit întotdeauna că acesta trebuie să fie scopul nostru final. Zborul în jurul lumii. Şi cred că tu vei reuşi să-l faci. Trebuie însă să-l plănuim cu grijă şi să-l executăm ireproşabil. Bineînţeles, nu este nevoie să plecăm la drum imediat. Pregătirile ne vor lua cel puţin un an.

– M-am gîndit întotdeauna că ar fi fantastic, dar acum, sau chiar peste un an, nu văd cum l-am putea realiza.

Ideea o incita, dar o şi irita, avînd capul plin de avertismentele lui Nick. Desmond părea însă atît de sigur în legătură cu intenţiile lui...

– Lasă-mă pe mine să-mi bat capul cu toate astea, Cass, zise el şi îi atinse mîna, chipul lui fiind cuprins deodată de o însufleţire neaşteptată. Era visul lui dintotdeauna. Acum i se destăinuise şi ei. Tu nu trebuie să faci altceva decît să pilotezi perfect cel mai bun avion de pe lume. De restul, am eu grijă. Bineînţeles, dacă vrei.

– Trebuie să mă mai gîndesc.

Cu siguranţă, un asemenea zbor îi va schimba viaţa. Cassie O'Malley va deveni un nume de referinţă pentru toţi şi pentru totdeauna, ca al lui Cochran, Lindbergh, Elinor Smith sau Helen Richey.

– Vom vorbi despre asta la vară.

Amîndoi ştiau bine că acela era termenul la care trebuia reînnoit contractul. Nu făcea nici un secret din faptul că munca ei îi plăcea. Dar ocolul pămîntului era cu totul altceva. Desigur, conta şi pentru viitorul ei, dar Nick fusese foarte ferm cînd îi ceruse să nu facă aşa ceva pentru Williams. „...Se foloseşte de tine ca de o unealtă...", îl auzea ea spunîndu-i. „Cassie... să nu faci asta... mă înspăimîntă..." Şi, totuşi, de ce nu? Ce era rău în asta? De ce să nu fie ea aceea? Doar Nick făcea numai ce voia el, nu? Şi în cea mai mare parte a timpului nici nu se învrednicea să-i scrie mai des! De la Crăciun nu primise de la el decît două scrisori, în care-i povestea doar ce face, nu şi ce simte pentru ea. Nu făcea nimic ca să menţină relaţia lor. Se gîndea, desigur, că acest lucru n-ar fi în avantajul ei şi evita s-o încurajeze sau chiar să-i ceară să-l aştepte. Scrisorile lui erau ca nişte simple dări de seamă de la o şcoală de zbor.

În seara aceea Desmond o invită să danseze la „Mocambo" şi tot timpul cît s-au învîrtit pe ring nu a făcut altceva decît să-i împuie capul cu povestea zborului în jurul lumii. Acum, după ce îi dezvăluise secretul lui, nu se mai putea opri, vorbea întruna, convins că şi ea e la fel de însufleţită de această idee ca şi el.

În săptămîna următoare abordă din nou acelaşi subiect. Nu că ar fi forţat-o, dar aşa, în treacăt, ca un secret al lor, al amîndurora, un ţel către care tindeau amîndoi! Era evident că acest lucru era extrem de important pentru el, iar acum, cînd îi împărtăşise şi ei visul lui, se simţea mult mai apropiat de ea.

Acum, ţinînd seama de cît era de ocupată, Cassie a fost de-a dreptul surprinsă cînd a întrebat-o dacă e de acord să o

invite în oraş pentru a sărbători aniversarea celor douăzeci şi unu de ani ai ei. Se mira că ştie cînd e ziua ei, pierzînd din vedere că el avea o armată de oameni care aveau misiunea să-i amintească tot felul de astfel de detalii minore. Dar pentru el detaliile erau importante, elementele cele mai mici îl fascinau, considerîndu-le cheia trecerii de la comun la perfecţiune.

Neavînd pe cineva anume cu care să sărbătorească evenimentul, lui Cassie i-a făcut plăcere să constate că el şi-a adus aminte. A acceptat deci invitaţia la restaurantul „Victor Hugo" şi apoi la dans, la „Ciro", o seară care a mişcat-o profund. La masă, Desmond a comandat un tort special, din cele anume pentru aniversarea zilei de naştere, şi şampanie. Şampania nu a lipsit nici la „Ciro" Era evident că o consultase pe Nancy Firestone asupra preferinţelor lui Cassie şi el a alcătuit întreaga cină pe baza acestor preferinţe. Felurile ei preferate, prăjitura ei preferată, melodiile ei favorite. Se simţea ca o fetiţă căreia i se oferă o aniversare ca în poveşti. După masă i-a făcut cadou o broşă cu diamante, de forma unui avion, cu numărul douăzeci şi unu pe aripi şi cu numele ei – Cassie – pe fuzelaj. O comandase cu luni de zile înainte la „Cartier". I-a mărturisit toate acestea după ce fata a deschis cutiuţa, uluind-o şi mai tare la gîndul că şi-a dat atîta osteneală pentru ea.

– Cum ai putut face aşa ceva? Se înroşise privind bijuteria. Nu mai văzuse niciodată ceva atît de frumos şi, într-un fel, avea senzaţia că nu merită acest dar.

Dar el o privea foarte serios. Sesizase privirea aceea doar o dată, cînd examina un avion pe care, mai apoi, l-a proiectat.

– Am ştiut dintotdeauna că într-o zi vei deveni foarte importantă pentru mine. Mi-am dat seama de asta din ziua în care te-am cunoscut. Deşi Desmond vorbea foarte serios, Cassie izbucni în rîs cînd îşi aminti de momentele acelea.

– Cînd eram în salopetă şi cu faţa mînjită de unsoare? Grozavă impresie trebuie să-ţi fi făcut! Rîdea ţinînd în mînă

broşa care i se părea un lucru absolut remarcabil. Avea pînă şi o elice care se rotea cînd o atingeai.

– Aşa este, admise el. Eşti singura femeie pe care o cunosc care arată bine şi cu faţa mînjită de unsoare.

– Desmond, eşti îngrozitor! Rîdea, simţindu-se în acelaşi timp mai apropiată de el. Ciudat, dar, cu toată distanţa dintre ei, avea pentru el un sentiment de prietenie. Era unul dintre puţinii prieteni pe care-i avea acolo. În afară de Desmond, nu mai erau decît Nancy şi unul sau doi dintre ceilalţi piloţi. Dar nu-şi petrecea timpul cu nici unul dintre ei. Pe Desmond îl respecta realmente pentru ceea ce reprezenta el, pentru munca lui atît de înverşunată. Bărbatul acesta credea în perfecţiune, pe care o urmărea cu orice preţ, atît în ceea ce-l priveşte pe el personal, cît şi în legătură cu compania sa. Nu admitea nimic care nu atingea perfecţiunea. Ca şi cu micul avion din mîna ei. Era perfect.

– Sînt chiar atît de îngrozitor? o întrebă cu toată seriozitatea, auzind comentariul ei nonşalant. Am mai auzit asta chiar din partea unor experţi, care ştiu ei probabil ce spun.

Era de-a dreptul dezarmant şi fetei i se făcu milă de el. Îşi dădu seama că, de fapt, era un om foarte singur, în ciuda poziţiei lui sociale şi a vieţii de lux în care trăia. N-avea nici soţie, nici copii, prea puţini prieteni şi, dacă era să dai crezare comentariilor ce apăreau prin ziare, nu avea nici măcar o iubită. N-avea nimic altceva decît avioanele şi afacerile lui.

– De fapt, nu eşti chiar atît de îngrozitor, reveni Cassie pe un ton blînd.

– Mi-ar plăcea să fii prietena mea, Cass, spuse el deschis, întinzînd o mînă peste masă.

Cassie nu prea înţelegea ce vrea să spună, dar era adînc mişcată de tot ce făcuse pentru ea, precum şi de gestul lui de prietenie.

– Sînt prietena ta, Desmond. Ai fost atît de bun cu mine... chiar înainte de această seară... Niciodată nu mi-am închipuit că merit.

– De-aia îmi şi placi, zîmbi el. Tu nu ai pretenţii şi meriţi totul, chiar mai mult decît obiectul acesta neînsemnat. Făcu un gest cu mîna către mica broşă cu diamante, apoi i-o luă din mînă şi i-o prinse cu acul de rochie. Eşti o fată deosebită, Cass. N-am mai cunoscut pe nimeni care să-ţi semene.

Cassie zîmbi, mişcată de cuvintele lui şi recunoscătoare pentru prietenia pe care i-o arăta.

În seara aceea Desmond o conduse acasă şi urcă scările cu ea. Nu i-a cerut să intre şi nici n-a mai pomenit de zborul în jurul lumii. A doua zi însă o surprinse trimiţîndu-i flori, iar duminică o invită să facă o mică excursie împreună. Pînă atunci nu-şi bătea capul cu programul din week-end-uri. De obicei, dacă avea timp liber, şi-l petrecea zburînd cu avionul sau, alteori, Nancy îi programa diverse ieşiri în lume, unde trebuia să fie văzută cu unul dintre nenumăraţii ei însoţitori.

Desmond veni s-o ia la ora două şi porniră cu maşina spre Malibu, iar odată ajunşi acolo, au luat-o pe jos de-a lungul ţărmului. Era o zi superbă şi plaja era aproape pustie. Un timp vorbiră despre tinereţea lui, despre anii pe care şi-i petrecuse într-un internat, iar apoi de perioada studiilor la Princeton. Pe vremea aceea nu mai dăduse pe-acasă timp îndelungat. Mama lui murise cînd el era foarte tînăr, iar tatăl se cufundase cu totul în afacerile lui. Construise un adevărat imperiu, dar în acest proces uitase aproape de existenţa unicului său fiu. Nici măcar nu se mai ostenise să-l aducă acasă în vacanţe. Vara rămînea mai departe la şcoală, mai întîi la Fessenden, apoi la St. Paul şi, în sfîrşit, la Princeton. Pe vremea aceea nici nu-i mai păsa – îşi organiza personal vacanţele, de unul singur sau împreună cu diverşi prieteni.

– Cum, n-ai avut nici un fel de viaţă de familie? Cassie se îngrozi la gîndul unei copilării atît de singuratice.

– Nu, n-am avut. Nici unul dintre părinţii mei nu avusese fraţi, toţi bunicii mei muriseră înainte de a mă naşte eu. N-am avut niciodată pe nimeni altcineva decît pe tatăl meu şi, de fapt, nici pe el nu l-am cunoscut prea bine. Cred că de-aceea nu mi-am dorit vreodată să am copii. N-aş fi vrut nici în ruptul capului să-i fac şi pe alţii să sufere la fel ca mine. Eu sînt mulţumit aşa cum sînt şi n-aş dori să-mi dezamăgesc progeniturile.

Povestea lui era tristă şi Cassie îl înţelegea acum mai bine. Simţise întotdeauna că omul acesta trăieşte într-o lume aparte, însingurat, izolat de semenii lui, vreme de ani de zile. Reuşise să-şi umple această singurătate, dar cu ce preţ! Iar acum părea mai singur ca oricînd.

– Desmond... tu n-ai fi în stare să dezamăgeşti pe nimeni... ai fost atît de bun cu mine!

Aşa era. Toate contactele lor fuseseră foarte plăcute. Era tipul gentlemanului perfect, al prietenului perfect, al patronului perfect. Nu vedea nici un motiv pentru care n-ar fi şi un soţ sau o rudă perfectă. Ştia că mai fusese căsătorit de două ori şi mai ştia că nu avea copii. Revistele pe care le citea nu făceau nici un secret din faptul că nu exista nici un moştenitor pentru imensa lui avere. Acum ştia şi de ce. Pentru că el nu voia să aibă moştenitori.

– M-am însurat foarte tînăr, explică, în cele din urmă, cînd se aşezară pe nisip, privind către zarea nesfîrşită a oceanului. Era pe vremea cînd mă mai aflam încă la Princeton. Şi eram nemaipomenit de naiv. Amy era o fată drăguţă, răsfăţată pînă la absurd de părinţii ei. După ce mi-am luat licenţa, am venit aici, dar ea nu s-a putut acomoda cu nici un chip.

O privi pe Cassie, cu un aer deodată foarte amuzat.

– Avea aceeaşi vîrstă ca tine, dar era convinsă – absolut fără nici o acoperire – că priveşte viaţa cu multă maturitate şi că e în stare să judece perfect ceea ce fac eu. Ţinea morţiş să ne mutăm la New York, în timp ce eu nici nu voiam să aud.

Ţinea să fie aproape de familia ei, ceea ce mie mi se părea, firește, foarte ciudat. Am luat-o în Africa, la vînătoare, şi-apoi în India, vreme de şase luni. De-acolo ne-am dus în Hong Kong, de unde ea a luat primul vapor şi s-a întors acasă la părinţii săi. Mi-a spus că am torturat-o, cărînd-o prin locuri imposibile. Că am ţinut-o ostatică, cu sălbaticii! Zîmbi la amintirea acestor absurdităţi, în timp ce Cassie rîdea de-a binelea. Totul i se părea nespus de nostim. Cînd m-am întors şi eu în America, reluă Desmond, avocaţii tatălui său intentaseră deja acţiunea de divorţ. N-am înţeles niciodată de ce ţinea atît de mult să stea lîngă mama ei, pe cînd eu doream să-i arăt lucruri mult mai interesante.

Cea de-a doua soţie a mea era o fiinţă şi mai ciudată. Eu aveam douăzeci şi cinci de ani, iar ea era o englezoaică fascinantă din Bangkok. Avea zece ani mai mult decît mine şi, după toate aparenţele, dusese o viaţă foarte plină. Pînă la urmă s-a dovedit că era deja măritată cu un alt bărbat, care a apărut brusc în timp ce noi trăiam foarte fericiţi împreună. Bineînţeles că mariajul nostru a fost anulat. După toate astea am venit aici, pe Coasta de Vest, unde m-am aşezat definitiv. Nu pot să afirm că nu mi-a plăcut deloc să fiu însurat, dar mă tem că nici într-un caz, nici în celălalt nu a fost vorba de o căsnicie adevărată. Odată ajuns aici, n-am mai încercat să mă căsătoresc, n-am mai făcut nici un gest în acest sens. Iar după ce am intrat în posesia moştenirii, n-am mai avut timp pentru asemenea fieacuri. N-am mai avut timp de nimic... în afară de munca şi de afacerile mele. Şi iată-mă ajuns aici, după zece ani, singur şi plictisit la culme.

— Eu n-aş numi toate astea plictiseală... safari în Africa... India... Bangkok... E adevărat că toate sînt cam departe de Illinois, ţinutul meu natal. Eu sînt al patrulea copil din cinci şi mi-am petrecut toată viaţa pe lîngă un aeroport; am şaisprezece nepoate şi nepoţi. Nu prea se poate vorbi de o viaţă

mondenă în asemenea condiții. Sînt prima persoană din familie care a urmat un colegiu, prima femeie care a pilotat un avion, prima care a plecat de-acasă pe alte meleaguri, cu toate că mama şi tata au venit de la New York, iar mai înainte din Irlanda. Dar ce spun eu este foarte comun, lipsit de orice strălucire. Nu e nimic glorios în toate astea.

– Acum tu eşti gloria, Cass, o asigură el cu convingere, privind-o intens. Reacțiile ei îl interesau întotdeauna foarte mult.

– Eu nu am aceeaşi impresie. Mă simt şi acum aceeaşi fată în salopetă, cu fața mînjită de ulei.

– Oamenii spun însă cu totul altceva.

– Poate că nu reuşesc eu să-i înțeleg.

– Nu s-ar putea spune că noi doi avem prea multe în comun, dar cîteodată merge şi aşa, zise el dus pe gînduri. Ca să fiu sincer, în ultimul timp nici nu mai ştiu prea bine ce merge şi ce nu. A trecut atîta timp de cînd n-am mai încercat să înțeleg că am şi uitat.

Cassie zîmbi şi deodată avu senzația că trebuie să răspundă la un interviu al cărui mobil nu i se părea deloc clar.

– Dar cu tine cum e, Cass? Cum se face că nu te-ai măritat încă pînă la matura vîrstă de douăzeci şi unu de ani şi două zile?

De fapt, el chiar o chestiona într-un fel. Voia doar să afle cît de liberă e. N-avusese niciodată o certitudine, deşi ea nu părea să aibă obligații față de nimeni, poate doar cu excepția pilotului din aviația militară engleză.

– Nu mă vrea nimeni, explică fata dezinvoltă, iar el pufni în rîs, apoi şi ea. Se simțea bine în tovărăşia lui.

– Mai încearcă. Se întinse pe nisip, privind-o amuzat şi simțindu-se foarte relaxat în compania ei atît de firească, de neafectată. Spune-mi ceva ca să pot crede şi eu! Era mult prea frumoasă ca să n-o dorească nimeni, gîndi Desmond.

– Vorbesc foarte serios. Pe băieții de vîrsta mea îi înspăimîntă femeile-pilot. Poate doar dacă ar zbura şi ei, iar atunci ultimul lucru pe care şi l-ar dori ar fi concurența unui alt pilot.

– Dar cu băieţii de vîrsta mea cum e? o întrebă el prudent, pentru că, desigur, fata ştia că el însuşi avea doar patru ani mai puţin ca Nick, care împlinea treizeci şi nouă de ani.

– Se pare că ei nu pot trece peste diferenţa de vîrstă. Cel puţin cei cu... să zicem... patru ani mai mari ca tine.

– Înţeleg. Te consideră insuficient de matură?

De fapt, nu putea fi vorba de aşa ceva.

– Nu, susţin că sînt prea bătrîni, că n-au realizat mare lucru în viaţă şi n-au ce să-mi ofere. Aşa că pleacă în Anglia, pretinzînd că ar fi mai bine să mă duc să mă joc cu puştii de vîrsta mea. Fără promisiuni şi fără speranţe.

– Şi tu ce faci, te joci cu băieţii de vîrsta ta?

Povestea ei îl intriga grozav. Se gîndi imediat că probabil era vorba de partenerul tatălui său, de la aeroport, dar nu puse nici o întrebare. Dedusese din felul cum încercase tipul s-o apere de el, Desmond, în acea primă zi la aeroport.

– Nu, răspunse ea deschis. N-am avut nici un pic de timp pentru nici un fel de băieţi, de nici o vîrstă. Am fost foarte ocupată cu munca, cu zborurile pentru tine şi cu participarea la mulţimea evenimentelor sociale, cărora le acorzi atîta importanţă.

De fapt, nici nu voia să se combine cu nimeni. Era prea îndrăgostită de Nick ca să-i pese de altcineva, dar nu-i divulgă acest aspect.

– Evenimentele sociale au o mare importanţă, Cassie.

– Nu şi pentru mine, zîmbi ea.

– E greu să-ţi intre cineva în voie, domnişoară O'Malley. Aproape un an de zile ai ieşit cinci seri pe săptămînă, cu diferiţi bărbaţi. Nici unul dintre ei nu te-a impresionat?

– Cred că nu. Prea multe de făcut, prea puţin timp, prea puţin interes. M-au plictisit cu toţii.

Nu şi-a mai dat osteneala să-i explice lui Desmond că majoritatea nu erau decît nişte filfizoni sau nişte bieţi cabotini, actoraşi de mîna a doua. Nici asta nu avea vreo importanţă.

– Eşti prea răsfăţată. Îi făcu un semn de reproş cu degetul, iar Cassie rîse.

– Dacă sînt, e numai vina ta. Uite ce ai făcut pentru mine: apartament, rochii, avioanele cele mai grozave pe care mi le-aş fi putut dori la dispoziţia mea, pînă şi unul făcut din diamante – îi zîmbi recunoscătoare; îi scrisese chiar în dimineaţa aceea un bilet de mulţumire – maşini... hoteluri elegante... restaurante cochete... cine n-ar cădea în păcatul răsfăţului după atîtea tentaţii?

– Tu, replică el simplu, spunînd de fapt adevărul.

Se ridică şi-i întinse mîna, ajutînd-o să se ridice, şi îşi continuară plimbarea pe plajă, povestindu-şi diverse amintiri sau discutînd fleacuri. Mai tîrziu se opriră să ia masa la un mic restaurant mexican, în apropierea locuinţei ei. Desmond găsi mîncarea grozavă, Cassie o aprecie la rîndul ei, apoi o conduse acasă şi îi promise că-i va telefona a doua zi dimineaţă.

– Eu îmi încep ziua de muncă la ora patru dimineaţa, îi aminti ea, aşa că n-ai să mă găseşti acasă.

– Şi eu la fel, răspunse el zîmbind. Probabil că lucrăm amîndoi pentru acelaşi tiran. Te sun pe la trei şi jumătate.

Dimineaţa, cînd a auzit telefonul la ora aceea atît de matinală, a fost foarte surprinsă. Bărbatul acesta era fiinţa cea mai ciudată de pe lume. Şi era atît de singur... Poveştile despre copilăria lui îi strîngeau inima. Nu era de mirare că nu iubise niciodată pe nimeni, pentru că nici pe el nu-l iubise nimeni niciodată. Simţea imboldul să-i sară în ajutor, să-l protejeze, să desfacă vraja cea rea, şi iată că el era întotdeauna cel care o ajuta. Reprezenta o combinaţie neobişnuită de căldură şi răceală, era invulnerabil şi în acelaşi timp avea sufletul bolnav, adînc rănit.

În după-amiaza aceea, Desmond o luă cu maşina de la aeroport şi o conduse acasă, dar nu intră în apartament. Din momentul acela începu să-i telefoneze în fiecare zi, iar invitaţiile la cină, în restaurante liniştite, se repetară de mai multe

ori pe săptămînă. Niciodată nu mergea mai departe, iar Cassie nu avea sentimentul că ar fi vorba de altceva decît de o simplă prietenie; dar în scurt timp această prietenie deveni foarte intimă. În ultima vreme, el nu mai făcuse nici o aluzie la zborul în jurul lumii, însă Cassie se gîndea uneori la acest subiect, atunci cînd zbura, şi la avertismentele lui Nick. Îngrijorarea lui i se părea exagerată. Desmond nu putea dori să-i facă vreun rău sau s-o împingă spre vreun necaz. Îi dorea numai binele. De asta era sigură. Mai mult decît atît, acum era prietenul ei. Îşi făcea apariţia în momentele cele mai neprevăzute, fie cînd ea cobora din avion, fie cînd pleca la lucru, la patru dimineaţa. Apărea cînd avea nevoie de el, nu i se vîra în suflet şi nu-i cerea mai mult decît era ea dispusă să-i acorde. I se părea că vrea atît de puţin de la ea şi totuşi îi simţea întotdeauna prezenţa.

La sfîrşitul lunii iunie îi aduse personal noul contract, iar de data asta rămase surprinsă la vederea celor prevăzute acolo. Cele mai multe clauze erau acelaşi, afară doar de unele relaţii cu publicul care erau opţionale, iar salariul se dubla. Îi promise că o va lăsa în continuare să testeze cele mai bune aparate ale lor şi-i cerea ei să-i garanteze că va realiza un număr minim de reclame anual. Dar cea mai uimitoare era ultima clauză a contractului. Aceasta prevedea că, pentru încă o sută cincizeci de mii de dolari, plus o serie de onorarii şi beneficii care rezultau în mod indirect, avea posibilitatea de a efectua un zbor în jurul lumii, cu cel mai bun avion al companiei, pe traseul cel mai sigur ce putea fi alcătuit; zborul urma să înceapă la data de 2 iulie 1941, aproape exact peste un an, la aniversarea zilei în care dispăruse Amelia Erhart, cu patru ani în urmă. Zborul avea să beneficieze de cea mai mare publicitate din toate timpurile, iar ea va stabili, fără îndoială, o serie de noi recorduri. Perspectiva era extraordinar de tentantă, totuşi Cassie socoti că trebuie să discute mai întîi cu tatăl său. Oricum, chiar în săptămîna aceea urma să se ducă acasă pentru a participa la mitingul aviatic.

– Crezi că el ar putea fi împotrivă? o întrebă Desmond nervos înainte de plecare, arătînd ca un băiețel îngrozit la gîndul că cineva i-ar putea lua jucăria favorită.

Cassie zîmbi și încercă să-l liniștească.

– Nu cred. Poate că va considera acțiunea periculoasă, dar dacă tu ești de părere că zborul se poate desfășura în siguranță, eu te cred.

Desmond n-o mințise niciodată pînă atunci, n-o înșelase, nu o păcălise în vreun fel. N-o dezamăgise niciodată, ca prieten sau ca patron. Petrecuseră mult timp împreună. Relațiile lor erau cel puțin ciudate pentru o fată de vîrsta ei și pentru un bărbat de vîrsta lui, fiindcă se bazau doar pe probleme de serviciu și pe pură prietenie. Nimic mai mult. Nu încercase niciodată măcar s-o sărute, cu toate că vrusese să știe dacă e liberă sau nu. S-a relaxat vizibil cînd a auzit că nu are obligații, cu excepția lui Nick, care nu-i scrisese nimic de luni de zile. Știa cît de hotărît ar fi respins el acest contract.

– Tata e un om rezonabil, adăugă ea ca să-l liniștească pe deplin.

– Cassie, eu mi-am dorit întotdeauna să realizez acest zbor. Nu a existat însă niciodată cineva în care să am încredere sau cu care să-mi facă plăcere să lucrez pentru împlinirea acestui țel. În tine am deplină încredere. N-am mai văzut pe nimeni pilotînd un avion așa cum o faci tu.

Nu putea fi decît măgulită la auzul unor asemenea aprecieri.

– Mai vorbim la întoarcere, îi promise ea. Avea nevoie de cîteva zile ca să se hotărască, dar tentația era mare.

– Sper că n-ai să participi la concursul aviatic de anul acesta, nu?

Părea îngrijorat cînd se despărțiră, dar ea clătină repede din cap. Viața ei nu era decît un spectacol aerian, zi de zi, dar oficial nu mai participase la asemenea mitinguri în ultima vreme. Iar anul acesta nu avusese timp, deși i-ar fi plăcut.

– Nu, participă însă fratele meu. Dumnezeu ştie de ce. Lui nu-i place să piloteze, o face doar pentru a-i face pe plac tatălui meu.

– Nici noi nu sîntem altfel. La Princeton am practicat luptele pentru că aşa făcuse şi tatăl meu. E sportul cel mai dezgustător din lume, l-am urît tot timpul, dar m-am gîndit mereu că el e foarte mulţumit. Nici măcar nu sînt sigur că a aflat, şi cînd mă gîndesc la buşelile pe care le-am luat şi la sîngele care mi-a curs din nas, ca să nu mai vorbesc de vînătăi, mă apucă o revoltă nestăpînită. Cassie rîse auzindu-l cum pune problema, promiţîndu-i că-i va telefona să-i spună cum a decurs mitingul aviatic.

– Am să-ţi simt lipsa. Nu am cu cine sta de vorbă la ora trei dimineaţa.

– Poţi să-mi telefonezi mie, se oferi ea generoasă. La ora aceea la noi va fi vremea cinei.

– Distrează-te deci bine, spuse el zîmbind, vino înapoi şi semnează contractul pentru înconjurul pămîntului. Dar chiar dacă nu vrei, adăugă, deodată foarte serios, ştii foarte bine că vom rămîne prieteni şi pe mai departe. Am să te înţeleg dacă nu accepţi.

Mai să-i sară de gît şi să-i declare că-l iubeşte pentru felul în care i-a spus aceste ultime cuvinte. Era un suflet atît de singuratic şi avea o dorinţă atît de mare de a face lucrurile bine, foarte bine. În acelaşi timp dorea acest zbor în jurul lumii cu atîta ardoare... Efectiv, n-ar fi vrut să-l dezamăgească.

– Am să mă străduiesc să nu te las încurcat, Desmond, promit. Numai că am nevoie de timp ca să mă obişnuiesc cu ideea. Îi părea bine că nu trebuia să se întîlnească cu Nick care, desigur, ar fi explodat ca un vulcan.

– Înţeleg. O sărută pe obraz la plecare şi o rugă să-i transmită urările lui de succes fratelui său, iar ea îl asigură că nu va omite acest lucru.

Zbură spre casă cu unul din bimotoarele de transport ale lui Desmond, cu gîndul la ce va spune tatăl ei cînd va auzi despre zborul în jurul lumii. Fără îndoială că era o mare aventură, plină de pericole chir dacă nu ţineai seama de război şi de problemele din Pacific; un asemenea zbor pe distanţe atît de mari se putea termina dezastruos dacă nu ştiai bine ce faci, dacă aveai ghinion sau, în fine, dacă dădeai peste cine ştie ce furtuni. Nimeni n-a reuşit vreodată să afle ce i s-a întîmplat Ameliei Erhart. Dispariţia ei nu căpătase explicaţii raţionale, poate în afară de cazul că ar fi rămas fără carburant şi a căzut undeva fără să lase urme. Era singurul motiv plauzibil care ar fi putut fi admis. Mai existau şi unele teorii absurde, care îşi aveau totuşi susţinători, însă Cassie nu le dădea crezare.

Gîndul la înconjurul lumii a frămîntat-o pe Cassie tot drumul spre casă. Periculos sau nu, ardea de nerăbdare să-l realizeze.

Capitolul
14

Spectacolul aerian din Peoria era cel mai minunat circ pe care şi-l putea aminti Cassie. Nu mai fusese niciodată atît de fericită ca atunci cînd, alături de tatăl ei şi de Billy, asistase la această desfăşurare de măiestrie. Mama cu celelalte surori ale ei plecaseră pe undeva cu copiii. Iar Chris se foia nervos de colo-colo, mestecînd sandvişuri cu crenvurşti.

– Mă îmbolnăveşti! îl apostrofă Cassie, iar el zîmbi forţat şi îşi mai cumpără nişte vată de zahăr.

Erau prezenţi toţi vechii ei prieteni, amicii apropiaţi ai tatălui său, precum şi piloţii mai tineri. Majoritatea iubitorilor zborului veniseră în vizită în ajun la insistenţele lui Pat. Mitingul aerian din Peoria era unul dintre cele mai importante evenimente aviatice. Anul acesta veniseră chiar şi cîteva fete, cu numere acrobatice.

Ca de obicei, Chris urma să concureze la proba de înălţime, în ultimul concurs de după-amiază. Nu era un final prea

interesant, dar amîndoi ştiau că, participînd, îi vor face plăcere tatălui lor.

– Tu nu vrei să încerci ceva, surioară? Ţi-ar putea da tata un avion. Cel cu care venise ea era mult prea mare şi lipsit de graţie. Ca să nu mai vorbim de faptul că valora mult prea mult. Pe de altă parte, era al lui Esmond. Îl testase cînd începuse să lucreze pentru el şi de-abia în ultimul timp i se aplicaseră îmbunătăţirile propuse de ea. Pentru o fată de numai douăzeci şi unu de ani, ea presta o muncă de o importanţă de-a dreptul remarcabilă; toţi cei de-aici ştiau cît de vestită este acum şi prezenţa ei la miting era foarte intens comentată. La sugestia lui Desmond, staţia de radioamplificare difuzase ştirea de mai multe ori, împreună cu salutările de rigoare.

Dar Cassie se grăbi să-şi asigure fratele că nu are de gînd să participe direct la miting.

– Nu mai sînt suficient de pregătită. Tot anul n-am făcut decît să zbor cu namile dintr-astea, Chris. Ca să nu mai spun că n-am mai exersat deloc.

– Nici eu, îi mărturisi el cu un zîmbet forţat.

La cei douăzeci de ani ai lui, arăta exact ca tatăl său în tinereţe. Cu şcoala mergea bine şi avea intenţia ca, pe mai departe, peste un an-doi, să urmeze arhitectura dacă putea obţine o bursă la Universitatea Illinois. Pentru moment, îşi petrecea tot timpul liber cu Jessie. Erau amîndoi adorabili, iar Pat spunea că n-ar fi deloc surprins dacă cei doi s-ar căsători.

Billy nu arăta mai în vîrstă decît Chris. Anul acesta părea să aibă mai mulţi pistrui pe faţă, dar, după reuşitele lui din primele două probe, se vedea bine că, spre deosebire de Chris, el se antrenase serios pentru miting. Cîştigase două premii întîi, iar după o jumătate de oră mai cîştigă unul, toate trei în cele mai dificile probe.

– Ce-ai făcut, te-ai antrenat tot anul? Băiete, dar voi aveţi timp, nu glumă să vă faceţi de cap, îl tachină Cassie,

cuprinzîndu-l cu un braţ de mijloc, în timp ce un fotoreporter declanşa de zor aparatul. Cassie avu grijă să le menţioneze clar numele lui Billy, silabisindu-l, ca să fie reţinut corect; adăugă chiar că Billy cîştigase deja în dimineaţa aceea trei locuri întîi.

– Şi mitingul nu s-a terminat încă! interveni şi el, cu un semn complice către Cassie.

– Dar dumneavoastră, domnişoară O'Malley? o întrebă un reporter. Nu ne delectaţi cu nimic astăzi?

– Mi-e teamă că nu. Azi e rîndul fratelui meu şi al domnului Nolan.

– Există cumva vreo poveste romantică între dumneavoastră şi domnul Nolan? întrebă acelaşi reporter, insinuant. Dar fata zîmbi, în timp ce Billy se prefăcu că se îneacă cu o limonadă.

– Nici una, răspunse Cassie sec.

– Dar între dumneavoastră şi domnul Williams?

– Noi sîntem cei mai buni prieteni, răspunse fata acum surîzînd.

– Altceva nimic? insistă tipul, în vreme ce Pat se întreba cum de-l poate suporta.

Fata era însă foarte răbdătoare şi amabilă. Desmond o dădăcise bine şi ea se simţea obligată, faţă de el, să se poarte bine cu reprezentanţii presei, deşi tare o mai tenta să-i ia peste picior. Îşi dădeau foarte mare importanţă, exact ceea ce Cassie nu făcea.

– Nimic despre care să am cunoştinţă, replică ea politicoasă, apoi se întoarse să stea de vorbă cu nişte prieteni, aşa că reporterii o lăsară în pace.

– Ce tipi infecţi! zise Billy cu o mutră scîrbită. Pe tine nu te calcă pe nervi cu iscodeala asta veşnică?

– Ba da, însă domnul Williams e de părere că au importanţa lor pentru bunul mers al afacerilor.

– Apropo, dar nu cumva e un sîmbure de adevăr aici? o întrebă Billy cînd rămaseră singuri. E ceva între tine şi Williams?

– Nu, răspunse ea prudentă, sîntem doar prieteni. Nu cred că el îşi doreşte să se încurce cu cineva. Probabil că sînt pentru el tot atît de apropiată ca şi toţi ceilalţi. El este, de altfel, un tip foarte singuratic. Cîteodată mi-e milă de el, spuse ea încet, ca să n-o audă nimeni altcineva.

Dar Billy n-avea chef să fie serios şi pe de altă parte era întotdeauna nepoliticos la adresa celor cu averi de peste un miliard de dolari.

– Şi mie mi-e uneori milă de el. Toată grămada asta afurisită de bani de care trebuie să se ocupe! Şi toate stelele alea de cinema cu care trebuie să întreţină relaţii! Săracul de el!

– Ei, termină, zise Cassie, dîndu-i un ghiont.

Chris se apropie de ei. Iar mînca, ceea ce o făcu pe sora lui să se uite cu dezgust la el. Mînca aşa, necontrolat, de cînd avea paisprezece ani şi era slab ca o sperietoare de ciori. Jessie, atîrnată de el şi privindu-l cu adoraţie, îl însoţea. Ea lucra la biblioteca locală. Era o fată serioasă, care ducea tot salariul acasă, la părinţi, ca să-i ajute să le crească pe cele patru surori mai mici. Pentru toată lumea era evident că îl iubeşte la nebunie pe Chris. Era foarte drăguţă cu toţi membri familiei O'Malley, în special cu cei mici.

– Spune, tu nu te opreşti niciodată din mîncat? îl întrebă Cassie cu prefăcută supărare.

– Nu, pentru că ştiu să mă dozez. Dacă te programezi cum trebuie, poţi să mănînci tot timpul, de dimineaţă de cînd te scoli şi pînă seara la culcare. Mama zice că eu mănînc mai mult decît toată familia la un loc.

– Într-o bună zi ai să devii obez, îl preveni Billy, făcînd un semn discret către Jessie, care pufni în rîs.

Erau toţi foarte bine dispuşi şi se delectau cu evoluţiile piloţilor, deşi nici una nu putea fi comparată cu isprăvile lui Cassie din anul precedent, cu picajul ei înspăimîntător şi cu recuperarea din ultimul moment.

– Cînd te-am văzut ce faci, m-a apucat greaţa. Mi s-a întors stomacul pe dos, recunoscu Chris. Eram convins că te vei zdrobi de pămînt.

– Sînt prea bună ca să păţesc una ca asta, replică ea umflîndu-se în pene.

Se bucura că frate-său nu va executa cine ştie ce figuri periculoase. Proba de înălţime nu dădea nimănui prea multă durere de cap. Nici nu era prea interesantă, însă ea era mulţumită să-l ştie în siguranţă, evoluţia lui să nu comporte prea multe riscuri.

– Aşadar, cum merg treburile pe la Los Angeles? întrebă Billy într-un moment de acalmie, iar ea îi povesti despre munca ei şi despre noile lor avioane, fără să-i pomenească nimic despre planul cu ocolul pămîntului. Voia să stea de vorbă mai întîi cu tatăl său. Apoi îi va spune şi lui Billy. Se gîndise mult la acest zbor şi, dacă l-ar accepta, ar dori ca Billy să o însoţească. El era pilotul cel mai bun din cîţi cunoscusc; deşi în ultimul an zburase cu cîţiva adevăraţi aşi ai pilotajului, continua să-l considere pe Billy cel mai bun.

După ce mai discutară o vreme verzi şi uscate, Billy plecă într-o nouă probă şi mai cîştigă un loc întîi, vrînd parcă să confirme aprecierile lui Cassie. La scurt timp după aceea însă, era să se petreacă un dezastru: două avioane fuseseră cît pe-aci să se ciocnească. În ultima fracţiune de secundă, piloţii reuşiseră însă să evite coliziunea, aşa încît, după ţipete, urlete şi oftaturi în mulţime, totul reveni la normal. Momentul de tensiune le reaminti însă tuturor catastrofa din anul precedent, cînd Jimmy Bradshaw se zdrobise de sol. Nu mai este nevoie să menţionăm că Peggy nu-şi făcuse apariţia la acest miting, însă Cassie aflase deja de la Chris că ea şi cu Bobby Strong se căsătoriseră. Vestea nu-i stîrni nici un fel de regrete. Viaţa o îndepărtase prea mult de el. Îi dorea, desigur, tot binele şi era mulţumită pentru Peggy.

Chris a stat cu ea tot timpul înainte de a intra în concurs, vorbind despre vechi prieteni, pînă cînd prin megafoane s-a auzit vocea crainicului care chema piloţii la avioane.

– Ei, nu mai e nimic de făcut. Era nervos, lucru lesne de înţeles, iar Cassie se apropie de el ca să-l îmbărbăteze.

– Mult noroc, băiatule. Cînd te întorci, luăm ceva de mîncare. Pînă atunci, încearcă să rabzi.

– Mulţumesc. Îi zîmbi, în timp ce Jessie porni s-o caute pe una dintre surorile ei.

Şi cînd băiatul se îndepărtă, doar pentru că se simţea mîndră de el, Cassie îi strigă:

– Te iubesc!

Chris se întoarse şi îi făcu semn cum că a auzit, după care dispăru printre avioane. În sfîrşit veni şi rîndul lui să se ridice de la sol cu avioneta roşie, şi urcă, tot urcă, în vreme ce Cassie îl privea concentrată. La un moment dat i se păru că vede ceva. Miji ochii din cauza luminii prea puternice, pregătindu-se să-i spună ceva lui Billy. Cîteodată simţea anumite lucruri înainte să le vadă. Dar pînă să apuce să deschidă gura, văzu acel ceva de care se temea, o mică dîră de fum, şi se pomeni rugîndu-se ca el să se întoarcă la sol cît mai curînd. Nu era sigură că Chris îşi dăduse seama de ce i se întîmpla, însă după cîteva clipe înţelese şi el. Motorul luase foc şi, în momentul următor, avionul se îndrepta spre pămînt mai repede decît luase înălţime. Nu-l putea opri nimic, nu se mai putea spune nimic. Din mulţime se ridicau murmure şi strigăte înăbuşite, care prevesteau tragicul deznodămînt. Cassie se încordă, concentrîndu-se de parcă ar fi vrut să-i transmită gîndul să tragă de manşă în cădere; se agăţă de braţul lui Billy, fără să-şi ia ochii de la avionul fratelui său. Reuşi să aterizeze într-o vîlvătaie de flăcări, în timp ce Cassie şi bărbaţii din jur se năpustiră spre aparat. Flăcările se înălţau furioase, răspîndind un fum negru ca smoala. Billy ajunse primul la avion, urmat îndea-

proape de Cassie. Îl traseră împreună din flăcări, dar costumul lui Chris ardea şi el şi băiatul era aproape mort. Cineva aduse o pătură ca să înăbuşe flăcările, dar Cassie plîngea în hohote, îmbrăţişîndu-l, fără să-şi dea seama că-i luase foc şi bluza ei, provocîndu-i o arsură urîtă pe braţ. Nu mai ştia decît că îl ţinea în braţe pe Chris pentru ultima oară, că el nu va mai rîde, nu va mai plînge, nu se va mai maturiza, nu o va mai tachina, nu se va mai căsători niciodată... Hohotea deznădăjduită, ţinîndu-l strîns în braţe, cînd auzi un urlet lîngă ea în momentul în care avionul explodă, aruncînd bucăţi şi schije de metal asupra mulţimii. Billy trăgea de ea ca s-o scoată de-acolo, dar Cassie se agăţa încă de fratele ei, în timp ce propriul ei tată se străduia să i-l smulgă din braţe.

– Băiatul meu... Plîngea cu sughiţuri. Băiatul meu... oh, Doamne... nu... copilul meu...

Ţineau amîndoi trupul lui Chris, în timp ce oamenii alergau în jurul lor; în cele din urmă, două braţe puternice au ridicat trupul lui Chris, iar altcineva îl conducea pe Pat mai departe. Undeva, în mulţime, Jessie plîngea în hohote, iar Cassie nu mai simţea decît că Billy o susţine. O văzu apoi pe mama ei plîngînd deznădăjduită în braţele soţului ei. De altfel, toţi cei din jur plîngeau. Era ca şi anul trecut, dar mai rău încă, pentru că acum era vorba de Chris... frăţiorul ei.

N-a mai ştiut precis ce s-a întîmplat după aceea, îşi amintea doar spitalul, cu Billy alături de ea. Nişte persoane se ocupau şi de braţul ei, care nu o durea însă. Cineva spunea că e o arsură de gradul trei şi vorbeau toţi despre accident... accidentul... avionul... dar ea însăşi nu se zdrobise, cu avionul ei, şi-i repeta asta întruna lui Billy.

– Ştiu, Cass. Ştiu, scumpo. Tu n-ai făcut nimic rău.

– Chris e bine? Îşi aminti deodată că ceva nu e în regulă cu fratele ei, nu-şi putea aduce aminte ce anume, iar Billy nu făcu decît să dea din cap. Cassie era în stare de şoc. Încă din momentul în care se petrecuse tragedia.

I s-a dat ceva să doarmă o vreme şi, eînd s-a trezit, braţul începuse s-o doară îngrozitor, dar ei nu-i păsa. Îşi amintise.

Billy era încă acolo şi au plîns amîndoi. Veniseră şi părinţii săi ca s-o vadă. Mama ei plîngea isteric, iar tatăl era zdrobit. Se mai aflau acolo şi Glynnis cu soţul ei, Jack, şi toată lumea plîngea. Glynnis i-a povestit că Jessie fusese dusă acasă de nişte prieteni de-ai lui Chris, iar părinţii ei fuseseră nevoiţi să cheme medicul.

Corpul lui Chris fiind înfiorător, sicriul a fost închis, iar priveghiul s-a ţinut în noaptea următoare, în capela din Good Hope. A doua zi, funeraliile au avut loc la cimitirul St. Mary. Erau prezenţi toţi foştii lui colegi şi toţi prietenii, ca şi Jessie, fireşte. Înconjurată de surorile ei, fata era distrusă; Cassie s-a dus la ea şi a sărutat-o. Era, desigur, o situaţie îngrozitoare pentru o fată de numai nouăsprezece ani să treacă printr-o asemenea încercare.

Bobby Strong se afla şi el acolo şi a venit să stea de vorbă cu Cassie, dar Peggy n-a fost în stare să asiste la funeralii. Au venit mulţi colegi de-ai lui Chris de la liceu, precum şi aproape toţi spectatorii de la mitingul aviatic, aşa cum în anul precedent fuseseră cu toţii prezenţi la înmormîntarea lui Jim. Era o moarte atît de stupidă – să te sui în înalturi numai ca să dovedeşti cît de sus poţi ajunge sau, şi mai rău, că nu poţi.

Cassie avea senzaţia că o parte din ea însăşi murise o dată cu fratele său; mergea abătută în urma sicriului, împreună cu tatăl ei, susţinînd-o pe mama. Acesta era lucrul cel mai rău ce i se întîmplase lui Cassie vreodată în viaţă.

De-abia cînd au ieşit din capelă, întorcînd capul întîmplător, l-a zărit pe Desmond Williams. Nu-şi dădea seama cum de aflase atît de repede, dar apoi a înţeles, gîndindu-se că participaseră la miting o puzderie de reporteri; ca urmare, ştirea apăruse în toate ziarele. Acum, că ea era o mare vedetă, vestea că fratele ei murise la un miting aviatic făcea parte din ştirile

de senzaţie. Oricum, era mulţumită că venise şi el. Avea un ciudat sentiment de uşurare să-l vadă acolo. A căutat să se apropie de el şi să-i mulţumească pentru prezenţă. L-a poftit apoi să vină şi el acasă, împreună cu ceilalţi prieteni, şi cu acest prilej i-a mărturisit ce mult înseamnă pentru ea faptul că a venit şi el. Desmond încuviinţă dînd din cap, făcînd-o să izbucnească în lacrimi. O strînse în braţe, simţindu-se îngrozitor. Nu ştia ce trebuie să spună sau să facă, dar o ţinea în braţe, sperînd că gestul o va reconforta. Apoi îi văzu braţul şi o întrebă:

– Te simţi bine? E o rană gravă? Se speriase foarte tare auzind că suferise şi ea arsuri cînd încercase să-şi salveze fratele.

– Da, mă simt bine. Billy şi cu mine am căutat să-l tragem afară şi... şi... el mai ardea încă.

Imaginea pe care o evocase îl făcu să simtă că i se face rău. Se mai linişti puţin cînd Cassie îl asigură că medicii sînt perfect liniştiţi în privinţa ei. Desmond îi propuse ca, la întoarcerea la Los Angeles, să se supună unui control medical riguros. Ţinu să stea de vorbă şi cu părinţii ei şi mai apoi se întreţinu şi cu Billy. Plecă după aceea, spunînd că va zbura înapoi acasă în aceeaşi seară. Venise numai pentru ea şi Cassie era bucuroasă de gestul lui. Faptul în sine însemna foarte mult pentru ea şi nu se sfii să i-o spună.

– Îţi mulţumesc, Desmond... pentru tot...

El nu făcu nici o aluzie la turul în jurul lumii, însă Cassie era sigură că problema nu încetase să-l preocupe. Iar ea nu renunţase la planul ei de a sta de vorbă cu Pat. Lui Desmond îi spuse că ar vrea să stea acasă o săptămînă-două, să-şi aline cumva părinţii, iar el i-a răspuns că poate rămîne cît socoteşte ea că este nevoie.

L-a însoţit afară, iar Desmond a îmbrăţişat-o, apoi a plecat, trist şi abătut. Cînd Cassie s-a întors în casă, l-a găsit pe tatăl ei plîngînd, reproşîndu-şi faptul că băiatul lui a făcut

totul numai ca să-i fie lui pe plac; n-ar fi trebuit să-l îndemne niciodată să piloteze.

– A făcut asta pentru că aşa a vrut el, tată, îl asigură Cassie. Toţi facem la fel. Tu ştii asta.

În cazul ei era adevărat, dar nu şi în cazul lui Chris, dar, oricum, trebuie să-l consoleze pe Pat.

– Mi-a declarat personal, înainte de a-şi lua zborul, că vrea să concureze şi că-i place.

Era doar o minciună, dar una nevinovată, cu bună intenţie.

– A zis el că aşa vrea? Tatăl ei părea surprins, totuşi ceva mai uşurat; îşi şterse ochii şi luă o înghiţitură de whisky.

– Frumos din partea ta că l-ai îmbărbătat, îi zise Billy mai tîrziu, dar ea clătină din cap, cu gîndurile aiurea.

– Mi-aş dori să fie şi Nick aici, spuse ea tristă.

În clipa aceea, Billy se hotărî să-i mărturisească ce făcuse.

– I-am trimis o telegramă chiar în noaptea de după accident. Sper că şefii lui vor fi înţelegători şi-i vor acorda o permisie, mai ales ţinînd seama de calitatea lui de voluntar. Nu ştiu, m-am gîndit că... Nu era sigur dacă gestul lui ar putea-o supăra, dar Cassie nu se supără.

– Mă bucur că i-ai telegrafiat, răspunse ea recunoscătoare, şi se uită în jur, la prietenii lor.

Prilejul revederii era de data asta jalnic. Oare Nick va putea veni, va obţine permisia, se întreba ea.

În noaptea aceea stătu ore întregi cu părinţii săi şi vorbiră despre Chris şi despre păţaniile lui din copilărie. Plînseră şi rîseră, reamintindu-şi nimicurile care însemnau atît de mult pentru ei, acum, cînd el nu mai era.

În dimineaţa următoare, Cassie se duse la control la spital. I-au schimbat pansamentul, după care s-a întors acasă, să stea cu tatăl ei.

După accident, el nu mai dăduse pe la aeroport, iar Billy se ocupa acum de toate în locul lui. Cassie se opri şi ea la birou, în drum spre casă, iar Billy o întrebă cum se simte Pat.

– Nu prea grozav.

Încă de dimineaţă, după micul dejun, începuse să bea. Altfel, nu făcea faţă situaţiei. El nu obişnuia să bea mult decît în momentele de mare cumpănă sau la aniversări. Cînd a intrat în casă, fata l-a găsit stînd singur în salon şi plîngînd.

– Bună, tată, îl salută ea. Toată noaptea stătuse trează, întinsă pe pat, gîndindu-se cît de mult îl invidiase pe Chris, cît de des se gîndise că tatăl lor îl iubeşte mai mult pe el. Cum te simţi?

El se mulţumi să ridice din umeri, fără să-i răspundă. Cassie aduse vorba despre unii dintre oaspeţii lor, apoi îi povesti că a fost la aeroport, să-l vadă pe Billy. De data asta, pe Pat nu-l interesa cum stau lucrurile pe-acolo.

– L-ai văzut ieri pe Desmond Williams? îl întrebă ea, căutînd subiecte de discuţie pentru a-l abate de la gîndurile lui. De data asta cel puţin îi răspunse:

– A fost pe-aici? Cassie încuviinţă dînd din cap şi se aşeză lîngă el. Frumos din partea lui. Cum e omul ăsta, Cass? Schimbase atunci, de mult, cîteva cuvinte cu el, dar nu-şi mai aducea aminte, mai ales după zilele cumplite prin care trecuse.

– E foarte potolit, foarte cinstit... munceşte extrem de mult... e un tip însingurat. Erau multe de spus, lucruri ciudate, despre omul pentru care lucra. E un om deosebit de solicitat, chiar chinuit, aş putea spune. Trăieşte numai pentru firma lui. E tot ce are.

– E trist dacă aşa stau lucrurile, zise el privind-o lung, apoi începu din nou să plîngă, gîndindu-se la sărmanul băiat care abia împlinise douăzeci de ani. Puteai să fii tu în locul lui, Cass, îi zise el printre lacrimi. Ai fi putut fi chiar tu anul trecut. Niciodată n-am fost atît de înfricoşat ca atunci, cînd am văzut ce faci.

– Ştiu, admise ea zîmbind uşor, şi pe Nick l-am speriat rău de tot, dar eu ştiam ce fac.

– Aşa credem toţi, răspunse el trist. Probabil că şi Chris gîndea la fel.

– El nu ştia, tată. El nu era ca noi.

– E adevărat, admise Pat.

Toţi ştiau asta. Chris n-a ştiut de fapt niciodată ce face.

– Nu-mi mai iese din cap cum arăta cînd l-aţi scos din carlingă, tu şi Billy.

Avea aerul că i se face rău şi, neavînd nici o altă idee, Cassie îi turnă din nou băutură în pahar. Pe la ora prînzului, Pat începu să bolborosească cuvintele, pe jumătate adormit. În cele din urmă adormi de-a binelea şi fata îl lăsă să doarmă. Desigur, somnul era cel mai bun lucru pentru el în asemenea momente. Oona se întoarse după-amiază împreună cu două dintre fiicele sale, iar Pat se trezi, revenind la realitate. Cassie pregăti ceva de mîncare pentru toată lumea, iar după masă rămaseră în bucătărie, stînd de vorbă.

Cu toţii simţeau lipsa băiatului. Era un sentiment straniu şi Cassie îşi dădu seama că păreau a fi toţi în aşteptare. Ca şi cum realitatea morţii lui Chris se risipise şi ei îl aşteptau acum să se întoarcă acasă, sau aşteptau pe altcineva care să vină să le spună că, de fapt, nu se întîmplase nimic. Dar situaţia era asta, bine cunoscută. Se întîmplase lucrul cel mai rău cu putinţă. Mai rău nu se putea, poate doar dacă ar şti că el a suferit.

Glynnis şi Megan au plecat cînd şi-a făcut apariţia Colleen, însoţită de toţi copiii ei; tămbălăul care s-a iscat le-a făcut bine tuturor, dar în cele din urmă au rămas din nou singuri. Cassie pregăti cina pentru ei trei, bucuroasă că le ţine companie părinţilor ei. Nu-şi putea imagina cum va putea pleca. Spre sfîrşitul mesei, mama plîngea din nou, şi Cassie o aşeză în pat ca pe un copil; Pat părea însă mai liniştit. Era mai calm şi mai lucid, şi după ce Oona se duse la culcare, vru să stea de vorbă cu fiica lui. O întrebă despre munca ei, dacă îi plăcea, ce planuri de viitor avea şi cum trăia la Los Angeles.

Ştia că termenul contractului expirase şi dorea să afle dacă avea de gînd să rămînă la Los Angeles sau intenţionează să se întoarcă acasă. Acum, după dispariţia lui Chris, părerile ei contau şi mai mult.

– Mi s-a oferit un nou contract, răspunse Cassie fără înconjur.

– Ce îţi oferă? o întrebă el, interesat.

– Salariu dublu faţă de anul trecut, zise ea mîndră, însă am să vă trimit vouă diferenţa, ţie şi mamei. Eu n-am nevoie de atîţia bani.

– S-ar putea să ai nevoie, replică sec Pat. Nu poţi şti niciodată ce se poate întîmpla. Surorile tale îi au pe bărbaţii lor să le poarte de grijă, dar tu şi Chris... Şi zicînd acestea, durerea reveni şi ochii i se umplură din nou de lacrimi. Îi luă mîna într-ale lui şi o ţinu strîns. Cîteodată mai uit, spuse el plîngînd.

– Ştiu, tată... şi mie mi se întîmplă la fel... După-amiază se gîndise dacă Chris o fi în Walnut Grove, cu Jessie, ca pe urmă să-şi amintească... Era ca şi cum inimile şi minţile lor refuzau să accepte realitatea. În după-amiaza aceea vorbise cu Jessie la telefon şi fata îi spusese că avea aceleaşi sentimente. Zicea că tot timpul aşteaptă să audă motorul camionetei. Îl aşteptăm cu toţii, conchise Cassie.

– Oricum, vreau să păstrezi banii, spuse Pat hotărît.

– Bine, dar e o prostie!

– De ce te plăteşte cu atîţia bani? o întrebă el încruntîndu-se de îngrijorare. Sper că nu-ţi cere ceva necinstit, Cass? Sau prea periculos?

– Nu e mai periculos decît pentru oricare alt pilot care lucrează pentru el, ba chiar, probabil, mai puţin periculos. E vorba de o mare investiţie pe care a făcut-o în persoana mea. Cred că se gîndeşte la folosul pe care-l trage compania de pe urma mea, ca femeie. Cu toată publicitatea pe care o desfăşoară... recordurile de viteză pe care le stabilesc eu au o mare importanţă pentru avioanele lui. Îl privi pe Pat cu atenţie, întrebîn-

du-se dacă nu e prea devreme să-i vorbească despre turul pămîntului. Dar voia să-i spună acum. Voia să semneze contractul imediat după ce se va întoarce. Se gîndise mult la asta în ultimele zile, în ciuda morţii lui Chris, şi ştia ce vrea.

– El doreşte ca eu să fac un tur în jurul pămîntului, tată, îi mărturisi ea calmă şi pentru cîteva momente se aşternu o tăcere deplină. Bătrînul făcea efortul să înţeleagă.

– Ce fel de tur în jurul pămîntului? Doar ştii că lumea este în război!

– Ştiu. El zice că o să-l ocolim. Spune că zborul s-ar putea desfăşura în siguranţă dacă planificăm cu grijă traseul.

– Aşa a făcut şi George Putnam, replică tatăl ei, îndîrjit. Pierduse un copil şi nu avea de gînd să-l piardă şi pe-al doilea. N-ai cum să faci un zbor în jurul lumii în siguranţă, Cass, fie că este, fie că nu este război. Există prea multe necunoscute, sînt prea multe şi mari pericole. În special defecţiuni de motor. Greşeli de navigaţie. Furtuni. Se pot întîmpla milioane de lucruri neaşteptate.

– Dar mult mai puţine dacă zbori cu unul din avioanele lui şi dacă iau un însoţitor potrivit.

– Te gîndeşti la cineva? Mintea îl ducea la Nick, dar el era indisponibil acum.

Cassie încuviinţă dînd din cap.

– M-am gîndit să-l iau pe Billy.

Pat ezită puţin, pe gînduri, apoi aprobă.

– E bun, admise el, dar e tînăr. Apoi reconsideră puţin lucrurile: Poate că voi doi sînteţi cei mai potriviţi. Nici un om mai în vîrstă n-ar fi atît de nebun încît să se arunce într-o asemenea aventură.

Mai că zîmbea spunînd acestea şi Cassie se simţi mai bine. Aproape că aprobase. Şi ea avea nevoie de aprobarea, de binecuvîntarea lui.

– De asta te plăteşte atît de mult?

– Nu, dădu ea din cap. Pentru turul lumii, plata va fi şi mai mare. Nici nu îndrăznea să-i spună cît; o sută cincizeci de mii de dolari era o sumă imensă pentru el. Dar Cassie nu voia ca el să-şi închipuie că acceptă din lăcomie, pentru că nu acesta era adevărul. Vor mai fi şi alte premii, alte contracte care vor rezulta de aici, unele garanţii, reluă ea. E o afacere foarte bună, explică ea cu modestie. O înspăimînta fie şi simpla menţionare a unor sume atît de mari.

– Dacă mori, nu e nici o afacere, zise Pat şi ea aprobă dînd din cap. Gîndeşte-te bine, Cassandra Maureen. Nu e o joacă. Dacă te angajezi, îţi iei viaţa în propriile tale mîini.

– Tu ce crezi că ar trebui să fac, tată? Îi cerşea aprobarea şi el era conştient de acest lucru.

– Pur şi simplu nu ştiu, răspunse el, apoi închise ochii, gîndindu-se foarte concentrat. Cînd redeschise ochii, îi luă mîinile într-ale lui şi-i spuse: Trebuie să faci aşa cum vrei tu, Cass. Aşa cum îţi dictează mintea şi inima ta. Eu nu pot să mă pun de-a curmezişul între tine şi viitorul tău, care poate fi măreţ. Dar dacă se va întîmpla ceva, nu mi-o voi putea ierta niciodată... şi, sigur, nu-l voi ierta pe Desmond Williams. Aş vrea să stai aici, cu noi, şi să nu mai rişti nimic, niciodată... mai ales după cele întîmplate cu Chris. Dar n-ar fi corect. Trebuie să-ţi urmezi drumul tău, îndemnul inimii tale. Tot aşa i-am spus şi lui Nick cînd s-a hotărît să plece în Anglia. Tu eşti tînără. Pentru tine ar putea fi o mare realizare dacă ai reuşi. Şi o nenorocire îngrozitoare pentru noi dacă n-ai izbuti.

O privi lung, intens, neştiind ce-ar mai putea să-i spună. La urma urmei, decizia trebuia să fie a ei. Anul trecut făcuse bine cînd plecase la Los Angeles, dar acum nu mai ştia ce să-i spună.

– Mi-ar plăcea să accept, tati, spuse ea liniştit, iar el o aprobă dînd din cap.

– La vîrsta ta, şi eu aş fi făcut la fel. Ar fi fost cea mai mare ocazie din viaţa mea, dacă mi-ar fi oferit-o cineva. Dar mie nu mi-a propus nimeni aşa ceva. Zîmbi, arătînd parcă din nou ca el, cel de altădată. Tu eşti o fată norocoasă, Cass. Omul acesta ţi-a oferit o mare ocazie să devii cineva, o persoană foarte importantă. E un fel de dar... însă unul periculos. Sper că el ştie ce face.

– Şi eu cred acelaşi lucru, tată. Am încredere în el. E prea deştept ca să se aventureze în încercări cu rezultate imprevizibile. Crede cu toată fiinţa lui în ceea ce face.

– Cînd ar vrea să pleci? o întrebă Pat, preocupat.

– Peste un an. Vrea să aibă timp să pregătească totul cu cea mai mare grijă.

– Îmi place să aud asta. Ei bine, mai gîndeşte-te şi spune-mi şi mie ce hotărîre ai luat. Un timp, n-am să-i spun nimic mamei tale dacă te decizi să accepţi

Fata fu de acord cu el şi, ceva mai tîrziu, stinseră luminile şi se duseră la culcare; Cassie simţea o mare uşurare că vorbise cu tatăl ei şi că el nu s-a opus. Părea să o fi acceptat în cele din urmă aşa cum era şi cum proceda. Trecuse multă vreme de cînd el îi interzicea să ia lecţii de zbor sau să piloteze. Amintirea acelor timpuri o făcea acum să zîmbească.

A doua zi discută cu Billy, care sări în sus de bucurie cînd află că prietena lui a propus ca el să fie navigator şi copilot.

– M-ai ales tu *pe mine?!* ţipă el, apoi îi sări de gît şi o sărută. Uraaaa!!!

– Ai fi de acord?

– Glumeşti? Cînd plecăm? Mă duc să-mi fac bagajul.

– Uşurel, uşurel, rîse ea, nu plecăm anul ăsta. Data plecării este 2 iulie 1941, dacă vrei să ştii exact. Desmond vrea să începem turul lumii exact în ziua comemorării dispariţiei lui Erhart. Puţin cam sumbru, dar asta e dorinţa lui. Toată povestea tre-

buia însoţită de un mare tam-tam publicitar şi în privinţa asta Cassie avea o încredere nelimitată în judecata lui Desmond.

– De ce trebuie să aşteptăm atît de mult? Billy părea foarte dezamăgit.

– Pentru că totul trebuie pregătit în cele mai mici detalii, programul trebuie construit pas cu pas, trebuie testat avionul corespunzător. Se gîndeşte să folosim un „Starlifter", pentru că zborul i-ar face o mare publicitate în legătură cu raza de acţiune şi rezistenţa aparatului.

De fapt, acesta era scopul real al cursei, însă dacă reuşeau, vieţile lor şi-ar schimba complet cursul. Ea ştia deja că Billy ar cîştiga cincizeci de mii de dolari şi i-a şi spus-o.

– Cu banii ăştia aş putea s-o duc bine o vreme, nu-i aşa?

Totuşi, ca şi pe Cassie, nu banii îl atrăgeau, ci aventura şi provocarea. Adică exact ceea ce-l fascina şi pe Desmond, ceea ce îl însufleţise chiar şi pe Pat.

– Bine, zise Billy. Ţine-mă şi pe mine la curent cu ce faci tu.

La fel ca tatăl ei, bănuia că alegerea fusese deja făcută, ceea ce era adevărat. Numai că fata încerca acum să aprecieze dimensiunile acestei opţiuni, gîndindu-se cu toată seriozitatea, căutînd să afle dacă, realmente, voia să se angajeze în această acţiune. A lucra încă un an pentru Desmond era una – o alegere simplă, dar a accepta să facă înconjurul pămîntului era cu totul altceva. Ştia ce riscuri mari îşi asumă, precum şi ce imense vor fi beneficiile dacă totul se termina cu bine.

Ce s-ar fi întîmplat dacă Erhart ar fi reuşit? Era greu de imaginat că legenda ei ar fi fost încă mai fabuloasă, şi totuşi aşa ar fi fost dacă...

În după-amiaza aceea, Billy plecă într-o cursă rapidă pînă la Cleveland, iar tatăl ei era încă acasă, aşa încît Cassie rămase cu plăcere să se ocupe de aeroport şi să închidă biroul. Clasă nişte hîrtii, după care îmbrăcă o salopetă veche şi se duse să alimenteze nişte avioane. Nu avea altceva de făcut,

iar pe de altă parte îi dădea o mînă de ajutor lui Billy pentru dimineața următoare.

Terminase ultima operație și tocmai punea la locul lor niște scule cînd zări un mic avion apropiindu-se de pista principală de aterizare. Avionul făcu o aterizare perfectă și rulă în continuare spre hangarul cel mai îndepărtat. Cassie se întreba dacă e un zbor regulat, ceea ce, aparent, așa era. Nu mai era la curent cu toate cursele. Pilotul părea să cunoască perfect locurile, ce și cum să procedeze. Ea îl privi o vreme, dar avea soarele în ochi și nu distingea mare lucru. Apoi îl văzu. Nu... nu se putea... nu putea fi el... și totuși el era. Venise acasă, venise la ei. Era Nick. Alergă spre el cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. I se aruncă în brațe, iar el o îmbrățișă strîns, ferindu-i brațul bandajat. Prezența lui alunga grijile și durerea, șocul pierderii fratelui ei părea să pălească în fața bucuriei de a-l vedea pe Nick. O sărută lung, pătimaș, și Cassie se simți deodată în siguranță, împăcată, știindu-l acum acasă.

– Mi-au dat drumul să plec de îndată ce au auzit, îi explică Nick după ce-și recăpătă suflul. Dar mi-a trebuit mult timp să ajung la New York. A trebuit să zbor mai întîi pînă la Lisabona. Am ajuns acolo aseară și am închiriat lădoiul ăsta azi-dimineață la New York. Nu credeam că am să reușesc. Blestemăția era să cadă în New Jersey.

– Sînt atît de bucuroasă că ești aici! Îl îmbrățișă din nou, peste măsură de fericită să-l vadă. Arăta extrem de bine în uniforma aviației engleze. Dar și foarte îngrijorat.

– Ce face tatăl tău?

– Nu prea bine, recunoscu ea, cinstit. Se va bucura să te vadă. Te duc eu acolo cu camioneta. Ai să stai la noi. Apoi, surprinsă ea însăși de ceea ce spusese, adăugă: Poți să ocupi camera lui Chris... sau pe-a mea... eu mă pot culca pe canapea.

Billy locuia acum în vechea baracă a lui Nick și ar fi fost prea înghesuiți acolo.

– Pot dormi şi pe jos, spuse el zîmbind. Nu e nici o problemă. Englezii nu au a se lăuda cu barăci prea confortabile. N-am mai dormit ca lumea din septembrie.

– Cînd vii acasă? îl întrebă în timp ce conducea spre locuinţa părinţilor ei.

– Cînd se va termina totul.

Dar nu prea erau perspective ca războiul să se termine curînd. Acum, la trei săptămîni de la căderea Franţei, Hitler controla o suprafaţă mai mare din Europa. Iar englezii aveau mult de furcă pentru a-l împiedica să pună mîna pe ce mai rămăsese din flota franceză din nordul Africii. Sfîrşitul necazurilor era încă departe.

Nick se interesă de rana ei de la braţ şi Cassie admise că o mai doare, dar că merge spre bine.

Între timp ajunseseră acasă, unde Pat şedea pe un scaun pe verandă, arătînd jalnic.

– Ai vreo poliţă unde să culci un soldat, Asule? îl întrebă Nick, apropiindu-se în grabă de vechiul său prieten şi îmbrăţişîndu-l.

Cei doi bărbaţi izbucniră în lacrimi, împărtăşindu-şi durerea; Cassie îi lăsă singuri şi se duse să pregătească ceva pentru masă. Mama ei avea o migrenă îngrozitoare, aşa că se dusese să se culce. Suporta greu pierderea băiatului – copilul ei favorit şi atît de tînăr! Nu avea decît douăzeci de ani.

Cassie pregăti nişte sandvişuri şi aduse bere; găsise şi o salată făcută de Oona pentru orice eventualitate. Era prea de-ajuns. Nimănui nu-i era foame. În timp ce mîncau, Nick le povesti ce se mai petrece în Europa. Auzise despre căderea Franţei şi despre ocuparea Parisului. Germanii erau pretutindeni şi englezii se temeau că Hitler va încerca să treacă şi în Anglia – şi că va şi reuşi! – deşi nimeni nu vorbea despre acest lucru.

– Acum te lasă să pleci şi tu în misiuni de luptă? întrebă Pat, zîmbind la amintirea zilelor petrecute împreună la sfîrşitul primului război mondial.

– Sînt prea deştepţi, Asule! Ştiu că timpul meu a trecut.

– Nu la vîrsta ta. Dă-le şi lor timp. Cînd situaţia se va înfierbînta, te vor urca şi pe tine într-un avion de vînătoare şi-ţi vor da sărutarea de adio într-un moment de criză.

– Sper să nu fie cazul, interveni Cassie, pe care discuţia lor o enerva. Tare le mai plăcea războiul bărbaţilor şi, atîta timp cît era vorba doar de ei înşişi, n-aveau decît să-şi asume riscul!

Îi lăsă discutînd pe verandă pînă noaptea tîrziu. Ar fi vrut să vorbească şi ea cu Nick între patru ochi, dar ştia că Pat avea mai multă nevoie de el decît ea însăşi. Era destul timp şi pentru asta. Nick avea să stea trei zile. Se vor vedea a doua zi dimineaţa.

În ziua următoare, Pat se duse în sfîrşit la birou şi îi făcu mare plăcere să găsească toate în ordine. Billy avusese grijă de avioane. Cassie se ocupase de problemele de birou, iar piloţii se aflau cu toţii acolo, aşteptînd instrucţiunile lui. Faptul că se întorsese la lucru îi făcu bine. Pe la mijlocul dimineţii, telefonul lui Desmond o surprinse pe Cassie. O întrebă dacă poate vorbi nestingherit, aşa că fata intră în birou şi închise uşa după ea.

– Totul e în regulă. Drăguţ din partea ta că m-ai sunat.

– Eram îngrijorat pentru tine, Cass. Dar nu voiam să insist în asemenea momente. Cum merge rana de la braţ?

– O să fie bine. Nu dorea să-l îngrijoreze spunîndu-i cît de rău arăta încă în realitate. Oricum, încet-încet mergea spre vindecare.

– Toate-s bune la voi acolo? mai întrebă el, simţindu-se vinovat pentru că stătuse deoparte atîta vreme. Cassie plecase de o săptămînă, iar el îi spusese să nu se grăbească să vină

înapoi. Fata se scuză, dar el reveni cu propunerea să stea cît crede că este nevoie.

– Cum se simt părinţii tăi?

– Nu prea bine. Tata s-a întors însă azi la lucru. Cred că-i va face mai bine să-şi vadă de treburile lui, mai ales dacă cineva îi va da prilejul să se înfurie! Asta îl va scoate din gîndurile lui negre.

Desmond rîse auzind cum pune ea problema, apoi o întrebă dacă s-a mai gîndit la zborul în jurul pămîntului. Cassie zîmbi la rîndul ei şi-l asigură că se gîndise.

– Am vorbit şi cu tata.

– Îmi închipui cît de încîntat a fost să audă aşa ceva, în special acum. N-a fost chiar momentul potrivit, domnişoară O'Malley!

Mai că bombănea gîndindu-se că s-a grăbit să vorbească tocmai acum. Răspunsul nu era greu de anticipat. Dar Cassie îl surprinse:

– De fapt, nu s-a prea opus după ce am discutat o vreme. Cred că e îngrijorat – dintr-o mulţime de motive – dar a fost surprinzător de rezonabil. Socoteşte că asta este o mare ocazie pentru mine. Mi-a spus să fac cum cred de cuviinţă.

– Şi tu ce zici? întrebă el ţinîndu-şi respiraţia.

Suporta greu absenţa fetei. Era el însuşi surprins să constate cît de mult îi lipseşte. Era şi mai îngrijorat că ar putea să nu se mai întoarcă la Los Angeles, sau să nu mai vrea să reînnoiască contractul după moartea fratelui ei. Acum, Cassie era o parte importantă din viaţa lui.

– Aproape că m-am hotărît, spuse ea. Vreau să mă mai gîndesc cît timp mai stau pe-acasă. Am să-ţi spun la întoarcere, Desmond, promit.

– Nu mai pot suporta incertitudinea, mărturisi el. Mă înnebuneşte.

– Cred că vei considera că răspunsul a meritat aşteptarea, îl tachină Cassie.

Bărbatul făcu o grimasă, gîndindu-se că perspectivele păreau bune. Nu se putea abține să nu se gîndească cum arată ea acum, cînd îi vorbește la telefon. Era frumoasă și la înmormîntare, cu fața răvășită și cu brațul bandajat, dar îndepărtă acest gînd.

– Promisiuni și iar promisiuni. Grăbește-te și vino acasă. Mi-e dor de tine.

– Și mie mi-e dor de tine. Îi făcu această declarație ca oricărui bun prieten, cum i-ar fi spus lui Chris sau lui Billy. Îi era dor să vorbească cu el la orele acelea trăsnite, cînd erau treji amîndoi, despre lucruri care îi interesau în egală măsură – adică despre avioanele lui.

– Pe curînd, Cass.

– Ai grijă. Mulțumesc pentru telefon. Puse receptorul în furcă și ieși din birou, întîlnindu-se cu tatăl său și cu Nick. Pat o întrebă cine fusese la telefon și ea îi spuse.

– Și ce-a vrut? întrebă Nick, agasat.

– Să stea de vorbă cu mine, replică ea, sec. Nu-i plăcea felul în care îi pusese Nick întrebarea. Se purta ca și cum ar fi avut vreun drept asupra ei. Iar pentru un bărbat care nici măcar nu-și dăduse osteneala să-i scrie o dată în trei luni, era cam mult, se gîndi ea.

– Despre ce? insistă Nick.

– Despre afaceri, răspunse ea scurt și căută să schimbe subiectul.

Pat zîmbi și se depărtă. Vedea nori la orizont și nu putea decît să zîmbească. Fata lui era într-adevăr o O'Malley.

– Cum merge rana de la braț? întrebă Nick cînd rămaseră singuri.

– Așa și așa, răspunse ea sincer. A început să mă doară îngrozitor, dar ei spun că e semn bun. Ridică din umeri și îi propuse să facă o plimbare amîndoi. Plecară spre capătul îndepărtat al aeroportului.

– Cum îţi mai petreci timpul, Cass? Vocea lui era acum mai delicată decît pînă mai adineauri, iar răceala fetei se topi cînd bărbatul se apropie de ea şi o cuprinse cu braţul pe după mijloc.

– Totul merge ca şi mai înainte. Pilotez, caut să bat recorduri. Contractul meu a expirat săptămîna asta. Mi s-a oferit un altul.

– În aceleaşi condiţii? întrebă el direct.

– Mai bune.

– Ai să accepţi tot ce-ţi propune?

– Aşa cred.

Atunci Nick îi puse o întrebare la care nu se aşteptase.

– Eşti îndrăgostită de el, Cass? Părea foarte îngrijorat şi ea zîmbi la această întrebare atît de directă şi indiscretă.

– De Desmond? Bineînţeles că nu. Sîntem prieteni, asta-i tot. E un tip foarte însingurat.

– Ca şi mine în Anglia. Vocea lui trăda durere şi gelozie.

– Aparent, nu atît de singuratic încît să te oboseşti să-mi scrii, replică ea cu asprime. Îi era ciudă pe el pentru că nu-i dăduse nici un semn de viaţă, în vreme ce tatălui său şi lui Billy le mai scrisese de cîteva ori.

– Îmi cunoşti sentimentele. Legătura dintre noi nu e posibilă, Cass. Cu mine, n-ai nici un viitor.

– Uite că eu nu văd de ce n-aş avea! Poate doar dacă nu mă iubeşti. Asta aş putea pricepe. Altfel, ceea ce susţii tu e o prostie!

– Ba e foarte simplu. Aş putea fi ucis chiar şi săptămîna viitoare.

– Şi eu la fel. Şi ce dacă, doar sîntem piloţi, nu? Eu vreau să risc cu tine. Vrei să rişti şi tu cu mine?

– Nu asta-i problema, ştii foarte bine. Dacă eu am noroc să supravieţuiesc, noroc pentru mine, nu pentru tine, atunci ce se va întîmpla? Vei putea trăi într-o baracă, vei fi dispusă să rabzi de foame tot restul zilelor tale? Felicitări pentru un asemenea loz cîştigător. Eu sînt un pilot, Cass. N-am să am

niciodată o grămadă de bani. Pînă acum nu mi-a păsat. N-am dat niciodată atenţie acestui aspect, aşa cum nici lui Billy nu-i pasă acum. Se simte bine aşa. Ca şi mine cîndva. Nici acum nu am alte gînduri. Şi-atunci? Ăsta nu e un viitor pentru tine, Cass. N-am să te nenorocesc eu. Tatăl tău m-ar omorî dacă te-aş lăsa să ţi-o faci cu mîna ta.

– Poate că o să te omoare mai curînd dacă nu închei afacerea cu mine. Ne consideră nebuni pe-amîndoi. Pe mine că te iubesc, iar pe tine că fugi.

– Poate că are dreptate, cine ştie? Dar eu aşa văd lucrurile.

– Ce-ai zice dacă aş pune eu ceva bani deoparte? Întrebarea era interesantă.

– Foarte bine pentru tine. Îţi doresc să reuşeşti. Practic, în ultimul timp eşti ca o adevărată stea de cinema. De cîte ori văd un jurnal de actualităţi de-acasă, tu apari mai mult decît Hitler.

– Ei, grozav, mulţumesc!

– Dar e adevărul adevărat. Williams ştie ce face. Şi-atunci, de ce mă întrebi? Dacă tu te îmbogăţeşti datorită lui, crezi că am să fiu de acord să trăiesc pe spinarea ta? La întrebarea asta răspunsul e negativ.

– Nu vrei să colaborezi cu nimic, nu-i aşa?

Începea să se simtă exasperată. El reuşea să facă totul imposibil. Capul – cîştig eu, pajura – pierzi tu. Măsluia zarurile, iar ea nu putea cîştiga nici măcar o dată şi asta o îmbolnăvea.

– Zici că dacă ai fi reuşit să pui ceva bani deoparte în ultimii ani, te-ai fi întors şi te-ai fi însurat cu mine. Dar cum tu n-ai reuşit, dacă eu am să fac ceva bani, nici aşa nu e în regulă, nu?

– Exact, admise el, sigur de sine. Se hotărîse să nu-i strice viaţa şi era decis să facă orice în acest sens. Eu nu trăiesc pe spinarea femeilor.

– Şi nici nu spui lucruri prea inteligente! Eşti singurul bărbat pe care l-am cunoscut mai încăpăţînat decît tata. Iar în

ceea ce-l priveşte, el a început să mai şi raţioneze, chiar la vîrsta lui înaintată. Pe tine cît timp va trebui să te mai aştept?

– Pînă m-oi duce binişor pe lumea cealaltă, spuse el zîmbind, ceea ce pare că nu va dura prea mult. Îl obosea să se tot certe cu ea. N-ar fi vrut decît s-o ia în braţe şi s-o sărute. Cînd o vedea apărînd în jurnalele de actualităţi, simţea că se topeşte de dorul ei. Îi venea să strige „Hei, asta-i iubita mea!" Dar iubită nu-i era. Pentru că nu accepta el. Era fiica celui mai bun prieten al său, pe care o iubea de cînd avea doar trei anişori. Caută să explici aşa ceva unui grup de amici din aviaţia Maiestăţii sale! Nimeni n-ar înţelege. Vreo doi sau trei dintre ei aveau chiar fotografia lui Cassie prinsă cu pioneze pe perete.

– Ia vino-ncoace! zise el ţîfnos, în timp ce Cassie stătea departe de el, cu braţele încrucişate, bătînd din picior. Şi nu te mai uita aşa de urît la mine!

– Şi de ce nu? îl provocă ea.

– Pentru că oi fi eu ţăcănit că vreau să te măriţi cu cineva pe jumătate mai puţin vîrstnic decît mine şi să faci zece copii cu el, dar să ştii că te iubesc, Cass... Te voi iubi mereu, dragostea mea... ştii foarte bine.

– Oh, Nick! Se topi în braţele lui, conştientă că nu-l dorea decît pe el.

Rămaseră acolo vreme îndelungată, sărutîndu-se, uitînd de lume şi de problemele ei, şi de argumentele pro şi contra. Se întoarseră apoi încet spre birouri. Pat îi zări de departe, de la fereastra camerei sale, şi îşi închipui că au pus lucrurile la cale. Oare cînd îşi vor băga minţile în cap şi vor înceta să-şi închipuie că sînt buricul pămîntului, se întreba el. Amîndoi erau peste poate de încăpăţînaţi, iar el n-avea nici o intenţie să se amestece între ei. Se mai întreba dacă fata îi spusese ceva lui Nick despre zborul în jurul pămîntului şi ce părere ar avea el. Dar treaba asta nu se întîmplă decît a doua zi, pe cînd se aflau toţi trei în biroul lui Pat.

– Despre ce tot vorbiţi? întrebă Nick contrariat. Pat făcuse o aluzie, iar el nu înţelegea ce vrea să spună.

Pat îi aruncă o privire fiicei sale, ridicînd dintr-o sprînceană.

– Şi totuşi, n-ai de gînd să-i spui?

– Ce să-mi spună? Ce secrete aşa de mari aveţi?

Ştia foarte bine că nu era îndrăgostită de altcineva, că nu are relaţii cu nici un alt bărbat – deşi chiar el o îndemnase – şi că ea primise cu dezgust acest sfat. Deci, cu siguranţă nu putea fi nici însărcinată, pentru că era convins că e virgină. În viaţa lui Cassie nu mai fusese nimeni, cu excepţia lui Bobby şi a lui însuşi. Cu Bobby nu avusese niciodată alte relaţii în afara unor sărutări nevinovate. Iar el nu s-ar fi atins de ea nici în ruptul capului.

– Aşadar, ce-mi ascundeţi voi?

Cassie se hotărî să-i spună direct. Încă nu se afla în faţa unui fapt împlinit, dar hotărîrea ei era ca şi luată. La întoarcerea la Los Angeles, îi va spune lui Desmond că acceptă.

– Am primit o ofertă foarte interesantă din partea Companiei Aeriene Williams.

– Ştiu, ţi-a prelungit contractul cu încă un an. Mi-ai mai spus, adăugă el tăios, dar Cassie îl fixă, negînd printr-un semn din cap. Pat o studia atent.

– Nu. E vorba de un zbor în jurul pămîntului. Peste un an. M-am gîndit bine şi i-am povestit şi tatii cum stau lucrurile înainte de venirea ta. Voiam să-mi fac propria mea părere înainte de a-ţi spune ţie.

– *Un zbor în jurul pămîntului?* Sări brusc în picioare, cu o mină ultragiată.

– Da, Nick, replică ea calmă. Nu-i spuse nimic despre cîştigul pe care avea să-l obţină, pentru că nu din pricina asta voia să dea curs acestui plan. De altfel, ar fi fost ceva vulgar.

– Ţi-am spus eu că ticălosul asta a urmărit de la bun început. Fir-ar a naibii de treabă, Cass, tu nu vrei să asculţi de

nimeni? Ridicase tonul, amenințînd-o cu degetul: Asta este explicația pentru toate jurnalele alea de actualități și toată publicitatea aia deșănțată. Voia să facă din tine o marionetă, un nume de exploatat, și acum o să scoată untul din tine și o să-ți pună pînă și viața în pericol. În lume e război, cum naiba crezi că ai să te descurci? Chiar dacă te gîndești la cine știe ce traseu ocolitor, lucru de care mă îndoiesc, întreg mapamondul e plin de primejdii. Cum crezi că ai să te descurci? Cass, să mă ia naiba dacă te las!

– E hotărîrea mea, Nick, replică ea fără să se piardă cu firea. Nu depinde de tine. Așa cum nici înrolarea ta în aviația britanică n-a fost decizia mea. Noi doi ne alegem singuri calea de urmat.

– Grozav, n-am ce zice! Ce-i asta, mă rog? Răzbunare? Pentru că m-am înrolat voluntar? Sau pentru că nu ți-am scris? Tu nu înțelegi ce face tipul ăla? Te manipulează, Cass, te folosește pentru afacerile lui. Pentru Dumnezeu, trezește-te înainte să te omoare! Nick își ieșise din fire, revoltat de manevrele lui Williams, iar Cassie refuza să vadă lucrurile așa.

– N-o să mă omoare deloc! E ridicol ce spui.

– Ești nebună? Nu-ți dai seama cît de periculoasă este călătoria asta, cu sau fără război? E curată sinucidere. N-ai nici o șansă. N-ai nici rezistența, nici experiența necesară.

– Acum le am pe amîndouă.

– Prostii! Tu nu faci decît niște zboruri de încercare. Și astea n-au nimic comun cu un asemenea zbor. Cînd ai pilotat ultima oară pe distanță mare?

– Săptămîna trecută, cînd am venit aici. Zbor tot timpul, Nick.

– Ai să te sinucizi, fată proastă! Și tu ce zici? întrebă el întorcîndu-se furios spre Pat. Vrei s-o lași să facă o astfel de nebunie?

– Nu-i nici un motiv de bucurie, replică Pat trist. Abia îşi pierduse un fiu, însă în ultimii ani înţelesese multe şi îşi schimbase părerea despre fiica lui. Ea este destul de matură ca să se conducă după judecata ei, Nick, în bine sau în rău. N-am dreptul să hotărăsc eu în locul ei.

Lui Cassie îi veni să chiuie de bucurie la auzul spuselor lui.

– Ce s-a întîmplat cu voi? întrebă Nick înmărmurit. Cum poţi spune una ca asta?

– Pot, pentru că am îmbătrînit şi am devenit mai înţelept. Şi ţie ar trebui să ţi se întîmple acelaşi lucru. Pe de-o parte îmi spui că ea îşi aparţine, că nu vrei s-o iei de nevastă pentru că eşti prea bătrîn pentru ea, Dumnezeu ştie de ce, iar pe de altă parte ai pretenţia să-i dictezi tu ce să facă. Aşa nu merge, Nick. Chiar dacă te-ai însura cu ea, mă tem că nu ţi-ar îngădui să-i spui ce să facă şi ce nu. Femeile s-au schimbat. Eu am înţeles repede. Şi sînt al naibii de mulţumit că m-am însurat cu Oona în alte vremuri. Femeile din ziua de astăzi sînt mult mai complicate decît ştii tu.

– Nu te cred. Ai cedat prea uşor. Ai lăsat-o să te ducă de nas.

– Nu-i adevărat. Pat era de neclintit. Nici măcar nu mi-a comunicat hotărîrea ei definitivă. Ea trebuie să ia singură această decizie, Nick. Nici tu, nici eu. Nu vreau să fiu eu acela care să-i stea în cale, şi nici tu nu trebuie s-o opreşti.

– Şi dacă moare? întrebă Nick înverşunat.

– În acest caz n-am să mi-o pot ierta niciodată, răspunse Pat sincer. Şi totuşi trebuie s-o las.

Ochii i se umpluseră de lacrimi cînd spuse aceste cuvinte şi Cassie se duse la el şi-l îmbrăţişă.

Nick o privea deznădăjduit şi mai încercă ceva.

– Ei bine, ai să faci treaba asta? Îşi ţineau amîndoi respiraţia, aşteptînd ultimul ei cuvînt. Cassie clătină uşor din cap în semn că da, iar Nick simţi că-l podidesc lacrimile.

– Da, am s-o fac. Lui Desmond nu i-am spus pînă acum.

– De-aia te-a chemat ieri la telefon, bodogăni Nick, sufocat de îngrijorare. Nu-şi putea crede urechilor. Dar el îşi făcuse datoria şi o prevenise. O ştia capabilă de lucruri mari, dar nu şi de nebunia asta... nu încă... nu acum... poate că niciodată.

– A sunat doar ca să afle ce mai fac, ce mai fac părinţii mei.

– Înduioşător, n-am ce zice. O privi, cuprins din nou de furie. Şi pe urmă vine mişcarea următoare, nu?

– Ce mişcare? Nu înţelegea ce vrea să spună, nici Pat de altfel, dar Nick se dezlănţui:

– Mai multă publicitate. Senzaţie. Nu întîmplător te-a luat anul trecut la restaurant, să dansezi cu el şi să fiţi fotografiaţi împreună. Manipulează presa din umbră... şi acum va merge mult mai departe, ca să trezească interesul publicului, să-i ţină pe toţi în priză. Pe ce pariem că o să te ceară de nevastă? Nick îşi pierduse cumpătul, iar Cassie îl privi dezgustată, în timp ce Pat se amuza. Nu-l văzuse niciodată pe vechiul lui prieten pradă unui atac de gelozie şi acum îi venea să rîdă.

– Ăsta este lucrul cel mai dezgustător pe care l-am auzit vreodată, conchise Cassie, dar Nick era foarte sigur pe raţionamentul lui.

Pat se străduí să-l domolească:

– Dacă i-ai spus că nu te însori cu ea în nici un caz, chiar dacă te întorci din război, şi dacă nu-i scrii nimic fetei, atunci ce naiba aştepţi? Să se ducă la mănăstire pentru tot restul vieţii sau să rămînă fată bătrînă? Are şi ea dreptul la viaţă, Nick. Dacă nu cu tine, atunci cu altcineva. Iar omul mi se pare un tip decent, dacă mă întrebi pe mine, independent de motivele comerciale pe care le-ar putea avea în legătură cu călătoria asta sau de publicitatea pe care o face. El fabrică şi vinde avioane. E dator să facă tot ce poate ca să ţină treaz interesul potenţialilor cumpărători, iar dacă aparatele lui sînt pilotate de o fată frumoasă, care se întîmplă să fie în acelaşi timp un pilot strălucit – aş putea adăuga, atunci cu atît mai

bine pentru el. Iar dacă tu nu vrei să te însori cu ea, în timp ce el vrea, cred că nu prea ai dreptul să vorbeşti. Este?

Cassie trebui să-şi ascundă un zîmbet. Nu-l mai auzise pe tatăl ei vorbind astfel şi partea bună era că avea întru totul dreptate. Numai că Nick nu era defel dispus să admită această dreptate.

– El n-o iubeşte, Pat... Eu o iubesc.

– Atunci însoară-te cu ea, replică Pat calm şi ieşi din încăpere, lăsîndu-i singuri.

Aveau nevoie să-şi clarifice singuri treburile, însă şi după o oră se mai certau încă, fără nici un folos. Nick o tot acuza că e naivă şi că se lasă dusă de nas de Desmond, iar ea îl acuza că nu este în stare să gîndească precum un om matur. Pierdură după-amiaza prosteşte, iar spre seară erau amîndoi epuizaţi. Şi Nick trebuia să zboare a doua zi de dimineaţă înapoi la New York.

Continuară disputa aproape toată noaptea, fără să rezolve nimic însă. El o ţinea una şi bună că e un om în vîrstă de treizeci şi nouă de ani şi că n-o să se însoare cu un copil, distrugîndu-i viaţa.

– Atunci lasă-mă în pace! ţipă Cassie în cele din urmă şi se duse să se culce.

De dimineaţă, înaintea plecării lui Nick, erau încă supăraţi unul pe altul.

– Îţi interzic să pleci în acest ocol al pămîntului, mai repetă el înainte de a se urca în avionul cu care venise, iar ea îl rugă să fie rezonabil, să nu-i dea ultimatumuri.

– De ce să nu uităm acum de problema asta? Doar mai avem un an pînă atunci, iar tu pleci în Anglia.

– Nu-mi pasă dacă plec în Anglia sa pe lună! Nu vreau să semnezi contractul acela blestemat.

– N-ai dreptul să-mi cer asta. Încetează, Nick!

– N-am să încetez pînă cînd nu vei refuza propunerea!

– Ei bine, am să mă duc! zbieră ea, cu părul fluturînd în vînt. Nick se aplecă şi o trase spre el.

– N-ai să te duci. O sărută apăsat pe gură, dar lupta continua.

– Ba am să mă duc.

– Isprăveşte.

– Te iubesc.

– Atunci nu te duce!

– Of, pentru Dumnezeu!

O sărută din nou, dar la plecare nu rezolvaseră nimic, iar cînd Nick decolă, ea rămase pe pistă plîngînd. După cinci minute intra valvîrtej în biroul tatălui său.

– Omul ăsta mă înnebuneşte.

– Într-o bună zi o să vă omorîţi unul pe altul, spuse Pat. Mă mir că n-aţi făcut-o pînă acum, adăugă el cu un zîmbet pe buze. Amîndoi sînteţi încăpăţînaţi ca doi catîri. Ar fi păcat să nu vă luaţi. Vă meritaţi reciproc. Fiecare din voi ar fi în stare să-l facă praf pe oricare altul. Apoi o privi serios cîteva clipe şi reluă: Crezi că are dreptate cînd spune că Williams ar fi în stare să te ia de nevastă numai ca să facă publicitate proiectului său?

– Nu, nu cred. Fierbea de enervare. Omul e terorizat la ideea de a se mai încurca cu cineva. A fost însurat de două ori – două mariaje dezastruoase. Cred că dacă s-ar mai însura o dată, n-ar face-o decît din dragoste.

– Aşa sper şi eu. Vorbele ei îl mai liniştiră. Ţi-a arătat vreodată un interes mai deosebit? Altfel decît gestul de a veni la înmormîntarea lui Chris, ceea ce a fost foarte frumos din partea lui?

– Nu prea. Sîntem doar prieteni. Nick nu ştie ce vorbeşte.

– Poate că n-ai face bine dacă nu te-ai mărita cu ţicnitul ăla care aleargă acum către Anglia. Într-o bună zi o să-mi vină de hac. Noi doi ne certam rău de tot pe vremuri. E cel mai încăpăţînat individ pe care l-am cunoscut în viaţa mea.

Cassie nu mai spuse nimic şi plecă acasă, să stea de vorbă cu mama sa.

După încă o săptămînă plecă din Illinois, revenind la Newport Beach, în apartamentul şi la munca ei, hotărîtă să semneze noul contract pe încă un an şi cu salariul dublu. Chiar în ziua sosirii se duse să vorbească cu Desmond, care o primi singur în biroul său.

– Toate bune? o întrebă el nervos, ridicîndu-se repede cînd intră Cassie. Aşa proceda întotdeauna, ceea ce ei nu-i displăcea deloc. Doamna Fitzpatrick spunea că ai o problemă urgentă.

– Depinde cum o iei, se grăbi ea să-l liniştească. M-am gîndit că aî dori un răspuns în legătură cu proiectul de zbor în jurul pămîntului. Felul în care se uita la el îl făcu să înţeleagă că ea nu acceptă şi inima i se opri de emoţie.

– Eu... înţeleg, Cass... M-am gîndit şi eu că poate acum, după ce fratele tău... n-ar fi cinstit faţă de ei... Făcea efortul să accepte decizia ei în mod elegant, însă pentru el era o mare dezamăgire, ceva extrem de dureros. Îşi dorise atît de mult acest lucru... Ar fi vrut ca ea să joace rolul principal şi s-o ajute să reuşească.

– Nu, n-ar fi cinstit faţă de ei, admise Cassie. Iar tata nu s-a bucurat deloc. (Hotărîseră împreună să nu-i spună încă nimic Oonei.) M-a lăsat pe mine să hotărăsc singură şi aşa am şi făcut. Desmond o asculta atent. Fata făcu un pas spre el. Accept, Desmond.

– Ce-ai spus? murmură el.

– Accept propunerea. Vreau să fac acest tur pentru tine.

– Oh, Doamne!

Se prăbuşi în fotoliu, cu ochii închişi, apoi, revenindu-şi, o privi cu însufleţire. După aceea sări în picioare şi, ocolind biroul, se apropie şi o sărută. O sărutare castă, care exprima

însă toată recunoştinţa lui. Pentru el, nimic nu era mai important. Avea deja o mie de planuri în minte şi ar fi vrut să i le împărtăşească acum pe toate deodată. Aveau dinaintea lor un an fantastic. Se aşeză lîngă ea pe canapea şi începu să-i vorbească repede. Îi ţinea o mînă într-ale lui şi nu ştia cum să-i mai mulţumească. Iar ea era mai fericită ca niciodată că acceptase. Să-l ia naiba pe Nick. Asta era adevărata ei viaţă.

Capitolul
15

Publicitatea pentru zborul în jurul pământului se dezlănțui aproape imediat, printr-un anunț senzațional la o conferință de presă la Newport Beach. Urmă o serie întreagă de anunțuri și comunicări scurte din partea lui Cassie, toate sub orchestrația savantă a lui Desmond. Ea vorbea în fața unor oameni importanți, a unor asociații cu caracter politic sau prin cluburi. Dădea interviuri la radio, iar un jurnal de actualități i-a fost dedicat în întregime. Nici nu treceră bine două săptămîni și presa era deja saturată cu informații referitoare la plănuitul tur în jurul lumii. Apoi, deodată, Cassie a dispărut din primele pagini ale ziarelor, înlocuită de știrile despre escaladarea războiului din Europa. Bătălia pentru Anglia începuse, războiul-fulger, cum fusese denumit. Aviația germană ataca Anglia, sperînd s-o distrugă. Cassie știa foarte bine că Nick era în pericol prin simplul fapt că se afla acolo.

Şi, cu toate că era tot supărată pe el, noile ştiri făceau să-i înghețe inima şi gîndurile ei erau numai la Nick.

Telefonă acasă, să-l întrebe pe tatăl său dacă mai ştia ceva despre el., dar Pat nu mai auzise nimic despre el nici chiar la sfîrşitul lui august.

– Nu văd cum s-ar fi putut întîmpla ceva rău, Cass. Faptul că nu se aude nimic despre el e semn bun. Nick m-a declarat pe mine drept ruda lui cea mai apropiată, aşa că, dacă s-ar fi întîmplat ceva, aş fi fost înştiinţat.

Slabă încurajare! Mai ales că Pat admitea că, acum, a fost desigur acceptat în serviciul activ. După toate probabilităţile, nu mai lucra ca instructor, ci zbura în misiuni de luptă, pe avioane de bombardament sau de vînătoare. Ţelul aviaţiei germane era distrugerea Forţelor Aeriene Britanice, astfel încît Cassie ştia acum precis că Nick era angajat şi el în lupta de apărare. În condiţiile astea, i se părea şi mai îngrozitor faptul că despărţirea lor fusese atît de dură. Spera din tot sufletul ca lucrurile să meargă bine. Altceva nu mai avea importanţă.

În ciuda războiului, Desmond continua să lucreze cu multă migală la pregătirea zborului în jurul lumii. Stabiliseră împreună, în linii mari, planul de urmat şi deja începeau să fie aduse cele mai noi instrumente de navigaţie, rezervoarele suplimentare de combustibil şi aparatura de pilotaj pe distanţe mari. Văzînd grija deosebită a lui Desmond pentru cele mai mici detalii, Cassie avea toată încrederea că preparativele se desfăşoară în cele mai bune condiţii.

Singura dificultate reală o constituia alegerea traseului, pentru că, din cauza războiului care se desfăşura în plin în Europa, situaţia suferea dese schimbări rapide şi de anvergură. În 1940, războiul cuprinsese deja teritorii foarte întinse. Unele zone din Pacific nu erau nici ele sigure, ca şi mari spaţii din Africa de nord; nesigură era, bineînţeles, întreaga Europă. Deja devenise aproape imposibil să te gîndeşti la înconjurul

acestei lumi zbuciumate. Dar mai rămîneau de doborît destule recorduri extraordinare şi enorme distanţe de parcurs. Cum Desmond era însă foarte interesat de producerea avioanelor de luptă, ardea de nerăbdare să dovedească siguranţa de zbor a aparatelor sale deasupra vastelor întinderi ale oceanelor. În esenţă, în această situaţie s-au hotărît să traverseze Pacificul pe o linie curbă, aproape circulară, acoperind uriaşa distanţă de cincisprezece mii cinci sute de mile. Avionul lor urma să zboare de la Los Angeles la Guatemala City, apoi în insulele Galapagos. De acolo, în Easter Island şi mai departe în Tahiti. De aici la Pago Pago, apoi în Howland Island, unde Desmond proiectase deja să desfăşoare o scurtă ceremonie în memoria Ameliei Erhart, iar de aici urmau să pună capul compas pe direcţia Honolulu. Bineînţeles, acolo trebuiau să aibă loc ample manifestări, la care să participe şi Desmond, după care el intenţiona se plece la San Francisco pentru finalul triumfător al circuitului. Desigur, Williams era dezamăgit că nu puteau realiza adevăratul ocol al pămîntului, însă chiar şi turul Pacificului, aşa cum îl numeau acum, atingea multe din scopurile propuse. Înconjurul lumii avea să vină mai tîrziu, după terminarea războiului din Europa. Iar parcurgerea a aproape şaispezece mii de mile îi aducea acelaşi plus de faimă lui Cassie şi avioanelor firmei. Fata era profund impresionată de felul în care Desmond se adaptase la situaţia dată. În multe privinţe, lucrurile arătau cu totul altfel decît în avertismentele agresive ale lui Nick. Desmond nu era nici pe departe un nebun, gata s-o sacrifice. De altfel, în anul acela, nimeni pe lume, nebun sau nu, n-ar fi riscat să zboare peste Europa.

În toamnă, Desmond organiză mai multe conferinţe de presă a căror protagonistă a fost Cassie; mai mult încă, se îngriji ca ea să fie mereu prezentă în coloanele presei. Urmărea să concentreze interesul opiniei publice asupra ei. În acelaşi timp, subiectul distrăgea atenţia oamenilor de la oribilul război

din Europa. Era ceva util şi sănătos, un subiect interesant, demn de urmărit, şi Cassie arăta atît de tînără şi frumoasă în toate fotografiile încît toată lumea se îndrăgostise de ea şi îi dorea succes din toată inima. O opreau pe stradă necunoscuţi, alţii îi făceau semne prietenoase prin geamurile maşinilor, din mers. I se solicitau autografe. Aici Nick avea dreptate – lumea o trata ca pe o vedetă de cinema. Pe de altă parte, în ultimul timp Desmond mai rărise ritmul apariţiilor ei în societate. Părea că vrea s-o menţină „pură", departe de cleveteli sau insinuări pe tema unor posibile aventuri sentimentale. Nancy Firestone lucra în continuare pentru ea, însă nu se mai ocupa să-i găsească însoţitori pentru sindrofii. Cînd trebuia să apară la unele evenimente sociale importante, o însoţea Desmond, care considera că va putea controla mai bine lucrurile în felul acesta. Se duceau la premiere la Hollywood, ieşeau să danseze uneori seara şi mergeau la teatru. Era un cavaler desăvîrşit. Îi plăcea societatea lui şi, cum el era tot atît de matinal ca şi ea, preferau să se întoarcă acasă devreme. Aranjamentul era perfect.

Între timp, aviaţia germană continua să bombardeze Anglia fără milă. Cassie află că tatăl ei primise în cele din urmă ştiri de la Nick şi că el era bine, cel puţin pînă la începutul lunii octombrie. Zbura pe avioane de luptă „Spitfire", în escadrila 54, şi era încartiruit tot la aeroportul Hornchurch. Mai că părea să se distreze şi afirma că, după părerea lui, englezii o să le dea curînd un şut în fund nemţilor. Singura menţiune referitoare la Cassie era aceea că-l ruga pe Pat să-i transmită dragostea lui fiicei sale atît de nerezonabile. Lupta dintre ei nu se încheiase aşadar, însă cel puţin el era în viaţă, ceea ce reprezenta o mare uşurare pentru toţi membrii familiei O'Malley.

Chiar şi Desmond fusese atît de amabil încît să se intereseze de soarta lui Nick, şi Cassie îi relatase tot ce ştia. Prin noiembrie, se părea că atacurile aviaţiei germane încep să mai slăbească în intensitate. Bombardamentele se ţinuseră lanţ

pînă atunci, aproape fără pauze. În State începuseră să sosească copii din Anglia, pentru a fi îngrijiți pînă la sfîrșitul războiului, iar sora ei Colleen luase doi dintre aceşti copii, lucru foarte frumos, care a mişcat-o adînc pe Cassie. Copiii erau adorabili şi cînd Cassie i-a cunoscut, de Ziua Recunoştinţei, sărmanii de ei erau încă grozav de speriaţi. Curios, amîndoi aveau părul roşu ca al ei. Annabelle avea trei ani, iar Humphrey patru. Erau fraţi. Casa părinţilor lor din Londra fusese distrusă şi nu aveau alte rude în ţara lor de origine. Crucea Roşie făcuse demersurile să-i aducă la New York, iar Billy zburase acolo să-i aducă. Pe drumul de întoarce, tînărul a rămas înmărmurit cînd copiii l-au întrebat dacă are de gînd să bombardeze aeroportul.

Ca toată lumea, Cassie i-a îndrăgit imediat. Prezenţa copiilor îi oferea o ocupaţie salutară mamei sale, permiţîndu-i să mai uite de pierderea ireparabilă a fiului său. Ziua Recunoştinţei a fost o încercare dură pentru toţi, dar, într-un fel sau altul, au trecut cu bine hopul. Cu prilejul acestei vizite acasă, Cassie s-a dus s-o vadă şi pe Jessie şi a constatat că ea părea să depăşească mai uşor necazul decît familia O'Malley. În definitiv, era tînără şi, desigur, într-o bună zi se va îndrăgosti de altcineva. Dar Cassie nu mai putea avea alt frate...

S-a dus să-i vadă şi pe Bobby şi Peggy. Cassie intuise corect că Peggy era însărcinată, aşa că i-a felicitat cu căldură. Bobby arăta înfloritor şi maturizat de cînd se însurase. Tatăl său murise şi acum întreg magazinul de coloniale era al lui. Încă mai visa să deschidă un lanţ de magazine în Illinois, însă pe moment era mai procupat de viitorul său copil.

– Dar tu ce mai faci, Cass? o întrebă el şovăitor. Auzise de zborul preconizat şi se tot întreba ce o fi avînd de gînd să facă cu viaţa ei în afară de pilotaj.

– Pregătirile pentru turul Pacificului îmi iau tot timpul, răspunse ea cinstit.

Bobby se simți cuprins de milă. Nu-și putea imagina cum s-ar putea mărita și ea vreodată, ca să ajungă să cunoască fericirea de care se bucurau el și Peggy.

Turul acela nu-l entuziasma cîtuși de puțin, ba găsea chiar stupid ca ea să piardă zilnic atîta timp cu pregătirile, documentîndu-se, familiarizîndu-se cu aparatul, verificînd și reverificînd modificările făcute de ingineri. Cassie începuse să facă zboruri lungi ca să se antreneze pentru oboseala adevăratei curse, căutînd să-și însușească toate detaliile traseului în jurul Pacificului.

Îi vorbi tatălui său despre preocupările și ocupațiile sale, iar Pat fu fascinat de toate pregătirile ce se făceau. Era nerăbdător să-i vadă avionul, iar Cassie îl invită să-i facă o vizită în California. Pat i-a răspuns că nu are timp, că e prea ocupat cu treburile aeroportului. Iar în viitorul apropiat, avea să fie și mai ocupat, din cauza plecării lui Billy la Newport Beach. După Crăciun, tînărul urma să înceapă și el pregătirile pentru turul preconizat. Era atît de surescitat, că nu mai vorbea decît despre ce vor face ei – Cassie și cu el – iar Pat bombănea tot timpul, plîngîndu-se ce năpastă a dat peste el, să rămînă șapte-opt luni fără ajutor. Se așteptau ca turul propriu-zis să dureze mai puțin de o lună, dar după aceea, dacă se mai întorceau, veneau la rînd interviurile și conferințele de presă. Ca și Cassie, și el avea să devină un erou național, după care, desigur, aveau să curgă ofertele, mult mai importante decît aeroportul lui O'Malley. Iar Pat detesta ideea să-l piardă.

În decembrie, Cassie se strădui să rezolve o mie de treburi înainte de a pleca acasă pentru sărbătorile Crăciunului. Nu-i mai ajungea timpul și, în cele din urmă, a fost nevoită s-o trimită pe Nancy să-i cumpere jucăriile pentru toți nepoții, pentru Annabelle și Humphrey. Darurile pentru surorile ei le-a cumpărat personal, ca și pe cele pentru cumnați și părinți. Cu acest prilej și-a dat seama că în acest an nu mai trebuia cumpărat nici un cadou pentru Chris, că nu va mai fi nevoie

să fie cumpărat niciodată. Cînd era mic, îi cumpăra maşinuţe pentru care îşi vindea propriile-i păpuşi. Pe vremea aceea ar fi făcut orice pentru el, iar acum fratele ei nu mai exista. Acesta era un gînd cu care nu se putea împăca.

Crăciunul din anul acesta avea să fie trist, ştia foarte bine, dar erau cu toţii pregătiţi să-l înfrunte. A fost foarte mişcată cînd, în seara de dinaintea plecării, Desmond i-a adus şi el un dar. Îi cumpărase şi ea un fular frumos de caşmir de la „Edward Bursals" din Beverly Hills, precum şi o frumoasă servietă de la magazinul de articole de voiaj din Beverly Hills, de unde îşi cumpăra el de obicei astfel de lucruri, după cum îi spusese Nancy. Nu se vedea oferindu-i un cadou frivol – o cravată cu desene frapante sau un pulover lălîu. Simpla idee o făcea să rîdă. S-a simţit însă fericită cînd a văzut ce încîntat este de darurile ei. Nu aveau o notă prea personală, în schimb erau foarte utile, calitate pe care el o aprecia.

Cadourile pe care le-a primit de la el au făcut-o să se gîndească, o dată în plus, cît de serios era în tot ceea ce făcea. În primul rînd, i-a dăruit cartea „Ascultă vîntul", de Anne Morrow Lindbergh, soţia vestitului aviator, o autorizaţie de pilotaj comercial pe numele ei şi o acuarelă reprezentînd minunata plajă de la Malibu, pentru că ştia cît de mult îi place ei acest loc. În sfîrşit, i-a înmînat o cutiuţă şi a surîs văzînd-o cu cîtă seriozitate o despachetează.

– Nu ştiu dacă o să-ţi placă, interveni el neliniştit, lucru neobişnuit la Desmond. Apoi o opri, apucînd-o de mînă. Dacă nu-ţi place, Cass, poţi să-l refuzi, şi eu am să înţeleg. Nu trebuie să te simţi obligată să-l accepţi.

– Nu mă văd în stare să-ţi refuz un dar, replică ea cu drăgălăşenie, iar Desmond o lăsă să continue despachetatul. Sub hîrtia roşie se afla o cutiuţă neagră, dar ea nu putea ghici ce conţine. Cutiuţa era foarte mică şi Cassie se gîndi că trebuie să fie ceva extrem de delicat. El o opri din nou, luîndu-i ambele

mîini într-ale sale. Era atît de palid, încît fata se neliniști pentru el. Nu-l mai văzuse niciodată manifestîndu-se așa. Parcă ar fi regretat darul sau s-ar fi temut de reacția ei.

– N-am mai dăruit niciodată așa ceva, zise el nervos. Poate că ai să mă consideri nebun.

– Nici o grijă, îl asigură Cassie amabilă.

Fețele lor se aflau foarte aproape una de alta și, pentru prima oară într-un an și jumătate, ea simți un flux ciudat circulînd între ei.

– Orice-ar fi, sînt sigură că o să-mi placă, promise fata cu glas dulce, iar el păru mai ușurat, totuși încă neliniștit. De felul lui, era un bărbat cu o personalitate puternică, dar acum părea foarte vulnerabil, iar Cassie nu pricepea ce se petrecea cu el. Se gîndea că această schimbare de comportament s-ar putea datora singurătății lui în condițiile în care se apropiau sărbătorile. La acest gînd i se făcu milă de el și-i spuse zîmbind:

– Orice ar fi, e perfect, Desmond, îți promit. Ținea neapărat să-l liniștească. Erau doar prieteni atît de buni acum! Toate pregătirile pentru Turul Pacificului îi apropiaseră foarte mult.

– Nu te pronunța pînă nu vezi despre ce este vorba.

– Bine, atunci lasă-mă să-l deschid, replică ea calmă. El îi dădu drumul și Cassie deschise în sfîrșit cutiuța. Rămase blocată la vederea conținutului. Era un inel de logodnă splendid, cu un diamant extrem de mare, de cincisprezece carate. Cum stătea înțepenită, fără să-i vină a crede, el îi strecură ușor inelul pe deget.

– Desmond, eu... Nu știa ce să spună. Nu se așteptase la așa ceva. Nici măcar nu o sărutase vreodată cu adevărat.

– Orice-ar fi, să nu te superi pe mine, cerși el. N-am vrut niciodată să... nu așa... dar, Cass... O implora din priviri, părînd dintr-o dată atît de vulnerabil, atît de deschis. M-am îndrăgostit nebunește de tine. N-am crezut niciodată că mi s-ar putea întîmpla așa ceva. Credeam că sîntem doar prieteni și pe

urmă... nu ştiu ce mi s-a întîmplat. Dar dacă nu vrei să te măriţi cu mine, am să fiu înţelegător. Relaţiile noastre vor continua ca şi pînă acum, vom realiza proiectul... Cass... te rog... spune ceva... Oh, Doamne, Cassie... Te iubesc. Îşi ascunse faţa în părul ei, iar ea se simţi copleşită de tandreţe. Nu-l iubea aşa cum îl iubea pe Nick, dar era ataşată de el ca de un prieten drag sau de cineva de care ai nevoie şi are nevoie de tine. Voia să facă în aşa fel ca să fie mulţumit, să-l ajute. Chiar şi să-l determine să uite durerile trecutului dacă i-ar fi stat în putere. Însă nici o clipă nu i-ar fi trecut prin minte să devină soţia lui.

– Oh, Desmond, reuşi ea să îngaime în timp ce el se retrăsese puţin ca să-i vadă reacţia.

– Eşti supărată pe mine?

– Cum aş putea fi? Părea însă complet năucită. Nu izbutea deloc să-şi adune ideile, să-i poată da un răspuns coerent.

– O, Cassie, Doamne, cît te mai iubesc! murmură el, apoi o sărută pentru prima oară, fără să mai aştepte să afle dacă primeşte sau nu inelul, dar ea era dezorientată de intensitatea pasiunii lui. Se dovedea atît de emotiv cum nu şi-ar fi putut închipui niciodată. Se revărsa ceva ascuns, închis în intimitatea fiinţei lui, poate de ani de zile. O sărută din nou şi fu mirată să constate că răspunde pasiunii lui; de-abia putu să mai respire cînd se desprinse din braţele lui. Experienţa era ameţitoare şi senzaţiile se amestecau cu sentimentele într-o sarabandă îndrăcită. Era copleşită de forţa personalităţii lui.

– Cred că e vorba de o logodnă, nu de începutul lunii de miere, zise ea, cu vocea răguşită şi nesigură, iar Desmond îi zîmbi cu o figură de adolescent, cu privirea puţin rătăcită.

– Da, Cass? E o logodnă? Nu putea să-şi creadă urechilor. O dorea din tot sufletul, dar ea părea încă nesigură. Totul fusese atît de neaşteptat.

– Nu ştiu... Eu... eu nu m-am aşteptat. Nu putea citi în ochii ei mînie şi încă nu-l refuzase.

– Nu mi-am închipuit că mă vei iubi din prima clipă. Ştiu despre prietenul tău din aviaţia britanică... dacă... dacă tu crezi, Cassie...trebuie să faci cum crezi că e mai bine... Cu el cum stau lucrurile? Acum trebuia să afle. Iar Cassie voia să fie cinstită cu el.

– Îl mai iubesc încă. Nu-şi putea închipui că ar mai fi putut iubi pe altcineva. Îl iubise dintotdeauna, de cînd putea să-şi aducă aminte. El zice că nu se va însura cu mine niciodată... ultima oară cînd l-am văzut, a plecat furios aflînd despre Turul Pacificului, şi de-atunci n-a mai dat nici un semn de viaţă. Nu cred că mă voi mărita cu el. Se uita pierdută la Desmond, cu gîndul la ultima întrevedere cu Nick. Cu Desmond era altceva, totul era atît de diferit...

– Atunci ce spui? o întrebă el cu delicateţe.

Cassie îl privi, cuprinsă de un fior. Era atît de bun cu ea, atît de înţelegător. Ştia că nu l-ar putea abandona acum, după tot ceea ce făcuse pentru ea. Dar nu i se părea corect să iubească un bărbat şi să se mărite cu altul. În primul rînd, nu era drept faţă de Desmond, cu toate că el părea să accepte situaţia. Cît despre Nick, căpos cum era, nu se va însura niciodată cu ea, de asta era sigură. Era cel mai încăpăţînat om din lume. Iar ea şi cu Desmond aveau atîtea în comun... împărtăşeau aceleaşi ţeluri şi preocupări. Mai era şi turul... Ar putea face lucruri mari împreună. Şi dacă pe Nick nu-l putea avea, atunci poate că tot ce-i trebuia era să se mărite cu un prieten bun. Nu credea posibil să găsească într-o singură viaţă un alt bărbat pe care să-l iubească la fel ca pe Nick. Cu timpul, poate că ar ajunge să-l iubească şi pe Desmond la fel ca pe Nick, deşi îi venea foarte greu să creadă. În multe privinţe, Desmond o preocupa intens în ultima vreme. Căsătoria ar putea fi expresia

supremă a legăturii lor. Totuşi, o durea gîndul că s-ar putea mărita cu altcineva decît cu Nick Galvin.

– Nu sînt sigură. Se uită drept în ochii lui Desmond. Tu ai deja în urma ta două mariaje care ţi-au înşelat aşteptările. Eu... Se uită atent la el şi citi în ochii lui o imensă dorinţă. Era în ei o rugă mută, şi ea nu dorea decît să-i fie pe plac. Voia să-l ajute, să fie în preajma lui... şi poate că asta însemna chiar iubire.

– Ştiu ce mult înseamnă Nick pentru tine, zise el înţelegător. Nu m-am aşteptat că i-aş putea lua locul în sufletul tău peste noapte, Cass... Înţeleg şi... te iubesc.

– Şi mie mi-eşti drag, îi spuse ea tandră. Aşa şi era. Îi preţuia prietenia şi loialitatea. Respecta şi admira totul la el. Pentru ea nu făcuse decît gesturi frumoase. Din prima clipă cînd se cunoscuseră, se comportase minunat faţă de ea. Acum ar fi vrut să-i întoarcă totul. O dorea în calitate de doamna Desmond Williams. Ideea o făcu să surîdă. Era mai mult decît copleşitoare.

– Dacă lucrurile nu vor merge bine din punctul tău de vedere, vom putea divorţa mai tîrziu, spuse el, ca şi cum ar fi vrut să-i dea o asigurare. Dar ei ideea i se părea imposibilă.

– Aşa ceva n-aş face niciodată! Avea modelul căsniciei părinţilor ei. N-aş vrea să par... nerecunoscătoare... sau şovăielnică. Se străduia să găsească cuvintele potrivite, în timp ce Desmond o sorbea din ochii. Privirile li se întîlniră şi Cassie simţi intensitatea dorinţei lui punînd stăpînire pe ea. Era surprinsă de forţa ce radia din fiinţa lui în timp ce o ţinea de mînă, şezînd lîngă ea. Era aproape o forţă palpabilă şi în acelaşi timp o imensă dorinţă de a-i dărui orice.

– N-am să te rănesc niciodată, Cass. Te voi lăsa întotdeauna să-ţi exprimi liber propria personalitate. Îţi vei aparţine în întregime. Vei putea face şi vei putea fi tot ceea ce-ţi doreşti, dacă ne căsătorim.

– Ai vrea să ai copii? Era destul de stingherită punînd o întrebare atît de jenantă. Era o chestiune intimă, nepotrivită cu relaţiile lor de pînă atunci.

– Pentru mine nu sînt atît de importanţi, mărturisi Desmond. Dar poate cîndva, dacă ai să vrei neapărat şi n-ai să mai fii atît de ocupată cu pilotajul, nu aş zice nu. Însă cred că asta este ceva la care trebuie să te gîndeşti foarte bine. Ai o mulţime de lucruri de realizat în viaţă. Creşterea copiilor ar fi poate mai nimerită pentru altfel de femei decît tine, ca de pildă pentru surorile tale. Pentru ele, maternitatea e ca o profesiune. Tu o ai pe a ta, una foarte importantă. Dar nu vreau să crezi că un copil nu mi-ar plăcea şi mie. Mă întreb însă dacă tu ţi l-ai dori cu adevărat.

– N-am fost niciodată sigură în privinţa asta. M-am obişnuit să cred că n-aş dori copii.

Dar alături de Nick începuse să creadă că i-ar fi plăcut. Nu se simţea în stare să renunţe la idee pentru totdeauna. Era prea devreme, era prea tînără ca să ia o asemenea hotărîre.

– Ai timp din belşug pentru o astfel de decizie. La douăzeci şi unu de ani, nu e o problemă chiar atît de importantă. Acum trebuie să te gîndeşti la Turul Pacificului. Subiectul acesta îi apropia. Iar ea îşi putea imagina în ce măsură i-ar apropia dacă ar fi căsătoriţi.

– Desmond, îţi spun sincer că nu ştiu ce să-ţi răspund. Aproape izbucni în lacrimi cînd o trase mai aproape de el.

– Spune că vrei să mă iei de bărbat. Îi înconjură mijlocul cu braţul şi o strînse uşor. Spune că ai încredere în mine... că dacă acum nu eşti sigură, într-o zi m-ai putea iubi cu adevărat. Eu te iubesc din toată inima, Cass. Te iubesc mai mult decît pe oricine sau orice în viaţa mea de pînă acum.

Cum l-ar fi putut contrazice? Cum l-ar fi putut abandona, cum să fugă de el? Cum să-l aştepte o viaţă pe Nick, cînd ştia bine că el nu o va lua niciodată de nevastă? Tatăl ei îi spusese

clar acest lucru ultima dată cînd fusese acasă. Dacă Nick nu se însoară cu ea, atunci n-are dreptul să stea în calea viitorului sau a hotărîrilor ei!

– Da... Cuvîntul mult-aşteptat fu de-abia şoptit şi Desmond nu era sigur că auzise bine. Da, mai spuse Cassie încă o dată, iar el, fără o vorbă, o sărută. Sărutul păru să dureze o veşnicie, şi cînd o lăsă din braţe, fata tremura de emoţie. Părinţii mei au să rămînă cu gura căscată, remarcă ea copilăreşte, apoi se gîndi că totul va fi atît de cu totul altfel de-acum înainte. În mintea ei încolţi o idee: De ce n-ai veni cu mine de Crăciun? Trebuia să-l ducă acasă, în familia ei. Dacă se vor căsători, era important ca el să-i cunoască îndeaproape, să petreacă un timp împreună. Părinţii ei nici nu-şi mai aminteau că-l văzuseră la înmormîntarea lui Chris. Ştirea logodnei lor va aduce un Crăciun fericit şi neaşteptat pentru membrii familiei O'Malley.

Invitaţia îl surprinse nepregătit şi păru că nu se simte la largul lui. Nu mai petrecuse de ani de zile un Crăciun în familie. De mult nici nu-şi mai dorea aşa ceva.

– Cass, n-aş vrea să pic ca un musafir nepoftit, iubito. În special de Crăciunul ăsta. Poate că părinţii tăi trebuie lăsaţi liniştiţi, au atîtea schimbări de asimilat. Iar sărbătorile nu sînt punctul meu forte.

Cassie păru foarte dezamăgită.

– Desmond, te rog. Vor crede că eu am aranjat lucrurile în felul ăsta, iar inelul este de furat.

– Nu, nu vor crede aşa ceva. Îţi voi telefona de trei ori pe zi. Realmente, am o mulţime de treburi de rezolvat. Tu ştii asta mai bine ca oricine. Cînd te întorci, mergem să schiem în week-end.

Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit era să-şi petreacă Crăciunul în Illinois, cu familia O'Malley. Gîndul îl făcu să se

simtă teribil de stînjenit, dar nimic nu l-ar fi putut convinge să se ducă acolo.

– Nu vreau să merg la schi. Vreau să vii cu mine acasă, insistă ea cu lacrimi în ochi. Era covîrşită de emoţii şi evenimente. De-acum *era logodită* cu Desmond Williams. Nemaipomenit! Dar, mai mult ca orice, făcea eforturi să nu se gîndească la Nick Galvin.

– Îţi promit să vin anul viitor, îi spuse el hotărît.

– Ei bine, să sperăm, replică ea, intrigată de refuzul lui. Tu nu te însori numai cu mine. Trebuie să-mi accepţi şi familia. Şi noi sîntem mulţi. Gîndul că avea să-şi anunţe logodna o făcea să tremure de emoţie.

– Tu eşti unică, zise el cu convingere şi o sărută din nou.

Ca o străfulgerare, îi trecu prin minte Nick; îl trădase. Îşi amintea acum avertismentele lui în legătură cu Desmond. Dar se înşela. Desmond era o persoană decentă. O iubea, iar ea îşi dădea seama că, cu timpul, îl va iubi şi ea şi vor duce o viaţă minunată împreună.

– Ce dată fixăm? îi întrerupse Desmond meditaţia şi îi turnă încă un pahar de şampanie. Ar fi bine să nu aşteptăm prea mult. Nu ştiu cît voi putea rezista după ce ai acceptat. Să o ţii pe Nancy în preajma ta, să te apere. Îi zîmbi cu un aer de cunoscător, iar Cassie zîmbi la rîndul ei, înroşindu-se.

– Am s-o previn. Se simţea bine cu el, era fericită în preajma lui, chiar şi acum, cînd erau mai degrabă prieteni decît îndrăgostiţi, dacă nu ţineai seama de fervoarea bruscă a sărutărilor lui.

– Ce părere ai de ziua Sfîntului Valentin – 14 februarie? sugeră el. E oarecum banal, dar mie îmi place. Cum ţi se pare? Vorbea ca şi cînd ar fi planificat desfăşurarea turului, dar Cassie nu se formaliză. Era obişnuită ca Desmond să se afle la cîrma lucrurilor, dar era convinsă că-i respectă opiniile.

Totul era atît de romantic... Se căsătorea cu un bărbat pentru care orice femeie din lume şi-ar fi dat şi mîna dreaptă

ca s-o ia de nevastă, iar el ţinea ca nunta să aibă loc de ziua Sfîntului Valentin. Cum ar putea fi mai bine, se întreba ea. Numai dacă... numai dacă Nick nu ar avea alte gînduri... Dar mai bine să nu se gîndească la asta. Îl va purta în visurile ei o viaţă întreagă, dar asta era tot.

– Pînă la Sfîntul Valentin nu mai sînt nici două luni, ripostă ea, cam deconcertată. Facem o nuntă mare? Îşi privi inelul, al cărui diamant scînteia într-o beţie de nuanţe de mare puritate. Totul părea atît de ireal... Seara aceea va rămîne ca un moment de neuitat în viaţa ei.

– Îţi place? o întrebă Desmond şi o trase mai aproape, sărutînd-o din nou.

– Îmi place foarte, foarte tare. Nu mai văzuse niciodată un diamant atît de mare şi nici nu mai auzise pe cineva dintre cunoscuţii ei să fi văzut. Era peste orice aşteptare. Ca şi Desmond Williams.

– Ca să răspund întrebării tale – zise el surîzînd, în timp ce ea îşi mişca mîna, făcînd diamantul să sclipească şi sorbea uşor din şampanie – nu, nu cred că trebuie să facem o nuntă mare. Mai bine ceva mai restrîns, cu invitaţi speciali. O sărută iar şi îi explică: E prima ta căsătorie, iubito... dar pentru mine nu e prima. Cred că a treia oară trebuie să fie o nuntă mai discretă, care să nu dea loc la prea multe comentarii.

– Aşa... Nu se gîndise la asta, dar el avea dreptate. Nu se puteau cununa nici la biserică, Desmond fiind divorţat. Se întreba cum vor primi părinţii ei ştirea, deşi ei nu fuseseră niciodată prea evlavioşi. Apropo, tu de ce confesiune eşti? Eu sînt catolică.

Desmond zîmbi. Cîteodată era atît de copilăroasă, iar el adora acest lucru.

– Eu sînt anglican. Presupun că un ofiţer al stării civile, prieten cu noi, va face o treabă bună, nu crezi? Simţindu-se

mai liniştită, Cassie aprobă dînd din cap. Ai nevoie de o rochie frumoasă de mireasă... aş propune una scurtă, dar foarte elegantă, de catifea albă. Şi o pălărie cu voaletă. Păcat că nu putem comanda ceva special la Paris.

Pălării de la Paris, inele de cincisprezece carate... cununie cu Desmond Williams de ziua Sfîntului Valentin! Îl privi deodată fix, întrebîndu-se dacă nu visează. Dar nu visa. El era acolo, în carne şi oase, discutînd despre rochii albe şi pălării cu voaletă, iar ea purta cu adevărat cel mai mare diamant pe care-l văzuse în viaţa ei, privindu-l cu ochii umezi. Părea un copil cuminte alături de el.

– Desmond, spune-mi că nu visez.

– Nu visezi, dragostea mea. Sîntem logodiţi şi foarte curînd vei fi soţia mea, la bine şi la rău, pentru totdeauna. Vorbea exaltat, cu un aer triumfător.

– Vrei să ne căsătorim aici? întrebă ea liniştită, sprijinindu-se de el. Erau multe lucruri deodată, aproape că se simţea sleită de puteri uitîndu-se la el, şi deodată percepu, mai tare decît oricînd, cît era de puternic şi de frumos. Avea o sexualitate calmă, pe care o controla întotdeauna, dar acum putea simţi apropierea şi interesul lui. De cînd îi făcuse propunerea, nu încetase s-o sărute şi ea se simţea cam ameţită.

– Cred că aici ar trebui să facem nunta. Poate că n-ar fi tocmai potrivită o cununie religioasă în Illinois, Cass. E mai simplu, mai discret şi necesită mai puţine explicaţii.

– Ai dreptate. Sper că vor putea să vină şi părinţii mei.

– Sigur că vor veni. Le vom trimite un avion special. Vor putea locui la „Beverly Wilshire"

– Mama o să moară de uimire. Gîndul o amuza.

– Sper că nu. O luă din nou în braţe, uitînd de toate aranjamentele. Era atît de tînără, atît de dulce, atît de pură încît se simţea aproape vinovat sărutînd-o. Şi-acum voia mai mult de la ea. Era însă prea devreme.

În seara aceea trebui să facă un efort ca să plece, iar de îndată ce ajunse acasă îi telefonă, pentru ca a doua zi dimineața s-o sune din nou, ca de obicei, la ora trei și jumătate. Pălăvrăgeau ca doi vechi prieteni și gîndul că în curînd îi va fi soție, că vor împărți aceeași existență, pentru totdeauna, era tulburător. Hotărîră de comun acord să nu spună nimic nimănui pînă ce nu le vor fi comunicat părinților ei. Amîndoi știau ce senzație va produce știrea în toată țara.

O conduse la aeroport ca de obicei, unde îi pregătise un avion cu care să zboare acasă. De data asta însă, îi repetă de mai multe ori recomandarea să fie prudentă.

– Nu mi s-a suit la cap, să știi! Sau poate că mi s-a suit? Zîmbi fericită, sărutîndu-l iar. Observă că îi priveau cîteva persoane din echipa de la sol și rîse. Dacă nu sîntem atenți, vor umple ziarele.

– S-ar putea să apară și alte știri, mai dramatice, dacă nu te grăbești să te măriți cu mine, domnișoară O'Malley.

– Ei, doar abia aseară mi-ai propus! Lasă-mi răgazul să-mi cumpăr măcar o rochie și o pereche de pantofi, pentru Dumnezeu! Nu cred că vrei să apar la nuntă în uniformă?

– S-ar putea. Sau poate că nu. Poate că ar trebui să vin și eu cu tine în Illinois.

O tachina doar. Era convinsă că are prea multe treburi pentru a-și permite să meargă undeva, majoritatea în legătură cu proiectul Turului Pacificului. Totuși, îi părea rău că nu o putea însoți.

– Părinții mei vor fi dezamăgiți că n-ai putut veni, îi spuse ea deschis. Mai ales cînd vor afla noutatea. Parcă tot nu-i venea încă să creadă, deși vedea bine inelul scînteind pe mîna ei. Nu putea uita cît de dulce fusese cînd îi făcuse propunerea.

– Îți doresc un zbor sigur, iubito, zise și, apoi o lăsă să urce în carlingă, fluturînd îndelung mîna în timp ce avionul rula pe pistă.

Decolă uşor, vremea era bună şi zborul lin. Avea destul timp să se gîndească la el, la Nick, tot drumul. O durea încă inima pentru cel din urmă, dar n-avea ce face – el îşi alesese calea lui, ea pe a ei.

Zborul pînă la Good Hope dură exact şapte ore. Aterizã la ora mesei de searã şi prima persoanã care ieşi în cale la aeroport fu Billy.

– Eşti gata să vii cu mine în California săptămîna viitoare? îl întrebă ea, inutil de altfel.

Era pregătit să plece şi în noaptea aceea. De patru săptămîni nu se mai gîndea la nimic altceva. Apoi, în timp ce ea semna jurnalul de bord, observă inelul de pe mîna ei şi sări în sus.

– Ce-i *asta?* O farfurie zburătoare?

– Mai mult sau mai puţin. Ridică ochii spre el, zîmbind, şi deodată se îngrozi. Oricum, mai devreme sau mai tîrziu, tot trebuia să-i spună. De fapt, e inelul meu de logodnă. Desmond şi cu mine ne-am logodit aseară.

– Ce-aţi făcut?! Se uită la ea neîncrezător, socotind că e ceva imposibil. Sau se înşela? Dar cu Nick cum rămîne?

– Cum adică? întrebă ea cu răceală.

– E-n regulă... iartă-mă că am întrebat... dar el ştie? I-ai spus? Cassie tăcu şi dădu din cap în semn că nu. Ai să-i spui? I-ai scris?

– El nu-mi scrie, replică ea tristă. De ce ţinea Billy cu tot dinadinsul s-o facă să se simtă vinovată? O să afle el mai curînd sau mai tîrziu.

– Da, probabil, răspunse Billy, tulburat de cele ce aflase. Ştia de la bun început, de cînd îi cunoscuse, cît de mult se iubesc ea şi cu Nick. O să fie foarte amărît, nu-i aşa? zise Billy şi Cassie îi aprobă clătinînd din cap, luptîndu-se să nu izbucnească în lacrimi.

Dar decizia ei era luată, nu-l putea lăsa acum pe Desmond în plata Domnului. El o dorea de soţie, Nick nu. O spusese

foarte clar, şi nu o dată. Totuşi, acolo, acasă, Nick devenea o prezenţă mai reală, mai palpabilă, ceea ce nu făcea decît să-i agraveze situaţia.

– Nu sînt eu vinovată dacă va fi sau nu amărît, declară ea. Cînd a plecat, a vrut să rupă orice legătură cu mine. Mi-a spus clar că trebuie să mă mărit cu altcineva. În privirile fetei se citea o tristeţe profundă.

– Sper că şi-a dat seama ce spune, replică Billy.

Nu mai insistă şi o conduse acasă, la părinţii ei. Erau adunaţi cu toţii, aşteptînd-o cu nerăbdare. N-au trecut prea multe minute pînă cînd una dintre surorile ei a observat inelul de logodnă şi a strigat, arătîndu-l cu degetul:

– Oh, Doamne, dar asta ce mai e? Era Megan, iar Glynnis şi Colleen îl arătară mamei lor, care era ocupată cu copiii.

– Pare un bec, aprecie soţul lui Colleen.

– Precis, adăugă Megan, în timp ce Pat şi Oona schimbau priviri nedumerite. Cassie nu le spusese nimic cînd vorbiseră la telefon.

– Nicidecum, este inelul meu de logodnă, spuse Cassie calmă.

– Asta am înţeles şi eu, replică Glynnis. Dar cine e fericitul? Alfred Vanderbilt? Cine e, dragă?

– Desmond Williams.

Nici nu pronunţase bine numele că se auzi telefonul sunînd. Era Desmond.

– Acum chiar le spuneam vestea. Surorile mele au rămas cu gura căscată cînd au văzut inelul.

– Dar părinţii tăi ce spun?

– Deocamdată n-au apucat să spună nimic.

– Pot să vorbesc cu tatăl tău, Cassie? întrebă Desmond drăguţ, iar ea îi trecu receptorul tatălui său, după care Desmond vorbi şi cu mama.

Surorile ei parcă înnebuniseră, iar cumnaţii o tachinau întruna. Cassie le-a spus că au stabilit nunta la Los Angeles,

de ziua Sfîntului Valentin, şi că Desmond avea să-i aducă pe părinţi la nuntă cu avionul lui.

Între timp, Oona şi Pat terminaseră convorbirea. Mama plîngea încet, ceea ce se petrecea cam des în ultimele zile, şi o îmbrăţişă pe Cassie.

– Pare a fi un om foarte drăguţ. Mi-a promis că va avea întotdeauna grijă de tine ca de o fetiţă, spuse Oona şi o sărută. Pat părea şi el încîntat. Viitorul ginere îi vorbise foarte frumos, numai lucruri fireşti, de bun simţ. Însă mai tîrziu, noaptea, cînd rămase singur cu fiica lui, îi puse nişte întrebări precise, la care dorea răspunsuri tot atît de precise.

– Ce-ai să faci cu Nick, Cass? Cu voia lui Dumnezeu, are să se întoarcă şi el acasă în cele din urmă. Nu poţi rămîne cu sufletul bolnav toată viaţa, să te măriţi cu altul numai pentru că eşti supărată pe el. Ar fi o copilărie, iar domnul Williams nu merită una ca asta. Îi plăcuse scurta discuţie purtată cu el la telefon, dar voia să se asigure că fiica lui fusese cinstită cu el şi cu ea însăşi.

– Jur că nu mă mărit cu el din răzbunare. M-a cerut de-abia seara trecută şi m-a luat prin surprindere... dar e atît de singur... a avut o viaţă atît de nefericită... E un om decent şi vrea să se căsătorească cu mine. Şi, într-un fel, îl iubesc şi eu. Desigur, nu ca pe Nick. Sîntem prieteni şi îi datorez foarte mult pentru tot ce a făcut pentru mine.

– Nimănui nu-i datorezi viaţa ta, Cassie O'Malley. Îţi plăteşte un salariu pe care-l meriţi din plin.

– Ştiu, dar a fost atît de bun cu mine, tată! Vreau să-l ajut. Ştie despre Nick. Mi-a declarat că înţelege foarte bine totul. Mă gîndesc la viitor, tati. Cu timpul aş putea să-l iubesc cu adevărat.

– Şi Nick? Cu el cum rămîne? O privi drept în ochi. Poţi să-mi spui acum că nu-l mai iubeşti?

– Îl mai iubesc, tată, oftă ea. Dar nu văd cum s-ar mai putea schimba ceva. Se va întoarce şi îmi va explica din nou

că nu se poate însura cu mine pentru că e prea bătrîn şi prea sărac. Poate că adevărul este că nu mă iubeşte. De cînd a plecat nu mi-a mai scris. Iar înainte de plecare, n-a făcut decît s-o ţină una şi bună că nu vrea angajamente, nu vrea legături, nu-l interesează viitorul. Desmond are nevoie de mine, nu Nick.

– Şi crezi că vei putea trăi aşa? Ştiind că iubeşti pe altcineva?

– Cred că voi putea, tată, răspunse ea fără convingere, dar simplul fapt că se gîndea la Nick îi umplea ochii de lacrimi. Mediul familiar de acasă îl făcea şi mai prezent. Ştia însă foarte bine că acum trebuia să şi-l scoată din minte pe Nick. Pentru Desmond.

– Ar trebui să fii foarte convinsă cînd te vei mărita cu omul acesta, Cassie O'Malley.

– Ştiu. Şi sînt. Am să fiu cinstită faţă de el. Promit.

– Nu vreau ca tu să umbli brambura de colo-colo, să-l duci cu vorba şi pe urmă s-o iei din loc cu Nick, dacă se întoarce. În casa asta, o femeie măritată trebuie să rămînă cinstită cu ea însăşi şi cu soţul ei.

– Da, domnule! O impresionau spusele lui şi felul în care vedea lucrurile.

– Căsătoria este un lucru sfînt, oriunde ai pleca să te măriţi.

– Ştiu, tată.

– Ai grijă, şi nu uita ce-ţi spun, trebuie să-l cinsteşti pe omul ăsta. Se pare că te iubeşte foarte mult.

– N-am să-l dezamăgesc... Nici pe tine, tată. Promit.

Pat dădu din cap, satisfăcut de răspunsurile ei. Dar mai era ceva ce trebuia clarificat. Poate nu era corect din partea lui, dar el trebuia să pună această întrebare.

– Îţi aminteşti ce-a zis Nick înainte de plecare, că Williams va căuta să se însoare cu tine înaintea ocolului lumii ca să-şi facă publicitate? Crezi că asta face acum sau e sincer? Eu nu-l cunosc, Cassie. Dar vreau să te gîndeşti tu bine acum şi să-mi spui ce crezi.

Cuvintele lui Nick îl obsedaseră tot timpul din momentul în care fiica lui îi anunțase că se va mărita cu Desmond Williams. În definitiv, ea avea doar douăzeci și unu de ani și era încă foarte naivă. Williams avea treizeci și cinci de ani și multă experiență de viață. Pentru el era un simplu joc s-o cucerească, să o ducă de nas. Dar răspunsul fetei fu foarte ferm. Clătină din cap hotărîtă. De data asta, Nick nu avea dreptate. Era absolut sigură.

– Nu cred că ar fi în stare de o mîrșăvie ca asta. Cred că e o simplă coincidență. Am lucrat atît de strîns de cînd i-am spus că accept să realizăm turul împreună... și-apoi e atît de singur, nu, nu poate fi decît o întîmplare. Cred că e o simplă coincidență că Nick a făcut asemenea afirmații. Pentru el era important s-o spună, fiindcă era gelos.

Pat dădu din cap uşurat şi se sili să zîmbească.

– O să aibă o frumoasă surpriză cînd o să se întoarcă acasă și o să te găsească măritată. Eu, unul, l-am prevenit.

– Știu. Pur și simplu cred că nu vrea să se lege de nimeni... și precis nu de mine...

Părea să se fi împăcat cu situația. Era, desigur, o ființă norocoasă, iar tatăl ei era încîntat de cele ce-i spusese. În seara aceea de Ajun, o privi tandru, ținîndu-i mîinile într-ale lui, și o sărută pe amîndoi obrajii. Avea lacrimi în ochi cînd îi vorbi din nou. Și ochii ei erau umezi cînd îl auzi.

– Cassandra Maureen, ai binecuvîntarea mea.

Capitolul 16

Cassie rămase acasă pînă în dimineaţa zilei de 31 decembrie, după care plecă împreună cu Billy la Los Angeles. Plecarea fu plină de emoţii pentru toţi. De data asta o însoţi toată familia la aeroport, chiar şi micuţii Annabelle şi Humphrey. Cassie voia să petreacă Anul Nou alături de Desmond. Cînd sosi, el o aştepta pe pistă. Era îmbrăcat cu o pelerină bleumarin de navigator care fîlfîia în vînt, iar soarele apunea chiar în spatele lui. Era frumos, înalt şi suplu, cu o înfăţişare distinsă. Arăta ca un adevărat aristocrat, iar ei doi, împreună, alcătuiau un cuplu remarcabil.

Desmond se căţără dintr-un salt în carlingă şi o surprinse, sărutînd-o, înainte ca ea să se fi ridicat de pe scaun. Parcă nici nu l-ar fi observat pe Billy, care întoarse capul, amuzat, cînd îi văzu sărutîndu-se.

– Bine ai venit, domnişoară O'Malley... mi-a fost dor de tine...

– Şi mie, zise ea zîmbind.

În seara precedentă cinase împreună cu întreaga familie şi închinaseră cu toţii în cinstea logodnei sale. Erau emoţionaţi de perspectiva apropiatei nunţi – peste numai şase săptămîni – şi toţi ar fi vrut să-l cunoască pe Desmond. Dintr-o dată, Cassie devenise steaua lor, cea care reuşise în viaţă. Iar inelul ei cu diamant strălucea pe mîna ei ca o dovadă concretă.

– Am o surpriză pentru tine, zise el cu un surîs larg, după ce îl salutase în sfîrşit pe Billy. Tînărul îşi aduna lucrurile, pregătindu-se să coboare din avion.

– Iar o surpriză?! exclamă ea, lăsîndu-se pe spătarul scaunului. În ultima săptămînă, viaţa mea a fost plină de surprize. Era greu de crezut că se logodiseră doar cu o săptămînă mai înainte. Parcă i-ar fi aparţinut dintotdeauna. Începea să se obişnuiască şi nu-i displăcea deloc. Se logodise cu un om foarte interesant.

Cît timp stătuse acasă, în Illinois, se gîndise mult la Nick, dar se silise să-şi amintească doar de îndemnurile lui de a se mărita cu altcineva. Renunţase la ea cu bună-ştiinţă, iar Desmond o dorea şi avea atîta nevoie de ea... Iar ea era decisă să-i fie o bună soţie. Cu gîndul acesta îi zîmbi, iar el o sărută din nou şi o mîngîie uşor pe obraz. Personalul de întreţinere de pe aeroport aştepta afară, respectuos. Vestea ajunsese deja la cunoştinţa tuturor. O'Malley urma să devină doamna Williams.

– Care-i surpriza? întrebă ea, curioasă, în timp ce Billy aştepta. Williams părea să fie mort după ea, însă lui Billy îi părea rău pentru Nick Galvin. Va fi distrus cînd va afla că a pierdut-o pe Cassie.

– Ne-aşteaptă afară cîţiva prieteni, explică Desmond, înălţînd capul şi strîmbîndu-se într-un fel caraghios care o făcu să rîdă. Mi-e teamă că am fost atît de surescitat încît am vorbit cam prea mult... Cîţiva băieţi de la presă vor să ne facă o poză împreună. Fiecare vrea să fie primul. Le-am spus tuturor

că eşti plecată, dar au insistat... Am minţit că te întorci diseară, dar cînd am ajuns aici... erau toţi prezenţi... te superi, Cass? Eşti obosită după zbor? Nu m-am putut abţine să nu le spun că ne-am logodit... Sînt atît de mîndru...

Arăta mai copilăros şi mai vulnerabil ca oricînd. Cîteodată părea un om de afaceri sever, neobosit, iar altă dată arăta ca un băieţel şi ei îi venea să-l ia de gît şi să-l îmbrăţişeze.

– E-n regulă. Şi eu sînt la fel de tulburată. Le-am dat vestea tuturor celor din Illinois. Cred că dacă reporterii ar fi fost acolo, ne-ar fi stat în prag tot timpul – dimineaţă, prînz şi seara, dacă nu cumva şi noaptea.

Se ridică din cabina înghesuită şi-şi luă geanta de zbor, cu carnetul de bord şi hărţile, iar Desmond i-o luă din mînă. Apoi Desmond îşi îndreptă atenţia asupra lui Billy, ca şi cum şi-ar fi amintit brusc de prezenţa lui.

– Mă gîndesc că nu te-ar deranja dacă l-am avea alături şi pe copilotul tău din Turul Pacificului. Fii binevenit, copilotule, alături de noi. Îl îmbie cu un zîmbet, dar tînărul părea stînjenit.

– N-aş vrea să vă stinghereşc.

– Nu ne stinghereşti deloc.

În timp ce Cassie se pieptăna puţin şi se ruja, Desmond insistă să apară şi Billy în fotografie.

Williams ieşi primul din avion şi în urma lui Cassie. Zeci de bliţuri clipiră în momentul acela în faţa ei, aproape orbind-o. Ea şi cu Desmond făcură semne prieteneşti cu mîna, apoi, deodată, el se răsuci şi o sărută. Păşind pe pistă alături de el, observă cu uimire că se adunaseră cel puţin douăzeci de fotoreporteri. Pe Billy nu-l luau în seamă.

– Cînd e ziua cea mare? strigă către ei *Los Angeles Times*, în timp ce *Pasadena Star News* se înghesuia să mai facă o fotografie. *New York Times* mai făcu vreo două, în timp ce *San Francisco Chronicle* voia să afle totul despre Turul Pacificului *şi* despre luna lor de miere.

– Aşteptaţi, aşteptaţi puţin... Desmond rîdea spre ei, afabil. Ziua cea mare e ziua Sfîntului Valentin... Turul Pacificului va avea loc în iulie... nu, nu ne vom petrece luna de miere în „Steaua Nordului". Acesta era numele ales de ea pentru avionul ce se pregătea pentru circuit.

Pe cînd reporterii îi asaltau cu sute de întrebări, toţi deodată, el stătu strîns lipit de Cassie, zîmbind şi rîzînd cu interlocutorii, în timp ce ea căuta să se regăsească, înţelegînd ce se întîmplase de fapt.

– Cred că asta-i tot, băieţi, zise el în cele din urmă cu cel mai natural aer din lume. Logodnica mea a făcut un traseu lung. Trebuie să plecăm acum acasă, să se poată odihni. Vă mulţumesc că aţi venit.

Aparatele de fotografiat mai ţăcăniră de cîteva zeci de ori în timp ce cuplul urca în Packardul lui Desmond, iar Billy se suia în altă maşină. Plecînd, Cassie le făcu semne amicale cu mîna celor prezenţi. Devenise peste noapte mireasa anului şi favorita Americii, în costum de pilot.

– Pare atît de straniu, nu? întrebă Cassie, făcînd încă eforturi să se acomodeze cu noua situaţie. Toţi se poartă cu noi de parcă am fi stele de cinema. Toată lumea face atîta caz... Oamenii o opriră în drumul spre casă pentru a-i pune întrebări despre Turul Pacificului, fără să ştie încă nimic despre faptul că era deja logodită.

– Oamenilor le plac poveştile cu zîne, Cass, zise el calm, conducînd spre casă, şi o bătu uşor cu mîna pe picior. E frumos să le poţi oferi o asemenea poveste.

– Da, aşa cred. Dar e o senzaţie ciudată să fii tocmai subiectul unei astfel de poveşti. Mă gîndesc tot timpul la mine... eu sînt aceeaşi... dar ei se poartă ca şi cum... nu ştiu... ca şi cum aş fi altcineva, o persoană pe care nici măcar nu o cunosc... şi acum vor să afle totul, să fie o parte din poveste. Ca şi cum ar vrea s-o ia în stăpînire. Acest gînd o făcea să se simtă prost.

Într-o seară încercase să-i explice tatălui său acest lucru, la care el i-a răspuns că după circuit va fi şi mai rău. „Uite ce preţ a avut de plătit bietul Lindy... copilul lui a fost răpit şi ucis... Preţul gloriei poate fi înspăimîntător." Pat spera însă că Desmond o va proteja.

– Acum le aparţii, Cass, declară Desmond, convins. Ciudat lucru, el părea să fie de acord. Ei te vor. Nu e cinstit să stai deoparte. Vor să fie şi ei părtaşi la fericirea ta. E ceva frumos ceea ce le poţi oferi. Desmond se comporta întotdeauna ca şi cum ar fi avut o datorie faţă de public.

Cassie nu era însă deloc pregătită pentru a suporta o asemenea atenţie insistentă. Şi lucrurile nu au contenit toată perioada celor şase săptămîni care mai rămăseseră pînă la nunta lor. Era urmărită pretutindeni şi fotografiată, la hangare, în birou, în timp ce studia hărţile cu Billy, pe stradă, pe drumul către serviciu, la magazine, la cumpărături pentru toaleta de nuntă, precum şi ori de cîte ori apărea pe undeva împreună cu Desmond.

Acum o lua cu ea peste tot pe Nancy Firestone şi uneori încerca să se ascundă sub o pălărie cu boruri largi sau cu un batic şi ochelari mari, negri. Dar perseverenţa presei era uluitoare. Reporterii apăreau de pe scări şi ieşiri de incendiu, săreau de pe marchize, se ascundeau prin tufişuri şi pe după maşini. O fotografiau permanent, de oriunde, iar către începutul lunii februarie Cassie îi suspectă că şi-au pus în minte s-o înnebunească. Iar acum nici Nancy nu-i mai era de ajutor. Cît de organizată era de felul ei, Nancy părea să aibă prea multe pe cap şi dovedca un foarte slab interes pentru detaliile căsătoriei lui Cassie. Desmond o asigurase că nu trebuie să-şi facă probleme din pricina asta şi le ceru domnişoarei Fitzpatrick şi unei asistente să se ocupe de toate cele necesare. Cassie avea destul de furcă cu presa şi cu pregătirile pentru Turul

Pacificului. El nu voia ca logodnica lui să-şi piardă timpul cu pregătirile pentru propria sa nuntă.

Cînd Cassie încerca să stea de vorbă cu el despre Nancy Firestone, Desmond nu o lua în serios. Fata încerca să-i explice că Nancy se plictisise probabil de ea şi nu pricepea de ce. Din clipa în care anunţaseră căsătoria, Nancy devenise supărăcioasă şi rece. Era ceva de neînţeles. Îşi petrecea tot mai puţin timp cu Cassie, iar într-o seară, cînd aceasta a invitat-o la cină, Nancy a spus că trebuie să rămînă acasă şi să-i dea o mînă de ajutor lui Jane în gospodărie.

– Nu înţeleg ce se întîmplă cu ea. Mă simt înfiorător. Cîteodată am senzaţia că mă urăşte. Nu se împrieteniseră niciodată atît cît crezuse ea la început că ar fi posibil, dar fuseseră întotdeauna în relaţii foarte bune, se simţiseră bine una în compania celeilalte.

– Probabil că o tulbură nunta, căută să-i explice Desmond, analizînd situaţia de pe poziţia lui de bărbat. Poate că-i aduce aminte de soţul ei. Aşa că încearcă să fie mai rezervată, să nu se implice prea mult. Presupun că mariajul nostru îi trezeşte amintiri dureroase, mai adăugă el, zîmbindu-i miresei sale.

Cassie era atît de tînără şi neexperimentată, pe de altă parte era şi foarte ocupată, aşa că nu avusese cînd să se gîndească la o mulţime de detalii.

– Ţi-am spus, foloseşte-o pe domnişoara Fitzpatrick.

– Aşa voi face. Sînt sigură că ai dreptate. Îmi pare rău că nu m-am gîndit la varianta asta.

Cînd o văzu din nou, înţelese că explicaţia lui Desmond era absolut justificată. Nancy o evita şi se dovedi dificilă cînd Cassie îi ceru un sfat în privinţa unui anumit detaliu. Începînd din momentul acela, pentru binele lui Nancy, Cassie puse în aplicare sfatul lui Desmond, ţinînd-o la distanţă.

Făcu tot posibilul să se plieze la insistenţele reporterilor, dar uneori era cu adevărat imposibil să le facă faţă.

– Nu mai încetează odată? strigă Cassie într-o zi intrînd în locuinţa lui Desmond prin bucătărie şi prăbuşindu-se într-un fotoliu, epuizată. Încercase să mute nişte lucruri din apartamentul ei, dar probabil cineva a dat semnalul. Au năvălit iar cu toţi, în masă, înainte ca ea să poată ieşi pe uşă, şi din momentul acela totul s-a transformat într-un adevărat circ.

După o jumătate de oră a apărut şi Desmond la uşa din faţă şi ziariştii l-au luat cu asalt; în cele din urmă, el a convins-o să iasă afară şi să le pozeze cîteva minute ca să scape de ei. Avea un fel al lui de a-i trata, nemaipomenit. Le acorda întotdeauna exact atît cît să-i mulţumească.

– Aţi devenit deja nervoasă? ţipă un reporter la ea, şi Cassie răspunse cu un zîmbet şi dădu din cap în semn că da.

– Doar pentru că mă împiedicaţi să mă pregătesc de nuntă, le aruncă ea, şi ei rîseră, făcînd mare haz.

– Vom fi şi noi prezenţi la nuntă.

Desmond şi Cassie intrară în casă peste cîteva minute, după care reporterii plecară, în sfîrşit, dispărînd pînă a doua zi dimineaţa.

Părinţii lui Cassie sosiră în ajunul căsătoriei. Desmond le rezervase un apartament la „Beverly Wilshire" În cele din urmă, nu venise nici una dintre surorile ei. Era prea complicat din cauza copiilor. Cassie a fost foarte mişcată cînd Desmond l-a ales pe Billy cavaler de onoare. La nuntă aveau să fie prezenţi toţi oamenii casei. Tatăl ei avea s-o conducă la ceremonie, cu toate că onorurile le făcea un judecător. Iar Cassie o rugase pe Nancy Firestone să-i fie doamnă de onoare. Nancy se împotrivise la început, pretinzînd că acest rol trebuia să-i revină uneia dintre surorile ei. Dar după ce Desmond vorbise cu ea, sfîrşise prin a accepta. Au ales pentru ea o rochie de satin gri, iar pentru Cassie un splendid model de la Schiaparelli l. Magnin i-a făcut o pălărioară asortată, cu o voaletă albă

scurtă. Buchetul avea să fie făcut din orhidee, liliac şi trandafiri, toate albe.

Desmond i-a dăruit un colier de perle care îi aparţinuse mamei sale şi o pereche de cercei superbi, cu perle şi diamante.

– Vei fi mireasa anului, îi zise Oona, mîndră foc, examinînd-o din cap pînă-n picioare. Ochii mamei erau umezi la gîndul că n-o văzuse niciodată pe Cassie atît de frumoasă. Era de-a dreptul radioasă, plină de însufleţire. Eşti atît de frumoasă, Cass! declară ea emoţionată, apoi adăugă cu mîndrie: De fiecare dată cînd mă uit prin vreun ziar sau o revistă, nu se poate să nu dau şi de o poză de-a ta!

În ziua următoare, lucrurile se petrecură aşa cum era de aşteptat. Fotografi, reporteri şi echipe întregi de operatori cinematografici de la jurnalele de actualităţi aşteptau pe lîngă casa judecătorului, unde urma să se oficieze căsătoria. Era prezentă chiar şi presa internaţională. Toţi au aruncat cu orez şi flori cînd nuntaşii au pornit spre „Beverly Wilshire", unde Desmond organizase o mică recepţie într-o sală separată. În holul hotelului şi pe-afară îi aşteptau o mulţime de oameni, pentru că cineva le suflase celor de la presă că acolo va avea loc petrecerea.

Desmond îşi invitase vreo duzină de prieteni şi pe cîţiva dintre proiectanţii marcanţi, în frunte cu cel ce proiectase avionul lui Cassie pentru Turul Pacificului. Era un grup impresionant, iar mireasa arăta ca o vedetă de cinema. Era fiinţa cea mai fermecătoare pe care o văzuse, gîndea Desmond, şi cînd dansă amîndoi un vals lent pe melodia „Dunărea albastră", mireasa radia de fericire.

Eşti într-adevăr răpitoare, draga mea, îi declară el mîndru, apoi adăugă cu un surîs larg: Cine ar fi crezut că maimuţica aia mozolită cu ulei pe care am cunoscut-o acum mai puţin de doi ani se va transforma într-o asemenea frumuseţe? Păcat că n-am o poză de-a ta de-atunci... N-am să uit niciodată cum arătai.

Cassie îl lovi cu buchetul pe umăr şi rîse fericită văzîndu-şi părinţii cum o privesc cu admiraţie.

Ziua era excepţională şi, după Desmond, dansă cu tatăl ei, apoi cu Billy. Tînărul arăta foarte bine în costumul special cumpărat pentru acest prilej. Petrecea de minune la Los Angeles, cheltuind toţi banii pe care-i cîştiga. Şi se bucura de zboruri minunate, în avioane după care tînjise toată viaţa lui.

– Aveţi o fată minunată, doamnă O'Malley, îi declară Desmond cu căldură noii sale soacre. Cassie îi cumpărase şi ei o rochie albastră, în nuanţa ochilor ei, şi o pălărioară asortată, care-i stătea foarte bine. Era o mamă frumoasă, ca şi frumoasa ei fiică.

– E o fată norocoasă, zise Oona timid. Era atît de impresionată de eleganţa şi de aerul rafinat al lui Desmond că deabia putea vorbi cu el. Dar el se purta deosebit de politicos cu ea şi extrem de prietenos.

– Eu sînt cel norocos, ripostă Desmond.

La puţin timp după aceea, Pat rosti un toast, urîndu-le mulţi ani fericiţi şi mulţi copii.

– Nu înainte de a realiza Turul Pacificului! preciză Desmond, la care toată lumea rîse. Dar imediat după aceea!

– Aşa să fie! a exclamat Pat O'Malley, mîndru.

Desmond hotărî să le permită reprezentanţilor presei să facă un set de fotografii. Oricum erau adunaţi toţi în hol şi el se gîndi eă e mai bine ca fotografiile să fie făcute într-un moment bine controlat. Sosiră cu toţii în grup, conduşi de Nancy Firestone, reuşind să facă poze drăguţe, cu mireasa dansînd mai întîi cu mirele, apoi cu tatăl său. Făcură mult caz de Pat O'Malley, un as al aviaţiei în primul război mondial, iar Cassie le furniză toate detaliile, ştiind că aşa îl va face şi pe tatăl său să se simtă o persoană importantă.

În cele din urmă, eroii serii reuşiră să evadeze într-o maşină care-i aştepta, trecînd sub o ploaie de petale de trandafiri şi

boabe de orez. Cassie purta acum o rochie verde ca smaraldul şi o pălărie cu boruri mari, astfel încît în fotografiile din aceste clipe arăta de-a dreptul spectaculoasă. Desmond a ridicat-o în braţe ca pe un fulg şi a urcat-o în limuzină. Cînd maşina s-a depărtat, le-au făcut semne cu mîna celor rămaşi, în timp ce Oona plîngea de fericire. Pat o ţinea de braţ, cu lacrimi în ochi.

Proaspăta pereche îşi petrecu noaptea la hotelul „Bel Air", iar a doua zi şi-a luat zborul spre Mexic, către o plajă pustie de o pe o minusculă insulă de lîngă Mazatlan, unde Desmond închiriase un hotel întreg numai pentru ei. Era un hotel mic, absolut discret. Nisipul plajei era atît de alb că părea alcătuit din perle, soarele era strălucitor şi fierbinte, tot timpul adia o briză plăcută, iar noaptea nu era tulburată decît de ţîrîitul greierilor. Era locul cel mai romantic ce-i fusese dat să-l vadă vreodată lui Cassie, iar cînd şedeau întinşi pe nisipul plajei şi discutau, Desmond nu uita să-i amintească de frumuseţea locurilor prin care va trece în circuitul ei în jurul Pacificului; locuri încă mai frumoase şi mai romantice decît plaja lor.

– Numai că nu cred că o să am prea mult timp de lenevit pe plajele Pacificului, sau cu tine, replică ea zîmbind. Are să-mi fie dor de tine.

– Tu vei înfăptui ceva extrem de important pentru aviaţie, Cass. Ăsta-i principalul. Afirmaţia era categorică, de parcă s-ar fi adresat unui copil care nu-i destul de atent la lecţii.

– Nimic nu e mai important ca noi înşine, îl corectă ea, dar Desmond clătină din cap în semn că nu e de acord.

– Greşeşti, Cass. Ceea ce vei realiza tu are o importanţă mult mai mare. Oamenii îşi vor aminti de tine o sută de ani de-aci înainte. Bărbaţii vor încerca să-ţi urmeze exemplul. Avioanele vor fi botezate cu numele tău şi vor fi proiectate luînd ca model aparatul tău. Vei dovedi tuturor că zborurile cu avionul deasupra vastelor întinderi ale oceanului se pot desfăşura în siguranţă dacă se utilizează aparatul corespunzător. Miliarde

de oameni şi de idei vor fi influenţate de performanţa ta. Să nu te gîndeşti nici o clipă că ceea ce faci nu are o importanţă covîrşitoare.

Tonul lui era serios şi solemn. Cîteodată, Cassie se întreba dacă el nu acordă o importanţă exagerată acestor probleme de navigaţie, ca un joc care încetează să mai fie distractiv şi capătă o pondere atît de mare de parcă de el ar depinde vieţile oamenilor. A ei depindea, bineînţeles, ca şi a lui Billy, numai că... ea nu pierduse niciodată din vedere bucuria jocului. El, însă, da.

– Eu cred totuşi că tu eşti mai important decît orice. Se rostogoli pe burtă, în noul ei costum alb de baie, şi rămase sprijinită în coate.

Desmond îi zîmbi, privind-o de sus.

– Eşti prea frumoasă, ştii? zise el uitîndu-se în adîncitura dintre sînii ei. Avea un trup foarte excitant. Mă zăpăceşti.

– Doamne, răspunse ea plăcut impresionată. Ai mare nevoie.

– Să-ţi fie ruşine!

Se aplecă şi o sărută, apoi, la scurtă vreme, se înapoiară în camera lor. Fuseseră amîndoi surprinşi cît de repede se acomodaseră unul cu celălalt. La început, Cassie se temuse puţin de el şi de ce ar putea însemna dragostea fizică, dar Desmond a surprins-o cu purtarea lui reţinută, căci prima noapte, la „Bel Air", o petrecuseră mai mult cu îmbrăţişări şi mîngîieri, discutînd despre vieţile lor, despre visurile şi viitorul lor. Vorbiseră pînă şi despre Turul Pacificului şi importanţa acestuia pentru ei doi.

O făcuse astfel să se simtă la largul ei, ca totdeauna de altfel. De-abia cînd au ajuns în Mexic, la hotel, în după-amiaza următoare, şi-a permis s-o dezbrace. A făcut treaba asta delicat şi a privit-o îndelung, admirîndu-i corpul superb. Era înaltă şi suplă, cu sîni rotunzi şi înalţi, cu o talie subţire care se curba mai departe spre şolduri înguste, dar atrăgătoare, şi cu nişte

picioare aproape tot atît de lungi ca ale lui. O posedase cu răbdare, cu multă grijă, iar în săptămîna ce a urmat i-a dezvăluit extazul ce putea izvorî din împreunarea trupurilor lor. Tot ce făcea era opera unui expert. Făcea lucrurile bine şi cu o extraordinară îndemînare. Iar ea răspundea la fel de bine. Voise să-i fie soţie, să-i aparţină, să facă amor cu el şi să-i dovedească cum că şi el este iubit de cineva. Ea era sănătoasă, tînără, plină de vitalitate şi foarte sexy. Desmond era mai reţinut, dar Cassie l-a împins spre culmi pe care el le uitase de mult, descoperind că e minunat să se lase în voia tinereţii şi abandonului pe care i le oferea ea.

– N-am ştiut, declară el cu o voce răguşită, după ce făcuseră dragoste în după-amiaza aceea, că eşti de-a dreptul periculoasă.

Îi plăcea extraordinar să facă dragoste cu ea, mult mai mult decît ar fi bănuit. Era atîta căldură şi sinceritate în femeia asta tînără, dublate de o pasiune care-l surprindea şi-l mişca.

– Poate că ar trebui să renunţ la zbor şi să stăm doar în pat, să facem copii, zise ea, dar numaidecît îşi reproşă că o ia pe urma surorilor ei. Se întreba chiar dacă nu cumva asta se întîmplase şi cu ele; era atît de uşor să te laşi dusă în braţele unui bărbat iubit, abandonîndu-te plăcerilor carnale şi recompenselor ce veneau în ordinea firească a lucrurilor. M-am gîndit că fetele renunţă la multe posibilităţi măritîndu-se de tinere şi făcînd copii, îi explică ea mai tîrziu, pe cînd stăteau întinşi în pat, încălziţi, transpiraţi şi sătui. Cred însă că acum ştiu cum decurge totul. E atît de uşor să laşi lucrurile în voia lor, să fii doar femeie, să te măriţi şi să faci copii.

Desmond dădu însă energic din cap.

– Tu nu poţi face asta, Cass. Tu eşti destinată unor fapte mult mai importante.

– Poate. Deocamdată. Dacă aşa spunea el... Acum, însă, nu se simţea destinată decît îmbrăţişărilor lui şi nici nu voia

mai mult. Era destul. Numai să fie a lui. Pentru totdeauna. Cunoaşterea bruscă a înfăţişării lui fizice o tîrîse deodată spre ceva necunoscut, neînţeles mai înainte, care acum îi plăcea. Dar într-o bună zi, mai tîrziu, mi-ar plăcea să am copii. Doar spusese şi el că ar dori şi el dacă voia ea.

– Mai întîi ai de făcut o mulţime de lucruri. Lucruri importante, adăugă Desmond, cu aceeaşi voce profesorală, iar Cassie zîmbi şi se întoarse să-l privească, plimbîndu-şi un deget leneş şi ispititor pe pielea lui.

– M-aş gîndi la nişte lucruri foarte importante... zise ea zîmbind şăgalnic, ceea ce-l făcu să rîdă şi s-o lase să facă ce vrea. Rezultatul era inevitabil. Soarele apunea dincolo de insula lor pustie, în timp ce ei cădeau iar, sfîrşiţi, abandonîndu-se ca două frînturi de epave pe întinsul apelor oceanului.

*

– Cum a fost luna de miere? întrebau indiscreţii reporteri adunaţi pe peluza din faţa casei, la întoarcere.

Ca de obicei, aflaseră nu se ştie de unde despre data înapoierii celor doi Williams, iar cînd limuzina îşi făcu apariţia, se repeziră care mai de care să ajungă mai în faţă. Cassie se întreba adesea cum naiba de ştiau întotdeauna exact unde se duc ei şi ce fac.

Se strecurară cu greu spre casă, apoi, ca de obicei, Desmond se opri un moment şi le vorbi, timp în care aparatele ţăcăneau întruna, luînd mii de imagini. Cea care apăru în săptămîna următoare pe coperta revistei *Life* îl reprezenta pe Desmond trecîndu-şi soţia peste prag.

Dar pentru Cassie, din momentul acela luna de miere luase sfîrşit. Petrecuseră două săptămîni idilice, pentru ca acum, imediat, de a doua zi, să se scoale de la trei dimineaţa pentru ca la ora patru să urce deja în „Steaua Nordului" şi să-şi reia antrenamentele.

Aveau un program chinuitor, extrem de încărcat, iar ea şi Billy trebuiau să repete de mii de ori aceleaşi acţiuni. Trebuiau să simuleze orice dezastru imaginabil, oprind un motor şi aterizînd doar cu celălalt, evoluînd fără ambele motoare, în zbor planat, şi căutînd să aterizeze pe pistele cele mai scurte, cu vînt din lateral de o intensitate feroce. Au simulat aterizări în orice condiţii, calificate de la dificile la imposibile, ca şi zboruri pe distanţe lungi, de ore întregi. Iar cînd nu zburau, rămîneau aplecaţi asupra hărţilor şi a tabelelor de consum de carburant. Se întîlneau şi discutau cu proiectanţii şi inginerii, învăţînd pe dinafară fiecare detaliu constructiv al avionului, după cum se exersau să facă orice reparaţie. Billy îşi petrecu ore nenumărate manevrînd echipamentul de radiocomunicaţii, iar Cassie, în simulatorul de zbor, învăţînd să piloteze fără vizibilitate, în orice condiţii.

Ea şi cu Billy zburau mult şi zburau bine; amîndoi alcătuiau o echipă excelentă. În aprilie executau deja tot soiul de acrobaţii care i-ar fi uluit pe spectatorii de la orice miting aviatic. Petreceau împreună paisprezece ore pe zi, iar Desmond o ducea la lucru exact la patru dimineaţa şi venea s-o ia la ora şase seara. O aducea acasă, unde Cassie făcea o baie, după care luau o cină frugală. El se retrăgea apoi în birou cu o servietă plină cu diverse note şi planuri pentru Circuit, iar în ultimul timp cu cereri de viză. Era ocupat şi cu pregătirile necesare pentru transportul carburantului pe mare, la fiecare etapă. Şi bineînţeles că mai avea de negociat contracte pentru publicitate şi cărţi ce urmau să vadă lumina tiparului după terminarea Turului. De obicei, mai aducea şi unele articole pe care Cassie trebuia să le citească, în legătură cu condiţiile climaterice pe glob, cu ultimele evoluţii importante din aviaţie sau cu zonele pe care trebuia să le străbată cu multă atenţie din cauza situaţiei pe plan mondial. Era ca şi cum ar fi avut de făcut lecţii în fiecare seară, ceea ce, după o lungă zi de

muncă, ei nu-i prea ardea să facă. Ar fi vrut să mai iasă şi ei să cineze în oraş, să vadă un film. Era doar o fată de douăzeci şi unu de ani, iar el o trata ca pe un robot. Nu ieşeau în oraş decît atunci cînd aveau loc anumite evenimente sociale importante, la care el considera oportun să fie văzuţi.

– Noi nu mai putem face nimic altceva care să nu aibă legătură cu Turul? se plînse Cassie într-o seară, cînd Desmond îi adusese un teanc masiv de articole, cerîndu-i să le citească imediat, şi cu mare atenţie.

– Nu acum. Ai să te poţi juca la iarnă, dacă nu cumva pînă atunci te vei gîndi la un alt zbor aducător de recorduri. Acum trebuie să te ţii de treabă, adăugă el ferm.

– Doar asta şi facem, scînci ea, iar Desmond o privi mustrător.

– Vrei să termini ca „Steaua Pleiadelor"? întrebă el, amintind numele aparatului Ameliei Erhart.

Lui Cassie i se făcea uneori greaţă auzindu-l cum repetă întruna această ameninţare. Îi luă articolele din mînă şi sui cu ele în camera ei, trîntind uşa după ea. Mai tîrziu o să se scuze, iar el, ca întotdeauna, va fi foarte înţelegător.

– Vreau să fii pregătită în toate privinţele, Cassie, ca să evităm orice nenorocire. Totuşi, unele evenimente nu puteau fi anticipate, ca de exemplu furtunile sau defecţiunile motoarelor. Totuşi, deocamdată, el se gîndise la tot, pînă în cele mai mici detalii.

Pînă şi Pat era deosebit de impresionat de ceea ce-i povestea fiica lui în legătură cu pregătirile. Omul era un adevărat geniu al planificării şi preciziei. Şi încă şi mai şi în domeniul relaţiilor publice. Chiar dacă această pasiune a lui pentru planificarea tuturor detaliilor era aproape vicioasă, cel mai mult îl preocupa totuşi siguranţa şi bunăstarea soţiei sale.

Iar ca răsplată pentru felul în care muncea, către sfîrşitul lunii aprilie o duse într-un week-end la San Francisco. Escapa-

da i-a plăcut enorm lui Cassie, mai puţin cele trei interviuri pe care i le aranjase el şi acolo.

Acţiunile publicitare cunoscură un salt imens în luna mai. Conferinţele de presă aveau loc în fiecare săptămînă, ca şi reportajele care apăreau în programele de ştiri în legătură cu activitatea ei. Ea şi cu Billy apăreau peste tot: la radio şi la cluburile de femei. Pozau în permanenţă fotografilor. Simţea, realmente, că nu mai are o viaţă proprie şi, de fapt, nici nu avea. Cu cît muncea mai din greu şi cu cît data fixată pentru plecarea în Circuit se apropia, cu atît mai puţin timp petreceau împreună ea şi cu Desmond. El se mai ducea din cînd în cînd pe la clubul său, cîteva ore pe noapte, ca să mai răsufle. Iar către sfîrşitul lunii mai, Desmond avea tot mai des de citit articole, în biroul lui, pînă cădea răpus de somn.

Cassie era atît de sătulă de toată această activitate demenţială încît el îi propuse să se ducă acasă într-un week-end, la finele lui mai, ca să mai facă o pauză. Ea acceptă cu plăcere. Era fericită să-şi revadă părinţii. De data asta însemna că nu avea să fie cu Desmond de ziua ei, dar el îi dărui înaintea plecării o frumoasă brăţară cu safire şi o consolă spunîndu-i că vor petrece împreună următoarele cincizeci de aniversări. La drept vorbind, nici lui Cassie nu i se părea o tragedie. Oricum, era prea tensionată acum, înaintea Turului, ca să mai simtă vreo plăcere. Ei doi erau prea depărtaţi zilele astea. Desmond nu se mai gîndea la nimic în afară de proiectul lui măreţ.

Era ridicol: împlinise douăzeci şi doi de ani, era măritată cu unul dintre cei mai importanţi oameni din lume. Ea însăşi era una dintre cele mai celebre femei şi totuşi se simţea obosită şi nefericită. Desmond era incapabil să vorbească despre altceva decît despre Tur, nu citea decît ceea ce era în legătură cu acest proiect, nu-i mai cerea altceva decît să pozeze întruna pentru presă şi să-şi petreacă cincisprezece ore pe zi pilotînd. Viaţa mai însemna totuşi şi altceva. Cel puţin aşa credea ea,

dar Desmond nu părea să mai fie conştient în ultimul timp de faptul că e viu. Şi, din anumite puncte de vedere, nici nu era. Nu exista nici urmă de romantism în viaţa ei. Doar Turul şi miile de pregătiri.

– Cît de mult putem zbura oare, fir-ar să fie? i se plîngea ea lui Billy în drum spre casă. Se hotărîse s-o însoţească şi el în acest week-end. Pe cuvîntul meu, uneori simt că mi se face greaţă de toate.

– Ai să te simţi mai bine cînd vom pleca, Cass. Aşteptarea e o boală grea.

Pînă la plecarea în Turul Pacificului mai erau cinci săptămîni şi amîndoi începuseră să se simtă din ce în ce mai încordaţi. Cassie resimţea din plin presiunea. Şi, culmea, era măritată de trei luni şi jumătate şi nu se simţea mai apropiată de Desmond decît fusese înainte de căsătorie. Nopţile lor împreună nu mai aveau nimic romantic, îşi spuse ea cînd porniră în zborul spre est, dar Billy nu trebuia să ştie nimic.

Vorbiră în schimb despre conferinţele de presă pe care le organizase Desmond la Los Angeles şi New York. Mai voia ca ei să zboare la Chicago la sfîrşitul week-end-ului, să dea un interviu, dar deocamdată Cassie nu acceptase.

– Doamne, ce obositor e, nu-i aşa?

Îi zîmbi lui Billy; făcuseră deja o jumătate de drum. Era mulţumită să se ducă acasă. Simţea nevoia să-şi vadă părinţii.

– Îmi închipui că mai tîrziu vom spune că a meritat, o încurajă Billy, iar ea ridică din umeri, simţindu-se ceva mai bine.

– Sper şi eu.

Zburară un timp în linişte, după care el o examină mai atent. În ultimul timp arăta mult mai obosită şi nefericită. Tînărul bănuia că presiunea permanentă a presei are efecte negative asupra ei. În ceea ce-l priveşte, pentru el era mult mai uşor. Dar pe Cassie o devorau, nu alta, iar Desmond nu dădea deloc semne că ar apăra-o. Dimpotrivă, părea satisfăcut.

– Te simți bine, Cass? o întrebă Billy după o vreme.

Pentru el, fata era ca o soră mai mică sau o prietenă foarte apropiată. Își petreceau aproape tot timpul împreună, zi de zi, și nu se contraziceau niciodată, nu îi obosea pe nici unul din ei prezența celuilalt. Billy se dovedea un însoțitor ideal pentru Turul Pacificului, mai bucuros ca oricînd că o poate însoți.

– Da... bine... mai bine. E bine că merg acasă și am să-i văd pe toți.

El încuviință dînd din cap. În săptămîna precedentă fusese și el la San Francisco, să-și vadă tatăl, care era mîndru de el nevoie mare. Billy știa ce mult înseamnă familia pentru Cassie. Avea nevoie de familie, mai ales acum, tot așa cum și el simțise nevoia să-și vadă tatăl. Și-apoi, deodată, în intimitatea cabinei, simți nevoia s-o întrebe ceva, ceva ce mai înainte i se părea că ar fi o indiscreție condamnabilă. Acum însă ea părea relaxată, astfel încît își luă inima în dinți, căutînd să pară nepăsător:

– Ai mai primit vreo veste de la Nick?

Cassie tăcu o vreme, cu privirea pierdută în norii pe care-i străbăteau, apoi clătină din cap.

– Nici una. Voința lui a fost să ne păstrăm fiecare libertatea. Cred că a obținut exact ceea ce a vrut.

– El știe? continuă Billy pe același ton plat, mîhnit că lucrurile mergeau prost pentru ei. Îl aprecia pe Nick în mod deosebit și simțise dintotdeauna cît de mult îl iubește Cassie. Din prima zi în care-i cunoscuse. I se părea că sînt făcuți unul pentru altul.

– Despre Desmond? El încuviință din cap. Nu, continuă Cassie. De vreme ce nu vrea nici să-mi scrie, mi-am închipuit că va afla singur în cele din urmă, într-un fel sau altul. În condițiile astea, nu vreau nici eu să-i scriu.

Cassie nu voia să fie ea cea care să-i aducă la cunoștință o veste atît de proastă, care l-ar fi putut descumpăni pînă

într-atît încît să facă vreo greşeală fatală într-o misiune de luptă. Nu voia aşa ceva.

– Probabil că acum a aflat deja, reluă ea. Ştiu că uneori îi mai scrie tatii. Nu-l întrebase niciodată pe Pat dacă-i comunicase. Însuşi gîndul era încă prea dureros şi acum, zburînd deasupra Kansasului, încercă să şi-l scoată din minte.

Cînd aterizară în Illinois, reprezentanţii presei pîndeau ca nişte hiene. Îi aşteptaseră toată ziua la aeroport. Cassie înţelese că nu va mai avea pace de-acum înainte şi pînă se va încheia povestea cu Turul. Prea era la ordinea zilei.

Aşadar, făcu exact ceea ce-i cerea Desmond, adică le acordă o mulţime de timp, se lăsă fotografiată din toate părţile, răspunse satisfăcător tuturor întrebărilor, după care stabili cu ei o nouă întîlnire în altă zi, declarîndu-le în final că acum de-abia aşteaptă să ajungă acasă, la părinţii săi.

Pat o aştepta şi se lăsă şi el fotografiat împreună cu ea şi cu Billy. Cînd, în sfîrşit, fotoreporterii binevoiră să plece, Cassie răsuflă uşurată şi îşi aruncă lucrurile în camioneta tatălui său, care se uită lung la ea, surîzînd. Dar observase încă de la sosire că Pat nu arată prea bine.

– Te simţi bine, tată? Ce-i cu tine?

Era palid, parcă cenuşiu, ceea ce nu promitea nimic bun. Îşi închipui că ar putea fi vorba de o gripă. Ştia că mama ei se îmbolnăvise de gripă la întoarcerea din California. Iar el lucra prea mult pentru vîrsta lui. Acum era şi singur, cu Nick plecat, ca şi cu Billy, iar Chris... Trebuia să se bizuie doar pe angajaţi, pe personalul navigant atît de fluctuant.

– N-am nimic, răspunse Pat fără convingere. Îi aruncă fiicei sale o privire neliniştită. Oona zicea că ar fi trebuit să-i spună la telefon, dar el nu avusese curaj, nu ştia cum să aducă vorba. Nu-i spusese nimic lui Nick. Şi, lucru ciudat, nici altcineva nu se găsise să-i spună. Totuşi, noaptea trecută se pomeniseră cu el.

– Ce, s-a întîmplat ceva? Simţise nesiguranţa din vocea lui.

Billy privea nepăsător prin geamul maşinii, neştiind despre ce este vorba.

– Nick este aici, zise Pat brusc, cu privirea aţintită înainte.

– A venit? Unde stă? întrebă Casie, deodată neliniştită.

– În căsuţa lui. Probabil că va veni şi pe la noi. M-am gîndit că-i mai bine să-ţi spun, să fii avertizată.

– Ştie că vin? Pat dădu din cap în semn că nu, nu ştie, iar Billy o privi îngrijorat. Auzise şi el ce-i spusese tatăl ei şi spera să n-o emoţioneze prea tare.

– Nu ştie. A sosit noaptea trecută. Stă doar cîteva zile. N-am avut prilejul să-i spun pînă acum.

Cassie n-a îndrăznit să-l întrebe dacă i-a spus că se măritase. Au tăcut apoi tot restul drumului şi peste cîteva minute îşi îmbrăţişa mama. Billy îi duse bagajul în casă şi Pat îl conduse apoi în camera lui Chris. Lucrurile băiatului erau încă împrăştiate peste tot, exact aşa cum le lăsase, şi era de-a dreptul şocant să intri şi să dai cu ochii de ele. Cassie simţi o strîngere de inimă. Parcă îl aşteptau toţi să se întoarcă din minut în minut.

Ea se instală în vechea sa cameră. Oona le pregătise cina. Aceleaşi feluri simple şi bune, care-i plăceau atît de mult lui Cassie: pui fript, piure de cartofi şi porumb fiert.

– Dacă aş sta aici m-aş face cît casa, zise Cassie fericită, înfulecînd de zor.

– Şi eu la fel, rînji Billy, iar stăpîna casei se simţi flatată.

– Ai slăbit, îi reproşă ea fiicei sale, încruntînd îngrijorată din sprîncene.

Billy se grăbi să-i dea explicaţii:

– Avem foarte mult de lucru, doamnă O'Malley. Zboruri de încercare, cincisprezece ore pe zi. Curse pe distanţe lungi, prin toată ţara. Teste de tot felul şi pregătiri pentru zborul cel mare din luna iulie.

– Mă bucur că vă pregătiţi temeinic, opină Pat.

Apoi, pe cînd Oona strîngea masa, pregătindu-se să servească plăcintă cu mere şi îngheţată de vanilie făcută în casă, se auziră paşi pe verandă, iar Cassie simţi că-i stă inima în loc. Desprinse cu greu ochii din farfurie, făcînd efortul să se uite în sus, ca să-l vadă cînd intră pe uşă. N-ar fi vrut să dea ochii cu el, dar ştia că nu putea evita acest lucru. Iar cînd îl văzu, inima începu să-i bată nebuneşte. Era parcă mai frumos ca oricînd, cu părul negru ca pana corbului, cu ochii aceia de un albastru strălucitor şi cu faţa bronzată. Aproape că i se tăie răsuflarea, dar mai apoi simţi că roşeşte pînă în vîrful urechilor. Nimeni nu se mişcă şi nu scoase vreun cuvînt. Ca şi cum toţi ar fi ştiut ce se va întîmpla.

– Deranjez? întrebă Nick stînjenit. Simţea tensiunea din încăpere. Dădu cu ochii de Billy. Ura, puştiule! Cum mai merge? Ocoli odaia ca să dea mîna cu el şi Billy se ridică în picioare, cu faţa încă plină de coşuri, dar cu ochii strălucind de plăcerea de a-l revedea.

– Toate merg colosal. Tu ce mai faci, Ţeapă?

– Am început să vorbesc ca un englez. Şi apoi, inevitabil, se uită la ea şi privirile lor se întîlniră. În ochii ei se citea tristeţea, iar într-ai lui uimirea. Nick îi simţise lipsa mult mai mult decît ar fi dorit. Bună, Cass, făcu el calm. Arăţi foarte bine. Probabil că eşti gata pentru Circuit.

În ultimul jurnal de actualităţi pe care îl văzuse se vorbea despre Turul Pacificului, dar de-atunci se scurseseră cinci luni. Din motive lesne de înţeles, asemenea jurnale ajungeau greu la Hornchurch. În ultimul an nu făcuse decît să zboare, ceas de ceas şi clipă de clipă. Şi să scoată cadavre de femei şi copii din casele cuprinse de flăcări din Londra. Fusese un an greu, dar se simţise folositor. Era mai bine decît să stea aici, scobindu-se în dinţi şi aşteptînd să zboare cu poşta în Minnesota.

Oona îi oferi şi lui desertul, iar Nick se aşeză oarecum stînjenit. Simţea că a întrerupt ceva sau că nu toţi se simţeau

la largul lor în prezența lui. Nu era sigur însă. Se apucă să flecărească cu Billy și cu Pat, dar Cassie nu scotea o vorbă. După o vreme se ridică și se duse la bucătărie s-o ajute pe maică-sa. În cele din urmă, neavînd ce face acolo, trebui să se întoarcă în sufragerie, unde bărbații continuau să mănînce desertul. Nu se atinse de plăcinta cu mere, deși Oona știa cît de mult îi plăcea. Pat știa însă ce se întîmplă cu ea. Ca și Billy. Numai Nick n-avea habar de ce se petrece.

Mai tîrziu, el își aprinse o țigară, se ridică și își îndreptă spatele. Slăbise și el și arăta tînăr, puternic și suplu, evident sănătos tun.

– Nu vrei să ieșim să ne plimbăm puțin? o întrebă el degajat. Simțise că ceva nu e în regulă și voia s-o întrebe pe ea, direct. O fracțiune de secundă îi îngheță sîngele în vine la gîndul că poate Cassie se îndrăgostise de Billy. El însuși nu mai venise pe-acasă de aproape un an, de la moartea lui Chris. Era doar un capriciu al soartei că veniseră amîndoi deodată. Dar, ca întotdeauna, era fericit s-o vadă. Mai mult decît atît, simțea că i se umple sufletul de lumină la apropierea ei și nu-și dorea decît s-o sărute, dar ea sta foarte rezervată. Își imagină că e supărată rău pe el. Era vina lui – nu-i scrisese nimic tot anul. Nu voia s-o influențeze. Se ținuse de cuvînt.

– E ceva în neregulă, Cass? o întrebă el în cele din urmă, cînd ajunseră la pîrîiașul care mărginea proprietatea familiei O'Malley. Pînă atunci ea nu scosese încă nici o vorbă.

– Nu chiar, răspunse ea încet, încercînd să nu se uite la el, dar tentația era prea mare. Nu putea sta așa, pur și simplu. Orice își spusese ea de-a lungul anului, că trebuie să aibă viața ei, că ține la Desmond și că el are nevoie de ea, acum nu se mai îndoia nici o clipă că îl iubește pe Nick la fel de mult ca întotdeauna, indiferent de sentimentele lui față de ea. Așa stăteau lucrurile în realitate. Dar nici pe Desmond nu-l putea trăda. Își amintea ce-i spusese tatăl ei cînd l-a anunțat că vrea

să se mărite cu Desmond. Îşi va respecta legămîntul căsătoriei chiar dacă asta o va ucide. S-ar putea să se întîmple chiar aşa, se gîndi ea privindu-l pe Nick. I se strîngea inima la vederea lui.

– Ce este, scumpo?... Mie poţi să-mi spui... orice-ar fi, dacă nu de altceva, măcar în virtutea vechii noastre prietenii.

Se aşezară pe un buştean şi îi luă mîna. Privi în jos şi văzu. Verigheta fină pe degetul inelar de la mîna stîngă. De data asta nu mai purta inelul de logodnă, ci doar verigheta, care spunea totul. Privirile lor se întîlniră şi ea clătină din cap, încuviinţînd.

– *Te-ai măritat?* Vocea nesigură trăda că primise lovitura în plin.

– Da, răspunse ea tristă, simţind, în ciuda explicaţiilor pe care şi le dăduse singură şi a faptului că el însuşi o îndemnase să facă acest pas, că l-a trădat. Ar fi putut să aştepte. Dar n-a aşteptat. M-am căsătorit acum trei luni... aş fi vrut să-ţi spun... însă tu nu mi-ai scris... şi eu nu ştiam ce zic... Pe obrajii ei începură să curgă lacrimi amare, iar vocea îi tremura.

– Cu cine?... Billy nu avusese nici un gest intim faţă de ea, şi doar veniseră împreună acasă. Nick considerase întotdeauna că cei doi ar fi potriviţi unul cu altul, fiind de aceeaşi vîrstă. Ar fi vrut să-l ia de bărbat, dar gîndul ăsta era al dracului de dureros şi îi umplea ochii de lacrimi. Cu Billy? întrebă el cu vocea schimbată, încercînd să pară înţelegător, dar de data asta Cassie rîse printre lacrimi şi dădu din cap în semn că nu.

– Nu, nicidecum. Ezită îndelung, privind într-o parte, apoi se hotărî. Trebuia să-i spună. Cu Desmond.

În aerul cald al nopţii să lăsă o linişte ciudată, parcă fără capăt. Nick scoase apoi o exclamaţie de neîncredere, aproape de durere fizică atunci cînd percepu cumplitul adevăr.

– Desmond *Williams?* Ca şi cum ar mai fi cunoscut alţi zece cu acelaşi nume. Văzu cu groază că ea clatină capul, încuviinţînd. Pentru numele lui Dumnezeu, Cassie... cum ai putut

să faci o asemenea nebunie? Oare nu te-am avertizat, nu ți-am spus? De ce dracu' crezi că s-a însurat cu tine?

– Pentru că el a vrut să se însoare, Nick, spuse ea plictisită. Are nevoie de mine. Mă iubește, în felul lui. Era descumpănită, știind mai bine ca oricine că, în majoritatea timpului, în viața lui Desmond nu era loc decît pentru planuri și hîrtii.

– Așa crezi? N-are nevoie de nimeni, decît de un director de zboruri și de o echipă de reporteri, știi asta foarte bine. Eu n-am apucat să văd un jurnal de actualități mai nou de cinci luni de zile, dar îmi dau seama că a făcut pe dracu' în patru ca să se însoare cu tine și te-a pus să-ți pierzi mai mult timp cu filmele publicitare decît Greta Garbo în persoană.

– Ce pretenții poți avea, Nick? Mai sînt doar cinci săptămîni pînă la plecarea în Circuit.

– Mă așteptam să ai mai multă minte, să-l vezi în adevărata lui lumină. E un șarlatan, un escroc – ți-am spus-o din prima zi cînd l-am cunoscut. O să te stoarcă pînă va scoate untul din tine sau o să te pună să zbori pînă ai să te prăbușești, să mori dracului pe undeva, agățată în vreun copac, cu un avion prea greu de stăpînit pentru tine! Pe el nu-l interesează decît publicitatea și compania lui blestemată. Individul ăsta e ca o mașină, e un geniu al reclamei, nu altceva. Vrei să mă convingi pe mine că te iubește?

Începuse să țipe și ea se înfioră văzîndu-l că s-a ridicat în picioare în fața ei, azvîrlind cuvinte veninoase la adresa soțului său.

– Da. Mă iubește. Se gîndește tot timpul la mine. Are grijă de mine... sigur, îl preocupă avioanele lui, și Turul, dar face absolut totul ca să mă protejeze.

– Și ce anume face, mă rog? Te trimite să faci Turul Pacificului cu seufundători de profesie, dotați cu aparate de filmat subacvatice? Hai, Cassie, vino-ți în fire. Mie vrei să-mi spui că n-a stors și mama reclamei din căsătoria voastră? N-am

avut ocazia să văd, dar pot să pun mîna în foc. Pariez că buchetul de mireasă l-ai aruncat în obiectivul unui aparat de filmat.

– Şi ce dacă, Doamne-Dumnezeule?

El pusese punctul pe I, se apropiase de adevăr mai mult chiar decît bănuia probabil, dar Desmond îi spusese întotdeauna să coopereze şi să aibă răbdare, că presa e o parte importantă din viaţa lor, indispensabilă pentru organizarea Turului. Totuşi, era convinsă că nu se însurase cu ea pentru asta. Era dezgustător, şi o enerva să-l audă pe Nick făcînd astfel de afirmaţii. Ce drept avea el să-l critice? Nu-i scrisese nici măcar un rînd.

– Şi ţie ce-ţi pasă? ripostă ea, înverşunată. Tu nu m-ai vrut. N-ai vrut să te însori cu mine, nu mi-ai scris, n-ai vrut să avem un cămin al nostru, n-ai catadicsit nici măcar să-mi oferi o speranţă pentru viitor, pentru momentul în care te-ai întoarce din război. Faci doar pe asul în încăierarea altora. N-ai decît, ţine-o tot aşa, pilotule! Tu nu mă vrei. Mi-ai spus-o pe şleau. Ai vrut doar să-mi suceşti capul, să scoţi fum fără foc pe seama mea, cînd eram pe-aici, apoi ai dispărut, făcîndu-ţi propria viaţă, după placul tău. N-ai decît. Dar să ştii că am şi eu un drept la viaţă. Merg şi eu pe calea pe care mi-am ales-o!

– Te înşeli, nu ţi-ai ales nimic, replică el exasperat. Asta-i doar în închipuirea ta. De îndată ce Turul se va încheia şi nu va mai avea nevoie de iluzii cu care să hrănească presa, te va arunca cît colo sau te va ţine prin preajmă, ignorîndu-te cu desăvîrşire.

Exact aşa se întîmpla de pe-acum, dar ea ştia că Desmond avea enorm de lucru pînă la plecarea în Tur. Ar fi vrut din toată inima ca Nick să se înşele. Tot ce spunea era incorect, pentru că erau vorbele unuia care a pierdut şi firește, era furios pentru asta. Nick continuă să învenineze şi mai mult situaţia, apropiindu-se şi mai ameninţător de ea:

– Am auzit că are o jumătate de duzină de amante, ţinute în taină, la distanţă. Ţi-a spus cineva asta sau ţi-ai dat singură seama, Cass?

Afirmaţia era o ticăloşie, dar el era convins de ceea ce spunea.

– E ridicol. De unde ştii tu?

– Aşa se vorbeşte, şi încă destul de insistent. Nu e el aşa de sfînt cum vrea să pară, soţul model! Ştia că ea se măritase cu altul din cauza lui, dar regretase după ce plecase. Regreta şi acum. Dar şi ea greşise măritîndu-se cu Desmond. E un ticălos, Cass. Probabil că nu ţine deloc la tine. Încearcă să înţelegi. E un prefăcut, o canalie. Tu nu ţi-ai luat un soţ. N-ai făcut decît să intri în menajeria lui!

Auzind ce-i spune despre Desmond, o apucă frica. Îi venea s-o ia la fugă, să nu-l mai audă. Dar nu făcu decît un pas înapoi, ridicînd braţul să-i tragă o palmă cu toată puterea, dar Nick fu mai iute. O apucă de mînă şi i-o suci la spate, după care nu se mai putu abţine. O sărută apăsat, mai dur decît o făcuse vreodată, dar Cassie nu mai era acum o fetiţă neştiutoare, era femeie. Fără măcar să-şi dea seama, se trezi că-i răspunde. Şi preţ de cîteva clipe, cei doi se strînseră în braţe, sărutîndu-se cu o pasiune nestăvilită. Cassie fu cea care se smulse din îmbrăţişare, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. Detesta cele petrecute, se ura pe sine pentru ceea ce făcuse, cu toate că la momentul respectiv i se păruse foarte corect să se mărite cu Desmond. Poate a greşit.

Dar acum nu mai exista nici o ieşire. Ieşirea era Nick şi ceea ce nu mai aveau dreptul să facă ei doi.

– Cassie, te iubesc, spuse Nick chinuit, ţinînd-o din nou în braţe, de data asta fără s-o mai sărute. Te-am iubit dintotdeauna şi te voi iubi mereu. Nu voiam să-ţi distrug viaţa, însă nu m-am gîndit niciodată că vei face un pas atît de prostesc... Credeam că vei sfîrşi prin a te mărita cu Billy.

Ideea asta i se părea lui Cassie de-a dreptul amuzantă. Se aşeză din nou alături de el, pe buştean, gîndindu-se la încurcătura în care se vîrîse singură. Era îndrăgostită de doi bărbaţi... sau poate doar de unul... obsedată de unul şi măritată cu altul.

– O căsătorie cu Billy ar fi fost de parcă m-aş fi măritat cu Chris, rîse ea tristă.

– Şi cu *el* cum e? întrebă Nick, oarecum şocat. Acum ar fi vrut să ştie totul.

– El e un om foarte serios, oftă ea. Toată capacitatea lui de muncă este acum subordonată unui unic obiectiv: Circuitul Pacificului. Cred că face asta pentru mine. Nu ştiu, Nick... Credeam că fac bine ce fac. Poate am greşit. Acum chiar că nu mai ştiu.

– Încheie povestea. Anulează călătoria. Divorţează. Îl apucase panica. Acum ar fi făcut orice. S-ar fi căsătorit cu ea dacă asta voia. Dar fiecare fibră din fiinţa lui îi spunea că ea e în pericol de moarte.

– Nu pot, Nick, răspunse Cassie abătută. N-ar fi cinstit din partea mea. M-a luat de soţie cu bună-credinţă. N-aş putea să-i trădez încrederea. Îi sînt prea îndatorată. A mizat atît de mult pe acest Tur, a investit atît de mult în acest proiect, nu numai avionul... nu, nu suport nici măcar gîndul...

– Nu eşti încă pregătită pentru o asemenea încercare.

Dar ea era pregătită. Şi ştia şi el că este.

– Ba da, sînt.

– Nu-l iubeşti.

Deodată, era atît de tînăr şi neajutorat. De ce nu-l aşteptase?

– Nu sînt îndrăgostită de el. N-am fost niciodată. El ştie. I-am vorbit despre tine şi a acceptat situaţia. Într-un fel, totuşi, îl iubesc. A fost mult prea bun cu mine ca să nu ţin la el. Nu pot să-l las pur şi simplu, Nick!

– Dar pe urmă? Ce va mai fi? Ai să stai încurcată cu el pe vecie?

– Nu ştiu, Nick. Nu sînt răspunsuri uşor de dat.

– Sînt atît de uşor de dat pe cît vrei tu să fie, replică el, încăpăţînat.

– Aşa spuneai şi cu doi ani în urmă, Nick, înainte să pleci. Nu m-ai ascultat nici atunci.

– Uneori lucrurile par mai complicate decît sînt în realitate. Noi le complicăm fără să fie nevoie, afirmă el sentenţios.

– M-am măritat cu el, Nick, şi la bine, şi la rău. Fie că-l iubeam, fie că nu. Acum nu-l pot abandona doar pentru că aşa vrei tu.

– Poate că nu, replică Nick răspicat, dar ai să vezi că o să te abandoneze el într-o bună zi, cel puţin din punct de vedere afectiv, dacă nu şi altfel, cînd îşi va fi realizat scopurile. Totul se va rezuma la reclamă, ai să vezi, Cass. Sînt sigur.

– Poate, dar pînă atunci îi sînt datoare. N-am să-mi calc cuvîntul şi nu-l voi înşela. E soţul meu. Merită o soartă mai bună decît să ne batem noi joc de el. Eu, una, n-am să fac aşa ceva.

Nick o privi lung, fără să spună nimic, încercînd să raţioneze sub povara dureroasă a cuvintelor ei.

– Eşti o fată bună, Cass. Iar el este un om norocos. Cred că eu am fost un prost. Socoteam că sînt prea bătrîn pentru tine... şi prea sărac... şi prea excentric. Oricum, în parte era adevărat. Apoi nu putu rezista unei tentaţii ieftine: Cum e să fii căsătorită cu unul dintre cei mai bogaţi oameni din lume?

– La fel ca şi cum aş fi fost măritată cu tine, i-o întoarse ea imediat. Amîndoi sînteţi la fel de pătimaşi şi vreţi ca toate să se desfăşoare numai în conformitate cu felul vostru de a gîndi. Poate că toţi bărbaţii sînt aşa, indiferent dacă sînt bogaţi sau nu, zise ea şi această remarcă îl amuză. Îşi păstrase nealterat simţul umorului, draga de ea.

– *Touché*. Aş vrea să mă pot bucura pentru tine, Cass, dar nu pot.

– Încearcă. Altă soluţie nu avem.

Trebuia să trăiască aşa cum alesese s-o facă. Era o femeie onestă. Nick nu putea decît să accepte situaţia şi încuviinţă dînd din cap. În cele din urmă porniră înapoi spre casă ţinîndu-se de mînă, continuînd să discute în noaptea care îi învăluia cu o mantie de stele. El îşi dădea acum seama cît de prost fusese, ce absurdităţi susţinuse, cît de tare greşise luînd singur hotărîrea în numele ei, ca acum să simtă urmările pe pielea lui. Tatăl ei a procedat corect. I-a lăsat întreaga libertate de acţiune, iar ea s-a măritat cu altcineva. Dar chiar cu Desmond Williams... Nu ştia decît lucruri rele despre el. Era convins pînă în fundul sufletului că o foloseşte pe Cassie doar ca pe o unealtă. Iar ea era mult prea tînără şi naivă ca să-şi dea seama. El, Nick, avea patruzeci de ani şi ştia să aprecieze oamenii şi situaţiile la justa lor valoare. Desmond apărea întotdeauna în primele pagini ale unor ziare importante, ca *New York Times* şi altele. Iar lui Nick nu-i plăceau titlurile de-o şchioapă!

Cassie îi ură noapte bună pe verandă şi se despărţiră fără să se sărute. De-abia după ce fata dispăru în casă, îl zări Nick pe vechiul lui prieten, care se odihnea într-un fotoliu, privindu-i din umbră.

– Stai cu ochii pe mine, Asule? îl întrebă Nick cu un surîs obosit, aşezîndu-se pe un fotoliu lîngă el.

– Stau. I-am spus acum luni de zile lui Cassie că nu vreau s-o văd distrugîndu-şi căsnicia.

– Fii pe pace, nu se va întîmpla aşa ceva. E o femeie cu capul pe umeri. Iar eu sînt un nerod. Ai avut dreptate, Pat.

– Tare mi-e teamă că am dreptate. Apoi, mînat de vechea amiciţie, i-a vorbit deschis prietenului său de o viaţă, băiatului care în celălalt război mondial fusese protejatul lui, cu un sfert de secol în urmă. Lucrul cel mai rău este că încă te mai

iubeşte. Asta vezi şi tu. Oare o fi fericită cu celălalt? întrebă Pat conspirativ.

– Eu nu cred. Cassie e obsedată de gîndul că lui îi datorează totul.

– Îi datorează destul de multe, Nick. Nu se poate nega.

– Şi dacă va avea de suferit? Nick nu voia să-i pună problema că fata lui ar putea muri. Totuşi, se putea întîmpla şi aşa ceva, ştiau amîndoi foarte bine. Atunci noi ce i-am datora lui?

– E un risc pe care ni-l asumăm cu toţii, Nick. Ştii şi tu. Ea este conştientă de ceea ce vrea şi de ceea ce face. Singurul lucru de care nu e sigură eşti tu.

– Nici eu nu sînt. Nici acum nu m-aş fi însurat cu ea. Nu vreau să fac din ea o văduvă. Rîse forţat. Eu îmi făceam scrupule că sînt prea bătrîn pentru ea şi, fir-ar să fie, ăsta ea aproape de vîrsta mea!

– Toţi sîntem nişte proşti. Acum treizeci şi doi de ani, eu însumi era să nu mă însor cu Oona. Mă gîndeam că e prea bună pentru mine, iar mama îmi zicea că sînt un bou. M-a trimis aproape cu sila să iau verighetele. Aveam dreptate. Era prea bună pentru mine... însă eu o iubeam... Din ziua aceea, n-am regretat nici o clipă că am luat-o de nevastă.

Sfatul era însă tardiv pentru Nick. Dar dacă Nick avea dreptate socotind că Desmond o va abandona într-o bună zi, poate că ea va fi din nou liberă. Acum era greu de spus ce va mai fi.

Şezură mult timp pe verandă, discutînd îndelung, iar cînd se ridicară în cele din urmă, Nick observă că Pat respira cam greu. Era ceva cu el, ceva ce nu-i plăcu deloc lui Nick.

– Spune, Asule, ai fost cumva bolnav în ultima vreme?

– Ah... puţin... o mică gripă, ceva tuse... M-am cam îngrăşat – Oona găteşte prea bine. Cîteodată mi se cam taie respiraţia. Nu-i nimic grav.

– Mai pune şi tu frînă, zise Nick, încruntînd neliniştit din sprîncene.

– Mai bine ai pune-o tu, i-o întoarse Pat rîzînd. Cred că ar trebui să fii mai degrabă îngrijorat pentru propria-ţi piele.

Nick dădu din cap, recunoscător pentru cele ce-i spusese Pat despre fiica lui.

– Noapte bună, Asule. Ne vedem mîine dimineaţă.

Nick se întoarse pe jos la baraca lui. Înăuntru, totul era plin de praf. Nu mai dăduse pe-acasă de un an, dar se simţea bine între pereţii lui. Totul era bine, mai puţin faptul că se măritase Cassie. Parcă nici acum nu-i venea să creadă. În noaptea aceea, culcat în patul lui, nu se putu gîndi la altceva decît că ea îi aparţine acum altuia... chipul ei drăgălaş... fetiţa pe care o iubea atît de mult nu mai era a lui, şi nici nu va mai fi vreodată. Era a lui Desmond. Adormi cu mare greutate, tîrziu, cu lacrimile alunecîndu-i încet pe obraji şi de acolo pe pernă.

Capitolul 17

Week-end-ul petrecut acasă se dovedi dificil pentru amîndoi. Cassie făcea mari eforturi să stea departe de Nick, dar lumea lor era prea mică. Dădeau unul de altul pretutindeni, acasă, la aeroport, pînă şi la băcănie, cînd ea se ducea să mai cumpere cîte ceva pentru casă. Nick se străduia să se poarte respectuos cu ea, de dragul ei, nu pentru Desmond, dar situaţia era imposibilă. În seara din ajunul plecării, căzură unul în braţele celuilalt. Era seara zilei în care Cassie împlinea douăzeci şi doi de ani. Nick fusese invitat la cină în familia ei. În timpul mesei se simţeau atraşi irezistibil unul de altul, de parcă între ei circulau adevărate efluvii magnetice. Erau amîndoi conştienţi că era ultima seară cînd se mai puteau vedea şi poate că o asemenea ocazie nu se va mai ivi vreodată. Gîndul acesta îi făcea să intre în panică.

– Nu putem face asta, Nick, zise ea după o sărutare pătimaşă. I-am promis tatii că n-o voi face. Nu pot s-o fac, pentru mine... şi pentru Desmond.

După cum era urmărită de presă fără răgaz, doar asta mai lipsea – un scandal. În ziua aceea, reporterii fotografiau pe toată lumea pe care o întîlneau la aeroport, dar Nick dispăruse discret în baraca lui, unde a stat ascuns pînă au plecat fotografii. Pe urmă şi-a făcut apariţia. Cassie îi era recunoscătoare pentru discreţia de care dăduse dovadă. Îşi imagina ce impresie şi-ar fi făcut Desmond dacă l-ar fi văzut pe Nick în fotografii. Cînd Desmond îi telefonase, ea nu-i spusese că Nick fusese şi el acasă.

– Ştiu, Cassie, ştiu... Nick nu mai voia să discute cu ea în contradictoriu. Nu dorea s-o supere. S-au aşezat pe verandă şi au stat de vorbă. Părinţii se duseseră să se culce cu o oră mai devreme. Nu avuseseră nimic împotrivă ca cei doi să stea de vorbă. Era ultimul prilej să mai stea împreună, pentru că a doua zi Cassie trebuia să plece.

– Eşti sigură că eşti suficient pregătită pentru Tur? Billy spunea că aveţi un avion foarte greu.

– Mă descurc eu cu avionul.

Nick îşi pusese în minte să n-o contrazică.

– Traseul e destul de sigur?

– Aşa se pare. Desmond lucrează pentru asta din zori şi pînă-n noapte.

– Probabil că pentru tine e distractiv, zise el fără să se gîndească prea mult. Apoi îi zîmbi. Prostuţo, puteai să te măriţi cu Bobby Strong şi să vinzi ceapă. În loc de asta, tu ce faci? Te măriţi cu cel mai mare bogătaş din ţară. Tu nu poţi face nimic ca lumea, Cass? o tachină el, făcînd-o să rîdă. De fapt, nu prea era ceva de rîs, dar dacă n-ar fi rîs, ar fi trebuit să plîngă. În puţinele zile pe care le petrecuseră împreună se

convinseseră amîndoi că erau sortiți să se iubească pînă la sfîrșitul zilelor lor. De fiecare dată cînd se întîlneau și se priveau în ochi, puterea sentimentului lor îi apropia din ce în ce mai mult. Nu mai era putință de scăpare. Cassie înțelegea acum că nu era vorba de ceva ce s-ar putea schimba cu trecerea timpului. Ea și Nick erau făcuți unul pentru altul. Și așa va fi în vecii vecilor. Îl iubea acum pe Nick mai mult ca oricînd și în același timp nu-l putea trăda pe Desmond.

Dar în această ultimă noapte erau amîndoi conștienți că aceasta era singura lor șansă de a fi vreodată împreună, și probabil că ultima. El se întorcea la război, riscîndu-și din nou viața, iar ea risca la fel de mult zburînd deasupra Pacificului. Era prea tîrziu pentru așteptări, jocuri sau ambiții. Trebuiau să se mulțumească cu ceea ce aveau. Amîndoi greșiseră și erau conștienți de erorile lor.

– Ce facem, Cass? o întrebă el nefericit pe cînd priveau amîndoi bolta înstelată, în lumina pală a nopții senine. Noaptea parcă era făcută pentru dragoste, însă povestea lor încetase de mult să mai fie una obișnuită. Tînjeau amîndoi după zilele de demult, cînd petreceau ceasuri în șir împreună pe pista pustie. Atunci ar fi putut face orice. În schimb, porniseră care încotro, prosteşte. El se înrolase într-un război absurd, iar ea se măritase cu un om pe care-l stima, dar nu-l iubea. Acum era perfect conștientă că, în ciuda loialității ei depline față de Desmond, Nick era singurul bărbat pe lume pe care-l iubea și pe care îl va iubi vreodată. Poate, cîndva, lucrurile s-ar mai putea schimba, însă acum asta era situația, iar ea nu-și imagina că se va mai modifica ceva multă vreme de-aci înainte, ba chiar vreodată. Își bătuse joc de ea cînd se măritase cu Desmond, și acum, cînd Nick era din nou lîngă ea, lucrurile erau cum nu se poate mai clare.

– Ce bine ar fi să merg și eu cu tine în Anglia, zise ea tristă.

– Şi mie mi-ar plăcea. Deocamdată, e adevărat, acolo nu sînt angajate în luptă femei, dar englezii sînt destul de descuiaţi la minte.

– Poate că ar trebui să fug cu tine şi să mă înrolez în aviaţia britanică, zise ea, doar pe jumătate serioasă. Acum, viaţa ei era tulbure. Nu mai vedea clar ce trebuie să facă. Pe de o parte, îi părea bine că pleacă în Turul Pacificului. Cel puţin o va ţine ocupată, la distanţă de Desmond.

– Poate că n-ar fi trebuit să plec deloc, zise el, surprinzînd-o de-a binelea. Auzindu-l, o apucă frica. Dacă el îşi pierdea curajul, putea să o păţească. Auzise multe poveşti de genul ăsta, cu bărbaţi care îşi pierduseră iubitele sau soţiile şi care se lăsaseră ucişi în luptă.

– Acum e prea tîrziu pentru asemenea gînduri, îl mustră ea, mai bine fii atent la ce faci.

– Uite cine vorbeşte, rîse el cu gîndul la ceea ce avea ea de înfruntat nu mai mult decît peste o lună. Turul acela blestemat îl îmbolnăvea. O invită să se plimbe împreună şi se îndepărtară încet de casa părintească, mergînd către aeroport, care-i atrăgea ca un magnet. Nick îi povestea despre Anglia, iar ea despre pregătirile pentru Circuit şi despre traseul ales peste Pacific.

– Păcat că războiul nu-ţi permite să faci realmente înconjurul pămîntului. Parcă aş fi fost mai liniştit decît cu toate aceste întinderi nesfîrşite de ape ale oceanului.

Totuşi, amîndoi ştiau la fel de bine că acum tocmai în asta consta gloria.

Tot vorbind, ajunseră la aeroport şi, aproape fără să-şi dea seama, se îndreptară spre bătrîna avionetă, spre „Jenny" Era o noapte caldă, iar luna strălucea atît de puternic încît ilumina întregul aeroport ca un far imens.

– Nu vrei să facem o plimbare cu avionul? o întrebă el, şovăind. Avea tot dreptul să-l refuze, dar amîndoi ştiau că nu

va fi aşa. Cassie dorea tot atît de mult ca şi el să fie un moment singuri, să uite de restul lumii şi de viaţa ei încurcată, de faptul că mîine aveau să se despartă din nou. Şi poate, de data asta, pentru totdeauna.

– Mi-ar plăcea, răspunse ea încet. Fără alte vorbe, îl ajută să scoată avionul pe pistă şi îl verificară amîndoi. Decolară apoi uşor pe cerul nopţii, însoţiţi de zgomotul familiar al aparatului şi de sentimentele lor de odinioară. Totuşi, noaptea zborul era altfel. Pluteau diafan în lumea lor, lumea visurilor şi a stelelor, unde nimeni nu-i putea atinge şi nu le putea face nici un rău.

Nick ezită cîteva clipe cînd ajunseră deasupra vechii piste părăsite, unde se întîlneau înainte, apoi se hotărî şi coborî lin, aşezînd micul avion pe sol la lumina puternică a lunii. Opri motorul şi o ajută pe Cassie să coboare. Nu aveau nici un ţel precis, ştiau doar că acum trebuie să fie împreună, singuri în lumea lor, departe de oricine. Aici totul părea atît de paşnic... Fără să se gîndească, se îndreptară încet către locul unde obişnuiau odinioară să se aşeze şi să sporovăiască ore în şir. Cassie se simţea acum mult mai matură, dar şi mult mai tristă. Fratele ei murise, iar ea însăşi îşi pierduse orice speranţă de a-i mai aparţine vreodată lui Nick. Aici o sărutase el prima oară şi îi declarase că o iubeşte. Fusese chiar în ziua în care îi adusese la cunoştinţă intenţia lui de a se înrola în aviaţia britanică. Iar de-atunci, amîndoi luaseră cele mai proaste hotărîri cu putinţă.

– N-ai cîteodată sentimentul că ai vrea să dai timpul înapoi?

– Ce-ai vrea să faci altfel, Cass, dacă această minune s-ar putea întîmpla?

– Ţi-aş spune cît de mult te iubesc, de mult, încă de la început. N-am crezut niciodată că o să-ţi pese, eram doar un copil. Ai fi rîs de mine.

Ce frumoasă e, se gîndea Nick, privind-o cum merge liniştită alături de el.

– Tatăl tău m-ar fi dat pe mîna poliției. Ce ciudat era să-și dea seama abia acum că Pat nu s-ar fi împotrivit și ei s-ar fi putut iubi încă de mult, fără opreliști. Acum, ea era măritată cu altul și totul era încîlcit, ca într-un păienjeniș absurd.

– Poate că acum ar pune să te aresteze, nu atunci, răspunse ea zîmbind. La drept vorbind, nu era sigură că Pat s-ar opune nici acum. El știa cît de mult se iubesc, chiar dacă o avertizase că nu vrea s-o vadă divorțînd. Cu trecerea anilor, se îmblînzise și el foarte mult... Tatăl ei era acum prietenul și confidentul ei cel mai apropiat. În special de cînd plecase Nick. Se dovedise extrem de înțelegător față de tot ce făcea ea. Era un om plin de surprize.

Se îndreptară agale prin iarba grasă spre bușteanul lor. Nick își scoase haina de pilot, o întinse pe iarbă și ea se așeză. Făcu și el același lucru, apoi o luă în brațe și o sărută. Știau amîndoi, acum, de ce veniseră. Acum erau alți oameni, viața îi maturizase. N-aveau nevoie de aprobări sau de subterfugii. Cel puțin nu în noaptea aceea. Se aflau acolo pentru că se iubeau și aveau nevoie ca, la despărțire, să ia cu ei o amintire unică.

– Nu vreau să fac o tîmpenie, zise Nick în timp ce Cassie se strîngea mai aproape de el. Grija lui față de ea era aceeași ca atunci cînd plecase în Anglia. Numai că acum lucrurile stăteau cu totul altfel și merita riscul. Ciudat, aproape că acum ar fi vrut chiar cu tot dinadinsul s-o lase însărcinată. Poate astfel s-ar hotărî să se despartă de Desmond.

Iar cînd Cassie se întinse lîngă el, simțindu-i brațele puternice cuprinzînd-o și Nick o sărută cu patimă, ea dori același lucru. Viitorul se estompa în comparație cu intensitatea senzațiilor prezente. La sărutările lui, Cassie se simți cuprinsă de văpăi de dorință și în scurt timp trupul ei alb strălucea în lumina lunii alături de al bărbatului iubit. Era o noapte de neuitat, o amintire pe care aveau s-o poarte cu ei ani și ani, poate pentru totdeauna.

– Cassie... te iubesc atît de mult... îi şoptea el tandru, ţinînd-o strîns, simţindu-i trupul vibrînd lîngă al său, în aerul cald şi parfumat al nopţii. Era mult mai frumoasă decît visase el vreodată, cu hainele aruncate care încotro, pe iarbă. Am fost atît de prost... O privea cu patimă, căutînd să-şi întipărească în minte fiecare clipă. În lumina argintie a lunii, părea o zeiţă a frumuseţii.

– Şi eu am fost o proastă, şopti ea ca în vis, dar acum, cînd se putea ascunde în braţele lui, să fie a lui şi el al ei, nu-i mai păsa de nimic. Din clipa aceasta, numai clipa asta avea să mai conteze.

– Poate într-o bună zi ne vom deştepta amîndoi... sau vom avea mai mult noroc, zise el, dar îndoiala mai cuibărea în sufletul lui. Totul era prea complicat. Nu le aparţinea decît noaptea asta. Asta era noaptea lor. Noaptea nunţii lor, sub cerul luminat de lună.

Au făcut dragoste, iar şi iar, toată noaptea, pînă spre revărsatul zorilor. În cele din urmă adormiră unul în braţele celuilalt, iar răsăritul soarelui îi prinse aşa, îmbrăţişaţi. Nu se grăbiră să se îmbrace, vrînd parcă să prelungească pe cît posibil aceste clipe extraordinare. Cînd, în cele din urmă, zburară înapoi către aeroport, cerul arăta ca o uriaşă frescă roz-aurie şi mov. Aterizară lin şi rulară încet spre hangar, unde ancorară avionul la locul lui. Amîndoi aveau sufletele împăcate. Cassie nu regreta nimic din ceea ce făcuse. Acesta era destinul ei.

– Te iubesc, Nick, îl asigură ea încă o dată, peste măsură de fericită.

– Şi eu te voi iubi întotdeauna, îi răspunse el în drum spre casa părinţilor ei. Acum îşi aparţineau unul altuia. Legătura lor devenise indestructibilă.

Casa era învăluită de o linişte desăvîrşită. Era încă devreme şi nimeni nu se trezise. Nick o luă iar în braţe şi o mîngîie pe păr, încercînd să nu se gîndească la viitor sau la Desmond

Williams. Stătură aşa un timp, sărutîndu-se, amînînd clipa despărţirii, şoptindu-şi cuvinte de dragoste pornite din fundul sufletului.

În cele din urmă, Nick se hotărî totuşi să plece cînd auzi că părinţii ei se treziseră şi se mişcau prin casă. Nici unul dintre ei nu regreta nimic. Aveau nevoie de multă tărie ca să revină la vieţile lor, cu toate ameninţările şi provocările care se profilau la orizont.

– Ne mai vedem înainte de plecare, îi promise ea în şoaptă, iar Nick o strînse la piept şi o sărută cu o tandreţe sfîşietoare. Se întreba cum va fi în stare să se despartă iar de ea sau s-o vadă plîngînd la plecare, mai ales acum, cînd ştia că se întoarce la soţul ei.

– Nu pot să te las să pleci, Cass.

– Ştiu, admise ea, nefericită, dar n-avem încotro. Nu mai aveau de ales.

Cassie intră în casă şi urcă în camera în care crescuse de mic copil, cu gîndul la el, dorind din tot sufletul să se întîmple ceva care să-i schimbe viaţa.

Făcu un duş şi se îmbrăcă, gîndindu-se tot timpul la Nick, apoi se duse să ia micul dejun cu părinţii. Constată şi ea, ca şi Nick mai înainte, că tatăl ei avea o respiraţie grea. Pat o asigură însă că nu are de ce să fie îngrijorată. Imediat după micul dejun, îi conduse, pe ea şi pe Billy, la aeroport. Fata îi promise că le va telefona cît mai des înainte de plecarea în Ţurul Pacificului şi poate chiar va mai veni o dată să-i vadă. Era greu de crezut că Desmond o va mai lăsa, însă ei nu-i plăcea paloarea lui Pat şi se gîndea că ar fi de datoria soţului său să-i mai îngăduie să dea o fugă pînă acasă.

Cînd sosiră la aeroport, Nick era deja în birou şi o privi atît de cald şi de intens de parcă şi-ar fi luat astfel adio de la ea. Ieşiră apoi cu toţii şi se îndreptară spre avion, timp în care Nick discuta banalităţi cu Billy. Dar Cassie îi simţea neîncetat

apropierea, simţea parcă pe piele atingerea lui, plăcerea plină de voluptate a contactului direct. Adevărata legătură dintre ei se baza pe dragoste profundă, de lungă durată; dar cu acest adaos al pasiunii fizice, Cassie ştia acum că flacăra iubirii lor va dăinui toată viaţa.

– Succes, le ură Nick celor doi, gîndindu-se la circuitul lor. Fii atent să nu nimeriţi în vreun copac, pe undeva, îl atenţionă el pe Billy, strîngîndu-i mîna în semn de rămas-bun, în timp ce Cassie repeta probele de control la sol ale aparatului. Nick nu-şi putea lua ochii de la ea, şi ea se simţea bine ştiindu-l aproape.

Tînăra femeie îşi îmbrăţişă tatăl în vreme ce Billy se instala în carlingă, apoi momentul despărţirii nu mai putu fi amînat. Era timpul să-i spună adio lui Nick. Ochii lor se întîlniră, mîinile lor se uniră, iar el o trase la piept, sărutînd-o în văzul tuturor. Acum nu mai conta. Voia doar să fie sigur că ea este convinsă de iubirea lui.

– Să fii prudentă, Cass, îi şopti la ureche după ce o sărutase. Să nu faci acte inutile de vitejie. Încă ar mai fi vrut s-o oprească, dar ştia că nu mai este posibil.

– Te iubesc, îi şopti Cassie, cu ochii plini de lacrimi, ochi care spuneau mai mult decît vorbele. Dă-mi şi mie de ştire din cînd în cînd ce mai faci.

Nick încuviinţă dînd din cap şi ea urcă în cabină, mîngîindu-i părul pentru ultima oară. De data asta, le era aproape imposibil să se despartă. Pat îi privea trist, părîndu-i rău pentru amîndoi. Nu interveni şi nu le făcu nici un reproş.

Cei doi bărbaţi, Nick şi Pat, rămaseră pe loc în timp ce uriaşul avion al Companiei Williams rula încet pe pistă, spre locul de decolare. După ce aparatul luă puţină înălţime, salută dînd uşor din aripi, apoi dispăru destul de repede la orizont. Pat se întoarse şi se îndreptă spre birouri. Nick însă privi îndelung punctul negru care se îndepărta în zare şi rămase cu ochii

aţintiţi pe cer şi după ce nu mai era nimic de văzut. Nu se mai putea gîndi decît la noaptea aceea fermecată, cînd au stat amîndoi întinşi în iarba înaltă, sub lumina diafană a lunii. Într-un fel, simţea o oarecare uşurare că trebuia să se întoarcă a doua zi în plin război. Nu putea suporta să rămînă aici fără ea.

*

Pe drumul de întoarcere la Los Angeles, Cassie şi Billy n-au prea vorbit. Oona le dăduse la plecare un termos cu cafea şi nişte friptură de pui. Dar nici unuia nu-i era foame. Ochii fetei spuneau multe, dar timp de vreo două ore Billy nu o întrebă nimic. Însă în cele din urmă nu mai putu suporta tăcerea.

– Cum te simţi?

Cassie ştia bine ce sens avea întrebarea şi răspunse oftînd:

– Nu ştiu ce să spun. Sînt bucuroasă că l-am văzut. Cel puţin acum lucrurile sînt clare.

Era plină de speranţă şi de disperare în acelaşi timp. Dar nu i-ar fi putut explica această stare partenerului ei. Mă rog, Nick ştia acum despre locul lui Desmond în viaţa ei, dar timpul petrecut împreună de ei doi făcea ca întoarcerea în California să i se pară o imensă povară.

– Cum a reacţionat?

– Destul de bine. La început s-a înfuriat. Era chiar pornit. Şovăi o clipă, uitîndu-se trist la prietenul ei: E convins că Desmond s-a căsătorit cu mine numai din motive de publicitate, ca să facă Turul mai atrăgător pentru marele public.

– Şi tu eşti de aceeaşi părere? o întrebă Billy fără menajamente. Cassie nu răspunse numaidecît. N-ar fi vrut să atingă acest subiect atît de delicat. Mie mi se pare că asta-i ca povestea cu vulpea şi strugurii: poate că lui Nick nu-i vine să admită că Desmond te iubeşte cu adevărat.

Oare aşa să fie? În ultimul timp era atît de rece cu ea, atît de preocupat de proiectul lor, de parcă nu-l mai interesa nimic

altceva. Te pomeneşti că Nick are dreptate, se gîndi ea. Era greu de ştiut, greu de apreciat corect, mai cu seamă după noaptea aceea minunată petrecută cu Nick. Un lucru îi era însă foarte limpede: nu trebuia să se mai gîndească la asta. Voia să fie corectă cu Desmond. Trebuia să se gîndească doar la Turul Pacificului. Mai tîrziu va avea suficient timp să lămurească situaţia.

Totuşi, preocuparea constantă şi obositoare pentru acest Tur nu făcea decît să-i reamintească faptul că ea însăşi îi aparţinea lui Desmond. Nick nu avea dreptate: ea nu putea crede că Desmond se vede cu alte femei. Era prea acaparat de munca lui, obsedat chiar. Într-un anumit fel, asta era principala problemă. Asta şi cea cu Nick Galvin. Dar ea se întorcea la Los Angeles cu dorinţa fermă să se comporte corect. Nu-i va permite lui Nick să arunce o umbră asupra căsniciei sale.

Totuşi, încă de la sosire, Desmond făcu exact ceea ce prevăzuse Nick. Nu-i mai vorbi altceva decît despre presă şi Turul Pacificului. Nici măcar nu l-a interesat să afle cum şi-a petrecut week-end-ul, ce fac părinţii ei şi altele asemenea. Astfel încît, fără să vrea, s-a trezit deodată suspicioasă în privinţa răcelii lui Desmond şi a relaţiei lui atît de strînse cu fotografii şi reporterii. I-a pus cîteva întrebări despre interviurile pe care i le programase, manifestîndu-şi îndoiala cu privire la utilitatea lor, ceea ce făcu ca tensiunea dintre ei să se manifeste brutal.

– Ce motive ai să te plîngi? îi aruncă el direct chiar în noaptea ce urmă după întoarcerea ei.

Cassie avusese o zi obositoare: zburase douăsprezece ore, după care avusese alte cinci ore chinuitoare de întîlniri cu scopuri publicitare.

– M-am săturat să tot dau cu nasul de fotoreporteri ori de cîte ori mă dau jos din pat sau ies din baie. Mă urmăresc

tot timpul, sînt peste tot, mă înnebunesc. Te rog să mă scapi de ei, spuse ea apăsat, chiar iritată.

– Şi ce ai de obiectat? ripostă Desmond supărat. Faptul că eşti eroina principală a ştirilor sau că ai apărut de două ori anul ăsta pe coperta revistei *Life?* Care-i, de fapt, necazul tău?

– Necazul meu este că am obosit, m-am plictisit să tot fiu tratată ca un cîine de circ!

Avertismentele lui Nick îşi făceau efectul. Îşi dădu seama că devenise suspicioasă faţă de Desmond. Adevărul este însă că reporterii o oboseau peste măsură.

Tot atît de adevărat era că lui Desmond nu-i plăcea să fie provocat. S-a înfuriat pe ea. După încă o oră de discuţii penibile şi fără sens, el s-a mutat în camera de oaspeţi de la birou. Îşi petrecu restul săptămînii lucrînd şi dormind acolo, pretinzînd că are prea multe de făcut şi nu mai are timp să vină acasă. Cassie ştia însă că o pedepseşte pentru protestele ei. Soluţia asta era o uşurare pentru ea; îi lăsa răgazul să-şi pună o oarecare ordine în propriile gînduri. Întîlnirea cu Nick nu-i uşura situaţia şi îşi dădea seama că, într-un fel, purta ea însăşi o parte din vină.

În cele din urmă, Desmond reveni la sentimente mai bune. Atmosfera era totuşi încordată şi nervii lor foarte tensionaţi ca urmare a presiunilor apropiatei plecări în Tur. Desmond se scuză, apreciind că fusese prea „încăpăţînat". A reluat litaniile în legătură cu importanţa publicităţii, convingînd-o, în cele din urmă, că Nick nu avusese dreptate în privinţa soţului ei. Reclama juca un rol de seamă în pregătirea Turului Pacificului. Avea dreptate Desmond, aşa ceva nu putea fi trecut sub tăcere.

Indiscutabil, Desmond era o persoană decentă. Poate doar că părerile lui erau prea ferme. Evident, era un om care ştia ce face.

Totuşi, în ciuda armistiţiului încheiat tacit între ei în privinţa presei, anumite lucruri nu se amelioraseră deloc. De multă vreme nu mai aveau relaţii normale. Cassie se întreba uneori dacă nu e ceva în neregulă cu el – sau cu ea? – însă nu îndrăznea să-l întrebe direct. El nu mai avea nici o altă preocupare în afară de Tur. Pasiunea de care dăduse dovadă în luna de miere era de mult uitată. Înţelese că, într-o anumită măsură, acesta era şi motivul pentru care fusese atît de vulnerabilă faţă de Nick. În acelaşi timp, era conştientă că nu era nici o legătură între dragostea ei pentru Nick, pe de o parte, şi Desmond pe de altă parte. Totuşi, lipsa relaţiilor fizice cu Desmond o împiedica să se apropie sufleteşte de el şi cîteodată simţea foarte acut nevoia să stea de vorbă cu cineva. La un moment dat se gîndi să i se adreseze lui Nancy Firestone, însă femeia o ocolea sistematic chiar din momentul în care se căsătorise. Ca şi cum nu s-ar fi simţit bine să fie prietenă cu soţia patronului. Lipsa oricăror prieteni, cu excepţia lui Billy, şi cu un soţ atît de rece o făceau pe Cassie să se simtă mai singură ca oricînd.

Şi totuşi, în ciuda tensiunilor, totul decurgea conform planului. Nu mai rămăsese decît o săptămînă pînă la plecarea în Turul Pacificului, dar ei erau gata.

Cassie era urmărită peste tot de fotoreporteri care aduceau la cunoştinţa publicului fiecare pas pe care-l făcea, fiecare acţiune, fiecare întîlnire, fiecare mişcare. Avea senzaţia că toată viaţa nu făcuse altceva decît să zîmbească şi să fluture mîna amical. Nu mai exista nici un fel de viaţă intimă, nici o fracţiune de timp pe care s-o petreacă în linişte cu Desmond. Totul se rezuma la Turul Pacificului şi la ultimele pregătiri în acest scop. La atît se limita viaţa ei.

Toată lumea era din ce în ce mai agitată, iar Cassie nu mai avea somn. Şi în atmosfera aceea frenetică, cu cinci zile înaintea decolării, pe cînd se afla pe terenul de aviaţie, se trezi cu un telefon de la Glynnis, spre seară. Foarte mirată,

Cassie şi-a dat seama că s-a petrecut ceva deosebit. Vreo veste rea?

– Bună, Glynn... Ce s-a întîmplat?

– Tata, răspunse ea repede, după care începu să plîngă fără să mai fie în stare să adauge ceva. Cassie simţi un junghi în inimă. A avut un atac de cord, azi-dimineaţă. Acum este la spitalul „Mercy" Mama e cu el.

O, Doamne, nu... nu tata...

– Şi ce şanse are? întrebă Cassie dintr-o răsuflare.

– Deocamdată nu se ştie, răspunse Glynnis printre sughiţuri.

– Vin de îndată ce am să pot. Diseară. Am să-i spun lui Desmond că plec imediat. Fără ezitare, Cassie ştia că trebuie să se ducă acolo.

– Crezi într-adevăr că ai să poţi veni? Vocea lui Glynnis exprima îngrijorare şi îndoială, dar îşi făcuse datoria. Trebuia să-i telefoneze. La început i se spusese că Pat nu va rezista, dar în ultima oră situaţia lui se stabilizase şi începuseră să se ivească oarecari speranţe. Cînd pleci în Turul Pacificului?

– Peste cinci zile. Mai am timp, Glynn. Vin neapărat... te iubesc... spune-i şi lui tata că-l iubesc... spune-i să mă aştepte, să reziste... te rog... O înecau lacrimile.

– Şi eu te iubesc, scumpo, răspunse Glynnis cu vocea ei matură, de soră mai mare. Pe curînd. Îţi doresc un zbor sigur.

– Spune-i şi mamei că o iubesc. Plîngeau amîndouă în hohote cînd închise aparatul. Se duse imediat la Billy, să-i relateze ce s-a întîmplat şi că vrea să plece acasă, să-şi vadă tatăl. Fără nici o ezitare, tînărul îi spuse că vrea să meargă şi el. În ultima vreme deveniseră inseparabili, de parcă erau doi fraţi siamezi. În cele şase luni de antrenament comun ajunseseră unul umbra celuilalt. Uneori îşi ghiceau pur şi simplu gîndurile.

– Ne întîlnim aici peste o jumătate de oră. Fă-mi, te rog, un serviciu. Alimentează „Phaeton"-ul. Eu mă duc să-i spun lui Desmond că plec.

O să înțeleagă, se gîndea Cassie. Doar știa ce mult înseamnă tatăl ei pentru ea.

Dar cînd intră în biroul lui, o aștepta o mare surpriză.

– Bineînțeles că n-ai să pleci, spuse el cu răceală. Nu mai ai decît cinci zile de antrenamente la dispoziție, două conferințe de presă, iar plecarea trebuie organizată în funcție de condițiile meteorologice.

– Mă întorc în două zile, răspunse ea calm. Nu-i venea să-și creadă urechilor că trebuie să discute cu Desmond în contradictoriu pe o asemenea temă, atît de importantă.

– Ba nu pleci nicăieri, replică el, hotărît, iar domnișoara Fitzpatrick se strecură discret afară din încăpere.

– Desmond, tata a avut un atac de cord! Poate că nu va supraviețui... Evident, nu poate înțelege, se gîndi Cassie. Dar el înțelegea. Perfect.

– Uite ce e, să vorbim deschis și limpede, Cass. Tu *nu* te duci. *Eu îți poruncesc* să nu pleci nicăieri. Vorbea ca un comandant de oaste, în vreme de război. Era absolut ridicol. Acesta era doar soțul ei! Ce spunea oare? Se uită la el, complet uluită.

– *Ce faci?*

Desmond repetă „porunca", în vreme ce Cassie îl privea consternată.

– Tata poate să moară, Desmond. Eu plec acasă fie că vrei, fie că nu. Ceva în privirea ei nu prevestea nimic bun.

– Împotriva voinței mele și nu cu un avion de-al meu! ripostă el sec.

– Am să fur unul dacă va fi nevoie, răbufni ea, furioasă. Nu pot să cred că ești în stare de așa ceva. Poate că ești prea obosit sau bolnav... ce s-a întîmplat cu tine? În ochii tinerei femei apăruseră lacrimi, dar el era de neclintit. Turul însemna acum totul pentru Desmond Williams. Mai mult decît tatăl ei. Cu ce om se măritase?

– Ai vreo idee cam cît s-a cheltuit pentru această expediție? Sau nici nu-ți pasă? răcni el.

– Ba îmi pasă şi n-aş face nimic ca să periclitez planul nostru, dar acum e vorba de tatăl meu. Uite ce e, îți promit să mă întorc în două zile. Făcu un efort să se liniştească, amintindu-şi că amîndoi sînt supuşi unei mari presiuni psihice.

– Nu te duci nicăieri, repetă el cu sînge rece.

Era ridicol. Ce încerca să-i facă? Cu ochii la el, începu să tremure.

– N-ai de ăles! zbieră ea, pierzîndu-şi controlul. Am să mă duc! Iar Billy mă va însoți.

– Nu permit acest lucru.

– Şi ce-ai să faci? Deodată, îl vedea acum cu alți ochi. Niciodată nu i se păruse atît de lipsit de inimă. Nu mai fusese niciclnd crud cu ea. Desmond îşi arăta acum altă față, necunoscută. Ne dai afară pe amîndoi? Nu te gîndeşti că e cam aproape ziua plecării în călătoria cea mare, sau crezi că ne poți înlocui cu altcineva? Reacția lui era absolut imposibilă.

– Oricine poate fi înlocuit la urma urmei. Şi dă-mi voie să-ți explic ceva, Cass, pentru că tot am ajuns aici. Dacă nu renunți, intentez acțiune de divorț şi te dau în judecată pentru încălcarea condițiilor contractuale. Ai un contract cu mine pentru această expediție şi te voi sili să-l respecți!

Cassie nu putea crede că e adevărat ce-i aud urechile. Doamne, dar cine se crede el? Dacă vorbeşte serios, atunci este într-adevăr un monstru. Deschise gura, dar nu scoase nici un cuvînt. Deci Nick avusese dreptate. Pe Desmond nu-l interesa nimic altceva decît Turul. Nu dădea doi bani pe ea sau pe sentimentele ei, ori pe faptul că tatăl ei trăgea să moară. Era în stare să divorțeze dacă ea amîna plecarea în circuit. De necrezut! Dar erau propriile lui cuvinte.

Cassie păşi încet spre el, privindu-l drept în ochi şi întrebîndu-se dacă îl cunoaşte de fapt pe acest om.

– Am să realizez Turul pentru tine. Fiindcă aşa vreau. Dar după aceea va trebui să stăm serios de vorbă, noi doi!

Desmond nu răspunse şi Cassie se întoarse şi ieşi din birou. Sigur, îi ameninţa proiectul cel mai drag inimii lui, preţiosul Tur al Pacificului. Dar şocul cel mare era faptul că acest Tur reprezenta pentru el mai mult decît căsnicia lor!

Nu-i spuse nimic lui Billy cînd se sui în carlingă şi porni motoarele. Acum se simţea, deodată, o simplă angajată, nimic altceva. Trăsăturile ei crispate exprimau o furie fără margini în clipa în care decolară. Billy o privea neliniştit. Ţinuse să piloteze ea şi Billy nu i-a propus să preia el comenzile. Preocuparea de a conduce avionul îi mai abătea gîndurile de la suferinţa lui Pat, spera Billy, dar acum vedea că se înşelase. Totuşi, arăta mai mult furioasă decît preocupată şi tînărul se străduia să-şi imagineze ce se întîmplase.

– Ce-a zis Desmond?... Vreau să spun, relativ la plecarea noastră...

– El? întrebă ea cu o voce de gheaţă. A zis că divorţează de mine dacă nu fac Turul. Şi că mă dă în judecată pentru încălcarea contractului.

Trecu o bună bucată de timp pînă ce Billy fu în stare să reacţioneze.

– *Ce-a zis?* Glumea, desigur!

– Nu glumea deloc. Era îngrozitor de serios. Dacă anulez Turul, are să ne ia şi hainele de pe noi. Pe mine mă execută oricum. Se pare că povestea asta înseamnă ceva mai mult pentru el decît am crezut eu. E o problemă serioasă, Billy. Investiţii serioase, bani grei, miză mare, penalităţi mari dacă se pierd din cauza noastră. Probabil că va da în judecată familiile noastre dacă îi bubuim aparatul, chiar dacă zburăm pentru el, adăugă ea sarcastică.

Billy o asculta din ce în ce mai stupefiat. Vedea bine cît este de furioasă şi de dezamăgită.

– Dar tu eşti soţia lui, Cass! spuse el consternat.

– Nu pare să conteze prea mult chestia asta, zise ea nefericită. Doar cît o simplă angajată. Era extraordinar de dezamăgită. Dar, de fapt, familia nu era punctul lui forte. I-am spus că ne întoarcem peste două zile. Dacă nu reuşim, sîntem într-un mare rahat. Îi aruncă un zîmbet trist. Erau deja pînă peste cap, dar cel puţin se aflau împreună. Îi era recunoscătoare că se oferise s-o însoţească. Într-adevăr, el rămăsese singurul ei prieten.

– O să ne întoarcem la timp. Iar tatăl tău se va face bine, încercă el s-o liniştească.

Dar cînd ajunseră la spitalul „Mercy", îl găsiră pe Pat într-o stare foarte proastă. Trei călugăriţe şi o infirmieră se foiau permanent în jurul lui, iar un preot îi dăduse ultima împărtăşanie. Erau acolo toţi copiii şi nepoţii, şi Oona plîngea încet.

Cassie scoase mai întîi afară toţi copiii, lăsîndu-i în grija lui Billy. Ştia că poate avea încredere în el; era ca pîinea caldă cu copiii. Unul dintre cumnaţi ieşi împreună cu Billy şi cei mici. Cassie îşi îmbrăţişă mama şi schimbă cîteva vorbe cu surorile ei. De cînd o chemase Glynnis la telefon, Pat nu-şi revenise – zăcea fără cunoştinţă. Cîteva minute mai tîrziu sosi şi doctorul şi-i spuse că are puţine speranţe ca pacientul să supravieţuiască.

Nu-i venea să creadă că tatăl ei ar putea muri şi nu pricepea ce se întîmplase. Îl văzuse doar cu patru săptămîni în urmă şi, e drept, nu arăta prea grozav, dar nu-şi imaginase că ar fi atît de grav bolnav.

După toate aparenţele, inima îl supăra de o vreme, dar el ignorase acest lucru, în ciuda îndemnurilor Oonei de a consulta un medic.

Toate surorile şi mama lor au stat cu el întreaga noapte, iar spre dimineaţă încă nu se întrezărea nici o ameliorare a situaţiei. De-abia a doua zi, tîrziu, îşi recăpătă cunoştinţa şi-i

zîmbi o clipă soției sale. Era primul semn bun; după alte două ore, deschise din nou ochii, o văzu pe Cassie și o mîngîie ușor pe mînă, spunîndu-i că o iubește. În clipele acelea, gîndurile fetei zburară înapoi, peste ani, la copilăria ei, amintindu-și cît de mult își iubise tatăl, cît de bun fusese întotdeauna cu ea și cît de tare îi plăcea să zboare împreună cu el... Îi defilau prin fața ochilor nenumărate imagini... clipe cu adevărat deosebite...

– Se va face bine? îl întrebă pe doctorul care veni la vizita de după-amiază. Dar el nu-i putu spune decît că este prea devreme pentru a se putea pronunța.

După încă o noapte de nesomn însă – pentru familie – în timp ce călugărițele continuau să stea treze la căpătîiul lui, rugîndu-se întruna, starea pacientului se îmbunătăți ca prin farmec. Iar de data asta, doctorul opină că este foarte probabil că va fi în stare să depășească criza. Procesul de însănătoșire va fi, desigur, foarte lent, spuse el, anticipînd că va fi nevoie de un repaus sever de cel puțin două luni. Cu puțin noroc, după aceea va fi un om întreg. Dar nu va mai avea voie să fumeze, să bea whisky și nici... înghețată făcută în casă! Ușurată acum, Cassie stătea pe culoar cu surorile ei, plîngînd. Oona rămăsese cu el în salon, relatîndu-i cele spuse de medic.

– Cine va conduce aeroportul de-acum înainte? întrebă Megan, mai mult pentru sine.

Pat nu mai avea nici un asistent; de cînd Cass, Nick și Billy plecaseră, toată răspunderea apăsase pe umerii lui. Doctorul era de părere că această stare de lucruri era în bună măsură răspunzătoare de accidentul survenit. Nu mai avea pe nimeni care să-l ajute să ducă mai departe activitatea aeroportului.

– Tu nu cunoști pe nimeni? îl întrebă Cassie pe Billy.

Băiatul stătuse alături de ei pe tot parcursul celor două zile, așa cum ar fi făcut Chris dacă ar fi trăit. Practic, era ca un membru al familiei. Dar, din păcate, nu cunoștea pe nimeni care ar putea prelua povara conducerii aeroportului. O mul-

ţime de piloţi mai tineri care se perindaseră pe-acolo mai înainte plecaseră acum şi se înrolaseră în aviaţia britanică după exemplul lui Nick.

– Sîntem la mare ananghie, remarcă Billy ca răspuns la întrebarea ei. Cei doi trebuiau să plece înapoi la Los Angeles în aceeaşi noapte. Mai rămăseseră doar trei zile pînă la plecarea în Tur. Billy o privi şi îi citi gîndul – sau cel puţin aşa i se păru – dar nu-i venea să creadă că prietena lui ar fi în stare de aşa ceva. Am impresia că şi tu te gîndeşti la ce mă gîndesc eu... Adevărat?

– S-ar putea. Îl privi cu toată seriozitatea. Era un pas foarte important. Mai ales după declaraţia lui Desmond dinaintea plecării. O hotărîre decisivă. Singura posibilă. Singura în ceea ce o priveşte. Dacă el voia să divorţeze din acest motiv, treaba lui. La mijloc era tatăl ei. Tu nu trebuie să rămîi aici, cu mine. Poţi să te întorci ca să nu ţi-l pui în cap.

Evident, lucrurile aveau să ia o întorsătură urîtă din momentul în care Desmond va afla.

– Nu plec fără tine, răspunse el calm.

– Poate găseşte pe altcineva în locul meu.

Ce copilărie, gîndi Billy. După toată publicitatea şi agitaţia puse la cale în jurul ei, după tot tam-tamul orchestrat cu atîta grijă şi minuţiozitate, fără ea Turul aproape că n-ar mai conta. Şi Desmond ştia prea bine acest lucru.

– Ce-ai să faci? o întrebă Billy îngrijorat. N-ar fi vruts-o vadă suferind de pe urma deciziei sale, însă, în acelaşi timp, ştia ce reprezintă Pat pentru ea şi care erau priorităţile. Nu se îndoia cîtuşi de puţin de seriozitatea hotărîrii ei, doar de modul în care o va pune în aplicare.

– Am să-i telefonez şi am să-i cer să amîne Turul. Nu trebuie să-l anuleze. Numai să-l amîne. Doar două luni, maximum trei, destul ca tata să se pună pe picioare, timp în care eu voi sta aici şi voi administra aeroportul.

– Stau şi eu cu tine. Dacă e posibil, chiar permanent, zîmbi el. Poate că peste zece minute vom fi amîndoi fără slujbă.

Pentru Cassie era însă ceva mai mult decît o slujbă. Era vorba de căsnicia ei. Numai că în urma ameninţărilor lui Desmond nu mai era atît de sigură că mai avea o căsnicie sau că o avusese vreodată. Poate că Nick avusese dreptate toată vremea, sau poate că Desmond se lăsase furat de emoţiile de moment şi acum îi părea rău. Realiza că nu o chemase nici măcar o dată la telefon de cînd plecase. De două zile nu mai ştia nimic despre el. Cinci minute mai tîrziu, cînd Cassie telefonă de la spital, domnişoara Fitzpatrick îi răspunse pe un ton glacial şi binevoi să-l anunţe.

Desmond veni aproape imediat la aparat şi Cassie regretă lipsa de intimitate oferită de telefonul din holul spitalului, dar n-avea de ales. Trebuia să-i anunţe hotărîrea imediat – nu-şi putea permite să se mai ducă pînă la biroul lui Pat de la aeroport pentru a telefona de-acolo.

– De unde telefonezi? începu el.

– De la spitalul din Good Hope. Sînt aici cu tata. Ca şi cum el ar fi putut uita. Nu-i puse nici o întrebare în legătură cu starea socrului său. După cîte îşi închipuia el, Pat trebuia să fie deja mort acum, aşa că nu se mai osteni să întrebe. Desmond, îmi pare rău că sînt nevoită să rămîn aici.

– Ascultă, Cassie, n-am de gînd să stau să ascult aiurelile tale, spuse el cu o furie rece. Adu-ţi aminte ce ţi-am spus la plecare şi mai adu-ţi aminte că vorbeam foarte serios!

Ea făcu o mică pauză, atît cît să-şi recapete răsuflarea, gîndindu-se că omul ăsta era bărbatul ei doar de patru luni şi jumătate. De necrezut! Era exact aşa cum îl descrisese Nick.

– Îmi amintesc perfect tot ce mi-ai spus, strigă ea ca să acopere zgomotele de pe linie. Şi cred că-mi amintesc şi că m-am măritat cu tine. Tu pari să fi uitat acest lucru. Sînt uneori în viaţă probleme mai importante decît Turul. Iar eu nu sînt

doar o maşinărie, sau un pilot cu fustă, sau un angajat oarecare. Sînt o fiinţă umană, cu o familie, iar tatăl meu era gata să moară acum două zile. Nu-l pot părăsi. Vreau ca tu să amîni Turul pentru două sau trei luni. Îl voi face în septembrie sau în octombrie. Stabileşte tu data. Operează tu modificările necesare, în funcţie de vreme şi de parcurs. Am să fac tot ce vrei tu. Dar nu pot pleca peste trei zile. Este nevoie de mine aici şi n-am să plec.

– Cățea ordinară! urlă el. Cățea egoistă! Nu îți dai seama cît am investit eu în Turul ăsta – nu numai bani, dar cît timp irosit, cîtă pasiune şi cît efort? Nu înțelegi ce înseamnă pentru mine sau pentru ţară. Pe tine nu te interesează decît biata ta viaţă neînsemnată, cu familiuţa ta şi cu rahatul ăla de aeroport de doi bani!

Vorbea cu atîta dispreţ la adresa ei şi a familiei sale încît Cassie nu-şi credea urechilor. Ce ticălos lipsit de suflet putea fi pentru a-i spune asemenea grozăvii! Incredibil. Simţi o durere aproape fizică în momentul acela, dîndu-şi seama că ei doi nu avuseseră nicicînd o adevărată căsnicie. Ea nu fusese decît o unealtă în mîna lui, nu urmărise decît să obţină ceea ce-şi dorea.

– Puţin îmi pasă ce crezi tu despre mine, Desmond! ţipă ea, fără să se mai sinchisească dacă o aude cineva. Amînă călătoria sau anuleaz-o! Fă cum crezi. Dar eu nu mă mişc de-aici acum. Am să zbor cînd ai să vrei, la toamnă, dar nu peste trei zile. Rămîn aici, cu tatăl meu.

– Şi Billy ce face? întrebă el furios. Ar fi vrut să-i dea afară pe amîndoi, dar ştia că nu are posibilitatea.

– Stă şi el aici, cu mine, cu familia mea neînsemnată, la rahatul nostru de aeroport. Iar data viitoare, să ştii că n-am să zbor fără el, Desmond. Facem amîndoi ce vrei, dacă mai vrei. Dar mai tîrziu. Să-mi comunici ce-ai hotărît. Ştii unde mă găseşti.

– N-am să te iert niciodată pentru ceea ce mi-ai făcut, Cassie.

– Îmi dau seama. După care nu se putu abține să nu-l întrebe: Şi totuşi de ce eşti atît de furios, Desmond, de vreme ce sînt gata să plec mai tîrziu?

– Pentru toată harababura asta, pentru amînare. De ce m-oi fi aventurat într-o treabă atît de serioasă cu o muiere aşa de copilăroasă şi aiurită ca tine?

– Sînt o fiinţă umană... puteam să mă îmbolnăvesc. Asta este. De ce nu comunici presei că m-am îmbolnăvit sau ceva în genul ăsta. Rînji, ştiind că ceea ce avea să spună era imposibil pentru moment: Zi-le că sînt însărcinată.

– Nu mă amuză deloc.

– Îmi pare rău să aud aşa ceva din gura ta. Nici eu nu te găsesc defel amuzant. De fapt, mă dezamăgeşti de-a dreptul. Telefonează-mi cînd iei vreo hotărîre. În următoarele două luni, mă găseşti la aeroport. Poţi să mă suni la orice oră, încheie ea cu lacrimi în ochi, după care trînti receptorul în furcă. Ar fi vrut să-i spună că-i pare rău că trebuie să amîne călătoria, dar el se purtase atît de urît încît nici nu-i lăsase răgazul să-şi exprime regretele. De fapt, îi părea rău pentru toţi cei implicaţi, dar nici nu-şi putea abandona tatăl în starea în care se afla. El fusese întotdeauna gata de orice pentru ea, acum era rîndul ei să-i stea alături, să-l ajute. Îi tremurau mîinile cînd termină convorbirea, iar în ochi avea lacrimi de mînie şi de înfrîngere. Înălţă capul şi dădu cu ochii de călugăriţa de serviciu de la ghişeu, care-i zîmbea, făcîndu-i semn de victorie cu două degete desfăcute.

– Ai să le spui tu care este situaţia. America te iubeşte, Cassie. Mai poate aştepta două-trei luni. Bine faci că stai cu tatăl tău. Dumnezeu să te binecuvînteze.

Cassie îi zîmbi la rîndul ei, recunoscătoare, apoi se întoarse să-i comunice veştile şi lui Billy.

– Ce-a zis? o întrebă tînărul neliniştit.

– Nu ştiu ce să spun deocamdată. I-am propus să amîne tot proiectul şi i-am promis că vom zbura pentru el în septembrie sau în octombrie. M-a făcut în toate felurile. N-aş putea spune că i-a plăcut. I-am zis că ai să stai şi tu aici cu mine şi că fără tine n-am să zbor. Învoiala e valabilă pentru amîndoi. Billy fluieră admirativ la adresa curajului ei şi o bătu uşor pe umăr. Dar, reluă Cassie, repet: dacă vrei să te întorci, eu nu mă opun. Înţeleg. La urma urmei, poţi să zbori tu însuţi acum, dacă vrei.

În ceea ce o priveşte, lucrurile se complicaseră foarte tare. Trebuia să se gîndească bine – la călătorie, la căsnicia ei, la ceea ce-i spusese Desmond şi la ce nu-i spusese. Acum îşi dăduse cu adevărat arama pe faţă. Îi spulberase orice iluzie. După patru luni şi jumătate, nu mai rămăsese nimic din conviеţuirea lor. Şi asta în realitate, nu pe hîrtie.

Surpriza cea mare o aştepta însă a doua zi, cînd Desmond în persoană îşi făcu apariţia la Good Hope, aducînd cu el peste o sută de reporteri şi două echipe de filmare. De pe treptele spitalului „Mercy", le anunţă tuturor că, datorită unor împrejurări imprevizibile şi incontrolabile, de forţă majoră, Turul Pacificului trebuie amînat pînă în luna octombrie. Le explică cum că socrul lui este bolnav, într-o stare critică, iar fiica lui nu-l poate abandona. Ea va trebui să administreze aeroportul tatălui său timp de două luni, după care va fi nevoită să-şi reia antrenamentele, în septembrie. O luă absolut pe nepusă masă, dovedind o dată mai mult că Nick îl caracterizase perfect. Era un şarlatan desăvîrşit şi un ticălos. Şi, culmea culmilor, se prefăcea profund îngrijorat de starea lui Pat.

Nu-i spusese nici o vorbă că ar avea intenţia să vină la Good Hope. Apăruse deodată la spital, întrebase de ea şi cînd Cassie ieşi, surprinsă, îl găsi în holul spitalului, înconjurat de o armată de reporteri. Organizase o adevărată conferinţă de

presă pe treptele spitalului, fără s-o prevină măcar cît de cît. Cassie era răvăşită, obosită şi nepregătită – exact ceea ce urmărea Desmond. Voia ca America s-o compătimească şi s-o ierte pentru amînarea Turului. Dar nu aici era problema. Ei i-ar fi iertat totul. Lui, însă, nu i-ar fi iertat nimic. Cassie era atît de sfîrşită, de obosită şi emoţionată, dar şi atît de furioasă pe el, încît se porni pe plîns cînd reporterii îi puseră întrebări în legătură cu starea tatălui ei. Era exact ceea ce urmărea Desmond.

Cînd, în cele din urmă, presa părăsi terenul, o scoase afară şi-i explică în termeni fără echivoc ce vrea de la ea. Îi acorda o „păsuire" de exact două luni pentru plecarea în tur. Fix la 1 septembrie, însă, trebuia să fie înapoi la Los Angeles, să-şi reia antrenamentele şi să apară la conferinţele de presă, iar pe ziua de 4 octombrie va pleca în cursa planificată, care va suferi doar cîteva modificări neesenţiale, ca urmare a micilor schimbări survenite în condiţiile meteorologice. Orice abatere faţă de acest program sau orice deficienţă din partea ei, neîndeplinirea obligaţiei de a se prezenta la Los Angeles la data stabilită – vor avea inevitabil ca efect acţionarea în judecată. Ca să fie sigur că l-a înţeles perfect, adusese nişte contracte pe care ea şi Billy trebuiau să le semneze; îi mai comunică cum că va prelua avionul cu care ea şi Billy veniseră la Good Hope.

– Altceva? Nu cumva vrei să-mi iei şi lenjeria de corp sau pantofii? Cred că tot tu le-ai plătit şi pe-astea. Am lăsat inelul de logodnă la Los Angeles, aşa că ţi-l poţi lua înapoi. Îţi aparţine. Poţi să iei şi verigheta. Şi-o scoase din deget şi i-o întinse cu o mînă tremurătoare. Era un coşmar tot ceea ce se petrecea în ultimele zile. Iar el o privea nepăsător, fără nici o urmă de emoţie. Era un om care nu simţea nimic pentru nimeni, nici măcar pentru fata cu care se căsătorise.

– Îţi sugerez s-o porţi în continuare, pînă după Tur, ca să nu dai loc la bîrfeli. După aceea poţi dispune liniştită de ea, după plac, dacă aşa vrei. Nu depinde decît de tine, adăugă el rece.

– Aşadar, asta era, nu? O mascaradă pentru publicitatea Turului! Favorita Americii şi marele magnat! De ce te-ai complicat? Ce ţi s-a întîmplat oare? De ce eşti atît de dornic să te expui din nou acum? Numai pentru că am amînat plecarea? E chiar un sacrilegiu? Ştiu că e neplăcut şi costisitor să schimbi planurile. Dar ce s-ar fi întîmplat dacă s-ar fi ivit vreo problemă cu avionul... sau dacă eu m-aş fi îmbolnăvit... ce-ar fi fost dacă aş fi rămas însărcinată?

– În privinţa asta nu este nici un pericol – eu nu pot avea copii.

Nu-i spusese nimic despre asta pînă acum. O făcuse să-şi închipuie că e vorba de o opţiune, că într-o bună zi ar putea avea copii dacă ea ar dori acest lucru. De necrezut cum o dusese de nas şi cît de uşor admitea acum totul. I se dezvăluia fără rezerve. Nu-i mai păsa de nimic. Nu mai voia din partea ei decît să zboare în Turul Pacificului. Era în stare s-o dea în judecată şi s-o distrugă în mod public dacă nu l-ar face. I se părea curios că nu simţea nici un fel de teamă pentru ea însăşi. O durea doar minciuna. Îi ceruse să se mărite cu el, îi spusese că o iubeşte, că nu poate trăi fără ea. Şi asta în timp ce pe el nu-l interesa decît proiectul lui şi avioanele în plus pe care le-ar fi vîndut, ca urmare. Plus reclama în beneficiu personal, ca organizator de la început pînă la sfîrşit.

– În fond, ce vrei de la mine? i se adresă Cassie, simţind o durere sfîşietoare.

– Vreau să zbori. Asta este ceea ce am vrut întotdeauna de la tine. Să zbori şi să-i faci pe toţi să te iubească. Ce am făcut sau n-am făcut eu, asta n-are importanţă.

– Pentru mine are foarte mare importanţă, zise ea cu lacrimi în ochi. O durea îngrozitor că se încrezuse în el.

– Tu eşti foarte tînără, Cassie, îi răspunse el fără să se tulbure cîtuşi de puţin. Într-o zi ai să fii fericită că ai la activul tău această realizare.

– Nu era nevoie să te însori cu mine ca să mă determini să realizez acest Tur. L-aş fi făcut oricum.

– N-ar fi avut acelaşi impact asupra publicului, declară el cinic.

Căsătoria lor fusese doar o chestiune de calcul. Cassie se întreba acum dacă lui i-a păsat vreodată cu adevărat de ea. A fost absolut tîmpită, de o naivitate condamnabilă, şi acum se simţea extenuată şi îmbătrînită. Se gîndea stînjenită la relaţiile lor fizice. O ruşine, la fel ca şi luna lor de miere. Totul – o afacere murdară. Ce-i drept, individul nu şi-a pierdut vremea cu prea mult romantism.

– Tu n-ai luat niciodată în serios Turul. Amînarea de acum este cea mai bună dovadă. Probabil că trebuia să caut pe altcineva. Ce să-i faci, m-am înşelat şi eu... păreai absolut perfectă... Vorbea de parcă el ar fi fost cel înşelat şi Cassie îl privea stupefiată.

– Ce mult aş vrea acum să fi găsit pe altcineva, zise ea cu convingere.

– Acum e prea tîrziu pentru amîndoi. Trebuie să continuăm pînă la capăt. Am mers deja prea departe.

– Fără îndoială. Îi aruncă o privire acuzatoare – el era acela care mersese prea departe.

Desmond nu se simţea însă nicidecum vinovat, nu avea nici un regret; nici o scuză, nici o vorbă de îmbărbătare. Îi repetă glacial să se prezinte pe 1 septembrie la Los Angeles, iar ea şi Billy semnară contractele. Desmond se sui imediat în maşină şi plecă la aeroport, iar o oră mai tîrziu dispăruse. Obţinuse exact ceea ce-şi propusese – făgăduiala ei întărită

cu acte şi o nouă rundă de publicitate, folosind-o din nou pe Cassie ca pe o simplă unealtă. În săptămîna următoare, toată ţara era la curent cu atacul de cord al tatălui ei, o văzuseră plîngînd şi îi acordaseră din nou toată simpatia lor. Evenimentul sporea interesul pentru Turul Pacificului.

La spitalul „Mercy", Pat era bombardat cu flori, cu cadouri şi cu scrisori de încurajare. La început fuseseră nevoiţi să le împartă celorlalţi pacienţi, dar mai apoi ajunseră să le încarce în camionete şi să le transporte la alte spitale şi pe la biserici. Cassie nu se aşteptase la o asemenea reacţie. Spre deosebire de Desmond. Ca de obicei, şi de data asta ştiuse exact ce face.

Williams continuă să ţină presa în priză cu relatări sistematice, dînd interviuri din Los Angeles despre felul cum munceşte Cassie şi despre îmbunătăţirile pe care le aduceau întruna aparatului cu care urma să zboare ea în Turul Pacificului. Dar iată că, în luna august, un inginer descoperi un defect potenţial la unul din motoare. În timpul încercărilor efectuate în tunelul Institutului de Tehnologie din California, motorul luă foc. Defectul a fost remediat, s-a comunicat acest lucru presei, dar amînarea declanşării acţiunii s-a dovedit providenţială. Cassie a aflat din ziare şi, cînd i-a spus lui Billy, tînărul a fluierat a pagubă.

– Frumos, nu? Cum ţi-ar fi stat să faci pe tine în cel mai bun avion din lume deasupra Pacificului? spuse ea ridicînd din sprîncene.

– Dă-mi suficientă bere şi pot face lucruri mari, Căpitane!

Cassie rîse, dar situaţia era serioasă. Amîndoi erau preocupaţi. Au stat de vorbă de mai multe ori cu inginerii despre această problemă, dar ei i-au asigurat că acum totul era rezolvat în modul cel mai profesionist.

A fost o vară grea pentru Cassie. Era încă şocată de tot ceea ce i se întîmplase cu Desmond. Se gîndea cu dor la Nick

şi ar fi vrut să-i scrie, dar nu era sigură ce i-ar mai fi putut spune acum. Nu-i venea să recunoască faptul că Williams se dovedise exact atît de rău cum îl caracterizase Nick încă de la început. I se părea prea patetic. În cele din urmă îi scrise numai despre boala lui Pat şi despre amînarea Turului, precum şi că-l iubeşte la fel ca totdeauna. Se hotărîse să-i spună restul la prima ocazie cînd se vor revedea. I-a trecut apoi prin minte să se ducă să se înroleze şi ea în aviaţia britanică, dar nu înainte de a termina cu Turul Pacificului. Poate după aceea, în noiembrie, va putea zbura la el, să-l vadă. Nu mai ştia nimic despre Nick de două luni, dar asta nu era ceva neobişnuit. Războiul din Europa era în toi şi dacă nu primiseră nici o veste rea, puteau presupune că Nick e bine. Îi era tare dor de el şi urmărea cu mare interes toate ştirile ce apăreau despre războiul din Anglia.

În ultimul timp, aproape că nu mai simţea nici un interes pentru plănuitul Tur al Pacificului. Acum era cu totul altceva, acum, cînd trebuia să-l execute sub ameninţare; oricum, era altfel decît înainte, cînd l-ar fi făcut din dragoste sau cel puţin ca pe un proiect liber consimţit. Ştia totuşi că va fi o experienţă interesantă şi nu voia decît să treacă la fapte şi apoi să se termine toată mascarada. După aceea trebuia să-şi reorganizeze viaţa.

Odată întors acasă, Pat se restabilea văzînd cu ochii. Slăbise, se lăsase de fumat, nu mai bea decît foarte rar şi, iată, se însănătoşea pe zi ce trece. La sfîrşitul lunii august s-a înfiinţat la aeroport. Părea mai sănătos ca oricînd. A fost bucuros să constate ce minuni de vitejie făcuse Billy în lipsa lui şi i-a mulţumit din tot sufletul că rămăsese alături de Cassie. Dar fiica lui era cea care-i cucerise inima mai mult ca oricine. Era o fată extraordinară, le spunea el tuturor. Amînase Turul Pacificului numai de dragul lui. De fapt, ea nu-i spusese nimic despre problemele ei cu Desmond. Cu toate astea, el simţea

că o frămîntă ceva – poate Nick, poate altceva. I-a spus de-abia în seara din ajunul întoarcerii ei la Los Angeles.

– Spune-mi, Cass, te văd foarte preocupată. Pentru Nick te frămînţi atît?

Ştia că o chinuie gîndul la el şi se întreba cît de mult se apropiaseră la ultima lor întîlnire. Îi părea rău că lucrurile nu merseseră bine între ei doi. Dar ce putea face ea? Nu-l putea aştepta la infinit, degeaba, de vreme ce Nick fusese cel care o îndemnase să nu se mai gîndească la el. Doar Pat încercase să-l convingă că face o greşeală punînd-o pur şi simplu pe liber, dar tinerii nu vor niciodată să asculte de sfatul bătrînilor. Nu că Nick ar fi fost chiar atît de tînăr. Era destul de matur ca să-şi dea seama şi singur de anumite lucruri. Dar, aşa cum se întîmplă cu majoritatea bărbaţilor cînd e vorba de femei, şi-a pierdut judecata.

– Degeaba tînjeşti după el, Cass. Doar eşti măritată cu altul.

Ea nu făcu decît să dea din cap, pentru că nu era pregătită să-i spună adevărul. Îi era ruşine de propria-i greşeală. Desmond reuşise s-o zăpăcească cu totul.

– Îmi ascunzi ceva, Cassandra Maureen, îi reproşă Pat şi, în cele din urmă, fata nu mai rezistă şi-i destăinui tot necazul.

Pat rămase înmărmurit. Nick avusese mare dreptate...

– El a fost singurul care a văzut lucrurile aşa cum arătau de fapt, tată.

– Ce-ai să te faci acum? Îi venea să-l ucidă pe ticălos. Ce mizerabil! Cum a fost în stare să-i sucească mintea unei fete atît de minunate ca fiica lui, să o exploateze atît de cinic doar pentru propriile lui interese?

– Nu ştiu. Sigur este că, în primul rînd, am să zbor în Turul Pacificului. Sînt obligată. N-am să-l las încurcat, deşi merită. Pe urmă – respiră adînc, pentru că nu avea de ales – ei bine, am să divorţez cred. Într-un fel, sînt sigură că el va căuta să prezinte lucrurile ca şi cum eu m-aş fi făcut vinovată

de ceva abominabil. Va găsi el o cale să manipuleze presa în avantajul lui. Situaţia este mult mai complicată decît aş fi crezut. Şi mult mai serioasă.

– O să-ţi dea ceva la divorţ? În fond, se gîndea el, era un om foarte bogat şi ar putea s-o despăgubească pentru eşecul căsniciei.

– Mă îndoiesc. Am să-mi iau probabil plata pentru Tur. Ar fi putut să-mi reducă remuneraţia din cauza amînării, dar n-a făcut-o. Consideră probabil că şi asta este o despăgubire suficientă. De fapt, nici nu vreau mai mult. Nu vreau nimic de la el. A fost destul de generos şi aşa. Putea trăi mulţi ani cu cariera făcută cu ajutorul lui. Mai mult nu voia de la el.

– Îmi pare rău, Cassie, pentru tine. Îmi pare atît de rău... Era foarte mîhnit de cele ce aflase. De comun acord, au hotărît să nu-i spună nimic Oonei.

– Să fii foarte prudentă în Turul acela. Acum numai asta contează. Mai tîrziu ai să le rezolvi tu pe toate.

– Poate că, la întoarcere, am să mă înrolez şi eu să zbor pe bombardiere, în Anglia, ca Jackie Cochran.

Tînăra femeie se angajase voluntară şi devenise copilot pe un bombardier „Lockheed Hudson", dovedindu-le tuturor că o femeie este în stare să piloteze avioane grele.

– Încetează, protestă Pat, făcînd ochii mari. Atît mi-ar mai lipsi ca să mai fac un infarct. Şi aşa, îţi jur, m-ai făcut să regret ziua în care te-am luat prima oară cu mine în avion. N-ai putea să faci şi tu, un timp, nişte lucruri mai obişnuite, cum ar fi să răspunzi la nişte telefoane undeva la o firmă, să găteşti sau, pur şi simplu, să-i ajuţi mamei tale în gospodărie? Glumea, desigur, şi ea nu se formaliză. Ştia şi el prea bine că acum nu se mai putea pune problema să renunţe la pilotaj. Să fii prudentă, Cass. Ai grijă de cele mai mici detalii, convinge-te personal, cu ochii tăi, că totul e în ordine. De fapt, vorbea în

zadar. Ştia cît e de bună. Nu văzuse niciodată un pilot mai bun ca ea.

În dimineaţa următoare, cînd cei doi tineri au plecat, plîngeau cu toţii, pentru că pericolele ce îi aşteptau în faimosul Tur nu erau un secret pentru nimeni. Plîngeau şi Cassie şi Billy laolaltă cu ceilalţi. Pat şi un alt pilot i-au condus cu avionul pînă la Chicago, de unde tinerii au luat o cursă de pasageri spre California. Parcă acum le făcea plăcere să se lase conduşi de alţii. Stewardesele se agitau întruna în jurul lor, iar ei nu aveau decît să stea relaxaţi şi să discute despre următoarea lună de antrenamente. Pentru ei, munca la aeroport corespundea unei perioade liniştite şi plăcute, reconfortante; o vară ca pe timpuri, în care s-au simţit foarte bine. Erau mai maturi acum, cu noi perspective. Şi, cu toată situaţia neplăcută dintre ea şi Desmond, Cassie simţea o mare însufleţire la gîndul plecării în Turul Pacificului.

– Unde ai să locuieşti cînd te întorci la Newport Beach? o întrebă Billy la un moment dat.

– Nu m-am gîndit. Nu ştiu... cred că n-am să pot locui la un hotel. Bănuia că Desmond nu va fi de acord cu un asemenea aranjament ca să nu dea naştere la bîrfe. Pe de altă parte, nici nu vedea cum ar mai putea trăi sub acelaşi acoperiş cu el după toate cele întîmplate. În ultimele luni nu-i mai telefonase nici măcar o dată, iar singurele scrisori pe care le primise veneau prin avocaţii lui sau de la biroul său.

– Dacă vrei, poţi locui la mine. Dacă ne descoperă cineva, vom explica prin aceea că trebuie să ne acomodăm în vederea Turului. Ce părere ai?

– Am părerea că mi-ar plăcea, răspunse ea cu toată sinceritatea. Nu avea unde să tragă în altă parte.

În noaptea aceea dormi deci la Billy, avînd la ea lucrurile pe care şi le adusese de-acasă, din Illinois, şi cîteva costume de pilotaj. A doua zi se duse la lucru împreună cu el, cu rabla

lui de mașină. Cu toți banii cîștigați, Billy nu-și luase și el o mașină ca lumea, și nici nu avea de gînd. Se obișnuise cu vechiul automobil, Model A, cu toate că îi dădea destule bătăi de cap.

– Tu, care zbori cu cele mai bune avioane, cum poți să umbli cu o asemenea rablă? îl întrebă Cassie. Era ora trei și jumătate dimineața.

– Foarte bine, rînji el. Așa îmi place mie.

Cînd a răsărit soarele, erau de mult la lucru și tîrziu, în noapte, încă nu terminaseră. Mai aveau programat și un zbor de noapte. Pe Desmond nu l-a văzut decît a doua zi de la sosire, și asta numai pentru că a dat peste el din întîmplare, într-un hangar din apropierea biroului său. Cassie a fost surprinsă să-l găsească acolo, însă el venise pentru a însoți un oaspete și a trecut pe la ea de-abia mai tîrziu. Voia să se convingă că soția lui nu avea de gînd să comită vreo indiscreție în fața presei. Atitudinea lui nu suferise nici o schimbare de la ultima lor întrevedere.

– De fapt, unde stai?

Bănuise că nu se va întoarce la el și nici nu-i păsa, cu condiția să fie discretă. Îi împachetase toate lucrurile și le pusese în păstrare în niște spații de depozitare ferecate, într-unul din hangare. Nu-i cerea decît să evite orice scandal. De fapt, o cunoștea suficient ca să-și dea seama că nu va face nimic în acest sens. Era prea integră, prea mîndră. Voia să zboare pentru el în Turul Pacificului și să se termine totul cu bine.

– Locuiesc la Billy, răspunse ea, privindu-l foarte demnă. Purta unul din vechile ei costume de pilot.

– Fii discretă, te rog, zise el tăios. Dar el știa foarte bine că, în momentul acesta, chiar o bîrfă strecurată în presă nu avea cum să-i mai atingă.

– Evident. Nu cred că bănuiește cineva că locuiesc la Billy.

Se gîndise la un moment dat să-i telefoneze lui Nancy Firestone, însă i se părea jenant să-i ceară să o primească să stea cu ea şi cu Jane. Nu mai erau atît de apropiate, iar Billy o invitase cu căldură să împartă cu el propria-i locuinţă. Singurul lucru pe care nu trebuia să-l facă, în nici un caz, era să stea la hotel. Un asemenea gest ar fi făcut imediat vîlvă în presă, afară de cazul în care ar fi stat şi Desmond cu ea, o eventualitate care nu intra în discuţie.

Destul de ciudat, în aceeaşi zi s-a întîlnit nas în nas şi cu Nancy Firestone, la scurtă vreme după ce dăduse peste Desmond. Nancy tocmai pleca de la lucru, iar Cassie voia să dea o fugă să cumpere ceva de mîncare pentru ea şi Billy înainte de a intra în programul de întîlniri oficiale prevăzute pentru seara respectivă.

– Se apropie data fatidică, nu-i aşa? i se adresă Nancy, zîmbindu-i complice.

Toată lumea de la Compania Aeriană Williams număra acum invers zilele, orele şi minutele. Cassie încuviinţă dînd din cap, obosită şi încordată. Întîlnirea cu Desmond la capătul unei zile lungi de lucru extenuant nu contribuise deloc la relaxarea ei psihică. Fusese atît de lipsit de delicateţe faţă de ea, atît de rece şi rigid, încît îi era imposibil să-şi imagineze că între ei fusese vreodată altceva decît o simplă relaţie de afaceri. Măcar Nancy părea să o privească cu mai multă simpatie decît în ultimul timp, şi îi făcu plăcere să o vadă.

– Se apropie cu paşi gigantici, zîmbi Cassie. Ce mai face Jane? Mi-e dor de ea. N-am mai văzut-o de nu mai ştiu cînd.

– Face foarte bine. Cele două femei se priviră îndelung şi Cassie observă că Nancy se uită la ea într-un fel ciudat. Parcă ar fi vrut să-i spună ceva şi nu se putea hotărî. O clipă, Cassie se întrebă dacă nu făcuse ceva ce-i displăcuse, determinînd-o să devină atît de rece cu ea după ce se căsătorise cu Desmond.

Sau poate că nu-i convenea noua ei poziție. Gîndul acesta o amuză. Dacă asta o frămînta pe Nancy, acum putea fi liniștită.

– Ar trebui să ne mai întîlnim, să mai stăm de vorbă, îi spuse Cassie cu căldură, încercînd să fie prietenoasă în amintirea timpului petrecut împreună. Cînd venise inițial la Los Angeles, Nancy fusese aceea care o făcuse să nu se simtă prea singură.

Dar Nancy o privea în continuare cu uitătura aceea ciudată, de parcă nu-i venea să creadă ce spune Cassie.

– Tot n-ai înțeles, Cass, nu-i așa?

– Ce să înțeleg? Cassie se simțea ca o proastă, dar avea prea multe griji pe cap ca să-i facă plăcere jocul de-a ghicitul cu Nancy.

– El nu este ceea ce ai crezut tu. Foarte puțini îl cunosc așa cum este în realitate.

Lui Cassie nu-i plăcu deloc aluzia indirectă la Desmond. Nu voia să se lase antrenată într-o discuție despre el cu Nancy. Cel puțin deocamdată, așa cum știa toată lumea, el era încă soțul ei.

– Nu știu ce vrei să spui, contră Cassie cu răceală, privind-o cercetător. Și dintr-o dată sesiză că figura lui Nancy exprima mult mai multe dedesubturi decît își imaginase ea vreodată. Citea acum pe chipul femeii nemulțumire, gelozie și invidie. Oare Nancy făcea dragoste cu el? Fusese ea tot timpul geloasă pe Cassie? Înțelese brusc cît de naivă fusese în mijlocul acestui viespar. Parcă toți erau de fapt altfel decît voiau să pară. Nu cred că e cazul să vorbim despre Desmond, continuă ea calmă. Doar dacă vrei să discuți direct cu el.

– Și asta ar fi posibil, replică Nancy privind-o printre gene. Știam de la început că n-o să stea prea mult cu tine. Totul a fost doar o înscenare. Păcat că n-ai înțeles niciodată, Cass.

Da' de unde naiba știa ea? Îi spusese oare Desmond ceva? Cassie roși, apoi ridică din umeri.

– Cred că pentru mine e cam complicat. De unde vin eu, oamenii se căsătoresc de obicei din alte motive.

– Cred că s-a cam prins în cazul tău. Şi poate că ar fi putut dura dacă ai fi ştiut să-ţi joci cărţile cum trebuie. Numai că lui nu-i place să se joace cu copiii. Mai mult decît orice, cred că l-ai plictisit, Cass.

De-abia atunci înţelese Cassie adevărul. Privind-o, înţelese totul – cît de prefăcuţi şi dezgustători se purtaseră cu ea.

– Iar tu nu-l plictiseşti, nu-i aşa, Nancy?

– Se pare că nu. Dar, ce să-i faci, eu sînt ceva mai matură. Eu joc mai bine jocul decît tine.

– Şi care e jocul, mă rog? voi Cassie să ştie în ceasul al doisprezecelea.

– Jocul este să faci exact ceea ce vrea el, cînd vrea şi întocmai aşa cum vrea.

Cassie socotea însă toate acestea nişte condiţii de subordonare, nu de căsătorie.

– Aşa sună contractul tău cu el? Aşa ţi-ai obţinut tu casa şi plata taxelor şcolare pentru Jane? Şi eu care îl credeam un om atît de generos... Dar probabil că voi mai descoperi şi altele.

Era exact aşa cum spusese Nick. Desmond Williams avea amante pe care le plătea cu sume considerabile, ca să fie tot timpul la dispoziţia lui şi să-i satisfacă toate poftele. În ceea ce o priveşte pe Nancy, de exemplu, să se ţină de ea însăşi şi să o servească. Înţelese brusc cît de cătrănită trebuie să fi fost biata femeie în situaţia asta. Într-un fel, dacă totul n-ar fi fost atît de dezgustător, poate că ar fi fost chiar amuzant.

– Desmond e foarte generos cu mine. Dar eu nu-mi fac iluzii cu el, afirmă Nancy cu răceală, privind-o pe Cassie drept în ochi. Pe mine n-o să mă ia niciodată de nevastă. Nici nu se va afişa cu mine în public. Dar se poartă bine cu mine. E o simbioză rentabilă pentru amîndoi.

La o asemenea manifestare de cinism, de deşertăciune şi mercantilism, care corespundea chipurile perfect nevoilor sale, Cassie simţi deodată o poftă nebună să-i ardă cîteva palme lui Nancy.

– Cînd ne-am căsătorit, era combinat cu tine? o întrebă cu voce gîtuită, îngrozită de ceea ce-i va fi dat să audă.

– Evident. Unde crezi că trăgea el noaptea, cînd nu lucra? Şi de ce crezi că nu se culca cu tine? Ţi-am spus, Cassie, lui nu-i place să se joace cu copiii. Şi să ştii că nu-i atît de rău cum îţi închipui tu. Nu aprecia relaţiile intime cu tine şi nici nu voia să te maltrateze mai mult decît era nevoie. Tot ce făcea era numai de dragul Turului. Într-un anumit sens, Desmond este un puritan.

– Ticălosul!

Cuvîntul îi scăpă lui Cassie fără voia ei. Simţi, deodată, că o urăşte pe Nancy. Şi pe el. Ea însăşi fusese obiectul unui joc murdar. Îşi bătuseră joc de ea, amîndoi. Totul fusese pus la cale cu un singur scop: Turul acela blestemat. O şarlatanie cu scopul de a-şi spori vînzările de avioane!

Căsătoria fusese doar un detaliu din planul lui cel vast, iar în tot acest timp nu încetase să se culce cu Nancy. Nu era de mirare că femeia devenise atît de rece faţă de ea din clipa în care ei doi se căsătoriseră. Ba chiar, o vreme, fusese de-a dreptul îngrijorată. Avea cu zece ani mai mult decît Cassie şi nu era nici pe departe atît de drăguţă şi atît de interesantă.

– Nu te-ai temut puţin că s-ar putea îndrăgosti de mine? Cassie o privi curioasă şi îi făcu plăcere să constate că interlocutoarea ei părea cam încurcată.

– Nu prea. Am discutat amîndoi problema asta. Să ştii că nu eşti genul lui de femeie, Cass.

– Ca să fiu sinceră, cunoscînd acum cum stau lucrurile, aş zice că acesta este un compliment. O privi pe cealaltă cu

răceală. Apoi se decise să-i servească un bobîrnac: Presupun că tu nu eşti singura în combinaţie cu Desmond. Îi vorbise pe un ton fals confidenţial şi observă cu plăcere că Nancy se cam enervase. Bunăstarea şi viitorul ei depindeau exclusiv de „aranjamentul" ei cu Desmond.

– Adică ce vrei să spui?

– Că mai sînt şi altele ca tine... cu case... cu contracte... cu aranjamente... Desmond nu e bărbatul care să se mulţumească cu o singură femeie. Expresia de adevărată teroare de pe chipul interlocutoarei sale o răsplăti din plin.

– Ei aş, e ridicol! Cine ţi-a spus aşa ceva?

– Cineva care îl cunoaşte bine. Mi-a spus că sînt o mulţime de femei. Ştii, ca un fel de competiţie.

– Nu te cred. Dar spusele ei sunau mai mult a bravadă.

– Nici eu n-am crezut nimic, Nancy. Acum cred. Mi-a făcut plăcere să te revăd, zîmbi ea. Salută-l pe Desmond din partea mea.

Şi zicînd acestea, Cassie plecă grăbită, lăsînd-o pe Nancy fără replică. Se întoarse de unde plecase. Nu mai avea chef să mănînce. Nancy Firestone îi stricase pofta de mîncare. Cînd intră în hangar, să-l caute pe Billy, simţea că-i vine greaţă.

– Ce se aude cu haleala mea? Peste mai puţin de o jumătate de oră trebuiau să ia parte la o nouă întîlnire oficială şi el murea de foame.

– Am mîncat-o eu pe drum, glumi ea, dar chipul ei exprima cu totul altceva. Era galbenă ca ceara. Billy observă de îndată că ceva nu-i în regulă şi o întrebă îngrijorat:

– Cassie, te simţi bine? Arăţi de parcă ai văzut o stafie. Ai aflat vreo veste de la tatăl tău?

– Nu, dinspre partea asta totu-i OK. Am vorbit la telefon cu mama azi-dimineaţă.

– Atunci ce s-a întîmplat?

Cassie se aşeză, hotărîndu-se să-i povestească despre întîlnirea ei cu Nancy Firestone şi despre tot ce aflase de la ea.

– Ce ticălos! şuieră el printre dinţi, scîrbit. Individul ăsta îşi bate joc de oameni. Se distrează călcînd în picioare viețile altora. O s-o încurce odată şi-odată!

– Probabil. După Tur, nu vreau altceva decît să plec cît mai repede din Los Angeles şi să mai stau pe-acasă un timp. Cred că mi-am cam încheiat socotelile pe-aici. M-am lămurit. Ridică spre Billy o privire tristă şi obosită, iar el dădu din cap că e de acord. Îi părea rău pentru ea; nu merita atîta suferinţă şi umilire.

Cassie era acum pe deplin edificată. Îşi putea explica acum de ce se încheiase relaţia lor fizică atît de brusc după luna de miere şi lipsa lui de interes pentru ea din acest punct de vedere. Nu era altceva decît că el îşi reluase relaţiile cu Nancy şi naiba ştie cu mai cîte altele. Poate că avusese chiar noroc că Desmond nu mai catadicsise să-şi piardă timpul cu ea în pat. Poate că acum situaţia ar fi fost şi mai supărătoare. Se simţea trădată şi stupidă. Din toată povestea asta, partea cea mai rea e că fusese atît de proastă să-l creadă. Ce ticălos nenorocit!

– Şi-acum noi ce facem? întrebă Billy, neliniştit pentru ea. Dacă, ştiindu-se astfel trădată, nu se va da bătută şi nu va renunţa, cu sau fără contract. Dar nu se lăsa Cassie aşa, cu una-cu două. Va termina ceea ce începuse.

– Vom încheia cursa aşa cum se cuvine, băiatule. Pentru asta am venit aici. Restul sînt fleacuri. O gogoaşă răsuflată. Pentru ea însă, cel puţin o vreme, gogoaşa asta era otrăvită. Dar Cassie O'Malley nu era genul de om care se dă bătut.

– Bravo, fetiţo. Billy o îmbrăţişă şi o trase după el, să mănînce repede ceva. Ea nu se atinse însă mai deloc de mîncare.

În fiecare săptămînă erau programate conferinţe de presă, iar Desmond avu grijă ca, în public, să se poarte frumos cu

ea. Glumea, începuse să povestească unele mici şotii în legătură cu persoana ei şi manifesta faţă de ea o afecţiune teatrală, plină de solicitudine. Totul era chiar mişcător dacă nu ştiai cum stau lucrurile în realitate. Şi, culmea, era în stare să fie convingător.

Cassie părea mai sobră ca înainte, ceea ce aparent se explica prin presiunea exercitată de iminenta plecare în Turul Pacificului. O aşteptau momente grele. Se antrena cu tenacitate, iar Desmond nu înceta să explice presei că toată vara îşi îngrijise tatăl, grav bolnav.

– Ce mai face tatăl tău, Cassie? se interesă unul dintre reporteri.

– Acum e foarte bine. După care mulţumi pe această cale întregii Americi pentru daruri şi scrisori. Toate acestea l-au ajutat, fizic şi moral. Acum a început din nou să zboare, desigur – cu un pilot de ajutor, spuse ea mîndră. Iar publicul absorbea lacom toate aceste informaţii. Aşa cum înghiţise atîta vreme toate braşoavele lui Desmond. Acum însă, Cassie ştia cum să joace. Iar Billy se minuna de talentele ei actoriceşti cînd o privea jucîndu-şi rolul.

– Cum te simţi? o întrebă el în şoaptă după una din nenumăratele conferinţe de presă. Desmond se arătase deosebit de drăguţ cu ea, iar Billy observase cît o irita purtarea lui prefăcută.

– Eh, mă simt perfect, răspunse ea, dar se vedea bine cît era de jignită în realitate. Cît de trădată. Ura toată povestea asta, îi venea să urle de ruşine. Noaptea avea coşmare. Din odaia alăturată, Billy a auzit-o chiar plîngînd în hohote într-o noapte.

Cu Desmond nu se mai întîlni între patru ochi pînă în seara din ajunul plecării în Turul Pacificului. În după-amiaza aceea se organizase o mare conferinţă de presă, iar ea şi cu Billy ieşiseră apoi să cineze în liniştе la restaurantul ei mexican favorit.

Cînd s-au întors, Desmond o aştepta afară. Şedea în maşina lui, parcată în apropierea casei. Cînd i-a văzut venind, a coborît

din maşină şi i-a spus lui Billy că vrea să vorbească cu Cassie între patru ochi.

– Voiam să vă urez succes mîine dimineaţă. O să ne vedem de altfel la aeroport, înaintea plecării, dar am ţinut să-ţi spun acum că... îmi pare rău că lucrurile nu s-au desfăşurat aşa cum plănuisem.

Încerca să pară mărinimos, dar nu reuşi decît s-o enerveze la culme.

– Şi ce ai *plănuit tu*, mă rog? Eu mi-am plănuit să-mi fac un cămin, cu un soţ şi cu copii.

El nu plănuise decît să-şi mai ia o femeie, pe lîngă toate celelalte, o soţie de operetă pe care s-o poarte după el pentru reclamă.

– Atunci trebuie să-ţi găseşti alt soţ. Eu îmi căutam o parteneră, nimic mai mult. Era ca o afacere. Dar căsnicia nu este numai atît, nu-i aşa, Cassie? Încerca să pună problema ca şi cum lucrurile n-ar fi mers nu din cauza lui, nu pentru că el o minţise de la cap la coadă, inclusiv cu enormitatea că el ar fi steril. Cassie putea accepta şi asta, putea admite o mulţime de lucruri dacă el ar fi fost cinstit. Dar amîndoi ştiau la fel de bine că el nu fusese niciodată cinstit cu ea.

– Cred că tu nu ştii ce înseamnă o căsnicie, Desmond.

– Poate că nu ştiu, admise el încurcat. Ca să-ţi spun sincer, nu-i ceva ce să-mi fi dorit cu adevărat.

– Păi atunci de ce te-ai mai deranjat? Aş fi zburat şi aşa pentru tine, fără toate minciunile astea... fără căsătorie... Nu trebuia să mergi atît de departe. M-ai folosit ca pe o unealtă, fără nici un scrupul, îi reproşă ea hotărît, uşurată că avusese în sfîrşit ocazia să i-o spună.

– Ne-am folosit reciproc. Tu eşti pe cale de a deveni – în două luni de-acum înainte – cea mai mare figură a aviaţiei. Eu te-am adus aici. Foloseşti numai avioanele mele. O mînă spală pe alta. Părea mulţumit de sine însuşi. Obţinuse tot cc-şi

plănuise. Cassie nu însemna nimic pentru el. Nici nu însemnase vreodată. Asta era partea cea mai dureroasă.

– Felicitările mele. Sper să obţii toată satisfacţia pe care ţi-ai dorit-o.

– Asta aşa va fi. Poţi fi convinsă. Şi tu la fel. Ca şi Billy. Vom cîştiga cu toţii din aventura asta.

– Dacă merge bine totul. Îţi asumi mari riscuri.

– Am dreptul. Nu uita că zbori cu un aparat absolut remarcabil, iar tu eşti un pilot desăvîrşit. Nici nu e nevoie de mai mult. Sau, poate, de noroc ori de capriciile vremii. O privi insistent, ca şi cum i-ar fi cerut să nu precupeţească nici un efort, să-i dea totul fără să-i ceară nimic în schimb, decît glorie şi bani. Dragostea nu intra în discuţie. Nu era capabil de aşa ceva. Noroc bun, Cass, îi ură el, netulburat.

– Mulţumesc, încheie ea şi se întoarse pe loc, pornind în sus pe scări, spre apartamentul lui Billy.

– Ce-a mai vrut? o întrebă partenerul ei, bănuitor. Era îngrijorat să nu-i fi spus Desmond ceva care s-o tulbure.

– Cred că a intenţionat să ne ureze noroc, în felul lui. Are un suflet gol... în sfîrşit am înţeles... e lipsit de orice urmă de sentiment.

Era adevărul adevărat. Desmond Williams nu avea pic de suflet. Doar lăcomie şi calcul, pasiune pentru avioane, dispreţ total faţă de oameni. Iar ea fusese o unealtă în mîna lui, un vehicul pe calea succesului, nimic mai mult, o cămă dintr-unul din motoarele lui, mică şi neînsemnată. Desmond era păpuşarul, gînditorul, animatorul. În ochii lui, Cassie nu reprezenta nimic.

Capitolul 18

Steaua Nordului" decolă, conform programului, în dimineaţa zilei de 4 octombrie, sub privirile sutelor de curioşi. Cardinalul din Los Angeles binecuvîntă aparatul. Se servi şampanie pentru toată lumea, iar Cassie îşi luă zborul către orizonturile acelui traseu circular, destinat să bată recordurile de distanţă şi să mai calmeze capriciile politicii mondiale ale vremii.

Zburară mai întîi spre Guatemala City, acoperind dintr-un salt două mii două sute de mile deodată, fără să realimenteze. La sosire îşi consultară hărţile, buletinele meteo şi pierdură puţin timp cercetînd locurile şi stînd de vorbă cu localnicii. Oamenii erau fascinaţi de noul tip de avion şi năvăliseră la aeroport să-i vadă. Desmond îşi jucase bine rolul. Călătoria lui Cassie era la ordinea zilei peste tot.

Reprezentanţii presei veniseră în număr mare să-i aştepte pe aeroportul Guatemala City, împreună cu ambasadori, tri-

mişi speciali, diplomaţi şi oameni politici. Era prezentă şi o formaţie de muzică populară guatemaleză, venită să-i sărbătorească cu melodiile lor ritmate. Între timp, Cassie şi Billy pozau în faţa aparatelor de fotografiat. Nimeni nu se mai bucurase de atîta atenţie de la Charles Lindbergh încoace.

– N-aş zice că o ducem rău, nu-i aşa? îl provocă ea în ziua următoare pe Billy, în clipa în care decolau în direcţia San Cristobal din Insulele Galapagos, la o distanţă de o mie şi o sută de mile. Zburînd întins, nu le-au trebuit decît vreo trei ore ca să parcurgă acest traseu cu minunatul avion pus la dispoziţie de Compania Aeriană Williams. În momentul acela, înregistra un prim succes: stabiliseră un nou record de viteză şi distanţă.

– Poate că n-ar fi rău să ne oprim pe undeva, să ne luăm şi noi o vacanţă, sugeră Billy, iar ea pufni în rîs tocmai cînd aterizau în faţa autorităţilor ecuadoriene, a personalului militar american şi a localnicilor. Fotografii erau şi mai numeroşi, iar guvernul îi pofti la o cină de gală.

Călătoria se desfăşura în condiţii optime. Au petrecut acolo o zi întreagă, timp în care au cercetat aparatul cu mare atenţie şi şi-au consultat din nou hărţile şi buletinele meteo. Mai bine decît aşa nu se putea.

Din Insulele Galapagos au zburat două mii patru sute de mile, distanţa pînă la Insula Paştelui, în exact şapte ore. De data asta au fost însă nevoiţi să facă faţă unor vînturi neaşteptate şi au ratat cu puţin un nou record.

– Lasă, data viitoare o să avem mai mult noroc, copile, glumi Billy, în timp ce rulau pe pista aeroportului din Insula Paştelui. Bărbatul ăla al tău e în stare să ne dea foc casei dacă nu-i aducem noi recorduri.

Ştiau amîndoi că Desmond era cu ochii pe japonezi, care lucrau de un an încoace la un avion în stare să parcurgă distanţa Tokyo–New York fără escală, o distanţă de aproape

şapte mii de mile; deocamdată întîmpinau însă mari probleme şi nu reuşiseră să ajungă nici măcar pînă în Alaska. Primul lor zbor de încercare pe această distanţă era programat abia pentru anul următor. Iar Desmond voia cu tot dinadinsul să le-o ia înainte. Aşa se explica interesul lui pentru trascele foarte lungi peste Pacific.

Insula Paştelui i-a fascinat de-a dreptul. Populaţia era alcătuită din oameni frumoşi, iar pe insulă se aflau nişte statui enorme, cu aspect straniu. Oamenii povesteau lucruri ciudate, legende venite din negura timpurilor, mistere asupra cărora celor doi le-ar fi plăcut să insiste dacă ar fi putut întîrzia pe aceste meleaguri.

Au petrecut doar o noapte pe Insula Paştelui, ca să se odihnească înaintea etapei următoare, care trebuia să-i ducă pînă la Papeete, în Tahiti. De data asta făcură tot posibilul să nu le mai scape recordul. Au parcurs două mii şapte sute de mile în şapte ore şi patruzeci de minute fără nici o problemă.

Aterizarea în Tahiti a fost ca o sosire în paradis. Iar cînd Billy zări şirurile de fete aliniate de-a lungul pistei, în tradiţionalele lor saronguri, făcîndu-le semne amicale cu mîna şi purtînd ghirlande de flori multicolore, nu se mai putu stăpîni şi trase un chiot lung de bucurie, ceea ce o făcu pe Cassie să rîdă în hohote.

– Doamne, cînd mă gîndesc că ne mai şi plătesc pentru minunea asta! O, scumpo, e de necrezut!

– Auzi, potoleşte-te dacă nu vrei să ne bage la zdup cînd ai să cobori în halul ăsta. Răsufla greu şi îi lăsa gura apă. Era ca un copil mare, plin de haz, şi lui Cassie îi plăcea foarte mult să zboare cu el. În realitate, era un navigator de excepţie şi un mecanic strălucit.

De fapt, Billy sesizase un zgomot neobişnuit la decolarea din Insula Paştelui. După ce şi-a prezentat omagiile de rigoare tinerelor tahitiene venite în întîmpinare, Billy s-a întors şi a

cercetat aparatul cu de-amănuntul. În aceeaşi seară, cînd au telegrafiat acasă, au pomenit şi de zgomotul neobişnuit, asigurîndu-i însă pe toţi că nu era vorba de eeva important. La fiecare oprire dădeau cîte un raport despre mersul călătoriei şi în seara aceea erau deosebit de încîntaţi să anunţe că bătuseră din nou recordul.

La Papeete, aproape toată lumea vorbea franţuzeşte, limbă pe care Billy o cunoştea suficient ca să se descurce. Ambasadorul Franţei le-a oferit un dineu, dar Cassie s-a scuzat, spunînd că nu are altă toaletă decît costumul de pilot. Cineva i-a oferit însă un sarong frumos, aşa că s-a putut prezenta la dineu împreună cu Billy, purtînd în păr o floare mare roz.

– Să ştii că nu prea semeni cu Lindbergh, comentă el admirativ.

O conduse de la hotelul lor pînă la ambasadă ţinînd-o cu o mînă în jurul taliei. Relaţiile dintre ei rămîneau însă strict frăţeşti. După dineu însă, plimbîndu-se împreună de-a lungul ţărmului atît de pitoresc şi discutînd despre călătorie, Cassie regreta că nu-l are pe Nick lîngă ea. Papeete era un loc magic, iar oamenii erau minunaţi. Era cel mai frumos colţ de lume pe care îl văzuse ea vreodată. Rezistă tentaţiei de a-l compara cu locurile unde îşi petrecuse luna de miere, în Mexic. Era o amintire pe care ar fi vrut să şi-o şteargă pentru totdeauna din minte.

În noaptea aceea rămaseră amîndoi pe plajă pînă tîrziu, vorbind despre oamenii pe care îi cunoscuseră şi despre toate cîte le văzuseră. Masa de la ambasadă fusese foarte civilizată şi, chiar îmbrăcată în sarong, se simţise cam nelalocul ei, ca să nu mai vorbim de cum ar fi fost dacă s-ar fi prezentat în costumul ei mototolit de pilotaj.

– Cîteodată mă simt descumpănită, spuse Cassie, mîngîind floarea pe care o purtase în păr. Cum de avem noi atîta noroc? Uită-te şi tu la avionul cu care zburăm prin lume... la oamenii pe care avem ocazia să-i cunoaştem... la locurile de

basm pe unde am ajuns... parcă aş trăi în locul altcuiva... Cum de-am ajuns eu aici? Nu ai şi tu aceeaşi senzaţie, Billy?

Uneori se simţea atît de tînără, iar alteori atît de bătrînă... La cei douăzeci şi doi de ani ai săi, socotea că norocul atîrnase considerabil mai mult în viaţa ei decît necazurile sau ghinionul. Aşa vedea ea lucrurile.

– Eu aş zice că tu ai plătit un preţ mare pentru acest voiaj, Cass... cu mult mai mare decît am plătit eu. Vorbea serios, gîndindu-se la mariajul ei nefericit. Sigur, şi eu simt la fel. Parcă mă aştept mereu să vină cineva şi să mă ia de guler, zicînd „Hei, ce caută puştiul ăsta pe-aici? Nu-i locul lui!"

– Ba da, şi încă cum! ripostă ea pătimaşă. Eşti pilotul cel mai bun. Fără tine n-aş fi reuşit nimic. Singura persoană cu care ar fi acceptat să zboare, în afară de Billy, era Nick. Dar poate că într-o bună zi va reuşi şi asta.

– Prea repede se termină totul, Cass, nu crezi? La asta mă gîndeam cînd am ajuns aici. Pînă să te dumireşti, gata, s-a isprăvit... s-a dus... Faci planuri, te antrenezi din greu, transpiri un an întreg şi-apoi – zbang... zece zile şi gata. Ajunseseră aproape la jumătatea drumului şi pe Cassie o cuprindea tristeţea la gîndul apropiatului sfîrşit. Ar fi vrut ca voiajul să nu se încheie atît de repede.

S-au întors agale la hotel, timp în care Cassie spuse ceva ce-l surprinse pe Billy:

– Cred că trebuie să-i fiu recunoscătoare lui Desmond pentru toate astea... şi chiar îi sînt... E nostim, dar acum parcă nici n-ar mai fi călătoria lui. A mințit atît şi i-a manipulat pe toţi, dar noi sîntem cei care beneficiem de toate maşinaţiunile lui. Noi profităm de acest voiaj. Noi sîntem aici, nu el. De-acum încolo, într-un fel, el nu mai are nici o importanţă.

Se simţea mai uşurată, iar Billy era bucuros să constate că ea nu se mai frămîntă atît pentru tîrgul nenorocit pe care-l încheiase cu soţul ei, cel care, în realitate, nu-i mai era soţ.

– Încearcă să-l uiți, Cass. Cînd ne vom întoarce, totul va fi deja istorie. Iar gloria îți va reveni doar ție.

– Nu cred că mi-am dorit gloria, zise ea, cinstit. Voiam doar să capăt experiență, să-mi dovedesc mie însămi de ce sînt capabilă. Dar pentru asta n-ar fi mers pînă acolo încît să distrugă viața altora.

– Nici eu, admise el, dar era conștient de toată zarva ce va urma la întoarcere. Nici gloria nu-i de lepădat. Zîmbi ca un băiețel, făcînd-o să rîdă, dar apoi reluă discuția, serioasă:

– Era cît pe-aci să cer divorțul înaintea plecării, însă apoi m-am decis să aștept pînă după încheierea Turului, ca să nu-și bage iar nasul reporterii. N-aș fi vrut să dau totul peste cap acționînd în pripă. Să știi însă că hîrtiile sînt întocmite și semnate. Oftă cînd își aminti cum se dusese la biroul unui avocat, să stea de vorbă. Fusese o experiență dureroasă pentru ea faptul că trebuise să-i povestească totul.

– De ce ai de gînd să-l acuzi? o întrebă Billy interesat. Putea să-și imagineze cel puțin o duzină de capete de acuzare, toate neplăcute, începînd cu adulterul și terminînd cu faptul că-i zdrobise inima lui Cassie, dacă acesta ar fi un motiv de divorț acceptabil.

– Pentru început, cred că de înșelăciune. Sună urît, dar avocatul spune că este un motiv temeinic. Apoi, bineînțeles, era vorba de Nancy. Cred că vom încerca să ajungem la o înțelegere pe cale pașnică. Poate divorțăm la Reno dacă va fi și el de acord. Cel puțin acolo se poate termina totul foarte repede.

– Sînt sigur că va accepta, încuviință Billy.

Se despărțiră apoi, ducîndu-se la culcare, iar a doua zi de dimineață se întîlniră din nou pe terasă.

– Ce-ai zice să le spunem să vină să-și ia avionul înapoi și noi să rămînem aici? propuse Billy. Zîmbea fericit, înfulecînd o omletă, cu cornuri proaspete alături, și sorbind dintr-o ceașcă mare de cafea tare, franțuzească. Îi servea o junică localnică de

vreo şaisprezece ani, îmbrăcată doar cu un pareu – o fustanelă mică, viu colorată, purtată în Tahiti de ambele sexe.

– Nu crezi că te-ai plictisi iute? Îi zîmbi cu înţeles, şezînd alături de el pe canapea. Îi plăcea şi ei aici, dar era nerăbdătoare să plece mai departe, spre Pago Pago, iar de-acolo către Howland Island.

– Eu nu mă plictisesc niciodată, zise el zîmbindu-i tinerei, apoi o privi fericit pe Cassie. Cred că mi-ar plăcea să-mi petrec restul zilelor pe o insulă. Tu ce zici?

– Poate. Dar nu părea prea convinsă. Îi zîmbi pe deasupra ceştii de cafea. Cred că eu am să-mi sfîrşesc zilele aşa cum am început – pe sub burta vreunui avion. Poate îmi vor construi un scaun special, cu roţi.

– Straşnic! Am să-ţi fac eu unul.

– Mai bine du-te acum şi fă un control serios al aparatului.

– Vrei să spui că nu mă laşi să stau cu burta la soare pe plajă toată ziua? Se prefăcea revoltat, dar nici o jumătate de oră mai tîrziu, supuneau amîndoi avionul unui control cît se poate de riguros. Se terminase cu gluma. Bineînţeles, erau asistaţi de o gloată de fotoreporteri şi gură-cască.

Încărcaseră aparatul cu o cantitate enormă de carburant şi cu cît mai puţine echipamente, strictul necesar – un aparat de radio emisie-recepţie, veste de salvare, o barcă de salvare pneumatică. De altceva nu aveau nevoie. La fiecare oprire erau tentaţi să mai ia cîte un suvenir din locurile prin care treceau. Nu aveau însă unde să le pună şi nici nu voiau să încarce avionul măcar cu un gram peste ceea ce era absolut esenţial.

Cinară frugal la hotel, admirînd un apus de soare uluitor, de o măreţie indescriptibilă, apoi mai făcură o plimbare pe plajă. S-au culcat devreme, iar a doua zi de dimineaţă şi-au luat zborul spre Pago Pago.

Ajunseră la destinaţie după patru ore şi jumătate, fără ca de data asta să mai stabilească vreun record. Zburaseră fără

probleme, cu excepția acelui mic zgomot pe care Billy credea că îl aude la unul din motoare. Era același zgomot pe care îl sesizase și în ajun, ceva ciudat de persistent.

Pago Pago era un loc extraordinar, fascinant, însă ei nu se putură bucura prea mult de peisaj pentru că rămaseră acolo doar o noapte, petrecîndu-și timpul mai mult pe aeroport. Billy se străduia să găsească explicația zgomotului acela care îl neliniștea. Către miezul nopții i s-a părut că l-a identificat. Era plicticos, dar încă socotea că nu e vorba de o problemă de importanță majoră.

Au telegrafiat din nou acasă, așa cum procedau la fiecare oprire, iar în dimineața următoare decolau în direcția Howland Island. Parcurseseră deja mai mult de nouă mii de mile și Cassie se și vedea ajunsă la țintă, deși le mai rămăseseră mai bine de trei mii de mile de zbor pînă în Honolulu. Totuși, făcuseră aproape trei sferturi din drum și apropierea de Howland, unde se presupunea că se prăbușise Erhart, o făcea să rămînă pe gînduri.

– Ce ai de gînd să faci după toată povestea asta? îl întrebă ea pe Billy, mușcînd dintr-un sandviș, la două ore de la plecarea de la Pago Pago. O femeie din partea locului insistase să le dea un coș cu fructe și sandvișuri, care se dovediseră delicioase.

– Eu? Billy se gîndi puțin. Zău că nu știu... poate că am să-mi investesc banii în vreo afacere, poate cum a făcut tatăl tău. Mi-ar plăcea să organizez pe undeva un serviciu de închirieri de avioane; poate chiar în vreun loc fantastic, cum ar fi Tahiti. Îi plăcuse la nebunie la Papeete. Dar tu, Cass?

Împărțind hrana din coș, zburînd deasupra Pacificului, nu aveau nimic altceva la îndemînă decît timpul.

– Habar n-am. Cîteodată nu știu ce să mai cred. Uneori mă gîndesc că asta este ceea ce-mi trebuie... avioane... zboruri de încercare... aeroporturi... altceva nu mi-aș mai dori... Alteori

mă întreb dacă n-ar trebui să fac altceva, de pildă să mă mărit şi să am copii. Se întristă deodată, cu privirea aţintită la orizont. Mi-am închipuit că am reuşit cu Desmond, dar acum văd că m-am înşelat. Nu ştiu. Ridică din umeri. Cred că la întoarcere va trebui să iau totul de la capăt. De data asta n-am cîştigat.

– Cred că ai dreptate. Ai avut intenţii bune, dar n-ai nimerit omul potrivit. Se mai întîmplă cîteodată. De Nick ce-ai zice?

– Nick? Încă nu avea toate elementele ca să-şi poată forma o părere. Înainte se încăpăţînase să nu se însoare cu ea, dar poate că acum, după toate cele întîmplate cu Desmond, vedea şi el altfel lucrurile. Încă nu-l pusese la curent cu noua situaţie. Cine ştie dacă avea să-l mai vadă vreodată? Cine mai putea şti ceva dincolo de clipa prezentă? Pentru moment, viaţa lor se desfăşura simplu, în linie dreaptă.

Oprirea la Howland a fost foarte emoţionantă pentru Cassie din cauza gîndului la Amelia Erhart. Pregătiseră o coroniţă de flori ca s-o arunce din avion în mare, în amintirea ei, înainte de a ajunge pe insulă.

Billy a deschis un hublou, iar Cassie a aruncat coroniţa, spunînd în gînd o rugăciune pentru sufletul femeii pe care nu o cunoscuse, dar pe care o admirase toată viaţa. Îi mulţumi pentru că i-a fost o pildă, sperînd că a avut o moarte uşoară după viaţa exemplară pe care meritase s-o trăiască. Se gîndi la ce fel de viaţă aveau ei înşişi şi cum îi vedeau ceilalţi oameni, ce reprezentau pentru ei în realitate. Acum, cînd presa o devora literalmente, totul i se părea o deşertăciune. Simţea totuşi o legătură aproape de sînge cu idolul ei cînd coborîră şi aterizară lin, după un zbor de o mie două sute de mile. Pentru ei totul mergea atît de bine, atît de uşor... Oare de ce avusese Amelia Erhart o soartă atît de cumplită?

Cînd avionul se opri, Billy o atinse uşor cu mîna pe coapsă; citea lesne pe faţa ei ce simţea şi o înţelegea perfect.

La Howland îi aşteptau, firește, fotoreporterii, altă dovadă de curtoazie din partea lui Desmond Williams. Şi, aşa cum era de aşteptat, Cassie era acum comparată cu Amelia Erhart.

Intenționau să rămînă acolo numai o noapte, înaintea zborului cel lung, de două mii de mile, pînă în Honolulu. Acolo organizase Desmond ceremonii, manifestări publice, recompense şi onoruri, conferințe de presă şi filmări, ba chiar o demonstrație cu „Steaua Nordului" în fața reprezentanților armatei, la aeroportul Hickam. Gîndul la primirea fastuoasă care-i aştepta era emoționant, dar îi şi speria puțin. Aici, în carlingă, totul era mult mai simplu. Într-un anumit fel, era ultima noapte liniştită pentru mult timp de-acum înainte. Perspectiva de a-l revedea pe Desmond o înfiora. Chiar şi gîndul în sine o deprima.

Cassie a fost liniştită cît timp au cinat singuri, ea şi cu Billy. Tînărul o admira pentru puterea ei de stăpînire şi nu îl surprindea faptul că ea trăia încă emoția amintirii Ameliei Erhart.

– E înfiorător să te întorci cu gîndul la ce s-o fi întîmplat atunci, nu-i aşa? îi zise ea după masă, sorbind dintr-o ceaşcă de cafea.

– Da, emoționant... Pentru el, totul era mai puțin complicat, nu ducea în spate povara poveştii ei cu Desmond. Foarte curînd se va sfîrşi totul, ca lumina unui fulger, ca un foc de artificii de 4 Iulie. Cînd o explozie de stele, cînd nimic. Prinde steaua căzătoare dacă eşti în stare! Vom fi faimoşi o clipă, apoi vom dispărea în neant, conchise el profetic. Totul va dura doar pînă cînd altcineva va zbura mai departe şi mai repede.

Şi totuşi, amintirea lor avea să dureze multă vreme. Faima lor nu se va risipi atît de repede pe cît îşi imagina el. Desmond avea dreptate în unele privințe – ceea ce făceau ei era realmente important.

– Mîine seară la ora asta vom fi la Honolulu, domnişoară O'Malley, zise el, închinînd cu ea un păhărel de vin. Sorbi

doar o dată, gîndindu-se că în ziua următoare aveau de dus la bun sfîrşit un zbor greu. Gîndeşte-te la fanfarele care ne vor întîmpina, la toată agitaţia din jurul nostru. Îi jucau ochii în cap de atîta însufleţire, făcînd-o pe Cassie să zîmbească uşor.

– Mai bine să nu mă gîndesc. Simt că mi se face rău. Poate că ar trebui să ne întoarcem de unde am venit, să-i luăm prin surprindere. Asta ar fi o idee. Rîse gîndindu-se la mutrele tuturor, iar el clătină din cap, amuzat de o asemenea idee trăsnită. Întotdeauna se distrau bine împreună.

– „Îmi pare rău, domnule Williams, pilotul meu era cam zăpăcit, ei bine, ştiţi cum e... e doar o fată... fetele nu pot zbura ca lumea, doar ştim cu toţii... a interpretat harta greşit, citind-o pe dos..." Rîseră amîndoi, făcînd haz de propriile lor ghiduşii, dar în ziua următoare, după decolare, o parte din cele spuse de Cassie aveau să se dovedească o adevărată profeţie.

La două sute de mile distanţă, nimeriră într-o furtună puternică, neaşteptată, cu violente descărcări electrice; au analizat atent situaţia şi forţa vîntului şi au hotărît să se întoarcă la Howland Island. Cînd se apropiară însă de coastă, furtuna luase proporţii nemaivăzute. Era un adevărat uragan tropical, iar Cassie nu se putu abţine să nu se gîndească cum că ceva identic se petrecuse probabil şi cu Noonan şi Erhart. Avură mult de furcă pînă să izbutească să coboare aparatul sub bătaia furioasă a vîntului care cutreiera insula. În cele din urmă, cu mare greutate, reuşiră să aterizeze cu vîntul aproape din coastă; era cît pe-aci să scape pista de aterizare. Cassie a fost nevoită să-şi folosească tot talentul şi tot ce învăţase cu atîta efort la nesfîrşitele antrenamente ca să pună avionul cu bine pe sol, iar cînd se opriră, în sfîrşit, constatară că mai erau doar cîteva degete pînă să nimerească în ocean.

– Îmi permit să-ţi reamintesc, zise Billy făcînd pe indiferentul, în timp ce ea se lupta să întoarcă aparatul în direcţie opusă, că dacă mata bagi la apă avionul acesta, intrăm de-a binelea în rahat cu domnul Williams.

O făcu să rîdă vorbindu-i astfel şi, la urma urmei, nu regretă prea mult că vor mai petrece o noapte în Howland. Era departe de a fi un loc agreabil, dar cel puţin aici se aflau în siguranţă. Poate pentru ultima oară. Nu-şi putea imagina ce-i aşteaptă după Honolulu.

Noaptea tîrziu, furtuna se potoli, dar a doua zi de dimineaţă descoperiră că furtuna le deteriorase indicatorul de direcţie şi nu putea fi reparat. Se sfătuiră amîndoi şi hotărîră că puteau continua călătoria şi în aceste condiţii, dar comunicară prin radio la Honolulu că după sosire vor avea nevoie de unul nou.

Plecară din nou către Honolulu în zori zilei, pe o vreme însorită. Dar la trei sute de mile de destinaţie apăru o nouă problemă. Părea a fi o defecţiune la unul din motoare. Billy privea încruntat o uşoară scurgere de ulei, iar Cassie controlă atent aparatele de bord.

– Vrei să ne întoarcem? întrebă ea calmă, cu ochii aţintiţi pe indicatoarele de bord.

– Încă nu sînt sigur, răspunse Billy nedumerit.

Se jucă o vreme cu unul din motoare, ascultînd, ajustînd, încercînd să înţeleagă, iar după o altă sută de mile o asigură că totul era sub control. Cassie dădu din cap în semn că e în regulă, fără să-şi ia însă privirea de la tabloul de bord, urmărind să se convingă personal că pot continua cursa.

Fata nu lăsa nimic la voia întîmplării, şi tocmai de aceea era un pilot atît de bun; Billy părea ceva mai nepăsător, cu toate că şi el era foarte meticulos. În plus, era dotat cu un adevărat simţ al zborului, lucru pe care Cassie îl aprecia la el în mod deosebit. Alcătuiau într-adevăr o echipă perfectă.

Cassie schimbă puţin ruta, ca să evite nişte nori ameninţători ce se ridicau dinaintea lor, părînd să poarte o mare cantitate de apă. Era imediat după amiază şi el privi cerul de toamnă, apoi busola.

– Eşti sigură că ţinem direcţia corect? Mie mi se pare că am cam deviat.

– Încrede-te în busolă, replică ea zîmbind, ca un instructor de zbor. Era singurul aparat în care avea întotdeauna deplină încredere şi singura informaţie de care dispuneau de cînd sextantul şi indicatorul de direcţie se defectaseră.

– Încrede-te în ochii tăi... în nasul tău... în viscerele tale... şi abia după aceea în busolă, ripostă Billy.

El avea dreptate, după cum se dovedi ulterior. Vîntul care se ridicase brusc îi deviase puţin de la traseul stabilit, însă nu îngrijorător. Tot privind tabloul de bord, Cassie ridică la un moment dat capul şi zări o dîră de fum ieşind din motorul numărul doi, apoi un jet subţire de carburant care se prelingea spre motorul numărul unu.

– Am încurcat-o, mormăi ea şi îi arătă cu degetul spre exterior, reducînd în acelaşi timp motorul numărul doi pentru a uşura elicea. Parcurseseră deja o bună bucată de drum de la Howland. Mai bine ne întorceam. Zburaseră timp de două ore şi ieşiseră din raza de acţiune a aparatului de radioemisie.

– Un alt punct mai apropiat? Billy cercetă harta şi descoperi o insuliţă. Asta ce-o fi?

– N-am idee. Se uită apoi mai atentă. Parcă ar fi o insulă de guano.

– Foarte nostim. Fă-mi o citire, pe unde sîntem?

Cassie citi indicaţia busolei, în timp ce el privea înciudat motorul defect. Nu-i plăcea deloc ce vedea, gîndindu-se la cei aproape o mie cinci sute de litri de carburanţi aflaţi în rezervorul din apropierea motorului.

Continuară să zboare pe aceeaşi rută încă vreo cîteva minute, apoi se deciseră să încerce să aterizeze pe insula pe care o văzuseră pe hartă. Cassie era îngrijorată la gîndul de a aduce „Steaua Nordului" la sol pe un teren necunoscut, fără pistă de aterizare. Insula era prea mică, avionul prea mare – nu vor reuşi să aterizeze cu bine. Căzură de acord să încerce

să aterizeze pe plajă dacă nu se va ivi o altă soluţie. Aparatul de radio nu-i mai putea ajuta. Billy controlă din nou motorul, dar veştile nu erau mai bune. Îşi puse din nou căştile la urechi, sperînd să poată transmite semnale de alarmă către navele ce s-ar fi aflat prin apropiere.

Dar cînd priviră pe geam, văzură că motorul luase foc.

– Cass, e de rău!

– Fir-ar să fie, ce ghinion!

– Exact. La ce distanţă sîntem de insula de guano?

– Poate la vreo cincizeci de mile, mai mult sau mai puţin.

– Minunat. Exact ce ne trebuia – încă cincisprezece minute cu o tonă şi jumătate de carburant la subsuori. Perfect!

– Încetează, spuse ea calmă. Cîntă-ţi ceva sau...

– Ai cele mai proaste idei, ripostă el, manevrînd nişte manete şi verificînd celălalt motor. Nu-i de mirare că nu-ţi poţi găsi un serviciu ca lumea!

Glumeau ei, dar situaţia era într-adevăr gravă. „Steaua Nordului" era în pericol.

După alte zece minute începu să se zărească insula şi ei o cercetară atenţi. N-avea nici o fîşie de teren deschis. Nimic altceva decît junglă tropicală în jurul unui munte mic.

– Cît de bine ştii să înoţi? o întrebă el ca să zică ceva şi-i întinse o vestă de salvare. Ştia perfect că ea înoată excelent. Se pare că trebuie să ne aşezăm pe plajă, nu, rătuşco?

– Poate că da, cow-boy-ule... poate că da... Era concentrată, străduindu-se să ţină aparatul sub control. Lucrurile luaseră o întorsătură extrem de gravă. Începuse să fumege şi al doilea motor. Tu ce crezi că s-a întîmplat?

Se mirau amîndoi de cele ce se petreceau, dar pînă la aterizare nu aveau cum să afle cauzele dezastrului. Şi asta avea să se petreacă foarte curînd. La început, Billy crezuse că se înfundaseră conductele de transport a carburantului, dar cauza incendiului nu putea fi asta. Era vorba de un defect de construcţie.

– Poate amestecul carburant n-a fost corespunzător?

– Fii atent, să nu-ţi aprinzi vreo ţigară acum, îl preveni Cassie, pregătindu-se de aterizare forţată. Înconjură de două ori insula, trecu încă o dată peste plajă şi se ridică iar ceva mai sus, cu ambele motoare în flăcări. Ştia că ar fi trebuit să arunce carburantul, dar acum era prea tîrziu.

– Vrei să încerci să aterizăm la New York? o întrebă el calm, văzînd-o cum manevrează aparatul deasupra insuliţei.

– Poate la Tokyo, replică ea, fără să-l privească. „Tachikawa" o să-mi pună la dispoziţie o avere pentru zborurile de încercare.

– Grozavă idee. Hai să încercăm. Cine mai are nevoie de Desmond Williams?

– Mai încercăm o dată, zise Cassie, concentrîndu-se asupra fiecărui detaliu. Doamne-Dumnezeule, scurtă mai e şi plaja asta...

Şi în timpul ăsta motoarele ardeau.

– Nu-mi place deloc că trebuie să-ţi spun, zise Billy calm, îmbrăcînd vesta de salvare, dar dacă nu-ţi pui jos poponeaţa cît mai repede, o să facem o explozie al naibii de neplăcută, aici, pe insulă. Ceea ce le-ar putea face o impresie foarte proastă băştinaşilor.

– Asta şi fac, scrîşni ea printre dinţi.

– Pot să te ajut cu ceva?

– Un puşti ca tine? Nu, n-am nevoie. Veni la aterizare cît putu de jos, manevrînd manşa cu toată puterea; aproape că reuşi să pună avionul jos, dar plaja se termină fulgerător şi loviră apa. Aparatul se înfrînă violent, scufundîndu-se apoi în apa adîncă de un metru; între timp, Cassie întrerupea contactele, sperînd să nu se producă explozia, dar acum nu mai exista nici o garanţie.

– Frumoasă aterizare! Dar acum hai s-o luăm iute la goană. Repede!

O apucă, împingînd-o cu putere afară din cabină. Instinctiv, ea înşfăcă sacul de salvare, în timp ce el se opintea să

deschidă uşa. Ambele motoare erau acum în flăcări şi căldura se putea simţi pînă în cabină. Între timp, Billy deschisese uşa şi îi strigă:

– Fugi, fugi!

Îi dădu un brînci şi ea căzu în apă înainte să-şi dea seama ce-o lovise. Ieşi şi Billy, ţinînd în mînă jurnalul de bord şi un mic rucsac în care aveau banii. Atîta tot. Înaintară prin apă cît putură de repede şi ieşiră pe ţărm, alergînd cît îi ţineau picioarele în interiorul plajei. Nu făcuseră nici douăzeci de metri, cînd în spatele lor se produse o explozie uriaşă. Se aruncară la pămînt şi, cînd întoarseră capetele, văzură sfărîmăturile avionului în flăcări, în timp ce bucăţi desprinse din el mai zburau prin aer către copaci şi departe, în apă. Flăcările se înălţau ca un turn de foc, alimentate de carburantul răspîndit în apă. Incendiul a durat ore întregi, sub privirile lor înmărmurite şi fascinate în acelaşi timp de acea imagine de coşmar.

– Adio, „Stea a Nordului", zise Billy cînd ultima bucată din epavă dispăru sub apă.

Rămăsese doar un schelet înnegrit şi distorsionat. Toţi acei oameni care trudiseră din greu şi toată munca lor, lunile de eforturi şi de calcule, totul anihilat într-o fracţiune de secundă. Parcurseseră unsprezece mii de mile din călătoria planificată şi acum totul se isprăvise. Erau însă în viaţă. Supravieţuiseră. Şi acum nu mai conta decît asta.

– Iată-ne deci aici! zise Billy ca să spună şi el ceva şi-i întinse o bucăţică de zahăr candel scoasă din rucsac. Am ajuns pe Insula de Găinaţ. Vacanţă plăcută!

Cassie se uită la el şi o pufni rîsul; era prea obosită şi prea surescitată ca să plîngă. Nu putea decît să spere ca cineva să-şi dea seama că s-a întîmplat ceva dacă n-au ajuns la Honolulu şi să dea alarma, să înceapă să-i caute. Cunoştea toate eforturile depuse de autorităţi ca să dea de urma Ameliei Erhart, cu patru ani în urmă. Mai ştia însă şi ce proteste se ridica-

seră în legătură cu cheltuielile necesitate de căutările care se dovediseră inutile. Dar, dacă nu de altceva, era convinsă că pentru toată reclama făcută şi pentru recuperarea aparatului, Desmond nu se va da în lături de la nimic ca să-i găsească. Se va duce şi la preşedintele Roosevelt dacă va fi nevoie. Va miza, firește, pe popularitatea ei în toată America. *Trebuiau* s-o caute şi s-o găsească.

– Ei bine, domnişoară O'Malley, ce-ai zice să chemăm un chelner şi să-i comandăm o băutură tare?

Erau acolo de vreo patru ore deja, privind cum se dezintegrează avionul concomitent cu speranţa lor de plecare. Acum trebuiau să aştepte să fie salvaţi.

– N-ar fi fost o adevărată călătorie-record dacă nu s-ar fi încheiat aşa, îi şopti el confidenţial. Era convins că vor veni după ei într-o zi-două şi că va fi foarte interesant cînd se va pune pe povestit.

– Desmond o să creadă că am făcut asta din răzbunare, se strîmbă Cassie. Situaţia avea şi o parte amuzantă, dar nu cine ştie ce. Dacă nu venea nimeni, lucrurile puteau lua o întorsătură dramatică. Nu cumva Noonan şi Erhart vor fi păţit la fel, sau vor fi încheiat socotelile mai tragic ori mai repede. Poate că au murit la impact. Ori poate mai stau şi acum pe o insulă pustie ca asta? Era un gînd şocant, dar destul de neverosimil. Şi totuşi fără prea mari speranţe.

– Şi eu m-am gîndit că ai făcut asta ca să te răzbuni, comentă Billy nepăsător. N-aş putea spune că te blamez. Singurul lucru pe care-l regret este că nu ţi-ai pus planul în aplicare mai aproape de Tahiti. Chelneriţa aia era formidabilă.

– Aşa mi s-au părut şi mie toate fetele din Los Angeles. Nu prea-i împărtăşea veselia, dar îi era recunoscătoare pentru simţul umorului de care dădea dovadă.

– Dar aici... aici nu-i nimic, din păcate. Insula era absolut pustie.

Au pornit apoi să recunoască locurile şi au găsit un rîuşor şi o mulţime de tufe cu fructe de pădure. Ca multe insule pustii, părea destul de confortabilă şi avea de toate. Au găsit unele fructe necunoscute, dar cînd le-au gustat, li s-au părut delicioase. Încercau o senzaţie ciudată să se afle acolo, dar de vreme ce era o situaţie trecătoare, nu luau lucrurile prea în tragic. Doar nu erau să rămînă acolo pe vecie! Perspectiva asta era însă un fel de sperietoare; dar în noaptea aceea Cassie nu voia să se gîndească la aşa ceva în timp ce şedeau unul lîngă altul într-o grotă pe care o descoperiseră.

Stăteau amîndoi treji de o bună bucată de vreme, cînd Cassie se hotărî să-i pună întrebarea:

– Billy!

– Da.

– Ce facem dacă nu ne găsesc?

– Or să ne găsească.

– Şi dacă nu?

– Trebuie să ne găsească.

– De ce? Ochii ei erau larg deschişi în întuneric, iar Billy o ţinea delicat de mînă. De ce trebuie să ne găsească?

– Pentru că Desmond va vrea să te dea în judecată pentru pierderea avionului. N-o să te lase el să scapi cu una-cu două. Se strîmbă şi pe Cassie o pufni rîsul.

– Oh, iar începi.

– Ascultă-mă pe mine, nu fi îngrijorată. Se ghemui lîngă ea şi o ţinu strîns în braţe, fără să-i spună însă că şi el era speriat. În viaţa lui nu mai fusese atît de speriat şi nu putea face altceva decît s-o ţină în braţe.

Capitolul 19

Telefonul lui Desmond sună în miez de noapte, exact la douăzeci şi două de ore după ce avionul decolase după ultima escală. Autorităţile locale erau acum sigure că „Steaua Nordului" dispăruse, prăbuşindu-se probabil în Oceanul Pacific. Nu lăsase însă nici o urmă, nici un semnal. Nimeni nu înţelegea ce s-a întîmplat.

– Ei, drăcia dracului!

Desmond dădu imediat alarma, alertîndu-i pe toţi cei în drept. Avea acum de pus în aplicare un plan de urgenţă. A telefonat la Marina Militară, la autorităţile străine, la Pentagon. Zborul „Stelei Nordului" era cunoscut de toată lumea, iar acum, cei care auziseră despre Cassie, ba chiar şi cei care nu auziseră niciodată, toţi voiau s-o găsească.

În apropierea locului unde se presupunea că s-ar fi prăbuşit aparatul, naviga un portavion, de unde s-au ridicat imediat

şi au plecat în recunoaştere patruzeci şi una de nave aeriene. Două distrugătoare au primit şi ele misiunea de căutare. Acţiunea semăna cu cea din urmă cu patru ani, însă acum oamenii erau mai bine antrenaţi şi beneficiau de echipamente superioare. S-au depus toate eforturile imaginabile şi s-a mobilizat fiecare om disponibil. Preşedintele i-a telefonat personal lui Desmond, apoi a sunat la familia O'Malley, în Illinois. Firește, i-a cuprins pe toţi disperarea. Nu puteau crede că ar fi posibil s-o piardă pe Cassie. Pe de altă parte, Oona era înfricoşată şi de reacţia lui Pat, cu toate că el păru să primească vestea cu destul calm. Era şi el înspăimîntat pentru soarta fiicei lui, însă avea toată încrederea în forţele armatei. Nu regretau decît că nu era şi Nick prezent ca să le dea o mînă de ajutor.

Timp de patru zile se desfăşurară cercetări asidue, pe o rază de cîteva sute de mile, în timp ce Billy şi Cassie se străduiau să-şi susţină reciproc moralul şi trăiau hrănindu-se cu fructe de pădure. Cassie făcuse o diaree îngrozitoare, iar Billy se rănise rău la un picior înotînd deasupra unor corali în dimineaţa de după accident. Una peste alta, însă, stăteau destul de bine. Consumau fructele pe care le aveau la îndemînă, iar de apă dulce nu duceau lipsă. Nu se vedea însă nici un semn că i-ar căuta cineva. Nici un avion. Nici un vas. Nimic nu venise prin apropiere. Din cauza modificării de rută operată de Cassie înaintea aterizării forţate şi din cauza vînturilor intense care îi împinseseră departe de traseul prevăzut, cercetările se desfăşurau într-o direcţie greşită, la vreo cinci sute de mile depărtare. Aparatul lor de radioemisie fusese distrus de explozie, aşa încît ei nu-şi puteau comunica poziţia. Iar la vremea aceea, nici un vas nu naviga prin apropiere ca să-i poată auzi. Nici măcar ei nu ştiau cu precizie unde se află. Dar şi dacă ar fi ştiut, tot nu aveau posibilitatea să comunice cu restul lumii.

La Los Angeles, Desmond făcea tot posibilul ca cercetările să continue. Dar presa începuse deja să comenteze excesi-

vele cheltuieli pentru căutarea celor dispăruți și se întoarse împotriva lui Williams. Se auzeau din ce în ce mai multe glasuri care susțineau că cercetările sînt deja inutile, că era foarte probabil ca cei doi să fi pierit în timpul impactului sau că, oricum, la ora aceea erau cu siguranță morți.

Și totuși, cercetările continuară cu toate forțele timp de două săptămîni, pentru ca mai apoi să slăbească în intensitate și să mai dureze vreo săptămînă, cu zboruri ocazionale. Apoi, după încă vreo două zile, la o lună după plecarea lor din Los Angeles, toate eforturile încetară.

– Știu că trăiește pe undeva, acolo, insista Desmond, dar nu-l mai credea nimeni. Era prea bine antrenată, susținea el. Nu cred că a făcut vreo greșeală.

Dar experții începeau să admită că ceva fusese în neregulă cu aparatul. Cine știe ce defect necunoscut și fatal. Nimeni nu punea la îndoială capacitatea ei, dar rămînea întotdeauna în cauză elementul soartă – sau noroc.

Părinții ei fură distruși de durere auzind că cercetările încetaseră fără să dea de urma celor doi dispăruți. Nu le venea să creadă că pierduseră încă un copil, și încă într-un mod atît de crud.

Oona nu putea dormi, seară de seară, întrebîndu-se dacă fata ei nu trăiește totuși pe undeva, iar ei nu sînt în stare s-o găsească. Pat își pierduse însă orice nădejde.

De Ziua Recunoștinței, Cassie și Billy erau deja dați dispăruți de șase săptămîni, iar sărbătoarea familiei a fost extrem de tristă. Aproape că nici n-au simțit-o. Au cinstit doar ziua cu o masă desfășurată în tăcere, la bucătărie.

– Nu pot să cred că s-a dus, suspina mama ei în brațele lui Megan. Trăiau cu toții clipe îngrozitoare.

Și pentru Desmond, dispariția lor însemna sfîrșitul unui vis de-o viață. Se frămînta întruna, căutînd să înțeleagă ce se

întîmplase. Dacă măcar ar fi putut afla ceva... să se fi găsit vreo urmă... dar nu dăduseră de nici o sfărîmătură, de nici o dovadă, cît de mică, de nici o bucăţică din avion sau din îmbrăcămintea lor. Şi tocmai acest lucru îl făcea să spere că mai sînt încă în viaţă, pe undeva. Revenea mereu şi făcea presiuni la Pentagon, dar autorităţile militare considerau povestea încheiată. Se dăduse ordin pentru sistarea cercetărilor. Erau convinşi cu toţii că „Steaua Nordului" se prăbuşise fără urmă şi fără supravieţuitori.

Fotografia lui Cassie apărea peste tot, în ziare şi reviste. La şase săptămîni de la dispariţie, persoana ei părea să fie mai vie ca oricînd. Presa îi era devotată. Iar Desmond se purta ca un autentic văduv îndurerat. În anul acela n-a sărbătorit Ziua Recunoştinţei. În Anglia, Nick s-a comportat la fel. Aflase despre dispariţia lui Cassie la o săptămînă după accident. Era un eveniment atît de important încît ştirea apăruse cu titluri mari în toate ziarele din Anglia. Cînd a citit ştirea, nu i-a venit să creadă. S-a oferit pentru cele mai periculoase misiuni, pînă cînd cineva i-a explicat comandantului situaţia. I-au dat o permisie de trei zile şi i-au cerut să stea deoparte un timp. Vedea toată lumea că este frămîntat de ceva şi că îşi asumă prea multe riscuri. Nick a protestat, dar nimeni nu l-a luat în seamă. S-a gîndit atunci să se ducă acasă pentru cîteva zile, dar se temea să dea ochii cu Pat după cele întîmplate. Cît de prost şi de orb fusese! Cît de laş! Ştia că nu-şi va ierta niciodată că n-a luat-o de nevastă, ca s-o păzească de Desmond Williams. Nu-i trecea prin cap că s-ar fi putut să nu reuşească şi că, poate, ea ar fi dorit să facă această călătorie mai mult decît orice altceva. De fapt, fusese hotărîrea ei. Era foarte independentă.

Îşi închipuia, în schimb, că Pat nu-l va ierta niciodată. Dacă s-ar fi căsătorit cu ea, acum totul ar fi fost altfel.

Văzuse o fotografie a lui Desmond ieşind de la un serviciu religios pentru Cassie, încruntat şi cu o pălărie mare pe cap. Îl ura pe Desmond pentru că îi dăduse lui Cassie ocazia să se sinucidă, pentru că îi încredinţase avionul fatal. Ştia mai bine ca oricine că Williams o împinsese să facă acest Tur în primul rînd din motive egoiste, pentru propria sa glorie. Ea merita gloria, nu el – era convins de asta mai mult ca oricînd.

Pe insula fără nume, de Ziua Recunoştinţei, Cassie îl servea pe Billy cu fructe de pădure, o banană şi apă proaspătă din rîu. Trăiau cu această dietă de aproape două luni. Acolo ploua din cînd în cînd, dar ei continuau să supravieţuiască. Billy făcuse o infecţie la rana de la picior şi acum se lupta cu febra. Avuseseră puţină aspirină în trusa de salvare, dar se terminase de mult. Şi ea suferea puţin în urma unei muşcături de păianjen, dar în afară de asta şi de arsurile provocate de soare, erau într-o formă acceptabilă. Desigur, cu excepţia febrei lui Billy.

De cînd aterizaseră forţat, ţineau socoteala timpului scurs şi ştiau că e Ziua Recunoştinţei. Discutară îndelung despre curcani fripţi, plăcinte cu dovleac şi slujbele de la biserică, şi mesele în familie, cu rudele şi prietenii. Billy îi ducea grija tatălui său, care rămăsese singur. Iar Cassie se gîndea tot timpul la părinţii ei, la surorile, cumanţii şi nepoţii ei şi la cît de dor le-o fi fiind de ea. Îi povesti lui Billy despre Annabelle şi Humphrey, cei doi copii din Anglia. Ei o făceau întotdeauna să se gîndească la Nick. Acum chiar se gîndea tot timpul la el.

– Ce-or fi crezînd ei că s-a întîmplat cu noi? întrebă ea, împărţind o banană cu Billy şi observă că era din nou aprins la faţă, iar ochii îi sticleau în orbite.

– Probabil îşi închipuie că am murit, răspunse el simplu.

În ultimul timp nu-i prea ardea de glume. Nu făceau decît să stea şi să aştepte, să se gîndească şi să mănînce întruna

fructe de pădure. Pe insulă nu exista nimic altceva de mîncare şi pînă atunci nu fuseseră în stare să vîneze sau să pescuiască ceva. Dar cel puţin nu mureau chiar de foame.

După încă două zile se porni o furtună, iar vremea începu să se răcească. Ea era îmbrăcată încă în costumul ei de pilot, cam rupt între timp şi nu prea curat. Billy avea numai un şort şi un tricou. În prima dimineaţă de după răcirea vremii, Cassie observă că prietenul ei tremură chiar şi la soare.

– Te simţi bine? îl întrebă ea, încercînd să-şi ascundă teama.

– Foarte bine, replică el ironic. Mă duc să mai culeg cîteva banane.

Ca să ajungă la fructe, trebuia să se cațăre în pom, dar de data asta nu fu în stare nici măcar să se salte de la pămînt; piciorul i se umflase rău şi rana era plină de puroi. Cînd s-a întors, şchiopăta, aducînd o singură banană care căzuse pe jos.

Cassie nu ştia ce să-i mai facă. Piciorul mergea din ce în ce mai rău, iar febra creştea întruna. Îi spălă rana cu apă sărată, dar fără nici un rezultat. Şi nu avea nimic altceva cu care l-ar fi putut ajuta. În după-amiaza aceea a bolit îndelung, iar cînd s-a trezit, ochii îi sticleau şi mai tare. Fata îi luă capul în poală şi-i mîngîie fruntea, dar cînd soarele începu să coboare la orizont, el începu să tremure şi mai tare; Cassie se întinse lîngă el, încercînd să-l încălzească cu trupul ei.

– Îţi mulţumesc, Cass, şopti el în întunericul grotei.

Iar ea şedea lîngă el, implorînd pronia cerească să-i găsească cineva. Acum, lucrul acesta părea aproape imposibil. Se întreba dacă vor trebui să aştepte ani de zile sau vor muri curînd acolo. N-aveau cum să mai plece. Îşi imagina şi ea că cercetările vor fi fost sistate. Îi considerau desigur morţi, ca şi pe ceilalţi doi.

Toată noaptea Billy clănţăni din dinţi, iar dimineaţa delira cînd Cassie i-a pus comprese reci pe frunte. În ziua aceea s-a

stîrnit o furtună puternică şi, bînd prea multă apă de ploaie, a făcut şi ea o dizenterie severă. Mîncînd tot timpul numai fructe de pădure şi diferite frunze, plus apa din rîu, nu avea nici o şansă să se vindece de dispepsie. După cum atîrna pe ea costumul de pilot, era evident că slăbise îngrozitor de la venirea pe insulă.

În ziua aceea Billy nu-şi mai recăpătă cunoştinţa, iar noaptea Cassie se culcă din nou lîngă el, ţinîndu-l în braţe şi plîngînd încetişor. Nu se mai simţise niciodată atît de singură, în toată viaţa ei. Şi, ca situaţia să fie şi mai sumbră, simţea că are şi ea febră. Se întreba dacă n-o fi contractat vreo boală tropicală. Billy se infectase desigur de la atingerea recifului de corali, iar acum erau foarte bolnavi amîndoi.

Dimineaţa, Billy păru să se simtă ceva mai bine şi era mult mai lucid. Se ridică, făcu cîţiva paşi şi îi spuse că se duce să înoate. Afară era răcoare, dar el pretinse că e destul de cald şi deodată deveni chiar foarte insistent, şi parcă foarte puternic. Cassie nu-l putu opri. Plecă plescăind prin apă, către locul unde se afla carcasa avionului. Furtuna nu reuşise s-o clintească din loc. Stătea acolo ca un reproş, ca o amintire a tot ce avuseseră şi pierduseră. Pentru Cassie, era o ultimă amintire de la Desmond.

Îl privi pe Billy înotînd dincolo de avion şi înapoi, iar cînd ieşi din apă, observă că se rănise şi la celălalt picior, dar nu dădea semne că simte vreo durere. Susţinea că nu e nimic şi îl văzu apoi că se suie în pom şi mănîncă o banană. Părea cuprins de o energie neobişnuită, ca un fel de demenţă ciudată. Din felul cum vorbea şi cum o privea, parcă nu mai era el însuşi. Era foarte iritabil şi avea o privire rătăcită. La căderea nopţii tremura din toate mădularele, culcat în grotă, vorbind cu cineva necunoscut ei, despre o maşină, o lumînare şi un băieţel. Cassie nu înţelegea nimic din toate astea. Iar mai tîrziu, noaptea, o privi ciudat, de parcă n-o recunoştea.

– Cass?

– Da, Billy? Era întinsă lîngă el, lipită de el; îl simţea tremurînd îngrozitor.

– Sînt obosit de moarte.

– Nu-i nimic. Culcă-te. Nu mai era nimic altceva de făcut, iar înăuntru era întuneric beznă.

– E totùl OK?

– Da, totul e OK... închide ochii...

– Ţin ochii închişi, zise el, dar ca putu zări că erau deschişi.

– Aici, înăuntru, e foarte întuneric. Oricum, închide ochii. Mîine ai să te simţi mai bine. Oare s-or simţi mai bine, amîndoi? se întreba ea. Simţea că i se ridică şi ei febra şi că începuse să tremure ca şi el.

– Te iubesc, Cassie, îi şopti el după o vreme. Parcă era un copil, iar ea se trezi gîndindu-se la nepoţii ei, cît de dulci erau şi cît de fericite erau surorile ei că îi aveau.

– Şi eu te iubesc, Billy, îi spuse ea duios.

A doua zi de dimineaţă, cînd se trezi, Cassie îl găsi încă ghemuit în braţele ei. O durea capul şi ceafa îi înţepenise; înţelese că, încet-încet, va fi şi ea tot atît de bolnavă ca şi el. Billy s-a sculat deja, se gîndi ea. Stătea foarte liniştit şi se uita la ea; apoi, deodată, ţipă înspăimîntată, dîndu-şi seama că nu respiră. Murise în braţele ei, în timpul nopţii. Acum rămăsese absolut singură.

Stătu ghemuită lîngă el multă vreme, privindu-l, neştiind ce să facă, parcă nevrînd să-l părăsească. Şedea plîngînd, cu genunchii la gură, legănîndu-se înainte şi înapoi. Ştia că trebuie să facă ceva cu el, să-l care afară sau să-l îngroape, dar nu putea suporta să se despartă de el.

Dar după-amiază îl trase binişor afară din grotă şi săpă cu mîinile o groapă puţin adîncă, în nisipul mai bătătorit de lîngă stînci, şi-l culcă acolo. Nu se mai putea gîndi la nimic

altceva decît la ceea ce spusese el, că ar fi vrut să-şi sfîrşească viaţa pe o insulă... Aşa şi făcuse. Dar totul rămăsese acum atît de departe, în urmă... Era o parte din viaţa ei trecută, în locuri pe care nu le va mai vedea niciodată. Acum era sigură. Ştia că va muri şi ea în curînd, la fel ca şi Billy.

Îngenunche lîngă el, privindu-i ochii acum închişi, faţa pistruiată şi slabă. Îi atinse obrazul cu mîna pentru ultima oară şi-i mîngîie părul.

– Te iubesc, Billy, şopti ea, ca şi în noaptea trecută. De data asta însă nu-i mai răspunse, iar ea îl acoperi încet cu nisip şi îl părăsi.

Petrecu noaptea următoare stînd singură în grotă, înfometată şi cuprinsă de frisoane. Nu mîncase nimic toată ziua. Era prea bolnavă ca să se mai gîndească măcar să vîre ceva în gură, şi prea tristă, pentru Billy. Nici măcar apă nu băuse. Dimineaţa se simţea slăbită şi confuză şi i se părea tot timpul că o aude pe mama ei chemînd-o. Orice ar fi mîncat, îi făcea rău, omorînd-o ca şi pe Billy. Se întreba cît va mai rezista pînă va muri sau dacă asta mai avea vreo importanţă. Nu mai avea pentru ce să trăiască. Chris murise. Billy murise. Nick era pierdut pentru ea... căsătoria ei se spulberase... avionul lui Desmond zdrobit... nu făcuse nimic bun... ratase totul...

Se îndreptă către plajă, clătinîndu-se pe picioare şi gata să leşine; căzu de cîteva ori. Era atît de slăbită încît nu se mai putea sui pe stînci ca să bea apă. De fapt, nici nu-i mai păsa. Viaţa era prea grea. Acum auzea o mulţime de voci. Văzu soarele răsărind şi-i auzea vorbind, iar cînd reuşi să se ridice, zări o navă la orizont. Era un vas foarte mare, care se tot apropia. Dar nu mai avea nici o importanţă, pentru că era doar o fantomă – n-avea cum s-o ajute.

Nava „Lexington" a marinei militare a Statelor Unite se afla în zonă, la manevre. Trecea de multe ori prin aceste insule, dar acum nu mai fusese cam de mult, fiind trimisă în misiune

prin alte locuri. Cassie nu-i dădu nici o importanţă, se întoarse la grotă şi se culcă. Afară era rece... prea rece... şi prea multe voci...

„Lexington" continuă să navigheze prin preajmă, însoţit de alte două nave mai mici. Observatorul de pe cea mai mică navă fu primul care reperă carcasa calcinată de foc a „Stelei Nordului" ivindu-se printre valuri, la circa o jumătate de milă distanţă de insulă.

– Ce poate fi acolo, domnule comandant? îl întrebă el pe ofiţerul său superior din apropiere, care zîmbi.

– Pare o sperietoare de ciori. Aşa făcea impresia, văzută din unghiul acela şi de la distanţă. O parte se scufundase şi mai rămăsese atît de puţin deasupra apei încît scheletul reuşea să plutească la suprafaţă. Ofiţerul mai privi o dată, după care începu să dea o serie de ordine.

– S-ar putea oare să fie avionul cu care zburau O'Malley şi Nolan, domnule? întrebă ofiţerul mai tînăr, cuprins deodată de o mare nelinişte.

– Nu prea îmi vine să cred. S-au prăbuşit la aproximativ cinci sute de mile depărtare de aici. Nu-mi dau seama ce poate fi obiectul acela. Să-l vedem mai de-aproape.

Înaintară încet spre epavă, în timp ce mulţi urmăreau prin binocluri ciudata apariţie. Dar cînd ajunseră suficient de aproape, constatară că e vorba de o parte dintr-un avion. Se mai vedea ceva din cabină, iar una din aripi fusese spulberată. Cealaltă arsese pînă la fuzelaj şi se topise.

– Ce-o fi drăcia asta? se întrebau marinarii.

– Să coboare cîţiva oameni la apă, comandă un ofiţer. Vreau să aducem epava la bord.

După o jumătate de oră, rămăşiţele avionului lui Cassie erau împrăştiate pe punte. Nu mai rămăsese mare lucru, dar o piesă dintre toate dezvălui misterul. Îl găsiseră. Fragmentul era vopsit în verde deschis şi galben. Erau culorile lor, ştiau cu toţii, şi purta inscripţia „Steaua...". Îl chemară imediat pe

căpitan, să examineze şi el ceea ce găsiseră; pentru acesta nu mai era nici o îndoială. Găsiseră rămăşiţele „Stelei Nordului" Erau calcinate de un incendiu violent şi suferise, evident, o explozie puternică. Dar înăuntru nimic nu semnala vreo prezenţă umană. Nici o urmă, nici o rămăşiţă. Căutară cu multă grijă. Nici urmă de Cassie sau Billy.

Comunicară imediat prin radio cu navele însoţitoare şi cu altele din apropiere, care începură imediat căutările pentru depistarea unor cadavre cu veste de salvare. Transmiseră vestea şi la ţărm, iar la Los Angeles ştirea explodă ca o bombă. Desmond o află primul. Se găsiseră bucăţi din avion, dar nu se vedea nici un semn de viaţă. Trecuseră deja şapte săptămîni de la dispariţia lor. Era foarte puţin probabil să mai fie în viaţă pe undeva, dar nu chiar imposibil. Se reluară cercetările pentru găsirea celor doi piloţi. Se organizară echipe aviatice ca să scotocească toate insulele înconjurătoare. Era vorba de trei insule – două dintre ele mai mărişoare şi o a treia, prea mică pentru a fi luată în considerare. Avea prea puţină vegetaţie pentru a permite cuiva să supravieţuiască măcar şi o săptămînă, darmite aproape două luni. Totuşi, ofiţerul care comanda acţiunea le ceru să verifice şi peticul acela de pămînt. Acolo nu se vedea nimic, nici un semn de viaţă, nici o zdreanţă sau vreun obiect.

Şi cum Cassie continua să asculte, auzi din nou vocile acelea, apoi altele. Se întreba dacă şi Billy o fi avut asemenea halucinaţii înainte de a muri. Uitase să-l întrebe. Se auzeau fluiere şi clopote, şi oameni care strigau şi atunci îşi dădu seama că moartea ei e iminentă. Dar în clipa aceea o orbi o lumină puternică. Auzi din nou voci ridicate şi strigăte, şi iar lumina aceea orbitoare. Închise ochii, vrînd să adoarmă – era prea obositor să-i mai asculte. Şi atunci se simţi luată pe sus. O duceau undeva, aşa cum îl cărase şi ea pe Billy...

– Domnule! Domnule!

Fluierul izbucni strident de trei ori, cerînd ajutor, şi încă patru oameni porniră în fugă în direcţia din care venea fluieratul. Era o grotă mică, iar un om stătea acolo cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

– Am găsit-o, domnule... am găsit-o...

Cassie era aproape inconştientă, bolborosea incoerent şi îl chema întruna pe Billy, iar şi iar. Era slabă moartă şi îngrozitor de palidă, dar toţi recunoscură părul blond-roşcat şi costumul de pilot.

– O, Doamne! exclamă unul dintre ofiţeri.

Era murdară şi mirosea îngrozitor, şi era evident bolnavă de moarte, dar mai trăia încă. Pulsul era slab şi discontinuu, respira superficial. Existau puţine şanse de salvare. Semnalizară după ajutoare, după care o transportară repede în barcă şi se depărtară, lăsînd trei oameni să cerceteze insula în continuare. Trebuiau însă să ajungă cît mai repede cu ea pe vas.

Ordine rapide asigurară urcarea pe navă într-un fel de eşarfă, după care semnalizară imediat spre „Lexington", să li se trimită asistenţă medicală. Identificarea a fost uşoară, după plăcuţa de la gît, pe care scria clar Cassie O'Malley Williams. Numai după cîteva minute, informaţiile ajungeau şi la Pentagon – tînăra femeie fusese găsită, dar nici urmă de Billy Nolan.

Totuşi, echipei rămase pe insulă nu-i trebui mai mult de jumătate de oră ca să dea şi de trupul bărbatului. Îl aduseră şi pe el pe navă, în timp ce Cassie se afla deja pe „Lexington", dar nu-şi revenise încă. O echipă de doi medici şi trei asistenţi medicali îşi dădea toată silinţa s-o readucă la viaţă. Era complet deshidratată, delira şi avea o febră incontrolabilă.

– În ce stare se află? Ce şanse are să-şi revină? îl întrebă căpitanul în aceeaşi seară pe medicul principal care se ocupa de Cassie.

– Încă nu putem şti precis, răspunse doctorul calm. Nu trebuie să considerăm partida pierdută.

Departamentul Marinei le comunicase vestea şi părinţilor ei. La scurt timp după aceea i s-a telefonat şi lui Desmond. Ştirea zburase în aceeaşi noapte. Se întîmplase o minune. Rugăciunile întregii naţiuni fuseseră ascultate. Cassie O'Malley fusese găsită, în stare critică, într-o grotă de pe o insulă pierdută din Pacific. Nu se ştie dacă va supravieţui. Ceea ce se ştia precis era că Billy Nolan murise. Tatăl său fusese deja anunţat telefonic la San Francisco şi fusese doborît de această veste. La douăzeci şi şase de ani, Billy era un erou naţional, dar mort. După toate probabilităţile, murise doar cu o zi sau două înainte de a fi găsiţi, dar domnişoara O'Malley nu-şi revenise încă pentru a relata ce se petrecuse.

În casa O'Malley toată lumea tăcea, în timp ce Oona şi Pat se uitau consternaţi unul la altul, nefiind în stare să dea crezare veştii pe care abia o primiseră. Cassie trăia. Iar „Lexington" se îndrepta chiar în clipa aceea cu toată viteza spre insulele Hawaii cu preţioasa lui sarcină.

– Oh, Pat... Dumnezeu ne-a ajutat... Mai există o şansă... O minune... Oona zîmbea printre lacrimi, rugîndu-se pentru fetiţa ei, prefirînd mătăniile. Pat o bătu afectuos pe umăr.

– Să nu-ţi pierzi nădejdea. Am mai pierdut-o o dată. Poate că nu va rezista, Oonie. A trebuit să supravieţuiască sub cerul liber timp îndelungat şi nu putem şti nici în ce stare se afla cînd avionul s-a prăbuşit. Poate că a fost grav accidentată şi asta se întîmpla acum multă vreme.

Timp de şapte săptămîni, pînă să fie găsită, Cassie trăise doar cu fructe sălbatice şi apă. Era o minune că mai era în viaţă.

Nu aflaseră încă alte detalii şi chiar şi Desmond se agita degeaba pe la diverse foruri din Pentagon, doar-doar o putea să afle mai mult. Pur şi simplu medicii nu ştiau ce să spună la ora aceea.

Dar ştirile de pe „Lexington" din dimineaţa următoare nu erau prea bune. Cassie era încă inconştientă, febra nu scăzuse şi apăruseră complicaţii.

– Ce dracu' înseamnă asta? ţipă Desmond la telefon. Ce fel de complicaţii?

– Nu ni s-a spus, domnule, răspunse politicos vocea femeii de la telefon.

Febra lui Cassie nu ceda la nici un tratament; era foarte deshidratată, în pragul decesului. Delira în continuare şi suferea de o dizenterie violentă, eliminînd sînge, ceea ce medicii considerau un semn foarte prost.

– Săraca fată! exclamă unul din membrii echipajului. E de vîrsta fiicei mele.

Tot personalul navei vorbea numai despre ea şi se ruga pentru ea; şi la fel se petreceau lucrurile în toată ţara, ba chiar şi în lume.

În Anglia, Nick a fost chemat în biroul comandantului din Hornchurch. Umbla zvonul că el ar fi în relaţii foarte apropiate cu Cassie O'Malley, deşi nu se cunoşteau detalii. Cert este însă că, de la dispariţia ei, din octombrie, Nick era evident afectat. În cele din urmă îl trimiseră din nou în misiuni de luptă, însă din rapoarte reieşea că se poartă dur cu oamenii din subordinea lui, asumîndu-şi riscuri nefireşti, ceea ce dura cam de prea mult timp.

– N-aş vrea să fiu prea optimist, maior Galvin, dar consider că trebuie să afli şi dumneata. Tocmai ni s-a comunicat că a fost găsită.

– Cine a fost găsită? Nick părea dezorientat. De-abia se trezise din somn, după ce executase două misiuni de luptă în Germania, una după alta, cînd fusese anunţat că este chemat la comandant.

– Cred că ai o prietenă pe nume Cassie O'Malley, nu? În armată, clevetelile se răspîndeau cu uşurinţă, iar comandantul nu rămînea mici el pe din afară.

– Cassie? Nick păru să fi suferit un şoc electric cînd înţelese ce-i spune comandantul. Cassie trăieşte? Au găsit-o?

– Da, au găsit-o. Acum se află pe o navă din Pacific, în condiţii de sănătate critice. Din cîte am înţeles, s-ar putea să nu reziste. Dar te vom ţine la curent cu orice informaţii ne mai pervin, dacă doreşti.

– V-aş fi foarte recunoscător, domnule. Nick era galben ca ceara.

– Cred că ai avea nevoie de o pauză, maiorule. Ar fi momentul cel mai potrivit, în funcţie de ce se va mai întîmpla.

– Nu prea aş şti ce să fac cu pauza, răspunse Nick cinstit. Îi era frică să plece acum acasă. Nu avea de ce. Dacă supravieţuia, Cassie s-ar întoarce la Desmond... Doamne, ce n-ar da să supravieţuiască... şi-ar fi dat propria viaţă în schimb. Orice, numai să trăiască... chiar dacă va rămîne alături de Desmond pentru tot restul vieţii. Orice ar fi mai bine decît să moară sau să trăiască cu spaima asta, aşa cum se întîmpla de şapte săptămîni încoace. În ultima lună renunţase la orice speranţă. Era imposibil să mai fie în viaţă, pierdută în imensitatea Oceanului Pacific. Se ştie ceva despre navigatorul ei?

Comandantul dădu din cap în semn că da. Se obişnuiseră cu toţii să-şi piardă prietenii, dar o astfel de moarte era ceva extrem de dur.

– El n-a rezistat. L-au găsit pe aceeaşi insulă cu ea. Îmi pare rău că nu cunosc mai multe detalii.

– Vă mulţumesc, domnule. Nick se ridică să plece; era sfîrşit, dar acum mai spera. Mă anunţaţi dacă mai aflaţi ceva?

– Bineînţeles. Imediat, domnule maior.

– Mulţumesc, domnule comandant.

Se salutară reciproc, iar Nick se întoarse în baraca lui, cu gîndul la Cassie. Nu se putea gîndi la altceva, aşa cum făcuse de mii de ori din luna mai încoace, decît la noaptea pe care o petrecuseră împreună pe pista cea veche. Dacă ar fi reuşit s-o oprească, s-o împiedice să plece în călătoria aceea absurdă... Măcar să trăiască... Pentru prima oară după douăzeci de ani, se pomeni că se roagă, în gînd, în timp ce lacrimile îi şiroiau pe obraji. Mergea cocîrjat spre barăci.

Capitolul 20

La trei zile după ce o găsiseră pe Cassie, „Lexington" acosta la Pearl Harbour. Între timp, ea îşi recăpătase cunoştinţa pentru scurt timp, apoi recăzuse în nefiinţă. Imediat după acostare a fost transportată la un spital, unde o aştepta Desmond. Luase avionul de la Los Angeles, lăsînd-o pe Nancy Firestone să se ocupe de reprezentanţii presei care aşteptau sosirea lui Cassie la Los Angeles.

După ce au examinat-o, medicii i-au oferit lui Desmond o primă informare pe care acesta, la rîndul lui, le-a comunicat-o reporterilor. Ei ar fi vrut însă să afle totul direct de la ea.

– Va reuşi să scape? Erau emoţionaţi cu toţii, ca şi Desmond, de altfel. El părea profund afectat de starea soţiei sale.

– Deocamdată nu se ştie.

Ceva mai tîrziu s-a dus să vadă rămăşiţele avionului care fuseseră aduse pe „Lexington". Desmond i-a mulţumit căpita-

nului că i-a adus soția în condiții de deplină securitate. Între timp, fotoreporterii acționau de zor.

– Regret că n-am găsit-o mai curînd. E o fată grozavă. Îi ținem pumnii cu toții. Să-i spuneți asta de îndată ce va fi în stare să vă audă.

– Așa voi face, domnule căpitan, îl asigură Desmond, în timp ce fotografii îl imortalizau încă o dată, în compania comandantului navei „Lexington"

După aceea se înapoie la spital ca să mai afle noutăți, iar după vreo două ore îl lăsară în sfîrșit s-o vadă. Arăta descompusă după tot ce avusese de suportat, iar acum zăcea acolo, cu perfuzii în ambele brațe. Nu avu nici o reacție la vederea lui. Nici el nu o atinse. Stătea acolo, imobil, uitîndu-se la ea, dar surorile nu puteau ști la ce se gîndea.

În aceeași zi, corpul lui Billy Nolan a fost expediat la San Francisco, cu un avion pus la dispoziție de Williams. Înmormîntarea a avut loc două zile mai tîrziu. Pretutindeni, în biserici, lumea se ruga pentru sănătatea lui Cassie.

Era în ziua de 4 decembrie și toată lumea se pregătea pentru sărbătorile Crăciunului. Doar cei din familia O'Malley nu se gîndeau decît la Cassie, care se afla în continuare în stare comatoasă în insulele Hawaii. În fiecare dimineață și seară telefonau la Honolulu, să afle noutăți în legătură cu starea fetei. Pat ar fi vrut să zboare și el într-acolo, însă medicii l-au sfătuit să renunțe. Se gîndise chiar să-i telefoneze mizerabilului ei soț, să-i închirieze un avion, dar află că el se afla deja la Honolulu. Desmond continua s-o exploateze pentru reclamă. Dar în ziua de 5 decembrie, doctorul de la spitalul Marinei le telefonă el însuși. Auzind telefonul, Oona se sperie iar, deși tînjea după noutăți. Aștepta cu disperare vești de la Cassie.

– Doamna O'Malley?

– Da. Recunoscuse imediat sunetul specific care însoțea apelurile de la mare distanță. Cineva vrea să vă vorbească.

Oona se gîndi că nu putea fi decît Desmond, cu care nu avea nici un chef să stea de vorbă, dar poate că-i dădea ştiri de la ea. La capătul firului auzi apoi vocea lui Cassie. Era o voce slabă, abia perceptibilă, dar era chiar ea. Oona izbucni în plîns, atît de tare încît nu fu în stare să-i spună lui Pat ce se petrece.

– Mama? o auzi pe Cassie şoptind, iar mama ei dădu din cap, apoi, printre lacrimi, făcu un efort să vorbească, aşa încît Pat înţelese şi începu să plîngă la rîndul lui.

– Cassie?... Oh, iubito... oh, scumpo... te iubim cu toţii atît de mult... am fost atît de îngrijoraţi pentru tine...

– Acum sînt bine, zise ea, dar aproape în aceeaşi clipă vocea ei se pierdu.

Doctorul îi luă receptorul din mînă, iar asistenta medicală preluă convorbirea, explicîndu-le că domnişoara O'Malley e încă foarte slăbită, dar că starea ei e realmente mult mai bună. Apoi Cassie, cu un mare efort, reveni la aparat:

– ... şi spune-i tatii... De-abia şoptea, dar el luase receptorul şi o auzi: ... că îl iubesc şi pe el...

Ar fi vrut să-i spună ceva şi despre Billy, dar nu mai avu putere şi convorbirea se opri aici. Ceva mai tîrziu i se îngădui lui Desmond s-o vadă. Asistenta rămăsese în încăpere, pentru că bolnava necesita supraveghere permanentă. Era atît de slabă încît, uneori, avea tulburări de respiraţie.

Desmond stătea lîngă patul ei, privind-o cu o expresie nefericită. Nu ştia ce să-i spună, decît că era foarte fericit că scăpase. Era un moment îngrozitor pentru amîndoi. Date fiind împrejurările anterioare plecării ei în călătorie, orice ar fi simţit sau ar fi zis el părea nelalocul lui. Oricum, se simţea uşurat de faptul că ea trăieşte. Pe de altă parte, nu se putea stăpîni să nu-şi pună întrebarea dacă nu cumva ea nu avusese suficientă grijă de avion. Sau o fi existat un defect ascuns, pe care nu-l

putuseră depista înaintea plecării? Ar fi vrut să-i pună o mulţime de întrebări, dar nu venise încă momentul.

– ... Îmi pare rău... pentru aparat... zise ea cu voce slabă, făcînd un mare efort.

– Ai să reuşeşti data viitoare, o asigură el confidenţial, dar ea dădu din cap în semn că nu.

Nici de data asta n-ar fi vrut să plece pînă în ultima clipă. A făcut-o doar pentru el, pentru că se simţea obligată. Fusese ideea lui de totdeauna, visul lui, proiectul lui. Iar ea consimţise în cele din urmă pentru că îi era datoare. Nu va mai repeta această experienţă niciodată, nici pentru el, nici pentru altcineva şi, mai ales, fără Billy.

– Ce s-a întîmplat, de fapt?

Asistenta îl privi cu reproş. Cassie avea o imensă nevoie de repaus şi nimeni nu avea voie s-o tulbure, nici chiar soţul ei. Femeia observase imediat că Desmond nici măcar nu se învrednicise s-o sărute. Cum stătea acolo, lîngă pat, şi vorbea cu ea, nici nu a întins mîna s-o mîngîie.

Însă Cassie dorea cu disperare să-i răspundă la întrebare.

– mai întîi fum, apoi foc la motorul doi... explică ea cu greutate... apoi... foc... în numărul... unu... prea departe de uscat... prea mult carburant... am coborît unde am putut... o insulă mică... am lovit plaja... am ieşit afară... o explozie teribilă...

El dădu din cap, vrînd să ştie din ce cauză izbucnise focul din motorul doi. Dar asistenta interveni şi îi reproşă că a obosit-o deja prea mult. Cassie avea neapărată nevoie să se odihnească. Va putea reveni mai tîrziu.

Desmond era foarte corect cu toată lumea, foarte politicos, dar rece ca gheaţa şi nu-i adresase nici măcar un cuvînt de mîngîiere lui Cassie. Părea greu de crezut că i-ar fi soţ. Cînd îl văzu plecînd, Cassie îşi zise că, desigur, ar fi fost mult

mai uşor pentru el dacă ar fi murit şi ea. Acum, dacă ea va divorţa, va trebui să înfrunte opinia publică.

A doua zi, Cassie reuşi să se ridice în şezut şi le telefonă din nou părinţilor. Era încă foarte slăbită, dar se simţea mult mai bine. Contractase o boală tropicală, dar cel mai mult suferise de pe urma deshidratării, a malnutriţiei şi a faptului că-şi petrecuse timpul, practic, sub cerul liber. Acum era nevoie de o oarecare perioadă pentru a reveni la normal. Era atît de slabă încît nici nu se putea ridica fără ajutor.

În aceeaşi după-amiază, Desmond îşi făcu apariţia însoţit de cîţiva fotoreporteri, dar sora medicală le refuză accesul în încăpere. Îl ameninţă că va raporta superiorilor ei; din punctul ei de vedere, nu avea nici o importanţă calitatea lui de soţ. Medicul îi ordonase să nu lase pe nimeni altcineva înăuntru, în afară de membrii familiei.

Desmond s-a înfuriat şi a plecat aproape imediat. Cassie izbucni în rîs.

– Mulţumesc, locotenente Clarke. Ai pus tunurile în bătaie la timp.

– Nu cred că aveţi poftă să daţi ochii cu presa.

Cassie arăta încă foarte slabă, cu părul în dezordine. În după-amiaza aceea îi făcură o baie, se spălă pe cap, încît seara arăta ceva mai bine. Din fericire, Desmond nu mai veni s-o vadă. Fusese foarte corect cu ea, dar era evident că interesul lui faţă de refacerea sănătăţii ei se limita doar la speranţa că se va putea adresa cît mai degrabă presei. Le povestise pînă şi despre ghirlanda de flori pe care echipajul de pe „Lexington" i-o lăsase lui Cassie în dimineaţa în care ridicaseră din nou ancora. Ziarele trîmbiţau deja în toată lumea vestea supravieţuirii tinerei femei, iar la Hornchurch, Nick a izbucnit în plîns cînd comandantul i-a adus la cunoştinţă ştirea.

Sîmbătă, Desmond repetă tentativa de a pătrunde în camera ei cu cîţiva fotoreporteri, dar, din nou, neîmblînzita

Clarke reuşi să-l contracareze. Începuse să semene cu un joc, ceea ce o amuza nespus pe Cassie, care făcea haz pe seama soţului ei.

– Pare grozav de înverşunat să vă aducă presa pe cap, zise Clarke prudent. Se întreba ce-o fi găsit Cassie la el, dar nu îndrăzni s-o întrebe. În afară de aspectul prezentabil şi de hainele scumpe, părea să nu aibă altceva decît o inimă de piatră. Incontestabil, singurul lucru care îl interesa era publicitatea, nu Cassie. Dar pentru tînăra femeie acesta nu era un lucru nou. Se amuza doar văzînd-o pe soră cum reuşeşte să-l pună la punct. Ea nu voia să vadă pe nimeni altcineva decît pe părinţii ei. Iar acum, cînd se simţea mai bine, ei hotărîseră să o aştepte să se întoarcă acasă.

În după-amiaza aceea, pentru prima oară, locotenentul Clarke o conduse într-o mică plimbare de-a lungul coridorului, iar medicul fu de părere că Desmond ar putea s-o ia acasă, cu avionul, la sfîrşitul săptămînii. Trebuia să se mai întremeze cît de cît, iar pe de altă parte, voiau să fie siguri că nu va face din nou febră. Deocamdată se simţea mult mai bine.

În spital, pe cînd mergea cu mare greutate prin hol, puţini o recunoscură, dar aceia îi strînseră mîna, felicitînd-o pentru puterea ei de rezistenţă. Era o eroină fie doar şi pentru faptul că reuşise să supravieţuiască în condiţiile acelea îngrozitoare. Cassie se gîndea cu jale la bietul Billy, care nu mai era în viaţă. Îi trimisese o telegramă de condoleanţe tatălui său, la San Francisco, exprimîndu-şi regretele ei, pornite din adîncul sufletului.

– Ne rugăm toţi pentru sănătatea ta, Cassie, îi declarau oamenii pe coridoare, iar ea le mulţumea cu căldură.

Începuseră să curgă scrisori şi telegrame de peste tot. Chiar preşedintele Roosevelt şi soţia sa i-au telefonat la spital. Cassie socotea nedrept că Billy nu reuşise să scape. Gîndul acesta o făcea să se simtă vinovată şi nefericită; izbucnea în

plîns ori de cîte ori venea vorba despre Billy. Psihic, era încă extrem de afectată de tot ceea ce se întîmplase.

În camera se spital, şedea tot timpul dusă pe gînduri, iar surorile nu îndrăzneau s-o deranjeze. Se vedea bine că e încă foarte tulburată şi extenuată de chinurile prin care trecuse. Ştiau doar că partenerul ei de zbor murise, dar nu cunoşteau alte detalii. Iar Cassie nu vorbea cu nimeni despre problemele sale personale. Se gîndea mult, iar uneori dormea. Nick ocupa mult loc în meditările ei. Nu mai ştia nimic despre el. Nu avusese încă ocazia să-i spună cît de bine îl judecase pe Desmond. Dar poate că treaba asta nici nu mai avea vreo importanţă. Fiecare trebuia să-şi trăiască viaţa lui. El avea viaţa lui, iar ei îi trebuia mult timp ca să-şi revină după toate cîte i se întîmplaseră. Cînd se simţi mai bine, voi s-o vadă pe Jackie Cochran, ca să mai discute cu ea despre avioanele pe care le transportase în Anglia.

Cassie îi chemă din nou la telefon pe părinţii săi, spunîndu-le că se va întoarce curînd acasă, probabil peste vreo săptămînă, şi că va petrece Crăciunul împreună cu ei. Acum nu mai avea nici un motiv să locuiască la Los Angeles, nu mai voia să zboare pentru Desmond şi era convinsă că el va fi de acord că ea respectase contractul după puterile ei. Dar acum totul se terminase.

Părinţii îi comunicară că primiseră de curînd o telegramă de la Nick, din Anglia, în care le exprima bucuria lui de a o şti în viaţă pe Cassie. Dar ei, personal, nu i-a scris nimic, probabil din cauza lui Desmond.

– V-a scris cînd vine acasă? întrebă ea cu prefăcută detaşare, făcîndu-l pe Pat să rîdă.

– Eşti şmecheră cînd e vorba de interesul tău.

– Probabil că la ora asta este şi însurat.

– Pe ăsta nu-l vrea nici o femeie sănătoasă la cap.

– Sper să fie aşa, rîse ea.

Era într-o dispoziţie mult mai bună. Au mai pălăvrăgit puţin, după care Cassie s-a culcat. Nu înţelegea ce face Desmond în Honolulu. Nu venea niciodată s-o vadă. Presupunea că se ocupă să-i cîştige pe reprezentanţii presei, oferindu-le mese peste mese şi organizînd nesfîrşite interviuri pentru momentul în care ea se va simţi suficient restabilită. Dar va avea un şoc, se gîndi Cassie. Va accepta să participe la o singură conferinţă de presă, pentru el, în care le va spune tot ce voiau să afle. Apoi va pleca acasă şi va termina cu circul. O costase prea mult. Billy plătise cu viaţa, iar ea nu fusese departe de acelaşi deznodămînt. Nu ştia încă ce va face pe viitor. Orice ar fi însă, va fi, sigur, ceva mai omenesc decît treaba în care o împinsese Desmond în ultimul an. E drept, strînsese o mulţime de bani, dar pierduse un prieten drag şi era cît pe-aci să moară şi ea. De data asta, riscurile fuseseră prea mari. Avea nevoie de timp ca să se refacă, şi fizic, şi psihic.

A doua zi de dimineaţă, pe la ora şapte, locotenentul Clarke a trezit-o trăgînd perdelele şi ridicînd storurile. Era o zi frumoasă, iar Cassie era nerăbdătoare să se plimbe prin preajmă. Voia chiar să facă un duş şi să se îmbrace, însă sora socoti că ar fi o exagerare pentru moment.

La opt fără un sfert a luat micul dejun, alcătuit dintr-o omletă cu trei felii bune de şuncă. Postul din insula necunoscută, cu banane şi fructe de pădure, rămăsese departe, în urmă. Nu dorea să mai vadă în viaţa ei o asemenea insulă. Cînd termină de mîncat, deschise ziarul de dimineaţă.

Observă imediat că Desmond nu pierduse vremea. Dăduse un interviu ziarului *Honolulu Star Bulletin*, în care povestea totul despre starea ei actuală. Trecea aproape sub tăcere ce i se întîmplase pe mica insulă pustie şi Cassie bănui că păstra aceste detalii pentru marea conferinţă de presă la care avea să participe ea însăşi. Tipul se gîndea la toate. În afară de bunăstarea ei. În rest, totul era dedicat afacerilor şi publi-

citații, avioanelor și propriului profit. Nick n-ar fi putut să-l aprecieze mai corect decît o făcuse.

Era cufundată în citirea ziarului cînd auzi primul avion militar zburînd deasupra orașului. Se gîndi că este, probabil, un exercițiu organizat de piloții marinei. Spitalul era plasat destul de aproape de terenul de aviație. Asculta oarecum nepăsătoare, cînd, la o oarecare distanță, auzi o explozie. Urmată de altele. Curioasă, se ridică și se duse la fereastră. Și atunci îi zări – valuri după valuri de bombardiere. Stupefiată, înțelese că erau atacați. Era ora șapte și cincizeci și cinci de minute, în ziua de 7 decembrie.

În scurt timp, cerul se acoperi de avioane, care veneau huruind în valuri nesfîrșite. Treceau deasupra portului și bombardau orice navă aflată sub ele. În același timp, alte avioane treceau peste aeroport, distrugînd totul.

Locotenentul Clarke veni în fugă și Cassie îi explică repede ceea ce vedea. Fără să se mai gîndească, se repezi la dulap și găsi îmbrăcămintea pe care i-o adusese Desmond. Nu era cine știe ce. O fustă, o bluză și o pereche de pantofi. Își scoase în grabă halatul și cămașa de noapte și se îmbrăcă, pentru prima oară de cînd fusese adusă aici.

În spital, oamenii se adunau pe culoare, alergînd încoace și încolo, cuprinși de panică, fără vreo țintă precisă. Surorile și infirmierele se străduiau să mențină calmul și Cassie, aproape instinctiv, li se alătură. Atacul dură o oră și, între timp, „Arizona" era în flăcări, laolaltă cu alte nave mai mici și cu cea mai mare parte din instalațiile portului. La radio se comunica știrea că este vorba de un bombardament al aviației japoneze și în scurt timp începură să curgă ambulanțele cu răniți. Erau oameni cu arsuri îngrozitoare, murdari de ulei, alții răniți la cap, alții împușcați cu gloanțe de mitralieră, mulți în stare foarte gravă. Surorile alergau în toate părțile, iar pacienții, ca și Cassie, își cedau paturile răniților aduși din port.

Cassie se apucă imediat să lucreze alături de locotenentul Clarke, bandajînd oamenii şi curăţînd rănile. Ajuta la transportul răniţilor la paturi. Făcea tot ce-i stătea în putinţă ca să dea o mînă de ajutor, dar, încă mai înainte de a se fi putut da ajutor la vreo jumătate din numărul răniţilor, japonezii atacară din nou. De data asta loviră portavionul „Nevada"

Deodată, spitalul se umplu cu mii de oameni, răniţi, unii aproape morţi, şiroind de sînge; unii erau transferaţi pe nava-spital „Solace"

Rebecca Clarke observă cu admiraţie felul în care Cassie lucra neobosită, ajutînd răniţii. Straşnică fată. Nu e de mirare că o iubea toată ţara.

– Spune-mi, tu cum te simţi? o întrebă îngrijorată, după ce Cassie ajutase la transportul unui rănit cu arsuri foarte grave în sala de tratamente. Omul se văita îngrozitor, carnea arsă atîrna de pe el, iar o bucată de piele rămăsese chiar pe îmbrăcămintea lui Cassie.

– Mă simt bine, răspunse ea sec. Îşi amintea cum îl scosese pe fratele ei din avionul care ardea. Mai avea pe braţ cicatricea rămasă în urma acelui moment îngrozitor. Spune-mi numai ce trebuie să fac.

– Faci exact ce trebuie, replică hotărîtă Rebecca Clarke. Nu te opri decît atunci cînd simţi că ţi se face rău. Şi atunci spune-mi.

– N-o să mi se facă rău, zise Cassie, rugîndu-se să nu i se facă greaţă în timp ce se ocupa de răniţi, printre care erau şi cîteva femei.

Începuseră să sosească şi răniţi civili. Peste tot era plin de răniţi şi în scurt timp nu mai era nici un pic de loc pentru noii sosiţi. Al doilea bombardament dură pînă după ora zece, apoi avioanele agresorilor dispărură, lăsînd nu numai insula în stare de şoc, ci şi întreaga naţiune.

Cassie a lucrat cu înfrigurare pînă spre orele şaisprezece, cînd simţi că i se moaie picioarele de slăbiciune şi oboseală. Nu se oprise nici o clipă şi nu pusese nimic în gură de la micul dejun. Locotenentul Clarke îi aduse o ceaşcă cu ceai şi se duseră împreună să vadă de noii răniţi aduşi în hol. Nu mai era loc nici pentru un singur om în spital, aşa că cei ce mai soseau erau îndreptaţi către nava „Solace"

Pentru moment, lui Cassie nu-i mai rămăsese nimic de făcut decît să se străduiască să le ridice moralul răniţilor, în măsura posibilului. Între timp, sosi însă Desmond, însoţit de un singur fotograf. Toţi ceilalţi se duseseră în port, să vadă dezastrele de-acolo, dar el îi promisese tînărului reporter o imagine cu Cassie O'Malley dacă vine cu el. Se grăbi spre ea de-a lungul coridorului, în timp ce Rebecea Clarke era ocupată cu soţia însărcinată a unui rănit.

– Uite-o, zise Desmond arătînd-o pe Cassie cu un gest dramatic. Iubito, cum te simţi? Îi arunca priviri tandre, în vreme ce fotograful lua imagini după imagini cu Cassie în fustă şi bluză, mînjită de sîngele răniţilor.

Se uită dezgustată la Desmond şi la reporter.

– Pentru Dumnezeu, Desmond, îl apostrofă ea dispreţuitoare, mai slăbeşte-mă cu prostiile astea. De ce nu faci şi tu ceva util în loc să te dai mereu în spectacol? Iar tu – se adresă ea fotoreporterului care rămăsese cu gura căscată – de ce nu te duci şi tu să dai o mînă de ajutor acolo unde este nevoie, în loc să te învîrţi prin preajmă ca să-mi faci mie poze? Doar am fost bombardaţi, idiotule! Mută-ţi fundul puturos de-aici şi dă-l dracului de aparat de fotografiat.

Zicînd acestea, părăsi imediat culoarul împreună cu locotenentul Clarke, lăsîndu-i stupefiaţi pe cei doi bărbaţi care veniseră pînă acolo pentru ea. În ziua aceea cîştigase inima Rebeccăi Clarke pentru totdeauna. Cît va mai trăi, această femeie nu o va uita pe roşcovana neobosită care ajuta răniţii

şi le îngrijea arsurile. Îşi cedase rezerva pentru patru răniţi, vîrîse singură în odaie cele trei paturi cu rotile în plus şi le pregătise cu aşternuturile pe care reuşise să le găsească sau le furase din alte paturi.

În aceeaşi după-amiază, directorul spitalului îi mulţumi personal. Îi găsiră şi ei un pat pliant, pe care îl întinse într-o cameră de serviciu, ca să se odihnească şi ea puţin. Acum, personalul spitalului avea cazuri mult mai grave de îngrijit, oameni care aveau mult mai multă nevoie de asistenţă medicală decît ea, aşa că se simţea vinovată să le solicite atenţia pentru propria persoană. În ziua următoare continuă să dea ajutor şi, între timp, află, fără surprindere, că preşedintele Roosevelt declarase război Japoniei. În spital se stîrni o mare veselie la aflarea veştii. Marţi îşi luă o cameră la „Hotelul Regal" din Hawaii şi telefonă acasă. Îi mai sunase de cîteva ori ca să le spună că se simte mai bine, că, practic, este vindecată, dar acum voia să-i anunţe că încearcă să ajungă acasă cît mai curînd posibil. Recepţionerul hotelului îi promise că îi va rezerva o cabină pe nava de pasageri „Mariposa", care ridica ancora în ajunul Crăciunului. Era primul vas la care putea avea acces, iar singurul lucru pe care şi-l dorea era să se asigure că nu va fi şi Desmond pe vas.

Nu mai avea nici o simpatie pentru el, considerînd că se purtase infect. El nu mai dorea acum decît să mai smulgă o relatare din partea ei, pentru interesul său. Era dezgustător.

Desmond veni să o vadă în după-amiaza aceea, spunîndu-i că Pentagonul îi promisese un loc într-un avion militar care urma să decoleze cu destinaţia San Francisco peste cîteva zile, şi că spera să obţină un loc şi pentru ea, ţinînd seama de faptul că ea era acum o adevărată eroină a naţiunii. Cassie i-a spus însă răspicat că nu vrea să mai plece nicăieri cu el.

– Ce importanţă are? Părea foarte plictisit că ea devenise atît de dificilă. Pentru publicitate, ar fi fost mult mai fotogenic

dacă s-ar fi întors împreună acasă, deşi putea găsi el explicaţii şi pentru cazul în care ea nu voia acest lucru. Putea chiar să afirme că ea făcuse o adevărată fobie în legătură cu avioanele sau să dea vina pe sănătatea ei şubredă. Dar pe Cassie nu o interesa ce avea el să spună.

– Am o veste proastă pentru tine, Desmond. Lumea întreagă nu se mai uită la tine sau la mine, toţi se gîndesc doar la războiul în care am intrat acum, deşi poate că tu nici n-ai observat încă.

– Gîndeşte-te la ce ai putea face tu acum pentru susţinerea efortului de război, zise el cu speranţe renăscute, gîndindu-se la noile posibilităţi de reclamă pentru el şi avioanele lui. Dar Cassie se lansase deja în acest efort, cu trei zile mai înainte, în spitalul militar naval. Desmond nu pricepea însă nimic, cu toate că însuşi amiralul Kimmel, personal, îi mulţumise lui Cassie.

– Am să fac exact ceea ce consider necesar, răspunse ea fără menajamente, iar tu n-ai să-mi exploatezi acţiunile pentru reclamă, să le vinzi, să te foloseşti de ele în vreun fel. Ai priceput? Noi doi am terminat. Mi-am respectat contractul.

– Ba nu ţi l-ai respectat deloc, replică el, netulburat, iar Cassie se uită stupefiată la el.

– Glumeşti? Era cît pe-aci să mor pentru tine.

– Ba pentru tine, pentru propria ta glorie, o corectă Desmond.

– Am făcut-o pentru că îmi place să zbor şi îţi eram datoare. Am socotit că e cinstit din partea mea să fac Turul. Fără să mai amintesc de faptul că m-ai ameninţat că mă dai în judecată dacă nu fac acest drum, şi mi-am zis că părinţii mei nu merită o astfel de belea pe cap.

– Şi-acum merită? Ce s-a schimbat?

Nick avea dreptate pînă la urmă: Desmond era de-a dreptul vicios.

– Am zburat unsprezece mii de mile, am făcut tot ce se putea face, a trebuit să aterizez forţat cu blestematul tău de

avion defect şi am reuşit să trăiesc patruzeci şi cinci de zile pe o insulă mare cît o farfurie, moartă de foame. Mi-am văzut murind în braţele mele cel mai bun prieten. Nu ajunge? Cred că tribunalul va aprecia cum se cuvine toate astea.

– Un contract e un contract, ripostă el sec. În contract scrie că vei zbura cincisprezece mii de mile peste Pacific, cu avionul meu.

– Avionul tău a explodat ca o bombă.

– Nu-i nimic. Mai am şi altele. Iar contractul tău prevede că te angajezi să faci publicitate nelimitată.

– Acum sîntem în război, Desmond. Prostiile astea nu mai interesează pe nimeni. Şi chiar dacă ar interesa, n-am să mai repet nebunia asta. Dă-mă în judecată.

– Aş putea s-o fac. Poate că te mai gîndeşti în drum spre casă.

– N-am să-mi pierd timpul cu aşa ceva. Cînd am să ajung acasă, am să-i telefonez avocatului meu... în legătură cu cîteva probleme, spuse ea apăsat.

– Asta mai discutăm. Apropo, adineauri te-ai referit la Billy în termeni mişcători... tipul era prietenul tău cel mai bun sau *amantul* tău? Nu sînt sigur că am înţeles bine.

– Ba ai înţeles foarte bine, ticălosule! Şi dacă vorbeşti despre adulter, de ce nu discuţi subiectul cu Nancy Firestone. Ea nu ezită să se prezinte ca amanta ta. I-am vorbit deja despre asta avocatului meu.

Pentru prima oară îl văzu pălind şi fu foarte încîntată că nimerise în plin.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti. Era furios pe Nancy că o luase gura pe dinainte.

– Întreab-o pe Nancy. Sînt sigură că o să-ţi dea toate explicaţiile. Cu mine n-a avut rezerve.

Ochii lui exprimau o ură nemărginită, dar acum nici nu o mai interesa. După experienţa din Honolulu, nu mai voia să-l vadă în ochi.

Următoarele două săptămîni şi le petrecu dînd ajutor voluntar la spitalul militar naval şi la nava-spital „Solace". Era îngrozitor să vezi în ce hal arăta portul. Vasele „Arizona", „Curtiss", „West Virginia", „Chew", „Oglala", toate fuseseră distruse de bombardamentul japonezilor; 2898 de oameni erau morţi şi alţi 1178 răniţi. Fusese un raid aerian devastator, iar acum ţara se afla în război. Se întreba cum va primi Nick noua situaţie. Va rămîne oare mai departe în aviaţia militară britanică sau se va alătura forţelor armate americane? Totul era încă foarte confuz.

Iar cînd „Mariposa", „Monterey" şi „Lurline" se pregăteau să ridice ancora, în ajunul Crăciunului, Cassie fu emoţionată cînd Rebecca Clarke veni s-o vadă şi să-i mulţumească pentru ajutorul dat după sinistrul bombardament. Din momentul acela, Cassie muncise fără întrerupere.

– A fost o cinste pentru mine să te cunosc, declară sincer Rebecca. Sper să ajungi cu bine acasă.

– Şi eu, recunoscu Cassie. Era nerăbdătoare să se întoarcă în Illinois, să-şi revadă părinţii şi să se ducă la un avocat, să se lămurească cum s-ar putea degaja de obligaţiile faţă de Desmond.

Fu foarte mulţumită să constate că de data asta reporterii o scuteau de prezenţa lor. Desmond plecase deja de o săptămînă cu un avion militar, aşa că presa o lăsă în pace. Era de asemenea încîntată că nu trebuia să zboare cu el, chiar dacă drumul pe apă avea să dureze mai mult, iar riscurile erau mai mari. Pentru mai multă siguranţă, navele urmau să navigheze în convoi.

Locotenentul Clarke o însoţi pînă la vapor şi, o oră mai tîrziu, se ridică ancora. Toată lumea era nerăbdătoare să părăsească cît mai repede portul, de teamă ca japonezii să nu revină şi să-i scufunde. Noaptea, camuflajul era total şi toţi pasagerii erau obligaţi să poarte veste de salvare zi şi noapte,

ceea ce era foarte incomod şi enervant. Familiile care aveau rude pe continent erau nerăbdătoare să plece din Hawaii, aşa că pe vas erau o mulţime de copii, care făceau o gălăgie de nedescris. Se considera că era foarte periculos să rămîi pe insulă, unde te puteai aştepta oricînd la un nou atac. „Lurline", „Mariposa" şi „Monterey" navigară liniştite, cu o escortă de distrugătoare care le însoţi pînă la jumătatea drumului spre California, lăsîndu-le apoi să-şi continue cursa singure, în timp ce distrugătoarele se întoarseră în Hawaii.

Călătoria se desfăşura foarte monoton. Vasele navigau în zigzag pe apele Pacificului, ca să evite submarinele. Nu existau petreceri de noapte, era o linişte desăvîrşită şi apăsătoare. Ca urmare, oamenii erau prost dispuşi. Singura lor dorinţă era să ajungă cu bine la San Francisco. Cassie era surprinsă de durata drumului pe apă. După ce zburase atît, în toate direcţiile, voiajul pe mare i se părea interminabil şi nemaipomenit de plicticos. Spera să nu mai fie nevoită să călătorească astfel niciodată. Cînd, în sfîrşit, trecură pe sub Poarta de Aur şi intrară în portul San Francisco, pasagerii şi echipajul izbucniră în strigăte de veselie. Călătoria durase cinci zile.

Dar marea surpriză care o aştepta era prezenţa tatălui său în mulţimea de pe chei. Pe vapor se înscrisese sub numele de Cassandra Williams şi doar o mînă de oameni şi-au dat seama cine era ea de fapt şi au stat de vorbă cu ea. În rest, stătuse foarte rezervată, gîndindu-se doar la grijile ei. Avea o mulţime de probleme la care să se gîndească şi era foarte prost dispusă. Cînd l-a văzut însă pe Pat, s-a înveselit pe loc şi i-au pierit toate gîndurile negre. În spatele lui a zărit-o apoi pe mama ei.

– Ce faceţi voi aici? întrebă ea făcînd ochii mari, plini de lacrimi acum. Toţi plîngeau în timp ce se îmbrăţişau unii cu alţii, iar Oona plîngea mai ceva ca oricare dintre ei. La întîlni-

rea asta se gîndise de un milion de ori pe insula pustie. Dar în vălmăşagul îmbrăţişărilor îl zări cu coada ochiului pe Desmond. Pusese la cale o conferinţă de presă în întîmpinarea ei. Adunase acolo cel puţin vreo optzeci de reporteri, pregătiţi s-o salute şi să-i pună întrebări. Cînd îi văzu apropiindu-se, trăsăturile tatălui ei se înăspriră brusc. Nu voia să aibă de-a face cu ei. Desmond Williams mersese prea departe şi lucrurile nu mai puteau continua astfel.

– Bine ai venit acasă, Cassie! vociferâu de la distanţă reporterii, căutînd să se apropie prin mulţimea călătorilor, în vreme ce Pat o apucă strîns de braţ şi o propulsă puternic în partea opusă. Oona se ţinea după ei, iar Pat se grăbea spre maşina cu şofer pe care o închiriase pentru primirea fiicei sale. Înainte ca reporterii s-o poată ajunge, Cassie era la adăpost, în maşină, în timp ce Desmond venea gîfîind spre ei.

– Sînteţi foarte amabili, se adresă tatăl ei cu căldură reprezentanţilor presei, dar fata mea nu se simte bine. E bolnavă şi a mai trăit o experienţă traumatizantă în spitalul de la Pearl Harbour, în timpul bombardamentului şi după aceea. Vă mulţumesc... Vă mulţumesc foarte mult. Îi salută scoţîndu-şi pălăria, după care o împinse pe Oona în maşină şi se strecură şi el înăuntru. Trînti portiera şi-i spuse şoferului s-o ia din loc cît mai iute posibil.

Cassie rîdea cu poftă de mutra dezamăgită a lui Desmond. Îi răsturnaseră toate planurile.

– Omul ăsta nu se mai opreşte niciodată?! exclamă Pat enervat. Nu are nici un pic de suflet?

– Nici cît negru sub unghie, îl asigură Cassie.

– Să mă bată Dumnezeu dacă ştiu de ce te-ai măritat cu el.

– Nici eu nu mai ştiu, oftă ea, dar atunci el a fost foarte convingător. Le povesti despre ameninţările lui cum că o va urmări în justiţie.

– Dar nu-i datorezi nimic! se răsti Pat, revoltat.

– Potoleşte-te, gîndeşte-te la inima ta, îl îndemnă Oona, deşi el se simţise bine în ultimul timp. Chiar şi în perioada cea mai neagră, cînd nu ştiau nimic despre Cassie, rezistase surprinzător de bine. Acum era furios, doar atît.

– Îmi vine să-l fac praf, declară Pat ameninţător, în timp ce maşina gonea înapoi spre Fairmont.

Părinţii rezervaseră un apartament pentru ei trei şi petrecură acolo două zile, sărbătorind întoarcerea ei. Înainte de a pleca apoi spre casă, se duseră să-l viziteze pe tatăl lui Billy Nolan. Era o vizită tristă şi delicată. Cassie i-a povestit domnului Nolan că Billy murise în pace în braţele ei, fără să sufere. Chiar şi aşa, însă, tatăl lui era inconsolabil.

Mai tîrziu, Cassie se gîndi că acum, cu războiul acesta, vor muri mulţi tineri de vîrsta lui Billy. Era un gînd înspăimîntător. Iar pentru ea nu era bucurie mai mare decît aceea că se întorcea în sfîrşit acasă.

Pat venise cu aparatul „Vega", împreună cu un pilot de ajutor. La jumătatea drumului spre Illinois, i-a oferit comenzile avionului, întrebînd-o dacă n-ar fi tentată să piloteze. Dar spre surprinderea lui – ca şi a ei, de altfel – Cassie a ezitat. Tatăl ei s-a făcut însă că nu observă.

– Sigur, nu este un aparat atît de extraordinar ca acelea cu care te-ai obişnuit, dar cred că ţi-ar face bine să pilotezi puţin.

Era o idee bună, care îi mai putea ridica moralul. Avea dreptate tatăl ei – îi plăcea să zboare din nou. Nu se mai urcase într-un avion de la aterizarea forţată cu „Steaua Nordului", cu două luni şi jumătate în urmă. I se părea cam bizar să piloteze din nou, dar încă îi mai plăcea. Avea zborul în sînge, ca şi tatăl ei.

Pe drumul spre casă le povesti cum s-a petrecut accidentul şi discută cu Pat despre posibilele cauze ale incendiului la

motoare; dar nu puteau decît să emită diferite ipoteze. Desmond adusese acasă resturile recuperate ale avionului, sperînd să poată depista unde fusese neregula. Datorită exploziei, însă, şansele erau foarte reduse.

– Ai avut un noroc orb, îi spuse tatăl ei clătinînd din cap, în timp ce ea însăşi pilota în locul lui. Puteai să mori încercînd să aterizezi. Puteai să fii pulverizată încă din aer, sau să nu găseşti insuliţa aceea salvatoare.

– Ştiu, admise ea tristă. Dar norocul ţinuse numai cu ea, nu şi cu Billy. Nu putea uita. Nu-l va uita niciodată.

Tîrziu, seara, cînd îl ajuta pe tatăl ei să vîre avionul în hangar, el îi oferi să lucreze la aeroport. Zicea că are mare nevoie de ajutor pentru transporturi de marfă şi poştă, mai ales acum, cînd toţi tinerii apţi pentru armată urmau să fie înrolaţi. Majoritatea piloţilor lui depăşiseră vîrsta încorporării, dar pentru ea se mai găsea loc şi i-ar fi plăcut tare mult s-o aibă pe lîngă el.

– Doar dacă nu ţi-ai propus să faci reclamă pentru pasta de dinţi sau pentru maşini, adăugă el.

Rîseră amîndoi de o asemenea năzdrăvănie.

– Nu cred, tată. Presupun că îmi ajunge pentru tot restul vieţii reclama pe care am făcut-o pînă acum.

Nu mai era deloc sigură că ar mai vrea să participe la spectacole aviatice, mai ales după moartea lui Chris. Voia doar să zboare în curse modeste, chiar şi mai lungi la nevoie.

– Ei bine, să ştii că mi-ar plăcea să rămîi la mine. Mai gîndeşte-te, Cass.

– Am să mă gîndesc, tată. Propunerea mă onorează.

Au ajuns apoi acasă, unde îi aştepta toată familia ca s-o primească cum se cuvine. Era ajunul Anului Nou şi toţi arătau extraordinar. Plîngeau şi se îmbrăţişau fericiţi, chiuind de bucurie, iar copiii alergau printre ei, sporind hărmălaia. Crescuseră cu toţii între timp, iar Annabelle şi Humphrey păreau cei

mai cuminți. Era o minunată și caldă scenă de familie pe care Cassie nu mai sperase s-o vadă. Emoția era atît de puternică încît izbucni în hohote de plîns. Surorile ei o înconjurară, străduindu-se s-o aline. Dacă ar fi fost și Chris acolo... și Billy... și Nick. Prea mulți lipseau acum, dar ea era aici. Și în seara aceea îi mulțumiră lui Dumnezeu pentru că erau din nou laolaltă.

Capitolul 21

În săptămîna de după Anul Nou, Cassie a început să-l ajute din nou pe tatăl său la aeroport. Între timp făcuseră o călătorie la Chicago, să stea de vorbă cu un avocat. Era un avocat scump, cu o bună reputaţie, însă Pat insistase să nu se uite la bani dacă vrea să se apere cum trebuie împotriva lui Desmond Williams.

După ce îi explică avocatului situaţia, acesta o asigură că nu are de ce să fie îngrijorată. După părerea lui, nici un judecător şi nici un juriu din lume n-ar putea considera că nu şi-a făcut datoria şi n-a respectat contractul, punîndu-şi chiar viaţa în primejdie.

– Nimeni nu-ţi va putea pretinde bani, nu te va putea condamna la închisoare sau nu te va putea obliga să zbori din nou pentru el. Omul acesta pare a fi un monstru.

– Şi asta aduce în discuţie un alt subiect. Divorţul, interveni tatăl ei.

Problema era aici mai complicată, oricum, însă, nu imposibilă. Necesita timp, dar nu va fi greu de susținut că mariajul lor nu a putut supraviețui traumei ei fizice și psihice, ceea ce era greu de contestat. Ar fi poate mai ușor ca Desmond să fie învinuit de adulter ori înșelăciune. Și avocatul chiar intenționa să-i fîlfîie pe sub nas aceste capete de acuzare. Era sigur că, în felul acesta, va obține colaborarea lui Desmond.

Le spuse deci să se întoarcă liniștiți acasă, să nu fie îngrijorați; iar după trei săptămîni îi sosiră acasă cîteva documente ce trebuiau semnate pentru a demara acțiunea. La scurt timp după aceea se trezi cu un telefon de la Desmond.

– Cum te mai simți, Cass?

– De ce mă întrebi?

– E o întrebare absolut normală.

Vorbea pe un ton foarte amabil, dar ea știa acum cu cine are de-a face. Voia ceva de la ea. Se gîndi că i-o fi telefonat ca să o mustre pentru acțiunea de divorț, dar nu prea vedea de ce. Nici el, nici ea nu mai doreau să continue această legătură. Iar ei nu-i trebuiau banii lui. Spre surpriza ei, îi trimisese toată suma pe care i-o datora pentru Turul Pacificului, cu toate că nu reușise să-l ducă pînă la capăt; dar asta era opera avocatului, care îl avertizase că încercarea de a o șantaja va trezi ecouri foarte nefavorabile în rîndurile publicului american după toate cîte pătimise ea. Desmond se înfuriase, dar semnase cecul pentru o sută cincizeci de mii de dolari, bani care acum erau bine puși în contul ei la bancă. Pat era foarte mulțumit de întorsătura lucrurilor. Meritase acești bani cu prisosință.

– Mă gîndeam că ți-ar plăcea să mai ții cîte o mică conferință de presă din cînd în cînd... știi... să povestești lumii ce s-a întîmplat.

La început, Cassie se gîndise să mai participe la o asemenea întîlnire cu presa, o singură dată, dar apoi se răzgîndise. Cariera ei de stea de cinema se încheiase.

– Presa a luat cunoştinţă de cele întîmplate de la Departamentul Marinei, după ce am fost salvată. Mai mult nu mai este nimic de spus. Crezi că ar vrea să ştie cu adevărat cum a murit Billy în braţele mele sau despre dizenteria mea? Eu mă îndoiesc.

– Poţi lăsa la o parte asemenea aspecte.

– Uite că nu pot. Eu nu mai am nimic de spus. Am făcut tot ce-am putut. A izbucnit incendiul la motoare. Am aterizat forţat. Am avut noroc şi am scăpat şi m-am întors acasă. Spre deosebire de Billy, de Noonan, de Erhart şi de alţi nebuni ca noi. Acum sînt aici şi nu mai vreau să vorbesc despre asta. S-a terminat, Desmond. Toate aparţin trecutului. Găseşte-ţi pe altcineva pentru a crea o nouă stea de cinema. Poate pe Nancy.

– Tu erai foarte bună pentru asta, îi declară el, nostalgic. Cea mai bună.

– Să ştii că eu nu te-am înşelat, zise ea tristă. Te-am iubit, dar acum nu mai poate fi vorba de aşa ceva.

– Îmi pare rău că ai fost dezamăgită, accentuă el.

Erau din nou doi străini. Reveniseră la punctul de plecare. Îşi dădea şi el acum seama că n-are rost să mai insiste.

– Să-mi dai de ştire dacă te răzgîndeşti. Poţi face o carieră mare dacă iei lucrurile în serios, adăugă el, iar Cassie zîmbi.

Mai serios decît atît n-ar fi putut fi luate şi, ca prin minune, ea a supravieţuit.

– Nu-ţi face iluzii. Ştia că el urăşte oamenii de soiul ei. În accepţiunea lui, renunţarea nu exista. Dar ea nu mai dădea doi bani pe opiniile lui.

– Adio, Cassie.

Sfîrşitul unei cariere, sfîrşitul unei căsnicii. Sfîrşitul unui coşmar.

Au închis telefonul, iar Desmond nu a mai chemat-o niciodată. Avocatul îi confirmă că domnul Williams a fost de acord cu divorţul, ba chiar i-a oferit o mică rentă dacă acceptă

să vină la Reno. Cassie nu a acceptat banii, dar în luna martie s-a dus la Reno, unde a stat şase săptămîni; şi cînd s-a întors de-acolo era din nou liberă.

Aşa cum era de prevăzut, Desmond a publicat după aceea o declaraţie în presă, în care pretindea că ea ar fi fost atît de traumatizată în urma experienţei din Pacific, încît n-a mai suportat mariajul şi trăia acum „retrasă, la părinţii ei"

– Parcă ar fi vorba de o formă de demenţă, remarcă ea.

– Şi ce dacă? De-acum înainte ai scăpat de el. Felicitări.

Ulterior a mai primit nişte telefoane de la cîţiva reporteri, dar a refuzat sistematic să stea de vorbă cu ei sau să-i vadă. Oamenii au mai scris cîteva articole despre ea, cu simpatie, dar n-au mai urmărit-o multă vreme. Cei care o asaltaseră înaintea plecării în Turul Pacificului aveau acum alt peşte de pus pe grătar.

Bineînţeles, lui Cassie nu-i era dor nici de reporteri, nici de Desmond. Îi era însă dor de prietenii ei. Fără Billy, aeroportul i se părea lipsit de viaţă. Era atît de obişnuită să zboare cu el zi de zi, încît acum i se părea ciudat că nu se mai află prin preajmă. În aprilie, cînd se întoarse de la Reno, toţi tinerii de vîrsta ei fuseseră deja încorporaţi. Plecaseră chiar şi doi dintre cumnaţii ei, deşi soţul lui Colleen, de exemplu, avea platfus şi vederea slabă, fiind scutit de armată pînă atunci. Cele două surori mai mari, cu copiii lor, stăteau acum mai mult pe lîngă casă. Iar în primăvara aceea, părinţii Annabellei şi ai lui Humphrey muriseră într-un bombardament la Londra. Colleen şi soţul ei hotărîseră să-i adopte. Gîndindu-se bine, Cassie îşi spuse că ar fi dorit să fie ai ei.

Din cînd în cînd mai parveneau ştiri de la Nick, destul de rar de altfel. Era tot în Anglia şi participa la acţiuni de vînătoare, animat acum de un spirit de răzbunare. Dădea jos cîţi nemţi putea, „ca pe vremuri" La cei patruzeci şi unu de ani ai săi, era cam bătrîn pentru asemenea jocuri mortale, însă

acum, după ce America intrase în război, se bucura de un statut militar deplin, de „militar din armata americană". Acum nu-şi mai lua permisii să vină acasă, pentru că ţara lui era în război. Cassie ştia că se află tot la Hornchurch. Nu-i scria niciodată ei, ci lui Pat. Nici ea nu-i scrisese ca să-i aducă la cunoştinţă trădarea lui Desmond şi divorţul; nici nu ştia ce să-i spună sau dacă veştile ei l-ar interesa. Nu ştia nici dacă tatăl îi scrisese ceva, dar era puţin probabil. Pat nu era omul care să scrie prea mult şi nici să se amestece în treburile altora. Ca toţi bărbaţii, discutau evenimentele şi politica. Cassie simţea însă că, într-o bună zi, tot va trebui să-i spună chiar ea lui Nick ce se întîmplase. Problema era doar cînd şi cum. Acum trebuia să admită şi faptul că, dacă pe Nick l-ar fi interesat, ar fi trebuit să-i scrie el. Trecuse un an de cînd nu se mai văzuseră. Dumnezeu ştia ce gînduri mai avea şi el.

Cassie trăia retrasă, nu mai ieşea decît cu surorile sau cu prietenii familiei. Lucra serios pentru tatăl ei la aeroport. Se mulţumea cu viaţa aceea, doar că din cînd în cînd o mai apuca dorul după avioanele neobişnuite ale lui Desmond. Nu poţi avea totul pe lume şi ei îi plăcea viaţa aşa cum era. Presa începuse s-o uite. Rar o mai căuta cineva de cînd nu mai era Desmond să-i împingă. Mai fusese solicitată ocazional, dar refuzase orice propunere. Ducea o viaţă liniştită şi aşezată, doar tatăl ei se mai neliniştea cîteodată în privinţa ei, discutînd cu Oona acest subiect atît de delicat.

– A trecut prin multe necazuri, zicea el. Îmi pare rău pentru ea.

– E o fată rezistentă, îl liniştea soţia lui. Are să facă faţă.

Cîteodată se simţea tristă şi singură, fără oamenii cu care crescuse. Fratele ei, Nick, Bobby, chiar şi Billy, care apăruse ceva mai tîrziu în viaţa ei. Le simţea lipsa, simţea nevoie de societatea lor, de camaraderia cu care fusese înconjurată. Acum nu mai era decît unul dintre piloţii care zburau la Chi-

cago şi la Cleveland, dar era reconfortant să se afle din nou în sînul familiei.

În august se trezi cu un telefon care o lăsă perplexă. Pat ridicase receptorul şi i-l întinsese cu o expresie blazată. Nici măcar nu recunoscuse numele persoanei de la celălalt capăt al firului şi Cassie era cît pe-aci să-l apostrofeze din acest motiv. Trebuia să te înveţi că unele lucruri nu se puteau schimba niciodată. La aparat era Jackie Cochran.

– Vorbeşti serios? La început, credea că femeia glumeşte. Ea tocmai se întorsese dintr-o cursă la Las Vegas. Era o căldură insuportabilă. Cînd a luat receptorul, a auzit-o pe Jackie Cochran că vrea s-o vadă. I-a declarat că a admirat-o întotdeauna şi i-a cerut să treacă pe la New York dacă are timp. Sigur, consimţi Cassie, notîndu-şi repede toate detaliile.

Se înţeleseseră să zboare la New York peste două zile. N-avea altceva de făcut – era ziua ei liberă. Poate reuşea să-şi facă şi ceva cumpărături, ţinînd seama că avea atîţia bani la bancă şi că nu cheltuise nici măcar o centimă. Nostim era că îşi dorea de mult s-o întîlnească pe Jackie Cochran, dar de cînd se întorsese acasă se cam lenevise şi nu făcuse nici o încercare să dea de ea.

Se gîndi s-o invite pe mama ei s-o însoţească la New York, dar mai apoi hotărî că trebuie să se ducă singură. N-avea nici o idee despre ce ar putea să vrea Jackie Cochran, dar se gîndea că ar putea fi ceva cu care Oona n-ar fi de acord.

Cum s-a văzut pînă la urmă, era vorba de ceva ce-a fascinat-o pe Cassie. Admitea că se plictiseşte acasă şi că era dornică de nişte zboruri mai palpitante. La opt luni după ce fusese salvată de la moarte în Pacific, era gata să-şi desfăşoare din nou aripile şi să facă lucruri mai interesante. Iar ideea lui Jackie Cochran îi venea ca o mănuşă.

Jackie voia din partea lui Cassie să preia sarcina organizării unui mic grup de femei-pilot, în subordinea Comanda-

mentului instrucției de zbor al aviației militare americane, deocamdată cu misiunea de a transporta avioanele militare acolo unde era nevoie de ele. Femeile implicate aveau să aibă statut de piloți civili, dar în uniforme și cu ranguri onorifice. Pentru început, Cassie primea gradul de căpitan. Mai exista și un alt corp aviatic de femei, WAFS, Escadronul Auxiliar de Femei-Pilot, dacă prefera, acesta din urmă fiind organizat pentru transporturi interne auxiliare de către Nancy Harkness Love, o altă femeie-pilot extraordinară. Dar lui Cassie i-a surîs ideea de a transporta avioane în Anglia, survolînd teritoriile ocupate de nemți. Știa că părinții ei vor fi necăjiți că va pleca din nou de-acasă, dar era o misiune nobilă, în care credea. Avea un țel, nu era o activitate frivolă sau cu scop personal, cum fusese Turul Pacificului, sursă de cîștig pentru niște oameni lacomi. Putea face și ea ceva util pentru țară, iar dacă ar fi să moară... ei bine, era pregătită să accepte și această eventualitate. Așa se întîmplase cu Chris... cu Billy, Doamne ce trist, apoi cu Bobby Strong, la fel. El fusese ucis după șase săptămîni de la încorporare. Peggy era din nou văduvă, acum cu patru copii. Viața nu era simplă.

Escadronul WAFS urma să înceapă instrucția în luna septembrie, fiind programate opt săptămîni de antrenamente în New Jersey, dar ea nu mai avea răbdare să aștepte. Venise din nou vremea provocărilor și pentru prima oară avea să zboare cu alte femei. Pînă acum nu mai avusese ocazia.

Jackie Cochran o pofti la cină în seara aceea la „21" și discutară cu însuflețire planurile lor. Cassie nu-și amintea să fi dorit ceva cu mai multă pasiune, nici măcar în comparație cu proiectul pentru înconjurul lumii, cînd Desmond îi făcuse primele propuneri. De data asta, însă, situația era atît de diferită...

Era exact ceea ce-și dorise și ce aștepta de mult. Pentru ea venise din nou vremea acțiunii. În ziua următoare, zburînd spre casă, zîmbea mulțumită.

Cînd aterizã la aeroport, tatăl ei era în biroul său; fredona liniştit o melodie şi completa nişte formulare. Văzîndu-l atît de bine dispus, Cassie a preferat să amîne vestea pînă după cină.

– Cum a fost la New York?

– Extraordinar! răspunse ea, radioasă.

– Oho-ho! Miroase cumva a poveste de dragoste? Ce-i mirosea lui era fericire, dar fără dragoste. Avioane, nu băieţi. Cassie revenise la prima ei iubire. Era îndrăgostită de pilotaj.

– Nicidecum, zîmbi ea misterios. Avea douăzeci şi trei de ani şi era divorţată: se simţea liberă şi independentă. Şi era pe punctul să facă exact ceea ce dorea.

S-a abţinut cu greu pînă seara şi cînd le-a spus părinţilor ei despre ce este vorba, ei au rămas înmărmuriţi.

– Cu alte cuvinte, luăm povestea de la capăt. Pat se enervase înainte ca ea să apuce să le dea toate explicaţiile. Şi acum ce mai vrei?

Toată viaţa ei nu făcuse decît să înoate contra curentului. Nu era nimic nou nici pentru ei, nici pentru Cassie.

– Vreau să... vreau să intru în Comandamentul instrucţiei de zbor al aviaţiei militare, mărturisi ea, fericită, după care le explică detaliat despre ce era vorba.

– Ia stai puţin! Vreai să pilotezi bombardiere peste ocean, spre Anglia? Îţi dai seama cît de grele şi cît de dificil de manevrat sînt hărăbăile astea?

– Ştiu, tată. Zîmbea. De cînd intrase în serviciul Companiei Williams avusese ocazia să zboare cu tot felul de aparate, care de care mai dificile. Să ştii că voi avea întotdeauna şi un copilot. Ştia că acest amănunt îl mai liniştea.

– Ce să spun... probabil tot o femeie.

– Uneori.

– Eşti complet nebună! o repezi el. Oi fi tu patrioată, dar eşti absolut sonată.

Privirea fetei deveni severă. Trebuia să-l facă să înțeleagă. Acum era un om matur și era dreptul ei să procedeze după cum socotea de cuviință. Totuși, după cîte le făcuse, mai ales în ultimul an, nu voia să-i facă din nou să sufere. Prefera să aibă aprobarea lor, dar mama începu să plîngă.

– Pasiunea asta a ta dementă pentru pilotaj, i se adresă Oona cu ciudă lui Pat! Iar el o bătu ușor pe mînă, parcă scuzîndu-se.

– Ce să zic, Oonie... a fost un mod de a ne cîștiga existența și n-am dus-o rău. Iar lui Cassie i-a adus chiar o mică avere, plus gloria.

Cassie căută să le explice mai pe înțeles ce era cu acest Comandament de instrucție și în final ei hotărîră că trebuie să-i lase să se mai gîndească puțin. Numai că ea semnase deja hîrtiile, sublinie Cassie. Pat și Oona se uitară unul la altul. Iar nu mai era nimic de făcut, decît să nu se opună și s-o ajute. Așa le făcea mereu: îi punea în fața faptului împlinit.

– Și cînd trebuie să te prezinți, Cass? o întrebă tatăl, cam dezamăgit. Ideea că o pierde din nou era insuportabilă, iar pe de altă parte, ajutorul ei la aeroport era neprețuit.

– Încep peste două săptămîni, la întîi septembrie. În New Jersey. Apoi mai adăugă, nu prea inspirată: Dacă eram bărbat, aș fi fost încorporată la ora asta.

– Uite că nu ești, slavă Domnului. Și nici n-ai să fii vreodată! Nu e destul de rău că ginerii noștri sînt în armată? La fel cu Nick, care este ca și fiul nostru.

– Dacă ai fi putut, te-ai fi înrolat și tu, îl provocă ea pe taică-său, iar el îi aruncă o privire ciudată. Avea dreptate, desigur. S-ar fi înrolat. Iar Nick se oferise voluntar cu mult timp înainte. Eu de ce să nu pot? De ce să nu pot face și eu ceva pentru țară? Pilotajul e singurul lucru pe care știu eu să-l fac, și îl fac bine, slavă Domnului. De ce să nu-mi ofer serviciile țării? Tu așa ai face. Eu de ce să n-am acest drept? Doar pentru că sînt femeie?

– Oh, Doamne, zise Pat, iar vitejiile tale! De ce nu renunţi şi tu odată? Pe mama şi surorile tale nu le-am auzit niciodată cu prostii dintr-astea. Ele au fost întotdeauna la locul lor, acasă.

– Locul meu nu e acasă. eu sînt o aviatoare, la fel ca şi tine. Aici e diferenţa.

Nu te puteai certa cu ea. Era isteaţă şi avea şi dreptate. Era şi curajoasă. Asta-i plăcea lui. I-o dovedise de-a lungul anilor şi de aceea o iubea şi mai mult.

– Cass, gîndeşte-te că e tare periculos. Trebuie să pilotezi bombardierele „Lockheed Hudson". Astea sînt nişte namile grele. Dacă te prăbuşeşti din nou?

– Şi dacă tu te prăbuşeşti mîine, peste Cleveland? Care-i diferenţa?

– Poate că n-o fi. În sfîrşit, o să mă mai gîndesc.

Îşi dădea seama că zborurile cu poşta o plictisesc după ce avusese parte să zboare cu aparate atît de sofisticate, să practice un pilotaj interesant şi aventuros. Dar cel puţin aici era în siguranţă.

Se gîndi mult, zile la rînd, dar pînă la urmă, ca şi cu alte ocazii, înţelese că nu are dreptul să-i stea în cale. Iar în septembrie Cassie plecă la New Jersey. Oona era şi ea mîndră de fiica ei, aşa că amîndoi o însoţiră în avion pînă la New Jersey.

– Nu lua lucrurile în tragic, tată, îl îndemnă ea la despărţire. Îi sărută pe amîndoi de rămas-bun, în timp ce Pat o privea cu o infinită dragoste.

– Încearcă să nu te mai bagi în belele, mai zise el cu ironie sumbră, iar ea rîse nepăsătoare:

– Capul sus, eroule!

– Vezi-ţi de tine! Cu o înclinare din cap, făcu stînga împrejur şi plecă.

La următoarea lor întîlnire, crăpa de mîndru ce era. Ea purta uniformă, cu un semn distinctiv reprezentînd o pereche de aripi strălucitoare de argint, şi arăta mai matură. Îşi strînsese

părul lung şi roşcat într-un coc frumos, iar uniforma îi venea de minune.

Părinţii ei veniseră la New York pentru că ea trebuia să plece în Anglia la sfîrşitul săptămînii. Timpul era scurt. Misiunea ei era să ducă avioanele militare acolo unde era nevoie şi oricînd era nevoie. Se întîmplă însă ca prima cursă de acest fel să fie către Hornchurch, cu un avion de bombardament.

În seara din ajunul plecării, cină împreună cu părinţii la un mic restaurant italian unde mînca ori de cîte ori se afla la New York, împreună cu alte femei-pilot. Avu ocazia să le prezinte părinţilor ei cîteva colege şi ei avură prilejul să se convingă cît era ea de fericită, parcă mai fericită ca niciodată. În ciuda antrenamentului dur pe care-l făcea, Cassie avea senzaţia că se află într-o tabără de vară. Femeile cu care zbura erau simpatice, iar riscul de a pilota bombardierele de-a lungul spaţiilor în care pîndeau primejdiile i se potrivea perfect. Era obişnuită cu zborurile dificile şi îi plăcea faptul că îi era solicitată la maximum puterea de concentrare. În prima călătorie zburase cu un bărbat, iar traseul trecea deasupra Groenlandei.

– Să-l cauţi pe Nick, o îndemnă tatăl său la despărţire, iar ea le promise că le va scrie din Anglia. Nu credea că va întîrzia prea mult pe-acolo, dar nu putea spune cît anume. Avea de executat cîteva zboruri în aşteptarea ordinului de retur spre Statele Unite. Deplasarea putea dura o săptămînă-două, sau poate chiar trei luni. Nu putea şti. Un singur lucru ştia bine, şi anume că, de cînd începuse antrenamentele, nu se mai gîndea decît la Nick Galvin. Se gîndise mult şi se hotărîse.

Toată viaţa fusese silită să depindă de deciziile altora asupra vieţii sale şi de data asta nu mai accepta ca lucrurile să se petreacă la fel. Fusese nevoită să-i dea bani fratelui ei ca să mintă pentru ea şi s-o ia cu avionul, să înveţe să piloteze. Fusese obligată să aştepte ca Nick să se convingă cît de tare vrea ea să înveţe lucrurile temeinic, pentru ca în cele din urmă

să consimtă să-i dea lecţii pe ascuns. Trebuise să aştepte ca tatăl ei să renunţe la ideile lui fixe şi s-o lase să zboare de pe aeroportul său.

Aşteptase o veşnicie pînă cînd Nick se hotărîse să-i declare c-o iubeşte, pentru ca apoi să plece în Anglia. Şi mai trebuise să aştepte ca Desmond să o lase să zboare cu avioanele lui, să o mintă, să o exploateze şi în cele din urmă să recunoască adevărul că nu ţine cîtuşi de puţin la ea. Toată viaţa ei avusese de aşteptat hotărîrile şi manevrele altora în legătură cu persoana ei. Iar acum, Nick ştia unde se află ea, ştia ce simte ea pentru el şi totuşi nu-i scria nici un rînd. Singurul lucru pe care nu-l ştia, pentru că nu fusese dat publicităţii datorită relaţiilor lui Desmond cu presa, era faptul că ea îl părăsise.

Dar de data asta nu mai avea de gînd să aştepte. Nu era hotărîrea altcuiva. Era rîndul ei să decidă. Voise să plece în Anglia încă de cînd descoperise ticăloşia lui Desmond. Nu putea şti ce se va întîmpla cînd va ajunge acolo şi nici cum va reacţiona Nick. Ei nu-i păsa cît de bătrîn era el, sau cît de tînără era ea, ori cîţi bani are sau n-are. Ştia doar că trebuie să se ducă acolo. Avea dreptul să afle adevăratele lui sentimente pentru ea. Avea dreptul la o mulţime de lucruri, era convinsă, şi venise vremea să le şi obţină. Călătoria aceasta era doar unul dintre ele. Era exact ce-şi dorea deocamdată.

Decolară spre bătrînul continent în dimineaţa următoare, la ora cinci, şi găsi că zborul era pasionant, deşi cam lipsit de strălucire. Vorbi o vreme cu copilotul, care era impresionat că zboară împreună cu ea.

– Te-am văzut odată la un miting aviatic. I-ai făcut praf pe toţi. Cred că ai luat şi de trei ori locul întîi şi un loc doi.

Fusese ultimul miting la care participase, iar el îşi amintea corect.

– N-am mai participat de mult.

– E drept, cam de mult.

– Mi-am pierdut fratele, în anul următor, şi după aceea mi-a pierit cheful de mitinguri.

– Cred şi eu. Apoi îşi aminti de figurile ei acrobatice şi spuse admirativ: Parcă le mîncai pe pîine!

– Nu, doar în aparenţă, replică ea cu modestie, făcîndu-l să rîdă.

– Măi, voi sînteţi toţi la fel: mult curaj şi creier ioc! Rîse, iar Cassie se strîmbă la el. Din punctul ei de vedere, era aproape un compliment. Îi plăcea partea cu curajul.

– Mulţam, zise ea şi-i zîmbi, aducîndu-şi aminte pentru o clipă de Billy.

– N-ai pentru ce.

Pînă să ajungă în Anglia, erau deja prieteni şi Cassie spera că va mai avea ocazia să zboare cu el. Tipul era din Texas şi, ca toţi ceilalţi piloţi, începuse să zboare încă de cînd crescuseră suficient ca să se poată căţăra într-o carlingă. Tînărul îi promise că o va mai vizita cînd ea se va întoarce la New Jersey.

În noaptea aceea au avut noroc, n-au dat de nici un avion german. El nimerise mai înainte în cîteva lupte aeriene şi acum îi părea bine că prima ei călătorie decursese fără incidente. Spre bucuria ei, o lăsă să execute aterizarea, care se desfăşură fără probleme, în ciuda avertismentelor lui Pat. Ce minunat era să fie tratată de la egal la egal.

Cassie s-a dus cu geanta cu documente la biroul unde i se spusese să le predea. I s-a mulţumit politicos pentru documente şi i s-a dat un bon de încartiruire. Cînd ieşi din birou, pilotul cu care zburase o invită să ia micul dejun împreună. Dar ea avea alte planuri. Nu ştia încotro s-o ia. Avea adresa lui Nick, dar care nu-i spunea nimic. Oricum, nu deocamdată. Scoase din buzunar bucata de hîrtie cu adresa şi o privi nehotărîtă, căutînd să învingă oboseala zborului de noapte, cînd cineva o înghionti şi Cassie se întoarse iritată. În clipa următoare rămase însă mută de uimire.

Era ridicol. Asemenea lucruri nu se pot întîmpla. Era prea lesne. Omul stătea încremenit, uitîndu-se la ea ca la o stafie. Nimeni nu-l avertizase că va veni. Iar Cassie, în uniformă, stătea şi ea ca trăsniţă, privindu-l drept în ochi pe maiorul Nick Galvin.

– Ce faci tu aici? o întrebă el cînd se mai dezmetici. Cassie rîse, în timp ce vîntul de toamnă se juca în părul ei roşcat care-i încadra faţa.

– La fel ca şi tine.

Mai mult sau mai puţin, pentru că ocupaţiile lui erau mult mai periculoase ca ale ei. Fiecare avea însă munca lui şi misiunile lui, iar o mulţime de piloţi de transport fuseseră deja ucişi în confruntări cu duşmanii.

– Apropo, reluă ea, îţi mulţumesc pentru frumoasele scrisori pe care mi le-ai scris. Mi-au plăcut teribil.

Încerca să glumească pentru a mai atenua sentimentul de stînjeneală pe care i-l provocase tăcerea lui prelungită.

Faţa lui Nick se destinse într-un zîmbet de adolescent. Se concentra cu greu să urmărească ce-i spune, atît era de copleşit de apariţia ei neaşteptată. Ultima oară o văzuse în dimineaţa de după noaptea petrecută împreună pe pista de aterizare părăsită.

– Şi mie mi-a plăcut să ţi le scriu. Începea să-şi revină puţin cîte puţin, dar acum nu-şi dorea decît să întindă mîinile şi s-o pipăie, să se convingă că nu visează. Nu-şi putea lua ochii de la ea. Se lupta să-şi stăpînească mîinile, braţele şi inima. Instinctiv, întinse totuşi mîna şi o mîngîie pe păr. Era la fel de mătăsos şi ardea ca o văpaie. Ce mai faci, Cass? reuşi el să îngaime, în timp ce oameni în uniformă roiau în jurul lor. Hornchurch era un loc foarte populat, însă nimeni nu le dădea atenţie. Cei doi nu-şi puteau desprinde privirile unul de la altul. Cu toate greutăţile prin care trecuseră, între ei totul rămăsese neschimbat.

– Fac bine, răspunse ea simplu, în timp ce Nick o conducea către un loc mai liniştit.

Se aşezară pentru cîteva minute pe un gărduţ de piatră, ca să stea de vorbă. Erau atîtea de spus, atîtea evenimente de descoperit... Deodată se simţi vinovat pentru tăcerea lui prelungită.

– M-am îmbolnăvit de grijă cînd am auzit că ai dispărut, zise el, şi Cassie întoarse capul, amintindu-şi de soarta tragică a lui Billy.

– N-a fost prea vesel, recunoscu ea. Ba chiar a fost foarte greu... Vocea îi tremura, înecată de emoţie. Fără să se gîndească, Nick îi luă mîna într-a lui... a fost groaznic, reluă ea, cînd Billy...

– Am aflat. Nu mai trebuie să-mi relatezi ceva atît de sumbru. Înţelegea perfect. Nu ai ce să-ţi reproşezi, Cass. Ţi-am spus asta de mult. Noi facem, fiecare, ce trebuie să facem. Ne asumăm riscuri. Billy ştia şi el foarte bine ce face. Dacă a acceptat să zboare împreună cu tine, a făcut-o pentru el, nu numai pentru tine. Ea încuviinţă dînd din cap, ştiind că are dreptate, dar era o slabă consolare.

– Niciodată nu m-am putut împăca cu gîndul că eu m-am întors, iar el nu. Se destăinuia pentru prima oară cuiva şi, firesţe, acesta nu putea fi decît Nick. Lui îi spunea întotdeauna deschis tot ce simte.

– Aşa e viaţa. Nu stă în puterea oamenilor să-şi hotărască singuri soarta. Aşa a vrut El. Arătă spre cer şi ea dădu iar din cap, încuviinţînd.

– De ce nu mi-ai telefonat cînd m-am întors acasă? întrebă ea tristă. Trecuseră direct la lucrurile esenţiale. Totdeauna făceau la fel.

– M-am gîndit mult de tot la tine... De cîteva ori am fost pe punctul de a-ţi telefona, zise el zîmbind, mai ales cînd mai luam o halbă-două de bere, dar nu mă puteam hotărî, gîndin-

du-mă că nu ar fi prea plăcut pentru soţul tău. Apropo, unde e el acum?

Întrebarea îi confirmă bănuielile. Nu ştia nimic. Îi zîmbi mai liniştită. Era plăcut să stea de vorbă cu Nick acolo, ca şi cum el ar fi aşteptat-o să vină. Totul se simplificase deodată. Erau acolo, împreună, la patru mii de mile de casă, stînd de vorbă pe un gard de piatră, în lumina dulce a toamnei.

– E la Los Angeles. Cu Nancy Firestone sau cu una de aceeaşi teapă.

– Mă mir că ţi-a dat voie... sau, la urma urmelor, nu mă mai mir de nimic. Arăta destul de necăjit. Îi sărise inima cînd auzise că a dispărut, furios că secătura aia de Williams îi pusese viaţa în joc din lăcomie, ca să-şi vîndă avioanele lui blestemate! Prima lui reacţie a fost să-i telefoneze imediat, să-i spună că e o scîrbă ordinară... Dar n-a făcut-o. Cred că-şi închipuie că toată povestea asta e în avantajul lui, reluă Nick. Mare patriotism. Nevastă-sa – o luptătoare pentru ţară. Tu cum vezi lucrurile? Voia să-i cunoască părerea ca să i-o poată respecta.

– Ideea a fost a mea, Nick. De mult doream să mă înrolez, de cînd s-a terminat cu Turul Pacificului. Dar după ce m-am întors acasă, nu m-am încumetat să-l părăsesc pe tata. Pentru el era greu, chiar şi acum e greu. Nu mai are pe nimeni să-l ajute. În cele din urmă, va trebui să angajeze chiar cîteva femei, cu toate că, de fapt, marea majoritate a femeilor-pilot cu adevărat capabile se înrolează în WAFS sau FTC, ca mine.

– Nu înţeleg de ce spui că nu te-ai încumetat să-l părăseşti. Cum adică, după ce te-ai întors din Pacific ai stat cu ei? Ticălosul ăla n-avea nici măcar buna-cuviinţă să aibă grijă de ea, îşi zise el, cînd probabil că fusese foarte bolnavă după şapte săptămîni de foamete pe un petic de pămînt pierdut în imensitatea oceanului.

– Da, m-am întors la ei, spuse ea liniştită, privindu-l ciudat, cu gîndul la noaptea lor de fericire. L-am părăsit pe Desmond, Nick. Am plecat de la el cînd a făcut tata infarctul.

De atunci trecuse mai mult de un an şi Nick era uimit să constate că el nu aflase nimic.

– Cînd m-am înapoiat la Los Angeles, după ultima noastră întîlnire, lucrurile stăteau exact aşa cum prevăzuseşi tu. Mă hăituia tot timpul cu conferinţe de presă, zboruri de încercare peste zboruri, interviuri, filme de actualităţi. Totul se petrecea conform scenariului pe care l-ai anticipat tu. Totuşi, nu şi-a dat jos masca pînă nu s-a îmbolnăvit tata. Mi-a ordonat să execut călătoria la data prevăzută în program şi mi-a interzis categoric să mă duc să-l văd.

– Şi tu ai plecat, nu? Ştia că Turul fusese amînat, apoi o văzuse la jurnalul de actualităţi la spital, la tatăl ei. Mai multe nu aflase.

– Da, am plecat, iar Billy m-a însoţit. Desmond ne-a ameninţat că ne va da în judecată dacă nu executăm Turul, şi ne-a obligat să semnăm nişte contracte prin care ne angajam să plecăm în octombrie, indiferent de condiţii.

– Drăguţ băiat.

– Asta a fost. Nu m-am mai întors niciodată la el. Nici măcar nu m-a căutat la telefon. Singurul lucru pe care îl pretindea era să se păstreze discreţia faţă de presă pînă cînd aveam să ne întoarcem din călătorie. Iar tu ai avut dreptate şi în privinţa femeilor. Nancy Firestone îi este amantă. Evident, singurul motiv pentru care se însurase cu mine era acela de a face publicitate în jurul Turului, aşa cum ai spus tu. Zicea că, fără această căsătorie, Turul nu ar fi avut acelaşi impact asupra publicului. Căsnicia a fost o adevărată ruşine. Iar după aceea, cînd am fost adusă înapoi şi am ajuns în Hawaii, mi-a atras atenţia că sînt în continuare în serviciul lui şi că, dacă nu ţin seama de acest lucru, mă va da în judecată că n-am respectat contractul. Mă angajasem să zbor cincisprezece mii de mile cu „Steaua Nordului", şi eu n-am făcut decît unsprezece mii înainte de a fi nevoită să aterizez forţat. Îşi imagina că mai

putea stoarce ceva publicitate pe spinarea mea, dar de data asta totul se sfîrşise. Tata m-a dus la un avocat din Chicago şi am divorţat.

Nick stătea încremenit, năucit de cele auzite, cu toate că ticăloşia lui Williams nu era un secret pentru nimeni şi în primul rînd pentru Nick. Dar în realitate era încă şi mai ticălos decît îşi închipuise chiar şi Nick.

– Cum aţi putut ţine totul secret pînă la plecare?

– El se pricepe la aşa ceva. Asta-i treaba lui. Cînd m-am întors la Los Angeles înainte de plecarea în Tur, am locuit la Billy. Nimeni n-a observat. Am plecat apoi la drum după cîteva săptămîni după ce ne întorsesem de la Good Hope, iar Desmond a ştiut cum să poleiască totul cu dibăcie. E un adevărat şarpe, Nick. Ai avut absolută dreptate, în toate privinţele. Întotdeauna aş fi vrut să-ţi povestesc şi ţie, dar nu ştiam ce să-ţi spun şi cum să-ţi spun. În primul rînd, mîndria mea era rănită şi mi-era ruşine să admit că totul fusese doar o farsă. Şi-apoi, mi-am închipuit că pe tine nici nu te mai interesează. Mi-ai spus atît de clar că nu mă vrei... Nu ştiu, zău... Mi-am zis că mai bine renunţ pentru un timp. Speram mereu să vii tu şi să stăm de vorbă, dar acum cred că, după Pearl Harbour, nici n-ai mai fi putut.

– Acum nu ni se mai dau permisii, Cass. Dar de ce zici că „ţi-am spus clar că nu te vreau"? Îţi aminteşti de noaptea aceea? Părea că-l rănise afirmaţia ei.

– Îmi amintesc fiecare clipă. Pe insula aia pustie, uneori, doar această amintire îmi mai dădea puterea să rezist. Mă gîndeam la tine... îmi aminteam bucuria acelor clipe... asta m-a făcut să depăşesc multe momente grele... asta mi-a dat curaj să plec de la Desmond. E un om atît de mîrşav!

– Atunci de ce nu mi-ai scris ca să-mi povesteşti tot?

Cassie suspină, gîndindu-se, apoi îl privi drept în ochi.

– Cred că mi-am închipuit că ai să-mi spui din nou că eşti prea bătrîn şi prea sărac şi că eu trebuie să-mi găsesc un bărbat tînăr, ca Billy.

Nick zîmbi auzind acest adevăr. Într-adevăr, ar fi putut să fie atît de netot încît să-i pună din nou aceeaşi placă. Dar toate astea se petreceau înainte ca ea să fi fost la un pas de moarte, înainte ca el să se fi dezmeticit. Acum, stînd acolo lîngă ea, înţelegea cît de prost fusese cînd o părăsise.

– Şi tu ce-ai făcut? Ţi-ai găsit un băiat ca Billy?

Era atît de îngrijorat, încît Cassie se gîndi, pentru o clipă, să-i joace o festă, să-l facă gelos.

– Aş putea spune că am avut de-a face cu toţi bărbaţii din şapte districte.

– Nu prea te cred. Zîmbi şi îşi aprinse o ţigară, privind-o strengăreşte. Ce bine era s-o vadă iar, în carne şi oase. Era aceeaşi fetiţă dragă lui dintotdeauna, dar acum mult mai matură şi mai înfloritoare.

– De ce nu mă crezi? Sînt oare prea urîtă ca să am trecere la bărbaţi?

– Nu urîtă, dar dificilă. E nevoie de un bărbat de o anumită vîrstă, cu multă înţelegere, ca să se poată descurca cu o fată ca tine, Cass. Nu sînt prea mulţi bărbaţi capabili de o asemenea performanţă.

– Tu eşti singurul. Ce zici, acum crezi că ai vîrsta potrivită sau eşti încă prea bătrîn pentru mine? îl întrebă ea direct, dorind să ştie ce perspective au.

– Am avut-o mereu. Doar că eram prea prost, răspunse el sincer. Erau să mă scoată în rezervă după accidentul tău, Cass. Credeam că am să înnebunesc gîndindu-mă la tine. Parcă mă apucase amocul. Ar fi trebuit să plec imediat acasă cînd am auzit. Cel puţin aş fi putut fi şi eu la Honolulu cînd te-au adus acolo.

– Ar fi fost minunat, zîmbi ea galeş, fără să-i reproşeze ceva. Pentru nimic în lume. Voia doar să ştie ce gîndeşte el acum.

– Îmi închipui că Desmond era acolo, cu liota de reporteri după el, făcu el plictisit.

– Bineînţeles. Numai că am avut noroc cu o infirmieră grozavă, care îl dădea sistematic afară, înainte de a trece bine pragul. Nu-l putea suferi pe Desmond. Era pe cînd mă ameninţa că mă dă în judecată pentru neîndeplinirea contractului. Cred că şi-acum e convins că i-am torpilat planul cu bună ştiinţă. S-a întîmplat lucrul cel mai blestemat din lume, Nick. Au luat foc ambele motoare. Nu cred să fi găsit cauza nici pînă acum şi nici nu cred c-o vor afla vreodată. Se uită în zare, dusă pe gînduri, dar Nick o trase în braţele lui.

– Nu te mai gîndi la asta, Cass. Totul a trecut.

Avea dreptate. Pentru ea, se încheiase un capitol de viaţă şi acum era momentul unui nou început. Nick o privi cu un surîs abia schiţat, simţindu-i căldura trupului lipit de al lui şi amintindu-şi de o noapte de vară, cu aproape doi ani în urmă, care îi susţinuse moralul în clipele grele.

– Aşadar, cît timp ai să mai stai pe-aici?

– Joi am să primesc noi ordine, spuse ea liniştită, întrebîndu-se ce gînduri are el, ce vrea de la ea, dacă va continua acelaşi joc ca mai înainte sau dacă, în sfîrşit, îi venise mintea la cap. Oricum, cred că voi mai rămîne pe-aici de la o săptămînă la trei luni. Voi veni însă destul de des. Fac parte din escadrila de transporturi aeriene transoceanice. Asta facem noi, serviciu de taxi între New Jersey şi Hornchurch.

– Pentru tine e o banalitate, Cass, de cele mai multe ori. Îi părea bine că cel puţin nu găsise ceva mai periculos de făcut. Înainte îşi risca mereu viaţa testînd avioanele de vînătoare încă imperfecte ale lui Desmond. Dar vremurile acelea trecuseră.

– Deocamdată merge. Dar tu? Tu unde te situezi? îl întrebă ea, privindu-l de pareă voia să-i citească răspunsul direct în suflet.

La început, Nick nu înţelese întrebarea, apoi, însă, cînd pricepu, începu să rîdă. Cassie nu venise aici întîmplător. Singura parte de hazard fusese întîlnirea lor neaşteptată.

– De fapt, ce vrei să spui?

– Cît de viteaz mai eşti? Cîtă înţelepciune ai acumulat aici, riscîndu-ţi mereu viaţa în lupta contra germanilor?

– Sînt ceva mai înţelept decît înainte, dacă asta vrei să ştii. Am mai îmbătrînit puţin... sînt la fel de sărac... Relua vechiul laitmotiv şi se gîndea cît de nesăbuit fusese cînd spusese aşa ceva prima oară. Dar tu, cît de vitează eşti, fetiţă? Cît de necugetată? Ce vrei tu să facem? După tot ce-ai fost şi ai făcut în ultimii doi ani, tot asta vrei? Mă vrei doar pe mine şi pe bătrîna „Jenny"? Doar ştii bine că altceva nu am. Pe „Jenny" şi pe „Bellanca" Nu va fi prea distractiv.

Ştiau însă amîndoi foarte bine că nu-şi dorise tot ce avusese ea. Îl doreă doar pe el şi tot ce ţinea de el. Nimic mai mult.

– Dacă mi-ar fi trebuit distracţii, aş fi rămas la Los Angeles.

– Nu, n-ai fi rămas, replică el calm, cu privirea aceea încăpăţînată pe care i-o cunoştea atît de bine.

– Şi de ce nu?

– Pentru că nu te-aş fi lăsat eu. N-am să te mai las niciodată să ajungi în situaţia prin care ai trecut. Ca să fiu sincer, n-ar fi trebuit să te las de la bun început.

Învăţaseră amîndoi din experienţa vieţii, dar cu ce preţ! Măcar acum erau mai înţelepţi. Merseseră departe şi plătiseră scump tot ce învăţaseră şi tot ce-şi doriseră.

– Eu te iubesc, Cassie. Te-am iubit dintotdeauna, declară Nick convins şi o trase la pieptul lui.

Cassie ridică ochii, zîmbind, şi-i privi faţa. Era acelaşi chip pe care îl ştia atît de bine şi pe care îl iubise încă de cînd

era copil. Aceleaşi liniuţe în jurul ochilor care i se trăgeau de la mijirea ochilor contra soarelui, aceeaşi expresie protectoare pe care o cunoştea din pruncie. O faţă bărbătească frumoasă, cu personalitate, fermă şi în acelaşi timp duioasă. Venise aici să-l găsească. Şi-l găsise. Cu Nick, avea tot ce-şi dorea.

– Şi eu te iubesc, Nick, răspunse ea împăcată, stînd ghemuită la pieptul lui, simţindu-i căldura după care tînjise atît de des.

Despărţirea de ea fusese un iad, un iad pe care singur şi-l făurise şi pentru care regretase amarnic, dar din care nu mai ştia cum să iasă. Fusese nevoie să vină Cassie după el ca să se regăsească.

– Şi dacă unul dintre noi nu se mai întoarce din ce ne-am băgat? întrebă el cinstit. Ce se va întîmpla? Nu se simţea în stare s-o lege acum de el pentru ca mai apoi să moară în vreo luptă. Acesta era preţul previzibil pe care trebuia să-l plătească oricine îşi lega viaţa de un aviator.

– E riscul pe care ni-l asumăm amîndoi, zi de zi. Aşa a fost întotdeauna. De la tine am învăţat. Dacă asta vrem, trebuie să avem tăria să trăim cu acest gînd. Fiecare e dator să-l lase pe celălalt să facă ce trebuie să facă.

Era un preţ mare de plătit pentru o iubire, dar ei consimţiseră întotdeauna să-l plătească.

– Şi după aceea? El continua să-şi facă aceleaşi griji care-l chinuiseră dintotdeauna, dar ea trecuse de mult aceste punţi şi nu i-ar fi păsat cîtuşi de puţin dacă el n-ar fi avut absolut nimic.

– După aceea mergem acasă, tata se va retrage în cele din urmă şi ne va lăsa nouă aeroportul. Şi dacă trebuie să trăim într-o baracă, dacă asta e toată averea ta, fie şi aşa. Nu-mi pasă. Iar dacă pornim aşa la drum, o să ne punem noi pe picioare.

De data asta Nick n-a mai contrazis-o. Suferiseră destul amîndoi. A avea mai mult sau mai puţin, nu asta era esenţialul.

Nu le trebuia mai mult decît aveau – se aveau unul pe altul şi cerul în care să se avînte în zbor.

Nick o sărută cu gingăşie, apoi privi cerul toamnei şi zîmbi amintindu-şi de orele petrecute împreună în bătrîna „Jenny", de primele lupinguri şi şuruburi. Rîse:

– Mă speriai atît de tare că mai că făceam pe mine.

– Pe naiba... doar ziceai că sînt o aviatoare înnăscută, spuse Cassie prefăcîndu-se jignită.

S-au ridicat amîndoi şi Nick o conduse spre barăci. În dimineaţa aceea rezolvaseră multe probleme spinoase.

– Spuneam aşa doar pentru că te iubeam.

Nick rîdea fericit, simţindu-se deodată foarte tînăr. Prezenţa ei avea un efect magic.

– Nu, nu-i adevărat. Nu erai îndrăgostit de mine pe vremea aceea, ripostă ea cu un surîs larg, întrebîndu-se, totuşi, dacă nu cumva era adevărat.

– Ba da, eram. Arăta fericit, tînăr şi bine dispus. Iar ea era grozav de mîndră alături de el.

– Serios?

Rîdeau şi vorbeau, tachinîndu-se reciproc ca nişte oameni fără griji. Viaţa devenise dintr-o dată nespus de simplă. Cassie realizase tot ce-şi propusese venind aici. Îl redescoperise şi, o dată cu el, tot trecutul ei. În sfîrşit, era din nou acasă. Amîndoi erau din nou acasă.

Sfîrşit